

அரசறிவியல் ஓர் அறிமுகம்

சி. அ. யோதிலிங்கம்

குமரன் புத்தக இல்லம்

அரசறிவியல்

ஓர் அறிமுகம்

சி.அ.யோதிலிங்கம்

B.A.(Hons), M.A., எட்டத்தாள்

அரசறிவியல்

ஓர் அறிமுகம்

2007

அரசறிவியல்

ஓர் அறிமுகம்

சி.அ.யோதிலிங்கம்

B.A.(Hons), M.A., சட்டத்தரணி

சமர்ப்பணம்

சோ. சந்திரசேகரனுக்கு

இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2007

வெளியீட்டு எண் : 255

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

-361, 1/2 டாம் வீதி, கொழும்பு-12, தொ.பே. 2421388, மி. அஞ்சல் : kumbh@slt.net.lk

- 3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

அரசறிவியல்: ஓர் அறிமுகம்

- சி.அ.யோதிலிங்கம் எழுதியது

பதிப்புரிமை © 2007

குமரன் அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

-361, 1/2 டாம் வீதி, கொழும்பு-12,

Published by Kumaran Book House

- 361,1/2 Dam Street, Colombo -12,Tel. - 2421388, E.mail : kumbh@slt.net.lk

- 3 Meigai Vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

Arrasarivial - Oru Arimugam

(An Introduction to Political Science)

by: C.A.Jothilingam

First edition © 2007

Printed by Kumaran Press (Pvt) Ltd.

- 361,1/2 Dam Street, Colombo -12

ISBN 978 - 955 - 659 - 071- 4

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without prior written permission from the Author or the Publisher.

முன்னுரை

"அரசறிவியல் ஓர் அறிமுகம்" என்ற இந்நூல் எனது 1-ஆவது நூலாக வெளிவருகிறது. மாணவர்க்கான நூல் என்ற வகையில் இந்நூலை எனது 1-ஆவது நூலெனக் கருவாய் ஏற்கனவே இலங்கையின் அரசியல் வாய்ப்புள், இலங்கையின் அரசியற் கட்சிமுறைமை, ஒப்பியல் அரணாயம் என்கின்ற நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

"அரசறிவியல்: ஓர் அறிமுகம்" என்ற இந்நூல் அரசறிவியல் கோட்பாடுகள் பற்றியும், அரசறிவியல் எண்ணக்கருக்கள் பற்றியும் ஓர் அறிமுகத்தை தருகின்றது. உலகபாடக உயிரை வகுப்பு மாணவர்களின் 1-ஆவது வினாத்தாளை எம்மளளக வைத்து இந்நூல் எழுதப்பட்டாலும், சனவமணனிப்பட்டப்படிப்பு மாணவர்க்கும், அரசியற் கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்களை ஆராய விரும்புகின்ற அரசியல் ஆர்வலர்க்க்குக்கும் அதிகரிக்கப்பட்ட இனக்கருக்கும் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

சமர்ப்பணம்

அரசியலை அறிவியல்புகின்ற அணைவரும் கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்கள், மலையகத்திற்குமிடையே பெற்றுக்கு உறவுப்பாலமாக விளங்கிய எனது அன்புப் பேராசிரியர் நம்புகின்றார்.

சோ. சந்திரசேகரனுக்கு

இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

இந்நூலில் அரசறிவியல் கோட்பாடுகள், அரசறிவியல் எண்ணக்கருக்கள், அரசியல் வாய்ப்புள், உரிமைகள், உதந்திரம், சமத்துவம், இறைமை, வறுவேறாக்கம், பிரதிதிதித்துவமுறைகள், அரசியற் கட்சிமுறை, அழக்கக் குழுக்கள், பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பன பற்றி இலக்கணவு தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியலில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்கள் பற்றி விளங்கிக் கொள்வது இலகுவானதென்றல்ல. சமூக விஞ்ஞானத்துக்கேபுரிய வகையில் இதன் பண்புள் அடக்கவு மாற்றம் பெறுவதனால் விளங்கிக் கொள்வது சுடிமமானதாக உள்ளது. இவற்றின் லாலாற்று வளர்ச்சி, அவ்வப்போது ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்,

முன்னுரை

“அரசறிவியல் ஓர் அறிமுகம்” என்ற இந்நூல் எனது 8ஆவது நூலாக வெளிவருகிறது. மாணவர்க்கான நூல் என்ற வகையில் இந்நூலை எனது 4ஆவது நூலெனக் கூறலாம். ஏற்கனவே இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள், இலங்கையின் அரசியற் கட்சிமுறைமை, ஒப்பியல் அரசாங்கம் என்கின்ற நூல்களும் வெளிவந்திருக்கின்றன.

“அரசறிவியல்: ஓர் அறிமுகம்” என்ற இந்நூல் அரசறிவியல் கோட்பாடுகள் பற்றியும், அரசறிவியல் எண்ணக்கருக்கள் பற்றியும் ஓர் அறிமுகத்தை தருகின்றது. க.பொ.த.உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களின் 1ஆவது வினாத்தாளை மையமாக வைத்து இந்நூல் எழுதப்பட்டாலும், கலைமாணிப்பட்டப்படிப்பு மாணவர்க்கும், அரசியற் கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்களை ஆராய விரும்புகின்ற அரசியல் ஆர்வலர்களுக்கும் அதிக பயன் தரக் கூடியதாக இருக்கும் என்று நான் நினைக்கின்றேன்.

அரசியலை அறியவிரும்புகின்ற அனைவரும் கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்கள் பற்றி தெளிவான விளக்கத்தினைப் பெற்றுக் கொள்வது அவசியமானதாகும். அவர்களுக்கு இந்நூல் உதவுமென்றே நம்புகின்றேன்.

இந்நூலில் அரசறிவியலின் இயல்புகள், அரசறிவியல் அணுகுமுறைகள், அரசு - அரசாங்கம் பற்றிய விளக்கங்கள், அரசாங்க முறைகள், அரசியல் யாப்புகள், உரிமைகள், சுதந்திரம், சமத்துவம், இறைமை, வலுவேறாக்கம், பிரதிநிதித்துவமுறைகள், அரசியற் கட்சிமுறை, அமுக்கக் குழுக்கள், பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பன பற்றி இயன்றளவு தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியலில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்கள் பற்றி விளங்கிக் கொள்வது இலகுவானதொன்றல்ல. சமூக விஞ்ஞானத்துக்கேயுரிய வகையில் இதன் பண்புகள் அடிக்கடி மாற்றம் பெறுவதனால் விளங்கிக் கொள்வது கடினமானதாக உள்ளது. இவற்றின் வரலாற்று வளர்ச்சி, அவ்வப்போது ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்,

நடைமுறைப் பிரயோகம் என்பவற்றை எல்லாம் கற்கும்போதே இவற்றைப்பற்றிய தெளிவான விளக்கங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.

இந்நூல், இவ்விடயங்களையெல்லாம் கவனத்திலெடுத்து எழுதப்பட்டுள்ளது. மாணவர்கள் இலகுவாக விளங்கக் கூடிய வகையில் அவர்களுக்குத் தெரிந்த நாடுகளிலிருந்து உதாரணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளதோடு மொழி நடையும் இயன்றளவு எளிமையாக்கப் பட்டுள்ளது. அடுத்தடுத்த பதிப்புகளில் இவ்விடயங்கள் பற்றி மேலும் கவனம் செலுத்தப்படும்.

சுமார் 2 வருடகால கடுமையான உழைப்பின் பின்னரே இந்நூல் வெளிவருகின்றது. 4 தடவை மீண்டும் மீண்டும் நூல் செம்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உடனடியாக நூலை வெளியிட வேண்டியிருந்ததனால் இன்னொரு தடவை செம்மைப்படுத்தவோ புதிய தரவுகளைச் சேர்க்கவோ முடியவில்லை. அடுத்தடுத்த பதிப்புகளில் மேலும் செம்மைப்படுத்துவதோடு புதிய தகவல்களை சேர்க்கவும் இருக்கின்றேன்.

இந்நூலைப் பிரதியாக்கம் செய்வதில் பலர் உதவியிருக்கின்றனர். அவர்களில் முதலாமவர் எனது அன்பு மாணவியும் சக ஆசிரியையுமான செல்வி ரஜனி நவரட்ணராஜா ஆவார். அவருடைய ஒத்துழைப்பு இல்லாவிட்டால் இந்நூலை வெளிக்கொண்டுவருவதே கடினமாக இருந்திருக்கும். என்னைவிட இந்நூலை கொண்டுவருவதில் அதிக அக்கறைப்பட்டு அடிக்கடி என்னை ஊக்கப்படுத்தினார். அவருக்கு எனது இதயம் கனிந்த நன்றிகள்.

அவருடன் கூடவே அவ்வப்போது பிரதியாக்கம் செய்வதில் எனது அன்பு மாணவிகளான அமிர்தவர்ஷினி சந்திரமௌலீஸ்வரன், வைஷாலினி ராஜரட்ணம், மேரிஸ்டெல்லா தேவசகாயம் ஆகியோர் உதவியிருந்தனர். அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்நூலை ஒப்புநோக்கி சரிபிழை பார்ப்பதில் எனது அன்பு மகள் யாழினி, துணைவியார் ஈஸ்வரி அதிக ஒத்துழைப்புக்களைத் தந்தனர். அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்நூலை வெளியிட அதிக அக்கறை காட்டியுழைத்த குமரன் புத்தக இல்ல அதிபர் க.குமரனுக்கும், புத்தக இல்ல ஊழியருக்கும் எனது நன்றிகள்.

இறுதியாக வடகிழக்கிற்கும் மலையகத்திற்கும் இடையே பாலமாக விளங்கி, பல்வேறு விடயங்களிலும் எனக்கு ஆலோசனை வழங்குபவர் எனது அன்புக்குரிய பேராசிரியர் சோ.சந்திரசேகரன் ஆவார். எந்த நேரம் கேட்டாலும் தன்னுடைய வேலைகளையெல்லாம் நிறுத்தி எனக்கு ஆலோசனைகளை வழங்குவார்.

இத்தகைய சிறந்த சமூக உணர்வு கொண்ட கல்விமானுக்கு இந்நூலை சமர்ப்பணமாக்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். அவருடைய பணிவான மாணவன் என்ற வகையில் மிகுந்த மனநிறைவடைகின்றேன்.

நெருக்கடி மிகுந்த கொழும்பு வாழ்க்கையில் எனக்கு கிடைத்த மிகப்பெரிய சொத்து கல்விமான்களின் உறவுகள்தான். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் என பல கல்விமான்களின் நெருங்கிய உறவுகள் எனக்கு கிடைத்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம் மிகப்பெரிய பேறுகளாகவே நான் கருதுகின்றேன்.

இவர்களோடு என்னை என்றென்றும் ஊக்குவிக்கும் எனது மாணவச் செல்வங்களுக்கும், சக ஆசிரியர்களுக்கும் நன்றி கூறி விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி

"சந்திரா"
குப்பிழான்
ஏழாலை.

சி.அ.யோதிலிங்கம்

ஆசிரியர்

நல்லாயன் கன்னியம்மடம்

கொட்டாஞ்சேனை.

குட்டுவாமின்சு உயர்நாடு மன்றம் உட்புகு துள்ளி யகனது இளும் போதே
 . நடுவினிடையகியிழ்கிவி கிதிருகுக்ரவகைப்பர்நகக் கரைதூர்இகள்ள
 துக்குவி கிமிசகைம றுநகா கிமகைய காமகிப யடநறுமட

இத்தால், இவ்விடயங்களை நடுவினிடையகைநகிரிவிடத்து
 டுட்டாகி குக்கா க்ரவகைப்பாம புப்பறாவி டுக்குவி யகனது இளும் கடிப
 ர்யரிசொடி . நாதுநகரமு க்ரவகைப்பர்நகக் கடுக்கி யரிபடுப்கிவகங்கள்
 கிநக காயிரக்கி கய

பொருளடக்கம்

யாமம் . நடுவினிடையகை நாது மகிகாநகரபி யரிபடுப்கிவி
 நகா க்ரவகைப்பாம புப்பறாவி டுக்குவி யகனது இளும் கடிப
 ர்யரிசொடி . நாதுநகரமு க்ரவகைப்பர்நகக் கடுக்கி யரிபடுப்கிவகங்கள்
 கிநக காயிரக்கி கய

முன்னுரை

vii

1. அரசறிவியல்: இயல்புகள், பாடப்பரப்பு, நோக்கம் 01

- அரசறிவியல் என்றால் என்ன?
- அரசறிவியலின் இயல்புகள்
- அரசறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானம்
- அரசறிவியலை கற்பதற்கான நோக்கங்கள்
- மக்கள் எவ்வாறு அரசறிவியலை பயில்கின்றனர்
- அரசறிவியலும் ஏனைய சமூக விஞ்ஞானங்களும்
- அரசறிவியலின் பாடப்பரப்பு

2. அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான பிரதான அணுகுமுறைகள் 18

- வரலாற்று அணுகுமுறை
- தத்துவார்த்த அணுகுமுறை
- சமூகவியல் அணுகுமுறை
- புள்ளிவிபரவியல் அணுகுமுறை
- ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை
- மார்க்ஸீச அணுகுமுறை
- நடத்தைவாத அணுகுமுறை

3. **அரசு** 29
- அரசின் அடிப்படை இயல்புகள்
  - அரசும் சமூகமும்
  - அரசும் ஏனைய சங்கங்களும்
  - அரசும் அரசாங்கமும்
4. **அரசின் தோற்றமும் பரிணாம வளர்ச்சியும்** 42
- நதிக்கரையோர அரசுகள்
  - கிரேக்க நகர அரசுகள்
  - உரோமானியப் பேரரசு
  - மறுமலர்ச்சி அரசுகள்
  - நவீன அரசுகளின் தோற்றம்
5. **அரசு பற்றிய அடிப்படையான அரசியல் கொள்கைகள்** 53
- அரசு பற்றிய தெய்வீக உரிமைக் கொள்கை
  - அரசு பற்றிய பரிணாம வளர்ச்சிக் கொள்கை
  - அரசு பற்றிய சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கை
  - அரசு பற்றிய தாராண்மைக் கொள்கை
  - அரசு பற்றிய சோசலிஸக் கொள்கை
  - அரசு பற்றிய பாஸிசக் கொள்கை
6. **அரசாங்கம்** 97
- அரசாங்கங்களை வகைப்படுத்தல்
  - ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் பிரதான பண்புகள்
  - அரசாங்கத்தின் பணிகள்
7. **சட்டவாக்கத்துறை** 107
- சட்டமன்றத்தின் பணிகள்
  - சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு
  - ஓரவைச் சட்ட மன்றம்
  - ஈரவைச் சட்ட மன்றம்

8. நிறைவேற்றுத்துறை 113
- நிறைவேற்றுத் துறையின் பணிகள்
9. நீதித்துறை 118
- நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுதல்
  - நீதிபதிகளின் ஊதியமும் பதவிக்காலமும்
  - நீதிபதிகளுக்கான தகுதிகள்
  - நீதித்துறையின் பணிகள்
10. அரசாங்க முறைகள் 124
- பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை
  - ஜனாதிபதி அரசாங்கமுறை
  - சோஸலிச அரசாங்கமுறை
  - சுவிஸ் அரசாங்கமுறை
11. அரசியல் யாப்புகள் 141
- அரசியல் யாப்பின் பயன்பாடுகள்
  - அரசியல் யாப்பின் உள்ளீடுகள்
  - அரசியல் யாப்புகளின் வகைகள்
    1. வரைந்த வரையா அரசியல் யாப்புகள்
    2. நெகிழும் நெகிழா அரசியல் யாப்புகள்
    3. ஒற்றையாட்சி யாப்பும் சமஷ்டியாட்சி யாப்பும்
12. உரிமைகள் 163
- உரிமைகள் என்றால் என்ன?
  - உரிமை என்ற எண்ணக்கருவின் வரலாற்று வளர்ச்சி
  - உரிமைகளின் தோற்றம்
  - உரிமைகளின் வகைகள்
  - உரிமைகளை பாதுகாப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்படும் வழிமுறைகள்
  - உரிமைகளைப் பாதுகாக்க சர்வதேச சமூகம் மேற்கொள்ளும் வழிமுறைகள்

அடிப்படை உரிமை மீறல்கள்
தொடர்பான கட்டுப்பாடுகள்

- உரிமைகளின் நடைமுறை முக்கியத்துவம்
- மனித உரிமைகளும் அடிப்படை உரிமைகளும்

13. சுதந்திரம்

179

- சுதந்திரம் பற்றிய நவீன கொள்கை
- சுதந்திரத்தின் வகைகள்
- சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு நவீன அரசுகள் மேற்கொள்ளும் வழிமுறைகள்
- ஜனநாயக சமுதாயத்தில் சுதந்திரத்தின் வரம்புகள்
- சுதந்திரமும் அதிகாரமும்
- சுதந்திரம் பற்றிய மேலும் சில கருத்துக்கள்

14. சமத்துவம்

186

- சமத்துவம் நிலவுவதற்கு இருக்க வேண்டிய பிரதான பண்புகள்
- சமத்துவத்தின் வகைகள்
- சமத்துவமும் சுதந்திரமும்
- சமத்துவமும் ஜனநாயகமும்
- சமத்துவம் பற்றி மேலும் சில கருத்துக்கள்

15. சட்டம்

191

- சட்டம் என்றால் என்ன?
- சட்டத்தின் தன்மையும் முக்கியத்துவமும்
- மனிதர் ஏன் சட்டத்திற்கு அடிபணிகின்றனர்?
- சட்டம் பற்றிய கொள்கைகள்
- சட்டத்தின் மூலங்கள்
- சட்டத்தின் வகைகள்
- சட்டவாட்சி
- சட்டமும் ஒழுக்கமும்

16. இறைமை 203

- இறைமை என்றால் என்ன?
- இறைமையின் பண்புகள்
- இறைமைக் கோட்பாட்டின் வளர்ச்சி
- இறைமைக் கோட்பாடுகள்
- இறைமையின் வடிவங்கள்
- இறைமைப் பற்றிய ஒருமுகக் கொள்கை
- இறைமைப் பற்றிய பன்முகக் கொள்கை

17. வலுவேறாக்கம் 219

- வலுவேறாக்கம் என்றால் என்ன?
- வலுவேறாக்க கோட்பாட்டின் வரலாற்றுப் பின்னணி
- வலுவேறாக்கம் பற்றிய மொண்டெஸ்கியூவின் கருத்துக்கள்
- அமெரிக்க அரசியல் யாப்பில் வலுவேறாக்கம்
- சமநிலைத் தலையீடுகள் அல்லது தடைகள் சமன்பாடுகள்
- ஏனைய நாடுகளில் வலுவேறாக்கம்
- ஜனநாயக ஆட்சிமுறையில் வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டின் செல்வாக்கு

18. பிரதிநிதித்துவ முறைகள் 229

- தேர்தல் முறைகள்
- எளிய பெரும்பான்மைத் தேர்தல்முறை
- விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ தேர்தல்முறை
  - * பட்டியல் முறை
  - * தனிமாற்று வாக்குமுறை
- விசேடப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல்முறை

19. நேர்க்குடியாட்சி 243

- ஒப்பங்கோடல் அல்லது மக்கள் தீர்ப்பு
- குடிமுனைப்பு அல்லது தொடக்கவுரிமை
- பிறக்கழைப்பு அல்லது மீட்புரிமை

20. அரசியற் கட்சி முறைமை 249

- அரசியற் கட்சிகளின் பண்புகள்
- அரசியற் கட்சிகளின் பணிகள்
- அரசியற் கட்சிகளின் முக்கியத்துவம்
- கட்சிமுறையின் குறைபாடுகள்
- கட்சிமுறையின் வகைகள்
- தாராண்மை ஜனநாயக அரசிலுள்ள கட்சிகளுக்கும் கம்யூனிஸ அரசிலுள்ள கட்சிகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள்

21. அமுக்கக் குழுக்கள் 263

- அமுக்கக் குழுக்களின் பண்புகள்
- முக்கியமான நாடுகளின் அமுக்கக் குழுக்கள்

22. பொதுசன அபிப்பிராயம் 267

- பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் பண்புகள்
- பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதில் பாதிப்பு செலுத்தும் காரணிகள்
- பொதுசன அபிப்பிராயத்திற்கான நிபந்தனைகள்
- தற்கால அரசாங்கங்களின் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் பங்கு

உசாத்துணை 270

அரசறிவியல் இயல்புகள், பாடப்பரப்பு, நோக்கம்

போலீஸ் (Polis) என்ற கிரேக்க சொல்லிலிருந்தே அரசியல் தோற்றம் பெற்றது. 'போலீஸ்' என்றால் நகரம் என்பது பொருளாகும். கிரேக்கர்கள் அரசியல் என்றால் "நகர விடயங்களைப் பற்றிய அறிவு" என்றே பொருள் கொண்டனர். ஆரம்பகால கிரேக்கத்தில் நகர அரசுகள் இருந்தமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

அரசியல் எப்போது தோற்றம் பெற்றது? என்ற வினாவிற்கு சமூகம் தோன்றிய போது அரசியலும் தோன்றியது என்றே கூற வேண்டும். சமூகம் தம்மைக் கட்டுப்படுத்தும் நடத்தை விதிகளை உருவாக்கிய காலம் தொடக்கம் அரசியலும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. விதிகளை ஏன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்? அவை ஏன் சமூகத்திற்கு சமூகம் மாறுபடுகின்றது என்ற கேள்விகள் எழுந்த காலத்திலிருந்தே அரசியல் கல்வி இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஆனால், உயர்கல்விப் பாடம் என்ற வகையில் அண்மைக் காலத்தில் தான் எழுச்சியடைந்திருக்கின்றது. 1948 ஆம் ஆண்டு பாரிஸ் நகரில் கூடிய உலக அரசியல் அறிவியலாளர்களின் மாநாட்டிலேயே 'அரசறிவியல்' என்ற சொல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

அரசறிவியல் தனித்து அரசாங்கம் பற்றிய கல்வியாக அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களிலேயே முதன் முதலில் கற்பிக்கப்பட்டது. (இதற்கு முன்னர் வரலாற்றுடன் இணைத்தே கற்பிக்கப்பட்டது.) 1903 இல் உருவாக்கப்பட்ட அமெரிக்க அரசியல் விஞ்ஞானக் கழகம், 1906 இல் வெளிவந்த அரசியல் விஞ்ஞான விமர்சனப் பத்திரிகை என்பவை இதன் அபிவிருத்திக்கு உதவியாக அமைந்தன. இவற்றினை விட இவை பற்றிய விவாதங்களுக்கு அமெரிக்க சிக்காக்கோ பல்கலைக்கழகம் நல்ல தளமாக அமைந்தது. பிற்காலத்தில் சர்வதேச அரசியல் விஞ்ஞான சங்கம் யுனெஸ்கோ ஆதரவுடன் அரசறிவியல் பாடத்தின் உள்ளடக்கம் பற்றிய விபரங்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டிருந்தது. இவ் உள்ளடக்கமும் காலத்திற்குக் காலம் தேவையை ஒட்டி மாற்றப்பட்டு வந்தன.

அரசறிவியல் என்றால் என்ன?

அரசறிவியல் என்றால் என்ன? என்பது தொடர்பாக பிரதானமாக இரண்டு கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

- (i) அரசைப் பற்றி ஆராயும் இயல் - அரசறிவியல்.
- (ii) அதிகாரத்தைப் பற்றி ஆராயும் இயல் - அரசறிவியல்.

(i) அரசைப் பற்றி ஆராயும் இயல் அரசறிவியலாகும்

அரசு, அதன் தன்மை, பல்வேறு அரச முறைகள், அரசாங்கம், அரசாங்கத்திற்கும் - மக்களுக்குமிடையிலான தொடர்பு, அரசுகளுக்கிடையிலான தொடர்பு என்பன பற்றி ஆராயும் இயலே அரசறிவியல் ஆகும்.

இவ்வாறு அரசினை முதன்மைப்படுத்தி விளக்கம் கொடுத்தவர்களில் பிளன்ட் சிலி (Blunt Chili), கார்ணர் (Garner), பிராங் குட் நொவ் (Frank Goodnow), கெட்டல் (Gettal), போலோக் (Pollock), ஸ்ரோங் (Strong) போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினர்.

அரசைப் பற்றி ஆராயும் இயலெனக்கூறும் இக்கருத்து அரசறிவியல் பற்றிய பொதுக்கோட்பாடு எனவும் கருதப்படுகிறது.

(ii) அதிகாரம் பற்றி ஆராயும் இயல் அரசறிவியலாகும்

இதன்படி அரசியலதிகாரத்தின் தன்மை, அது தோன்றும்-முறை, அது நடைமுறைப்படுத்தப்படும் முறை, அரசியலதிகாரப் பிரயோகத்திற்கெதிரான செயற்பாடுகள், அரசியலதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான போராட்டம் இடம் பெறும் முறை போன்றன பற்றிய கற்கை நெறியே அரசறிவியலாகும்.

இக்கருத்தினை முன்வைத்தவர் இத்தாலிய அறிஞரான மாக்கியவல்லியாவார். இவரை விட லாஸ் வெல் (Lass Well), மெறியம் (Mariam), மக்ஸ்வெபர் (Max Weber), பேட்டன் ரசல் (Bertant Russel), வட்கின்ஸ் (Watkins), மொகன் தோ (Morgen Tha), ரொபின் (Robin) போன்றவர்களும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தியவர்களுள் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினர். தேசிய அரச முறைமையின் தோற்றத்துடன் இக்கருத்து வளர்ச்சியடைந்தது.

நவீன அரசுகளின் தோற்றத்துடன் தேசிய அரசு முறைமை சர்வாதிகாரத்தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு ஜனநாயக முறையினதாக மாற்றமுற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து அரசியல் அதிகாரத்தினைக் கைப்பற்றும் நோக்கில் அரசியல் கட்சிகள் உருவாகின. இவ் அரசியல்

அரசறிவியல் என்றால் என்ன?

அரசு என்றால் என்ன என்பது தொடர்பாக பல்வேறு அறிஞர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். இவர்களில் பின்வருவோரின் கருத்துக்கள் முக்கியமானவை ஆகும்.

கார்ணர் (GARNER): அரசினைப்பற்றி ஆராயும் இயலே அரசறிவியல் ஆகும்.

சீலி : அரசாங்கத்தைப் பற்றி ஆராயும் இயலே அரசறிவியலாகும்.

பால்ஜேனர் (PAUL JANET) : அரசின் அடிப்படைகளைப் பற்றியும் அரசாங்கத்தின் கோட்பாடுகளை பற்றியும் கூறுவதே அரசறிவியலாகும்.

லாஸ்வெல் (LASS WELL): அதிகாரத்தைப் பற்றிய ஆய்வே அரசறிவியலாகும்.

R.G. கெட்டல் : அரசு பற்றிய அறிவியலே அரசறிவியலாகும்.

கட்சிகளுக்கிடையேயான அதிகாரப் போட்டிகளின் காரணமாக அதிகாரவியல் நோக்கில் அரசறிவியலைப் பார்க்கும் நிலை மேலும் உறுதியடைந்தது.

இக்கருத்து அரசறிவியல் பற்றிய விசேட கோட்பாடு எனவும் அழைக்கப்படுகிறது.

பொதுநல அரசு 20ஆம் நூற்றாண்டில் தோற்றம் பெற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து மனிதனின் சமூகப் பொருளாதார பிரச்சினையைத் தீர்த்து பொது நலனை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை அரசிற்கு ஏற்பட்டது. இதன் போது அரசு எவ்வாறு செயற்பட வேண்டும் என்ற விடயம் அரசறிவியலில் பிரதான இடத்தினைப் பெறத் தொடங்க, பொதுக் கொள்கைகளின் உருவாக்கம் மற்றும் அவற்றின் நடைமுறை என்கின்ற விடயங்களும் அரசறிவியலில் சேர்ந்து கொண்டன.

அண்மைக் காலத்தில் அரசுகளுக்கிடையேயும், அரசுகளில் உள் வாரியாகவும் மோதல்கள் உருவாகத் தொடங்கியுள்ளன. இதனால்

மோதல் முகாமைத்துவம், மோதல்களைத் தீர்த்தல் என்கின்ற விடயங்களும் அரசறிவியலில் சேர்ந்து கொண்டன.

இவ்வாறு கால மாற்றத்திற்கேற்ப அரசறிவியலின் உள்ளடக்கமும் மாற்றமுற்றதால் அரசறிவியலுக்கென சரியான வரைவிலக்கணத்தைக் கூறுவது கடினமாகும். எனினும் அரசு அதிகாரம், பொதுக் கொள்கை, மோதல் முகாமைத்துவம், மோதல்களைத் தீர்த்தல் போன்றவற்றைப் பற்றிய கற்கை நெறியினை அரசறிவியல் எனலாம். ஆனால் இவையெல்லாம் அரசுடன் இணைந்தவை என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது.

அரசறிவியலின் இயல்புகள்

அ. அரசறிவியலின் கோட்பாடுசார் இயல்புகள்

(1) அரசறிவியல் சமூக விஞ்ஞான பாடங்களில் ஒன்றாகும்

மனிதனைப் பற்றி, மனித நடத்தையைப் பற்றி, சமூகத்தைப் பற்றி, சமூக நடத்தையைப் பற்றி ஆராய்கின்ற துறைகளே சமூகவிஞ்ஞானங்கள் எனப்படும். இச் சமூக விஞ்ஞானங்களை உள்ளடக்கிய பாடங்களே சமூக விஞ்ஞான பாடங்கள் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. அரசறிவியலும் மனிதனின் அரசியல் நடத்தைப் பற்றி ஆராய்கின்ற ஒன்றாக உள்ளமையினாலும் சமூக விஞ்ஞானங்களில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற ஆய்வு முறைகளை பயன்படுத்துகின்ற ஒன்றாக உள்ளமையினாலும் அது சமூக விஞ்ஞான பாடங்களில் ஒன்றாக கொள்ளப்படுகின்றது.

அரசறிவியலைப் போன்று வரலாறு, சமூகவியல், மானிடவியல், புவியியல், பொருளியல் போன்றனவும் சமூக விஞ்ஞானப் பாடங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

(2) மனிதனின் அரசியல் நடத்தைப் பற்றிய கற்கை நெறியாக அரசறிவியல் விளங்குகின்றது

அரசினை எவ்வாறு மனிதன் தோற்றுவித்தான், அரசுக்கு எவ்வாறு மனிதன் கட்டுப்படுகின்றான், அரசை எவ்வாறு மனிதன் கட்டுப்படுத்துகின்றான், அரசின் நிறுவனங்களோடு மனிதன் எவ்வாறு தொடர்புபடுகின்றான், அரசாங்க நிறுவனங்களையும், அரசாங்கத் தையும் மனிதன் எவ்வாறு மாற்றியமைக்கின்றான் என்பன பற்றியெல்லாம் கற்கின்ற கற்கை நெறியாக அரசறிவியல் விளங்குகின்றது.

(3) அரசு, அரசாங்கம் பற்றிய கற்கை நெறியாக அரசறிவியல் விளங்குகின்றது

அரசின் கடந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்கால நிலைபற்றியும், அவ்வரசு சார்ந்த அமைப்புகள் நிறுவனங்கள் பற்றியும், அரசு சார்ந்த கோட்பாடுகள் பற்றியும் கற்கும் ஒரு கற்கை நெறியாக அரசறிவியல் விளங்குகிறது. இதே போன்று அரசாங்கம், அதன் அடிப்படை சட்டங்கள், மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் கொண்டுள்ள தொடர்புகள், அவற்றை வகுத்து காக்கும் நியதிகள், சமூக நிலைகள், அவற்றின் குறிக்கோள்கள் என்பன பற்றி ஆராயும் ஒரு கற்கை நெறியாகவும் அரசறிவியல் விளங்குகிறது.

ஆ. அரசறிவியலின் நடைமுறைசார் இயல்புகள்

(1) அரசுக்குரிய அதிகாரங்களைப் பற்றிக் கற்கின்றது.

அதிகாரத்தின் தோற்றம், அதிகாரத்தின் தன்மை, மனித நடத்தை மீது அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாடு, அதிகாரத்தின் பிரயோகம், அதிகாரத்தில் பங்கு கொள்ளுதல் போன்ற விடயங்களைக் கற்கின்றது.

(2) சட்டவாக்க அமைப்பின் இயல்புகள் அதன் தொழிற்பாடுகள் பற்றிக் கற்கின்றது.

இன்றைய நவீன அரசுகள் தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகளாகவே உள்ளன. தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் பாராளுமன்ற முறையினைப் பின்பற்றும் அரசுகளாகும். இவ் அரசாங்க முறையில் சட்டவாக்க சபை உயர் இடத்தினைப் பெறுகின்றது. மக்கள் இறைமைக்கு பதிலீடாக சட்டவாக்க சபையே உள்ளது. நிறைவேற்றுத்துறையான அமைச்சரவை சட்டவாக்க சபையிலிருந்து உருவாக்கப்படுவதோடு அதற்குப் பொறுப்புக் கூற வேண்டிய நிலையிலும் உள்ளது. எனவே நடைமுறைசார் அரசியலில் சட்டவாக்கசபை, அதன் இயல்புகள், தொழிற்பாடுகள் என்பன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இதனால் நடைமுறை நிலையில் சட்டவாக்க-சபை, அதன் தொழிற்பாடுகள் பற்றிய கற்கை நெறியாகவும் அரசறிவியல் விளங்குகின்றது.

(3) அரசியல் கட்சிகள், அமுக்கக் குழுக்கள் பற்றிய கற்கை நெறியாக அரசறிவியல் விளங்குகின்றது.

தாராண்மை ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைத்தளம் கட்சி அரசியலாகும். பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை என்பது கட்சி அடிப்படையிலான அரசாங்க முறையே ஆகும். குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு ஒரு தடவை நடைபெறும் பொதுத் தேர்தலில் எந்தக் கட்சி பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெறுகின்றதோ அந்தக் கட்சி அரசாங்கத்தை அமைக்க எதிர்க்கட்சி அதனைக் கண்காணித்து வழி நடத்துகின்றது. இதனால் அரசியற் கட்சிகள் பற்றிய கற்கை அரசறிவியலில் முக்கியமாகின்றது.

அதே போன்று அமுக்கக் குழுக்கள் என்பவை அரசியலில் மறைமுகமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்தும் குழுக்களாகும். தொழிற்சங்கங்கள், மாணவர் அமைப்புக்கள், மத அமைப்புக்கள் போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். இவ் அமுக்கக் குழுக்களும் அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளில் பாதிப்புச் செலுத்துவதனால் நடைமுறை நிலையில் இவை பற்றிக் கற்கும் கற்கைத் துறையாகவும் அரசறிவியல் விளங்குகின்றது.

அரசறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானமா?

அரசறிவியல் விஞ்ஞானமா? இல்லையா? என்பது தொடர்பாக இரண்டு வகையான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. ஒரு சாரார் அரசறிவியலை விஞ்ஞானம் எனக் கூறுகின்றனர். மற்றொரு சாரார் அரசறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானம் அல்ல எனக் கூறுகின்றனர். அரிஸ்டோட்டில் மட்டுமல்ல பிற்கால அறிஞர்களான பிறைஸ், கெட்டல், கார்னர் போன்றோரும் விஞ்ஞானம் என்றே கூறுகின்றனர்.

* அரசறிவியல் ஒரு விஞ்ஞானம் எனக் கூறுவோர் முன் வைக்கும் கருத்துக்கள்:

1) விஞ்ஞானங்கள் புள்ளிவிபரங்களை சேகரித்து, அவற்றை வகைப்படுத்தி, பகுப்பாய்வு செய்து, பொது முடிவுகளுக்கு வருகின்றன. இதே செயன்முறை அரசறிவியலிலும் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

- 2) உயர் மட்டத்தில் கொள்கைகளை உருவாக்கி, கீழ்மட்டத்தில் பரிசோதனை மூலம் அவற்றின் செல்லுபடியாகும் தன்மையை நிர்ணயிக்கும் விஞ்ஞான முறையை அரசறிவியலாளரும் பயன்படுத்துகின்றனர்.
- 3) விஞ்ஞானங்களில் நிலையான கோட்பாடுகள் காணப்படுவது போல அரசறிவியலிலும் பல நிலையான கோட்பாடுகள் காணப்படுகின்றன.
- 4) புள்ளிவிபர முறையின் வளர்ச்சியினால் அகநிலை சாராது முடிவுகளை எடுக்கக்கூடிய நிலை அரசறிவியலிலும் காணப்படுகின்றது.

* அரசறிவியல் விஞ்ஞானம் அல்ல எனக்கூறுவோர் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள்:

- 1) இயற்கை விஞ்ஞானங்கள் தமக்கே உரிய சொற்களையும் அகில ரீதியான வரைவிலக்கணத்தையும் கொண்டிருக்கின்றன. அரசறிவியலில் அவ்வாறான நிலை இல்லை. அரசறிவியல் தனக்கே உரிய சொற்களைக் கொண்டிருப்பினும் அவற்றுக்கான வரைவிலக்கணங்கள் அகிலரீதியானவை அல்ல. அத்தோடு அரசறிவியல் பாடத்தில் இடம் பெறும் கொள்கைகளுக்கிடையில் ஒருமைத் தன்மை காணப்படுவதும் இல்லை.
- 2) இயற்கை விஞ்ஞானங்களைப் போன்று அரசறிவியலில் காரண, காரிய தொடர்புகளின் அடிப்படையில் எதிர்வு கூற முடியாது.
- 3) அரசறிவியலில் பரிசோதனைக்குத் தேவையான உபகரணங்களும், கருவிகளும், ஆய்வு கூடங்களும், இல்லாமையினால் விஞ்ஞான நுட்பங்களைப் பயன்படுத்த முடியாது.
- 4) அரசறிவியல் மாறும் தன்மை உடையதாக இருப்பதால், இயற்கை விஞ்ஞானங்களைப் போன்று அரசறிவியலில் எல்லாக் காலத்துக்கும் செல்லுபடியாகக் கூடிய கோட்பாடுகளைக் கட்டியெழுப்ப முடியாது.
- 5) அரசறிவியலில் முன்கூட்டியே எதிர்வுகூறல்களைக் கூறமுடியாது.

இயற்கை விஞ்ஞானங்களுக்கு உள்ளது போல விஞ்ஞான இயல்புகள் அரசறிவியலுக்கு இல்லை என்றாலும் அரசறிவியல் முழுமையாக விஞ்ஞான இயல்புகளைக் கொண்டதல்ல எனக் கூறமுடியாது. எனவே அரசறிவியலை இயற்கை விஞ்ஞானமாக கொள்ளாது தனியான பண்புகளைக் கொண்ட சமூக விஞ்ஞானமாகக் கொள்வதே பொருத்தமானதாகும்.

அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான நோக்கங்கள்

அ. அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான சமூக நோக்கங்கள்

(1) ஜனநாயக ரீதியில் செயற்படும் நல்ல பிரஜைகளை உருவாக்குதல்

மற்றவர்களின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பு கொடுத்தல், செவிசாய்த்தல், கருத்துக்கூறும் சுதந்திரத்தை அங்கீகரித்தல், முடிவுகளை எடுக்கும்போது எல்லோரும் இணைந்து முடிவுகளை எடுத்தல், எடுக்கப்பட்ட முடிவுக்கு எல்லோரும் கட்டுப்படல், எல்லா நிலைகளிலும் ஆதிக்க மனோபாவத்தை இல்லாதொழித்தல், எல்லோரையும் சமனாக மதித்தல், தாம் தெரிவு செய்து ஆட்சி ஒன்றினை உருவாக்குதல், உருவாக்கிய ஆட்சிக்கு கட்டுப்படல், ஆட்சி தவறிழைக்கும் போது சுட்டிக்காட்டல், சட்டத்தின் ஆட்சிக்கு கட்டுப்படல், கூட்டுப் பொறுப்புடன் செயற்படல் போன்றன ஜனநாயக ரீதியான செயற்பாடுகள் ஆகும். இவ் ஜனநாயக ரீதியான செயற்பாடுகள் தொடர்பாக இயங்கக் கூடிய நல்ல பிரஜைகளை அரசறிவியல் உருவாக்குகின்றது.

(2) ஜனநாயக ரீதியான வாழ்க்கை முறையை ஏற்றுக் கொள்ளல்

பிடிவாதம் அற்றவராக இருத்தல், விமர்சனத்திற்கு இடம் அளித்தல், தன் தவறைத் தானே பரிசீலனை செய்தல், மற்றவர்களின் கருத்துக்களுக்கு செவிமடுத்தல், பிறரின் கருத்துக் கூறும் உரிமையை அங்கீகரித்தல், எந்த விடயத்திலும் ஆதிக்க மனோபாவத்தைக் கொண்டிராதிருத்தல், கலந்துரையாடல்கள் மூலம் தீர்மானங்களுக்கு வருதல், கடமைகளைச் செய்தவண்ணம் உரிமைகளை அனுபவித்தல், சுயகட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்தல், நீதியை மதித்தல், பிற மதங்களை அவமதிக்காது தமது நம்பிக்கையின் பிரகாரம் வாழ்தல், பிறர் சுதந்திரத்தில் இடையூறு செய்யாது தமது சுதந்திரத்தை அனுபவித்தல் போன்றன ஜனநாயக வாழ்க்கை முறைக்குத் தேவையான பண்புகளாகும். அரசறிவியல் இப்பண்புகளை பெற்றுக் கொடுக்கின்றது.

(3) அரசியல் அறிவினை விரிவுபடுத்தல்

இன்றைய அரசுகளில் பெரும்பாலானவை ஜனநாயக அரசுகள் எனக் கூறும் போது அவை மக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட அரசு, மக்களுக்கான அரசு என்ற அர்த்தங்களைத் தருகின்றது. எனவே ஜனநாயக அரசுகளைப் பொறுத்த வரை அரசினை உருவாக்குதல், அரசினைக் கண்காணித்தல் என்கிற இரு பெரும் பணிகளை மக்கள் ஆற்றவேண்டியவர்களாகின்றனர். இந்தப் பணிகளை ஆற்றுவதற்கு மக்களுக்கு அரசியல் அறிவு இன்றியமையாதது ஆகும். அரசறிவியல், மக்கள் மத்தியில் அரசியல் அறிவினை விரிவுபடுத்தும் பணியினை மேற்கொள்கின்றது.

(4) நுட்பமாக ஆராயும் இயல்புடைய மக்களை உருவாக்குதல்

இன்றைய அரசியல் பிரச்சினைகளும் அரசியல் நிறுவனங்களும் அவற்றின் செயற்பாடுகளும் சிக்கல் வாய்ந்தவையாகக் காணப்படுவதனால், சாதாரண அறிவுடன் இவை பற்றிய விளக்கங்களைத் தெளிவாக பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. நுட்பமாக ஆராய்வதன் மூலமே தெளிவான விளக்கங்களை பெற்றுக் கொள்ள முடியும். அரசறிவியலை கற்றுக் கொள்வதன் மூலம் நுட்பமாக ஆராயும் ஆற்றலைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

(5) தேசிய அரசியல், சர்வதேச அரசியல் என்பன பற்றி சமநிலையான பக்கச்சார்பற்ற புரிந்துணர்வைப் பெறுதல்

இன்று தேசிய அரசியலில் மக்கள் உயிரோட்டமான பங்களிப்பினைச் செலுத்த வேண்டுமாயின் தேசிய அரசியல் பற்றிய தெளிவான புரிந்துணர்வைப் பெற்றுக்கொள்வது அவசியமானதாகும். தேசிய அரசியலின் முக்கியமான பிரச்சினைகள் என்ன? அரசாங்க நிறுவனங்களும் அரசியல் கட்சிகளும் இப்பிரச்சினைகளை எவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றன? இவ் எதிர் கொள்ளலில் ஏற்படுகின்ற சாதக, பாதக தன்மைகள் யாவை? தொடர்பு சாதனங்கள் தேசிய அரசியல் பிரச்சினைகளை எவ்வாறு பிரதிபலிக்கின்றன? மக்கள் எந்தவகையில் தேசிய அரசியல் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கிறார்கள்? போன்ற விடயங்களில் தெளிவுகள் ஏற்படுகின்ற போதே, தேசிய அரசியல் பற்றி ஒரு பக்கச் சார்பற்ற புரிந்துணர்வை பெற்றுக் கொள்ள முடியும். அரசறிவியலைக் கற்பதன் மூலம் இப்புரிந்துணர்வை இலகுவாக பெறக்கூடியதாக உள்ளது.

தேசிய அரசியலைப் போன்று, சர்வதேச அரசியல் பற்றிய புரிந்துணர்வு இன்று அவசியமானதாக உள்ளது. நாடுகள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய கட்டாய நிலை இருப்பதனாலும் உலகமயமாக்கல் செயற்பாடுகளினால் உலகம் இன்று ஒரு கிராமமாகச் சுருங்கி வருவதனாலும் சர்வதேச அரசியல் பற்றிய புரிந்துணர்வு அவசியமாக உள்ளது. சர்வதேச நாடுகளுக்கிடையே உறவுகள் எவ்வாறு உள்ளன? இவ்வுறவுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முக்கிய அம்சங்கள் எவை? உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்துவதில் சர்வதேச நிறுவனங்கள் எத்தகைய பங்குகளை ஆற்றுகின்றன? இதில் சர்வதேச சட்டத்தின் பங்கு எவ்வாறு உள்ளது? போன்றன பற்றியெல்லாம் புரிந்துணர்வு அவசியமாக உள்ளது. அரசறிவியலைக் கற்பதன் மூலம் இப்புரிந்துணர்வைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

ஆ. அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான பாடம் சார்ந்த நோக்கங்கள்

- (1) அரசுகளின் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஆராய்தல்.
- (2) தற்கால அரசியல் யாப்புக்கள், அரசியல்முறைகள், சட்டத்தின் வகைகள் என்பவற்றை விளக்கி ஆராய்ந்து ஒப்பிடுதல்.
- (3) சட்டமியற்றும் நிறுவனங்கள், சட்டமியற்றும் முறைகள், சட்டங்கள் செயற்படுத்தப்படும் முறைகள் என்பவை பற்றி ஆராய்தல்.
- (4) அரசியற் கட்சிகள், அழுக்கக் குழுக்கள் ஆகியனவற்றின் அமைப்பு, தொழிற்பாடு என்பவை பற்றி ஆராய்தல்.
- (5) அரசுகளுக்கிடையேயான உறவுகள், சர்வதேசச் சட்டம், சர்வதேச நிறுவனங்கள் அவை சர்வதேசஉறவில் கொண்டுள்ள பங்கு என்பவை பற்றி ஆராய்தல்.

மக்கள் எவ்வாறு அரசியலைப் பயில்கின்றனர்

மக்களைப் பொறுத்த வரை அவர்கள் பொதுவாக பின்வரும் 2 வழிகளில் அரசியலைப்பயில்கின்றனர்.

- 1) முறைசார் வழிமுறை
- 2) முறை சாரா வழிமுறை

1) முறைசார் வழிமுறை

பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழகங்கள் மற்றும் முறையாக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அரசியல் கல்வி வேலைத்திட்டங்கள் போன்றன அரசியல் கல்வியைக் கற்பதற்கான முறைசார் ஊடகங்களாகும். இவ்வூடகங்கள் பாடம் சார்ந்த கல்வியை மனிதர்களுக்கு வழங்குகின்றன. இங்கு கோட்பாடுகள் அவற்றின் பிரயோகங்கள் மற்றும் அவை இரண்டுக்குமிடையிலான ஒற்றுமைகள் என்பன கற்பிக்கப்படுகின்றன.

பாடசாலை பாடவிதானத்துக்கு வெளியேயான நிகழ்ச்சிகளின் பங்கேற்பின் மூலமும் அரசியல் பயிலப்படுகின்றது. உதாரணமாக தேசிய கீதம் பாடுதல், தேசிய கொடிக்கு கௌரவமளித்தல், சுதந்திரதினத்தைக் கொண்டாடுதல், தேசிய வீரர்களை நினைவு கூருதல், சட்டசபை மாதிரிகளை அமைத்து அரசியல் விடயங்களைப் பற்றி வாத பிரதிவாதங்களை நடத்தல் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றினை விட விளையாட்டுப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி வெற்றி தோல்விகளை சகித்துக் கொள்ளப்பழகுதல் போன்றவற்றின் மூலம் அரசியல் விளையாட்டின் அடிப்படை ஒழுக்க வழிமுறைகள் மாணவரிடம் புகுத்தப்படுகின்றன.

2) முறைசாரா வழிமுறை

குடும்பம், வெகுசனத் தொடர்பு சாதனங்கள், அரசியற் கட்சிகள், அழுக்கக் குழுக்கள், அரசியல் கலந்துரையாடல்கள் போன்றன முறை சாரா வழிமுறைகளாகும். ஒரு சிறு பிள்ளை, குடும்பம் என்ற அரசியல் நிறுவனத்திலிருந்தே அரசியலைக் கற்க ஆரம்பிக்கின்றது. பெற்றோரும் மூத்த சகோதரர்களும் கொண்டுள்ள அரசியற் கருத்துக்கள் பிள்ளையின் கருத்துக்களை ஒழுங்கமைப்பதில் பாதிப்புச் செலுத்துகின்றன. சில வேளைகளில் வாழ்க்கை பூராகவுமே இக் கருத்துக்களின் பாதிப்புக்கள் நீடித்திருக்கவும் செய்கின்றன.

இதே போன்று ஏனைய ஊடகங்களும் மனிதர் அரசியல் மயமாகுவதில் பாதிப்புச் செலுத்துகின்றன.

இவ்வாறு முறைசார் மற்றும் முறைசாரா வழிகளில் மக்கள் பெற்றுக் கொள்ளும் அறிவு அவர்களின் அரசியல்மயப்படுத்தல் அளவை நிர்ணயிக்கின்றது.

அரசறிவியலும் ஏனைய சமூக வீஞ்ஞானங்களும்

1. அரசறிவியலும் வரலாறும்

அரசறிவியலுக்கும் வரலாற்றுக்கும் இடையேயான தொடர்புகள் குறித்து அறிஞர்கள் இடையே வேறுபட்ட கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. சிலர் அரசறிவியலின் பூரண விளக்கத்திற்கு வரலாற்று ஆய்வு அவசியம் எனக் கருதுகின்றனர். வேறு சிலர் அரசறிவியல் ஆய்வுக்கு வரலாற்றின் தேவையை ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும் அது எவ்வகையிலும் தவிர்க்க முடியாதென்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

ஜோன் சீலியின் கருத்துப்படி "அரசியல் இல்லாத வரலாறு பயனற்றது. வரலாறு இல்லாத அரசியல் வேரற்றது. வரலாறு அரசறிவியலின் பரிசோதனைக் கூடமும், நூல் நிலையமும் ஆகும். அரசியல் கோட்பாடுகளையும், நிறுவனங்களையும் புரிந்து கொள்வதற்கு அவற்றின் வரலாறு அறியப்படுவது அவசியம் ஆகும். வரலாறு அரசியல் ஆய்வாளர்களுக்குக் கடந்தகால அரசியல் நிகழ்வுகள் தொடர்பாக பயனுள்ள தகவல்களை வழங்குகின்றது. வரலாற்று ஆய்வுகள் அரசியல் நிறுவனங்களினதும், அமைப்புகளினதும், இயக்கங்களினதும், கடந்தகால அநுபவங்கள் குறித்த அறிவை வழங்குகிறது."

"லீ கொக்" என்பவர் மேற்கூறிய கருத்தின் அடிப்படையில் "வரலாறு இன்றி அரசறிவியல் சாத்தியமற்றது; அரசறிவியல் இன்றி வரலாறு தனது சிறப்பை இழந்து விடுகிறது" என குறிப்பிட்டார்.

அரசறிவியலும் வரலாறும் மிக நெருங்கிய துறைகளென ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட போதும் அவை வெவ்வேறுபட்ட தனியான துறைகள் என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும். அரசறிவியல் ஆய்வாளர்கள் வரலாறு முழுவதிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதில் உள்ள அரசியல் வரலாற்றில் மட்டுமே அதிக கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.

2. அரசறிவியலும் பொருளியலும்

ஆரம்ப காலங்களில் அரசறிவியலும் பொருளியலும் ஒன்றாகவே கருதப்பட்டன. 14ஆம் நூற்றாண்டில் பொருளியல், "அரசியல் பொருளியல்" என்றே அழைக்கப்பட்டது எனினும் பிற்காலங்களில் பொருளியலின் தனியான தேவை கருதி அது தனியான துறையாக வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது.

நவீன காலங்களில் அரசறிவியலும் பொருளியலும் தனித் தனியான துறைகளாக வளர்ச்சியடைந்து வருகின்ற போதும், நவீன அரசுகள் பொதுநல அரசுகளாக இருப்பதனாலும் பொதுநல அரசுகளில் அரசின் பொருளாதாரத் திட்டங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுவதனாலும், மீண்டும் அவை இணைந்து செயற்படுகின்ற நிலை தோன்றியுள்ளது. தற்கால அரசுகளின் மிக முக்கியமான நெருக்கடியாகப் பொருளாதார நெருக்கடியே உள்ளது. தற்கால அரசுகளின் முக்கிய பணிகளாகவும் பொருளாதாரம் பற்றிய விடயங்களே அமைந்துள்ளன. பொருளாதார விடயங்களைக் கையாள்வதும் அவற்றுக்கான தீர்வுகளைத் தேடுவதும் அரசுகளின் முக்கிய பணிகளாக உள்ளன. குறிப்பிட்ட நாட்டின் அரசியல் அபிவிருத்தியில், பொருளாதாரம் முக்கிய பங்கு வகிப்பதுடன் அரசியல் நிலைப்பாடுகளை நிர்ணயிப்பதாகவும் வளர்ச்சியடைந்து உள்ளது.

கார்ல் மாக்ஸ் போன்ற அரசியல் அறிஞர்கள் பொருளாதாரத்-தையும் அரசியலையும் இணைத்த வகையிலேயே தமது கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். ஒரு சமூகத்தின் பொருளியல் உறவுகளே அதன் அரசியல் உறவுகளுக்கான அடிப்படை கோட்பாட்டை வழங்குகின்றது என்பது கார்ல் மாக்ஸினுடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாக இருந்தது.

இவ்வாறு இருதுறைகளுக்குமிடையில் நெருங்கிய உறவுகள் காணப்பட்ட போதும் அவை தனித்தனியான துறைகளாகவே இன்று வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றன. அரசியல் ஆய்வாளர்கள் பொருளியலில் உள்ள அரசியல் அம்சத்திலே அதிக கவனம் செலுத்துகின்றனர்.

3. அரசறிவியலும் உளவியலும்

அரசறிவியலோடு மிகவும் நெருக்கமான இன்னொரு பாடம் உளவியலாகும். அரசறிவியல் சடப்பொருட்களைப் பற்றி ஆராய்கின்ற ஒன்றல்ல. மாறாக மனிதனின் அரசியல் நடத்தை பற்றி ஆராய்கின்ற ஒன்றாகும். இதனாலேயே அரசறிவியலுக்கும் உளவியலுக்குமிடையில் நெருக்கமான தொடர்பு காணப்படுகிறது. மனிதன் ஓர் அரசியல் விலங்கு என அரிஸ்டோட்டில் கூறியமையும் இக்காரணத்தின் அடிப்படையிலேயே ஆகும். ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்கென ஒரு உள்ளத்தையும், அந்த உள்ளத்திலிருந்து உருவாகும் எண்ணத்தையும் கொண்டவன். அந்த எண்ணங்களும் எழுச்சிகளும் தான் அவன் அரசியல் நடத்தையைத் தீர்மானிப்பதில் பாதிப்புச் செலுத்துகின்றன.

ஒவ்வொரு நாட்டு மக்களும் தங்களுடைய எண்ணங்களுக்கும் விருப்பங்களுக்கும் ஏற்பவே அரசாங்கங்களை உருவாக்கிக்

கொள்கின்றனர். இதற்கு அரசுகள் மறுக்கின்ற போதே அவை போராட்டங்களாகவும், புரட்சிகளாகவும் வளர்கின்றன. இங்கிலாந்தின் அமைதிப்புரட்சி, பிரெஞ்சுப்புரட்சி, அமெரிக்க சுதந்திரப்புரட்சி என்பன மக்களின் எண்ணங்களுக்கு எழுச்சியூட்ட வந்தவைகளேயாகும்.

இன்று அரசறிவியலிலும் பல இடங்களில் உளவியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. கட்சிகளின் கொள்கைகளைத் தீர்மானிப்பதிலிருந்து அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளைத் தீர்மானிப்பது வரை இது இடம் பெறுகிறது. சில வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் அரசாங்க நிர்வாகத்துக்கு ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் கூட உளவியல் சோதனைகள் நடாத்தப்படுகின்றன.

நவீன அரசியல் தனிப்பட்ட மனித உளவியலுக்கு மட்டுமல்ல சமூக உளவியலுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற ஒன்றாக உள்ளது.

அரசறிவியலின் பாடப்பரப்பு

அரசறிவியல் ஒரு சமூக விஞ்ஞான பாடமாக இருப்பதனால் அதன் தன்மை பற்றியும் பாடப்பரப்புப் பற்றியும் சகலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க வரைவிலக்கணம் எதுவும் காணப்படுவதில்லை. மறுபக்கத்தில் அரசறிவியலின் பாடப்பரப்பு காலத்துக்குக் காலம் மாற்றமடைந்து வந்துள்ளது. ஒரு காலத்தில் முக்கியமானதென கருதப்பட்ட விடயம் பிற்தொரு காலத்தில் முக்கியத்துவத்தை இழந்து புதிய விடயங்கள் பாடப்பரப்பில் நுழைந்துள்ளன.

அரசறிவியல் பிரதானமாக அரசைப் பற்றியும் அதிகாரத்தைப் பற்றியும் கற்கும் ஒரு பாடமாகக் கருதப்படுகிறது. அரசைப் பற்றிய ஆய்வில் அதன் தோற்றம், அதன் தன்மை, அதன் நோக்கம் மற்றும் அதன் செயற்பாடு போன்ற விடயங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன. இவை அரசின் இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் ஆகிய பொருள்களிலும் ஆராயப்படுகின்றன.

அரசியல் அதிகாரம் பற்றிய ஆய்வை அரசியலுக்கு அறிமுகம் செய்தவர் மாக்கியவல்லி ஆவார். இங்கு அதிகாரத்தின் தன்மை, அதிகாரத்தைப் பெறுதல், அதிகாரத்தைப் பேணிப்பாதுகாத்தல், அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தல் மற்றும் அதிகாரத்தை வரையறை செய்தல் என்ற விடயங்களிலேயே கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.

தற்கால ஆய்வின்படி அரசறிவியல் என்பது அரசையும், அரசியல் அதிகாரத்தையும் பற்றி மட்டும் ஆய்வு செய்யும் ஒரு பாடம் அன்று. அது முழு அரசியல் சமூகத்தையும் ஆய்வு செய்யும் ஒரு பாடமாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. அதன்படி அரசறிவியலின் பாடப்பரப்பினுள்

பின்வரும் விடயங்கள் இடம் பெறுகின்றன என தற்கால அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர்:

1. அரசியல் தத்துவம் அல்லது அரசியல் சமூகக் கோட்பாடுகள்.
2. அரசாங்க முறைகள், அரசியல் நிறுவனங்கள், அரசியல் யாப்புக்கள் மற்றும் பொதுத்துறை நிர்வாகம்.
3. அரசியல் கட்சிகள், அமுக்கக்குழுக்கள், மற்றும் பொதுசன அபிப்பிராயம் போன்ற அரசியல் கருவிகள்.
4. சர்வதேச அரசியல் முறைமைகளும், சர்வதேச உறவுகளும்.
5. மனிதர்களினதும், மனித குழுக்களினதும் அரசியல் நடத்தைகள். மேற்கண்டவற்றை சிறிது விரிவாகப் பார்ப்போம்.

1. அரசியல் தத்துவம் அல்லது அரசியல் சமூகக் கோட்பாடுகள்

இப்பகுதிக்குள் அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளான தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு, பரிணாம வளர்ச்சிக்கோட்பாடு, தந்தை வழிக் கோட்பாடு, தாய்வழிக் கோட்பாடு, சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாடு, மார்க்ஸீசக் கோட்பாடு, பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடு, தாராண்மைக் கோட்பாடு, போன்றவையும் இறைமை, அதிகாரப்-பிரிவினை, உரிமைகள், சுதந்திரம், சமத்துவம், சட்டம், பிரதிநிதித்துவம் போன்ற அரசறிவியல் எண்ணக்கருக்களும் உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

2. அரசாங்க முறைகள், அரசியல் நிறுவனங்கள், அரசியல் யாப்புகள் மற்றும் பொதுத்துறை நிர்வாகம்

அரசாங்க நிறுவனங்கள் என்ற வகையில் சட்டவாக்கத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பவை உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

அரசாங்க முறைகள் என்ற வகையில் பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை, ஜனாதிபதி அரசாங்கமுறை. சோவியத் மாதிரியிலான சோஸலிச அரசாங்க முறை, சுவிஸ் அரசாங்க முறை போன்றன உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

அரசியல் யாப்புகள் என்ற வகையில் அரசியல் யாப்புகளின் உள்ளீடுகள், வரைந்த - வரையா யாப்புக்கள், நெகிழும் - நெகிழா யாப்புக்கள், ஒற்றை ஆட்சி - சமஷ்டியாட்சி யாப்புக்கள் போன்றன உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

பொது நிர்வாகம் என்ற வகையில் அமைச்சுக்கள், திணைக்களங்கள், உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் போன்றவற்றின் கட்டமைப்பு, அதிகாரங்கள் அவற்றுக்கிடையேயான தொடர்புகள், பொது நிர்வாக அமைப்புக்கும் மக்களுக்கும் இடையேயான தொடர்புகள், பொதுநிர்வாக அதிகாரிகளின் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகத்திற்கெதிரான பாதுகாப்புக்கள் போன்றன உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

3. அரசியல் கட்சிகள் அமுக்கக்குழுக்கள் மற்றும் பொதுசன அபிப்பிராயம் போன்ற அரசியல் கருவிகள்

அரசியற் கட்சிகள் என்ற வகையில் அரசியற் கட்சிகளின் முக்கியத்துவம், ஒருகட்சிமுறை, இருகட்சிமுறை, பல கட்சிமுறை என்கின்ற கட்சிமுறைகளின் வகைகள்; அரசியற் கட்சிகளுக்கும் மக்களுக்கும் இடையேயான தொடர்புகள், சொந்த நாட்டில் செயற்படும் கட்சி முறைமை, பிரதான கட்சிகளின் வரலாறு, கொள்கை, கட்சியமைப்பு, மக்களை அணிதிரட்டும் முறை போன்றன உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

அமுக்க குழுக்கள் என்பது அரசாங்கத்தில் நேரடியாக செல்வாக்கு செலுத்தாது மறைமுகமாக செல்வாக்குச் செலுத்தும் குழுக்களாகும். தொழிற்சங்கங்கள், மத நிறுவனங்கள், இளைஞர் அமைப்புகள், மாணவர் அமைப்புகள், பெண்கள் அமைப்புகள் போன்றன அமுக்கக் குழுக்களாக உள்ளன. இக்குழுக்களின் அமைப்பு, கொள்கைகள், அரசாங்க செயற்பாடுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் வழிகள் போன்றன இப்பாடத்தினுள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

பொது விடயங்கள் தொடர்பாக குறிப்பாக அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் தொடர்பாக மக்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தலே பொதுசன அபிப்பிராயம் எனப்படும். தொடர்பு ஊடகங்கள் மூலமாகவும், அரசியற்கட்சி, அமுக்கக்குழுக்கள் மூலமாகவும் மக்கள் தங்களது அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்கின்றனர். இந்த அபிப்பிராயங்களை தெரிவிக்கும் கருவிகள், அவை அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்தும் முறை, இவ்வபிப்பிராயங்கள் அரசாங்க செயற்பாட்டில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் போன்றன இப்பாடத்தினுள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

4. சர்வதேச அரசியல் முறைமைகளும் சர்வதேச உறவுகளும்

சர்வதேச அரசியல் முறைமை அமைந்துள்ள விதம், ஆதிக்கம் செலுத்தும் சக்திகள், ஆதிக்கம் செலுத்தும் சர்வதேச கோட்பாடுகள், நாடுகளுக்கு இடையேயான உறவுகளைத் தீர்மானிக்கும் விடயங்கள்,

நாடுகளின் உறவுகளை ஒழுங்கு படுத்துகின்ற சர்வதேசச் சட்டம், ஐக்கிய நாடுகள் சபை, பொதுநலவாய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு, அணிசேரா இயக்கம், தெற்காசிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு (சார்க்), ஆசியான் அமைப்பு போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்கள் என்பன இப்பாடப்பரப்பினுள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

5. மனிதர்களினதும் மனித குழுக்களினதும் அரசியல் நடத்தைகள்

இது ஆரம்பகாலங்களில் அரசறிவியல் பாடப்பரப்பினுள் சேர்க்கப்படவில்லை. அரசறிவியல் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிய பிற்காலங்களிலேயே இவ்விடயமும் அரசறிவியல் பாடத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது. மனிதர்களும் மனித குழுக்களும் எவ்வாறு அரசியல் நடத்தைகளில் பங்கு கொள்கின்றன, அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளில் எவ்வாறு தாக்கம் செலுத்துகின்றன, அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளை எவ்வாறு மாற்றியமைக்கின்றன போன்றவை இதற்குள் உள்ளடக்கப்படுகின்றன.

1. அரசறிவியல் என்பதற்குரிய அடிப்படைகளை வளர்க்கின்றன. இவ்வகை அடிப்படைகளை வளர்க்கும் நோக்கத்துடன் அரசறிவியல் மாணவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் பாடப்பரப்பு.
2. இவ்வகை அடிப்படைகளை வளர்க்கின்றன. அரசறிவியல் மாணவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் பாடப்பரப்பு.
3. அரசியல் விடயம் பொருட்களின் அடிப்படைகளை வளர்க்கின்றன. அரசறிவியல் மாணவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் பாடப்பரப்பு.

அரசறிவியலைக் கற்பதற்கான பிரதான அணுகுமுறைகள்

அரசறிவியலைக் கற்பதற்கு பல்வேறு அணுகுமுறைகள் ஆய்வாளர்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவ்வணுகுமுறைகளுள் பின்வருவன முக்கியமானவையாகும்:

1. வரலாற்று அணுகுமுறை
2. தத்துவார்த்த அணுகுமுறை
3. சமூகவியல் அணுகுமுறை
4. புள்ளிவிபரவியல் அணுகுமுறை
5. ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை
6. மார்க்ஸீச அணுகுமுறை
7. நடத்தைவாத அணுகுமுறை

1. வரலாற்று அணுகுமுறை [HISTORICAL APPROACH]

அரசினதும், அரசாங்கத்தினதும், அரசாங்க நிறுவனங்களினதும் வரலாற்று ரீதியான தோற்றம், வளர்ச்சி என்பவற்றைப் பரிசீலனை செய்வதன் மூலம் அவற்றின் தன்மைகளையும் செயற்பாட்டினையும் விளங்கிக் கொள்ள மேற்கொள்ளும் முயற்சியே வரலாற்று அணுகுமுறை எனப்படுகிறது. அரசறிவியலின் பல்வேறு எண்ணக் கருக்களினதும் பொருளை விளங்கிக்கொள்வதற்கு இம்முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

அரசறிவியலுக்கான வரலாற்று அணுகுமுறைகளை கையாண்டவர்களில் முக்கியமானவர் சேபின் (Sabin) ஆவார். எனினும் இவருக்கு முன்னரே அரசறிவியல் எனும் துறையை உருவாக்கிய

அரிஸ்டோட்டிலின் காலத்தில் இருந்து இம்முறை பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. அரிஸ்டோட்டிலைப் பொறுத்தவரை எந்த ஒரு விடயத்தையும் விளங்கிக்கொள்வதற்கு அதன் ஆரம்பத்தையும் அபிவிருத்தியையும் அறிந்திருப்பது அவசியமானது எனக் கருதினார்.

அண்மைக்காலங்களில் இவ்வணுகுமுறை சீலி, லஸ்கி போன்றவர்களினால் அதிகளவில் பிரபல்யப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசறிவியலைப் பொறுத்தவரை அரசின் நோக்கம், நிறுவனங்கள், அவற்றில் வளர்ச்சி என்பவை குறித்த ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட ஆய்வு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அத்துடன் எந்தவொரு அரசியல் நிறுவனமும் திடீரென தோற்றம் பெறுவது இல்லை. அவை படிப்படியான வளர்ச்சியின் மூலமே முழுமையாக நிறுவப்படுகின்றன. எனவே இந்நிறுவனங்கள் யாவும் தமக்கென ஒரு வரலாற்றினைக் கொண்டுள்ளமையினால் அவற்றின் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றி தெளிவான அறிவின்றி பயன்மிக்க ஆய்வினை மேற்கொள்ள முடியாது. இந்தவகையில் வரலாறு அரசறிவியல் மாணவர்களுக்கு பெறுமதியுடைய தகவல்களை வழங்குகின்ற ஒன்றாக உள்ளது.

பேராசிரியர் லஸ்கி "அரசறிவியல் கல்வி அரசியல் வரலாற்று அனுபவங்களின் விளைவுகளை தொகுக்கும் முயற்சியாக இருக்கவேண்டும்" என வலியுறுத்திக் குறிப்பிட்டார்.

இம்முறையின் நன்மைகள்

1. அரசறிவியல் எண்ணக்கருக்களின் பொருளை விளங்கிக்கொள்ள இவ்வணுகுமுறை உதவுகின்றது.
2. இவ்வணுகுமுறை அரசறிவியல் மாணவர்களுக்கு பெறுமதியான தகவல்களை வழங்குகின்றது.
3. அரசியல் விடயப் பொருட்களின் ஆரம்பத்தையும் அபிவிருத்தியையும் விளங்கிக்கொள்ள உதவுகிறது.
4. அரசியல் விடயப் பொருட்களை நடைமுறையில் பரீட்சித்துப் பார்ப்பதற்கு இவ்வணுகுமுறை உதவுகின்றது.
5. ஒரு அரசியல் பிரச்சினை ஏற்படுகின்ற போது அது ஏன்? எப்படி? எவ்வாறு? ஏற்பட்டது என்பதை அறிந்து கொள்ள இவ்வணுகுமுறை உதவுகின்றது.

இம்முறையின் குறைபாடுகள்

1. வரலாற்று அணுகுமுறை அரசறிவியலின் வரலாற்றில் மட்டும் கவனத்தைச் செலுத்தி ஏனைய விடயங்களைத் தவிர்த்து விடுகிறது.
2. சரியான முறையில் கடந்தகால நிகழ்வுகள் தொகுக்கப்படவில்லையாயின் அதிலிருந்து கிடைக்கும் முடிவுகளும் சந்தேகத்துக்கு உரியதாக இருக்கும்.
3. எந்தவொரு வரலாறும் அக்காலகட்டத்தின் எல்லா நிகழ்வுகளையும் உள்ளடக்கியதாக இருப்பதில்லை. எனவே எடுத்துக் கொள்ளப்படும் வரலாற்று தகவல்களில் சில பிரதான நிகழ்வுகள் தவறவிடப்படும் போது, அதில் இருந்து கிடைக்கும் முடிவுகளும் தவறாக இருப்பதற்கே வாய்ப்புகள் உள்ளன.
4. ஒவ்வொரு சமூகமும், ஒவ்வொரு தலைமுறையும் தமக்கே உரியதான நெருக்கடிகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றினைத் தீர்ப்பதற்கு வரலாற்று அணுகுமுறை சிறியளவிலேயே உதவி செய்ய முடியும்.
5. எதிர்காலத்தில் என்ன செய்யவேண்டும் என இவ்வணுகுமுறை தெளிவாக எவற்றையும் சொல்வதில்லை.

2. தத்துவார்த்த அணுகுமுறை [PHILOSOPHICAL APPROACH]

ஒரு அரசுக்குரிய இலட்சியங்கள், அறம், உண்மை, உயர்ந்த கோட்பாடுகள், ஒழுக்கம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் அரசினையும், அரசின் செயற்பாடுகளையும் ஆராய்கின்ற ஒரு அணுகுமுறையே தத்துவார்த்த அணுகுமுறை எனப்படுகிறது. அரசு எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான விடையைக் கண்டறிதல் இதன் அடிப்படையாகும்.

இவ்வணுகுமுறை அரசறிவியலுக்கான அணுகுமுறைகளில் மிகவும் பழைமையானதாகும். பிளேட்டோ காலத்தில் இருந்தே பல தத்துவஞானிகள் அரசியல் செயன்முறைகளைத் தத்துவார்த்த அணுகுமுறையில் தெளிவுபடுத்த முற்பட்டிருந்தனர். இவ்வணுகுமுறையை வலியுறுத்தியவர்கள் இறையியல் கோட்பாடுடன் தொடர்புடையவர்களாக, குறிப்பிட்ட இலட்சியங்களை அடைந்து கொள்ளும் நோக்கில் ஆட்சியாளர்களுக்கும், ஏனையவர்களுக்கும், உபதேசம் செய்பவர்களாக விளங்கினர். ஒரு அரசு எவ்வாறு இருக்கின்றது என்பதை விட எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு

இவ்வணுகுமுறை முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. இவ்வணுகு முறையை வலியுறுத்தியவர்களில் பிளேட்டோ, ஹெகல், பிரட்லி, கான்ட் (Kant), ஸ்டீவ்ஸன் (Sidgwick), மூர் (More) போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினர்.

இம்முறையின் நன்மைகள்

1. ஒரு அரசுக்கு இருக்க வேண்டிய இலட்சியங்கள், அறநெறிகள், ஒழுக்க நெறிகள், உண்மை, உயர்ந்த கோட்பாடுகள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் அரசின் செயற்பாடுகளை ஆராய உதவுகிறது.
2. இறையியல் கோட்பாடுகளுடன் இவ்வணுகுமுறை தொடர்புபடுத்தப்படுவதால் அக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அரசினை ஆராய இவ்வணுகுமுறை உதவுகின்றது.
3. அரசின் சரியான செயற்பாடுகளை அதாவது அறநெறி ஒழுக்கங்களுடன் கூடிய செயற்பாடுகளை இனங்காண உதவுகிறது.
4. இதில் கூறப்படும் தரவுகள் அரசியல் நிறுவனங்கள் வளர்வதற்கு உதவுகின்றன.

இம்முறையின் குறைபாடுகள்

1. இவ்வணுகுமுறை தமது முடிவுகளை நிரூபிக்க முடியாத இலட்சியங்களின் மீது நிறுவ முற்பட்டுள்ளது.
2. இறையியல் அறநெறி கோட்பாடுகளுடன் மட்டும் தொடர்புபடுத்தப்படுவதால் ஏனைய அரசியல் ரீதியான கண்ணோட்டங்கள் தவறவிடப்படுகின்றன.
3. இறையியல் கோட்பாடுகள், அறநெறிகள், ஒழுக்கங்கள் போன்றன மதத்திற்கு மதம் சமூகத்திற்குச் சமூகம் வேறுபட்டு காணப்படுகிறது. இதனால் பல மதங்கள், பல சமூகங்கள் வாழ்கின்ற அரசுகளை ஆராய்வதற்கு இவ்வணுகுமுறை போதியளவிற்கு உதவமாட்டாது.
4. பகுத்தறிவு இங்கு பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

3. சமூகவியல் அணுகுமுறை [SOCIOLOGICAL APPROACH]

சமூக நிறுவனங்களையும், தனிமனிதர்களையும், சமூக குழுக்களையும் முதன்மைப்படுத்தி ஆய்வு செய்யும் முறையே சமூகவியல் அணுகுமுறையாகும். இவ்வணுகுமுறை அரசியல் சமூகமயமாக்கம், அரசியல் கலாசாரம், அரசியல் அபிவிருத்தி என்பவற்றைப் பிரதானமாக ஆய்வு செய்கின்றது. சமூகத்தில் உள்ள சகல நிறுவனங்களும், குழுக்களும், தனிமனிதர்களும் எவ்வாறு அந்நாட்டின் அரசியலில் பங்கெடுக்கின்றனர் என்பதை இவ்வணுகுமுறை ஆய்வு செய்கின்றது. அரசியலுக்கான சமூக, பொருளாதார அடிப்படைகளையும் அரசியல் நிறுவனங்களின் தொழிற்பாட்டிற்கான காரணங்களையும் ஆய்வு செய்வதன் மூலமாக அரசறிவியலின் தன்மையை விளக்க இவ்வணுகுமுறை முற்படுகிறது.

இவ்வணுகுமுறை தொடர்பாக மைக்ஐவர் (Maciver), டேவிட் ஈஸ்டன் (David Easton), அல்மன்ட் (Almound), டேவிட் டூமன் (David Truman) போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்களாவர். இவ்வணுகுமுறையைப் பின்பற்றுபவர்கள் அரசியல் சமூகவியல் எனும் புதிய கற்கைத்துறையைப் படிப்படியாக தோற்றுவித்துள்ளனர்.

இம்முறையின் நன்மைகள்

1. சமூகத்தின் அடிப்படையில் அரசறிவியலை விளங்கிக் கொள்வதற்கு இவ்வணுகுமுறை உதவுகிறது.
2. மனிதனும், சமூகமும், சமூகக்குழுக்களும், சமூக நிறுவனங்களும் இம்முறை மூலம் முக்கியத்துவம் பெறும் நிலை ஏற்படுகிறது.
3. அரசியல் சமூகவியல் எனும் புதிய கற்கைத் துறை தோன்றுவதற்கு இவ்வணுகு முறை வழிசமைத்துள்ளது.
4. சமூகம் சார்ந்து நாட்டின் அரசியல் கலாசாரம் கட்டியெழுப்பப்படுவதற்கு இவ்வணுகுமுறை உதவுகிறது.

இம்முறையின் குறைபாடுகள்

1. இவ்வணுகு முறை சமூக அம்சங்களுக்கு மட்டும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதனால் அரசறிவியலுடன் தொடர்புடைய ஏனைய விடயங்கள் தவறவிடப்படுகின்றன. இந்நிலை அரசியலை சமூகவியலின் ஒரு உபகரணமாக அல்லது அதற்கு

கீழ்ப்பட்ட நிலையில் உள்ளதாக கொண்டு வந்துவிடும் என பல அரசியலாளர்கள் அச்சம் தெரிவித்து உள்ளனர்.

2. இவ்வணுகுமுறை சில சந்தர்ப்பங்களில் நாட்டில் உள்ள பெரும்பான்மை சமூகத்திற்கு சாதகமாக அமைந்து விடலாம். ஏனெனில் பெரும்பான்மை சமூகத்தின் நிறுவனங்களும், கருத்துக்களுமே அந்நாட்டில் மேலோங்கிய நிலையில் காணப்படும்.

3. சில சமூக நிறுவனங்களும், குழுக்களும் தமது கொள்கைகளை மக்கள் மீது திணிக்க இவ்வணுகு முறையை ஒரு ஊடகமாக பயன்படுத்த முற்படலாம்.

4. புள்ளிவிபரவியல் அணுகுமுறை [QUANTITATIVE APPROACH]

புள்ளிவிபரவியலாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு அதனூடாக அரசறிவியல் பற்றிய தெளிவைப் பெறும் ஓர் முறையே புள்ளிவிபர அணுகுமுறையாகும். அரசியல் நிகழ்வுகள் தொடர்பான தகவல்கள் புள்ளிவிபரவியலாக சேகரிக்கப்பட்டு, பகுப்பாய்வு செய்யப்பட்டு, அதன் அடிப்படையில் அந்நிகழ்வு தொடர்பான எதிர்வு கூறல்களையும் முடிவுகளையும் உருவாக்குவதற்கு இவ்வணுகுமுறை முற்படுகிறது. குறிப்பாகத் தேர்தல் நடத்தை பற்றிய ஆய்வுகளுக்கும், பொதுசன அபிப்பிராய கணிப்பீடுகளுக்கும் சிறந்த ஒரு அணுகுமுறையாக இவ்வணுகுமுறை காணப்படுகிறது.

இவ்வணுகு முறையை முக்கியப்படுத்தியவர்களுள் காலுப் (Gallup), சார்ள்ஸ் மெரியம் (Charles Merriam), ஹரோல்ட் கொஸ்நெல் (Harold Gosnel) போன்ற அமெரிக்க அறிஞர்கள் குறிப்பிடத்தக்க வர்களாவர்.

இம்முறையின் நன்மைகள்

1. இம்முறை மூலம் ஓரளவு உறுதியான எதிர்வு கூறல்களைக் கூறமுடியும்.
2. இம்முறை மூலம் அரசறிவியல் பற்றிய தெளிவான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும்.
3. அரசியல் செயற்பாடுகள் பற்றிய பொதுசன அபிப்பிராயத்தைப் பெறுவதற்கு சிறந்த அணுகுமுறையாக இது காணப்படுகின்றது.
4. இவ்வணுகுமுறை மூலம் அகநிலைசாராத வகையில் புறநிலை நின்று முடிவுகளைப் பெறலாம்.

5. இம்முறை ஒரு ஜனநாயக ரீதியான அணுகுமுறையாக உள்ளது.
6. பண்புரீதியான விடயங்களை அளவு ரீதியாகக் கொடுப்பதற்கு இம்முறை உதவுகின்றது.

இம்முறையில் குறைபாடுகள்

1. சரியான முறையில் புள்ளிவிபரங்கள் சேகரிக்கப்படாவிட்டால் எடுக்கப்படும் முடிவுகளும் தவறாக வருவதற்கே வாய்ப்புக்கள் உண்டு.
2. அரசறிவியல் சம்பந்தப்பட்ட சகல விடயங்களுக்கும் புள்ளிவிபர ரீதியான தகவல்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது.
3. புள்ளிவிபர கணிப்பீடுகளில் உள்ள தவறுகளும் முடிவில் தவறுகள் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்புக்களை உருவாக்கும்.

5. ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை [COMPARATIVE APPROACH]

அரசியல் முறைமைகளையும், நிறுவனங்களையும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யும் முறையே ஒப்பீட்டு அணுகுமுறையாகும். இம்முறையைப் பயன்படுத்தி அரசியல் முறைமைகளையும் நிறுவனங்களையும் ஆராய்ந்து அதன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளும் தகவல்களின் அடிப்படையில் ஒரு சிறப்பு மிகு அரசியல் முறைமையை ஒழுங்கமைப்பதற்கு தேவையான கொள்கைகள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன. இந்த அணுகுமுறையின் விளைவாக ஒப்பீட்டு அரசியல் என்ற கற்கை நெறி அரசறிவியலில் வளர்ச்சியடைந்து உள்ளது.

முதன் முதலாக அரிஸ்டோட்டில் இவ்வணுகுமுறையைப் பயன்படுத்தினாலும் பின்னர் மொண்டெஸ்கியு, பிறைஸ் (Bryce), மெயின் (Maine) போன்றவர்கள் இம்முறையை பயன்படுத்தினர். அண்மைக்காலங்களில் அல்மன்ட் (Almound), தல்கட் பார்சன் (Thalot Parsons), மக்ஸ் வெபர் (Max Weber), டேவிட் அப்டர் (David Apter) போன்றவர்கள் பயன்படுத்தினர்.

அரிஸ்டோட்டில் ஏறத்தாழ 158 அரசியல் யாப்புகளை ஒப்பீடு செய்து தனது கருத்துகளைத் தெரிவித்தார்.

இம்முறையின் நன்மைகள்

1. அரசியல் முறையமைவுகளிலும், நிறுவனங்களிலும், உள்ள குறைபாடுகளைக் கண்டறிய இம்முறை உதவுகிறது.
2. இம்முறை மூலம் சிறப்பு மிகு அரசியல் முறையமைவை ஒழுங்கமைப்பதற்கான கொள்கைகளைக் கண்டு பிடிக்கலாம்.
3. இம்முறையினால் ஒப்பீட்டு அரசியல் என்கிற ஒரு கற்கை துறை வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.
4. பல்வேறு அரசியல் முறை அமைவுகள், நிறுவனங்கள் பற்றிய தகவல்களை இம்முறை மூலம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.
5. பல்வேறு முறைமைகள் ஒப்பிடப்படுவதால் பெறப்படும் முடிவு அதிகளவு உறுதித் தன்மை வாய்ந்ததாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புக்கள் உண்டு.

இம்முறையின் குறைபாடுகள்

1. ஒப்பீட்டுக்காக பெறப்படும் தகவல்கள் தவறாக இருப்பின் முடிவுகளும் தவறாக வருவதற்கு வாய்ப்புண்டு.
2. ஒரு நாட்டுக்கு தேவையான அரசியல் கொள்கைகள் என்பன அந்நாட்டின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார சூழலுடன் தொடர்புபட்டவை ஆகும். இதனால் வெளியில் உள்ள நிறுவனங்களை ஒப்பீட்டு பெறப்படும் கொள்கைகள் பயன்படுத்தப்படும் நாட்டுக்கு பொருந்தாததாக அமையலாம்.
3. ஒப்பீட்டு அணுகுமுறைக்காக தரவுகளை சேகரிப்பதில் தவறுகள் ஏற்படும் போது, இவ்வணுகுமுறைகளில் இருந்து பெறப்படும் முடிவுகளும் தவறானவையாக அமையலாம்.

6. மார்க்ஸீச அணுகுமுறை [MARXIAN APPROACH]

அரசு என்பது வர்க்க முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடு என இவ்வணுகுமுறை கூறுகிறது. இயக்கவியல் முறையின்படி சமூக அபிவிருத்தியினதும் மாற்றத்தினதும் இறுதிக் கட்டம் அரசற்ற சமூகம் எனவும் கூறுகிறது. அரசறிவியலின் தன்மையையும் நோக்கத்தையும் மிக ஆழமாக ஆய்வு செய்யும் இவ்வணுகுமுறை சமூக முரண்பாடுகள்

எவ்வாறு தனிமனிதனின் அரசியல் நடத்தையை நிர்ணயிக்கிறது என்பது பற்றி ஆய்வு செய்கிறது. ஏனைய அணுகுமுறைகள் போலன்றி இவ்வணுகுமுறை அரசியல் செயல்முறைகளுக்கு அடிப்படையாக பொருளாதாரக் காரணிகளே செயற்படுகின்றன எனக் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வணுகுமுறை தொடர்பாக கார்ள்மாக்ஸ், ஏங்கெல்ஸ் போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்கினர்.

இம்முறையின் நன்மைகள்

1. சமூக முரண்பாடுகள் எவ்வாறு தனி மனித அரசியல் நடத்தையை நிர்ணயிக்கின்றது என்பதை அறிய இவ்வணுகுமுறை உதவுகிறது.
2. பொருளாதாரத்தின் அடிப்படையில் அரசறிவியலை ஆய்வு செய்வதற்கு இவ்வணுகுமுறை உதவுகிறது.
3. அரசு என்பது வர்க்க முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடு என்கின்ற ஒரு புதிய கருத்தினை இவ்வணுகுமுறை குறிப்பிடுகிறது.
4. இயக்கவியல் முறையின்படி வரலாற்றின் வளர்ச்சிக்கட்டத்தில் அரசற்ற சமூகம் உருவாகும் எனும் புதிய கருத்தையும் இவ்வணுகுமுறை வெளிப்படுத்துகின்றது.
5. அரசியல் செயற்பாடுகளை வர்க்க ரீதியாக ஆய்வு செய்வதன் மூலம் அடித்தள மக்களின் யதார்த்த நிலையை வெளிக் கொணர்வதற்கு இவ்வணுகுமுறை உதவுகின்றது.

இம்முறையின் குறைபாடுகள்

1. சமூக அபிவிருத்தியினதும் மாற்றத்தினதும் இறுதிக் கட்டமாக அரசற்ற சமூகம் உருவாகும் என இவ்வணுகுமுறை குறிப்பிடுகிறது. இது நடைமுறைக்கு பொருந்துமெனக் கூறமுடியாது. ஏனெனில் மக்கள் சமூகம் இருக்கும் வரை, மக்களுக்கான பொதுத் தேவைகளும் இருக்கும். இப்பொதுத் தேவைகள் இருக்கும் வரை அரசு என்ற நிறுவனத்திற்கும் அவசியம் இருக்கும்.
2. இவ்வணுகுமுறை அரசியற் செயற்பாடுகளுக்கு அடிப்படையாக பொருளாதார காரணிகளை மட்டும் குறிப்பிடுகிறது. இக்காரணியை விட மதம், கலாசாரம், சமூகம் போன்றனவும் அரசியல் செயற்பாடுகளில் தாக்கத்தினை செலுத்துகின்றன.

7. நடத்தைவாத அணுகுமுறை [BEHAVIOURAL APPROACH]

இது புதியதும் முக்கியமானதுமான ஓர் அணுகுமுறையாகும். இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் இம்முறை அதிக முக்கியத்துவம் பெற்றது. அரசியலில் ஈடுபடும் மனிதர்களினதும் மனித குழுக்களினதும் அரசியல் நடத்தையை ஆராய்ந்து அதனுடாக அரசியலை விளங்கிக் கொள்ளும் முறையே நடத்தைவாத அணுகுமுறையாகும். இம்முறை அரசியல் நிறுவனங்களின் கட்டமைவில் அன்றி அவற்றின் நடைமுறைப்பகுதியிலேயே கவனம் செலுத்துகின்றது. அதனால் இங்கு அரசியல் மனிதனே அரசியல் ஆய்வில் மையப்பொருளாக விளங்குகின்றான்.

கிரகம் வொலாஸ், ஆதர் எப். பென்லி, லாஸ்வெல், சாள்ஸ் ஈ மெரியம், கிரக் போன்றோர் இவ் அணுகுமுறையினை ஆதரித்தவர்களில் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினர். அரசியல் நடத்தை, மனிதனது நோக்கங்கள், உணர்வுகள், செயல்கள், மனப்பான்மைகள் போன்றவற்றினுடாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

இம்முறையின் நன்மைகள்

1. இவ்வணுகுமுறையின் மூலம் மனிதர்களும், மனித குழுக்களும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றனர்.
2. மனிதர்களுடைய அரசியல் நடத்தைகளை ஆய்வு செய்வதனால் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு இவ்வணுகுமுறை உதவுகின்றது.
3. அரசியல் நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பில் கவனம் செலுத்தாமல், அதன் நடைமுறைப் பயன்பாட்டில் கவனம் செலுத்துகின்ற ஓர் அணுகுமுறையாக இவ்வணுகுமுறை காணப்படுகிறது.
4. இவ்வணுகுமுறை மூலம் அரசியல் ஆய்வின் மையப் பொருளாக அரசியல் மனிதன் வருகின்றநிலை ஏற்படுகிறது.
5. மனித நடத்தைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்ற ஒரு முறையாக இருப்பதனால் மனித வள அபிவிருத்தி ஏற்படுவதற்கு இம்முறையின் மூலம் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
6. அரசறிவியலின் இயக்க ஆற்றலை இம்முறை பெருகச் செய்துள்ளது.

இம்முறையின் குறைபாடுகள்

1. இவ்வணுகுமுறை மனிதர்களினதும், மனித குழுக்களினதும் அரசியல் நடத்தைக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. அரசியல் நிறுவனங்களின் கட்டமைப்புக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் நிறுவனங்களின் கட்டமைப்புக்களும் அரசியல் செயற்பாடுகளில் அதிகளவு பாதிப்பினைச் செலுத்துகின்றன.
2. மனித நடத்தைகள், இடத்துக்கு இடம், காலத்துக்குக் காலம் மாற்றம் பெறுவதனால் இவ்வணுகுமுறை மூலம் பொதுவான முடிவுகள் எடுப்பது கடினமானதாக இருக்கும்.

3

அரசு
[STATE]

அரசு என்றால் என்ன?

ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதிக்குள் வாழ்கின்ற மக்கள் தமக்காக சட்டவாக்கலை மேற்கொள்ளும் நிறுவனமாக அரசாங்கம் ஒன்றை அமைத்துக் கொள்கிற போது அந்த மக்களின் மனதில் தோன்றுகின்ற எண்ணமே அரசு எனலாம்.

அரசின் அடிப்படை இயல்புகள் அல்லது அரசின் மூலக்கூறுகள்
[ELEMENTS OF STATE]

அரசு அதன் தோற்றம் என்பவை குறித்து அரசியல் அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்துக்கள் காணப்பட்ட போதும், அரசு அவசியமாக எவற்றை உள்ளடக்கி இருக்க வேண்டும் அதாவது அரசின் மூலக்கூறுகள் அல்லது அடிப்படை இயல்புகள் யாவை என்பதை இட்டு பொதுவாக ஒத்தக்கருத்துக்களே காணப்படுகின்றன. இந்த வகையில் அரசியல் அறிஞர்கள் பின்வருவனவற்றை அரசின் மூலக் கூறுகளாகக் கொள்கின்றனர்:

1. வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு
2. மக்கள் தொகை
3. அரசாங்கம்
4. இறைமை
5. பிற நாடுகளின் அங்கீகாரம்

1. வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு [PARTICULAR TERRITORY]

அரசொன்றின் நிலைப்பெற்றுக்கு எல்லை வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு அவசியமானதாகும். இதனூடாகவே அங்கு வாழ்கின்ற மக்கள் அரசின் எல்லையை உறுதி செய்து கொள்வார்கள்.

சர்வதேச சட்டமும் ஒரு அரசை அங்கீகரிப்பதற்கு வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு அவசியம் எனக் கூறுகிறது. அதேவேளை சர்வதேச அரசு அரங்கில் ஒரு அரசு தன்னை நிலைநிறுத்துவதற்கும் இந்நிலப்பரப்பு அவசியமாகிறது. இங்கு நிலப்பரப்பு என்பது நிலம், நீர், ஆகாயம், கடல், மலைகள், கனியவளங்கள் உள்ளிட்ட சகலதையும் குறிப்பிடுகின்றது.

இந்நிலப்பரப்பின் அளவு எவ்வளவாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. கிரேக்கர்கள் ஒரு அரசின் நிலப்பரப்பு எவ்வளவுக்கு சிறியதாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு நல்லது என்றனர். இதனடிப்படையில் தோன்றியதே கிரேக்க நகர அரசுகள் ஆகும். மாறாக உரோமானியர்கள் ஒரு அரசின் நிலப்பரப்பு எவ்வளவுக்குப் பெரிதாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு நல்லது என்றனர். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் உரோமானிய பேரரசு தோன்றியது.

நவீன அரசியலாளர்கள் நிலப்பரப்பின் அளவில் கவனம் செலுத்துவது இல்லை. மாறாக வரையறுக்கப்பட்ட எல்லை ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பதிலேயே கவனம் செலுத்துகின்றனர். இதனாலேயே மிகப் பெரிய நாடுகளான முன்னாள் சோவியத்யூனியன் (உலகில் 1/6 நிலப்பரப்பை உள்ளடக்கியது), இந்தியா, சீனா, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி போன்றனவும் அரசுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதே வேளை மிகச் சிறிய அரசுகளான தென்பசுபிக்கில் உள்ள நவுறு (Nauru) (8 ச.மைல்), மோல்டா (Malta) (95 சதுர மைல்), வத்திக்கான் (Vatican) (½ ச.கி.மீ.) போன்றனவும் அரசாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதியில் குடியேறாத மக்கள் தமக்கென அரசினையோ அரசாங்கத்தினையோ ஒழுங்கமைக்க முடியாதவர்களாக இருப்பர்.

எனினும் நடைமுறையில் ஒரு அரசின் நிலப்பரப்பு பெரியது அல்லது சிறியது என்பதை இட்டு நன்மைகளும், தீமைகளும் கலந்தே காணப்படுகின்றன. ஒரு அரசு சிறியதாக இருக்கின்ற போது அதன் நிர்வாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதும் சிறப்பான ஜனநாயக முறையை செயற்படுத்துவதும் இலகுவானதாக இருக்கும். மக்களுக்கிடையேயும், மக்களுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயும் நெருங்கிய தொடர்புகள் காணப்படும். எனினும், அரசியல், பொருளாதாரம், பாதுகாப்பு என்பவற்றில் சாதகமற்ற நிலை தோன்றலாம். பெரிய நாடுகள் எப்போதும் ஆக்கிரமிக்கும் என்ற பயத்தினால் தமது சுயாதீனத்தையும் இழந்துவிடலாம். மறுபக்கத்தில் பெரிய நிலப்பரப்பினைக் கொண்ட அரசினைப் பொறுத்தவரை, அது

அரசு என்றால் என்ன?

அரசு என்றால் என்ன என்பது தொடர்பாக பல்வேறு அறிஞர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர். இவர்களில் பின்வருவோரின் கருத்துக்கள் முக்கியமானவை ஆகும்.

அரிஸ்டோட்டில்: இயற்கையான உணர்வினாலும் நம்பிக்கையினாலும் கூடி வாழ்ந்த மக்கள் முதலில் குடும்பமானார்கள். இக்குடும்பமே பின்னர் கிராமமாகி, சமுதாயமாக மாறி அதன் வழி அரசாக மாறியது. இவ்வாறு மனிதத் தேவைகளுக்காகத் தோன்றிய அரசு மனிதர்களது நல்வாழ்வுக்காகத் தொடர்கிறது.

கார்ணர் (GARNER): எண்ணிக்கையில் அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ அமைந்த மக்கள் சமுதாயம் வெளிக்கட்டுப்பாட்டில் இருந்து சுதந்திரத்துடன் ஒரு குறிப்பிட்ட ஆட்சி நிலத்தை நிரந்தரமாக்கிக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கத்துடன் வாழ்கிறபோது பெரும்பான்மையான மக்கள் அவ்வரசாங்கத்திற்கு கீழ்ப்படிவானவர்களேயானால் அது அரசு எனப்படும்.

லஸ்கி (LASKI): தனது குறிப்பிட்ட ஆட்சிப் பகுதியில் மற்ற நிறுவனங்கள் மேல் ஆதிக்கம் கொண்டு அரசாங்கம், மக்கள் என பிரிக்கப்பட்டு நிரந்தரமாக அமைந்துள்ள மக்கள் சமுதாயமே அரசாகும்.

மைக்வர் (MACIVER): குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு உட்பட்ட சமுதாயத்தில் மிக உயர்ந்த அதிகாரத்துடன் கூடிய அரசாங்கம் ஒன்றினால் பிரகடனம் செய்யப்பட்ட சட்டங்களின் ஊடாக சமூக ஒழுங்கை நிலை நாட்டும் சங்கமே அரசு ஆகும்.

ஹெகல் (HEGAL): மனிதனது அக உணர்வின் அடிப்படையில் எழுந்த நடவடிக்கையே அரசு ஆகும்.

மாக்கியவல்லி: மனிதனது சிறந்த படைப்பே அரசு ஆகும்.

விட்சன்: நிச்சயிக்கப்பட்ட நிலப்பகுதிக்குள் வாழ்கின்ற மக்கள் சட்டத்திற்காக ஒழுங்கமைக்கின்றபோது அது அரசு எனப்படும்.

சமூக ஒப்பந்த கோட்பாட்டாளர்கள்: (ஹொப்ஸ், லொக், ஸூசோ) சமூக ஒப்பந்தத்தின் விளைவே அரசு ஆகும்.

கார்ள் மாக்ஸ்: சமுதாய வர்க்க முரண்பாடுகளின் விளைவே அரசு ஆகும்.

தெய்வீக உரிமை கோட்பாட்டாளர்கள்: இறைவனால் தோற்று

பொருளாதார விடயத்தில் ஒரு சாதகமான நிலையைக் கொண்டிருக்கும். பரந்த நிலப்பரப்பு பல இயற்கை வளங்களை கிடைக்கச் செய்யும். எனினும் ஒற்றுமையின்மை, பற்றாக்குறை போன்ற பிரச்சினைகள் தோன்றலாம்.

அரசின் மக்கள் தொகையும் நிலப்பரப்பும் சரியான விகிதத்தில் அமைவது அவசியம். மிகச்சிறிய நிலப்பரப்பில் மிக அதிகமான மக்கள் வாழ்ந்தால் நிலப்பற்றாக்குறைவினால் பல பிரச்சினைகள் தோன்றலாம். மிகப் பரந்த நிலப்பரப்பில் குறைவான மக்கள் வாழ்ந்தால் மனிதசக்தியின் பற்றாக்குறை தோன்றலாம்.

வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பினைக் கொண்டிராத மக்கள் கூட்டம் ஒரு அரசினை உருவாக்க முடியாது. வேண்டுமானால் அரசாங்கத்தை உருவாக்கலாம். ஆனால் அதுவும் நிலைபெற்று வாழ்வது கடினமாகும்.

அரேபியாவைச் சேர்ந்த "பெடோயின்" (Bedounis) இனத்தவரும் "ஜிப்சீஸ்" (Gypsies) இனத்தவரும் ஒரு குறிக்கப்பட்ட நிலத்தில் குடியேறாததால் அவர்களால் ஒரு அரசை உருவாக்க முடியவில்லை. அத்துடன் குறிக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி தெளிவாக்கப்படாத சந்தர்ப்பங்களிலும் அரசு அங்கு நிலை பெறமுடியாது. பாலஸ்தீன மக்கள் ஒரு அரசாங்கத்தைப் போராட்டகாலத்தில் உருவாக்கிய போதும் எல்லைகள் வரையறுக்கப்படாததால் இன்றுவரை அவர்களால் ஒரு முழுமையான அரசை உருவாக்க முடியவில்லை.

அதே வேளை அரசில்லாமல் இருந்த யூதர்கள் இஸ்ரேலில் ஒரு நிலப்பரப்பினை கைப்பற்றி அங்கு தமது அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்த முற்பட்ட போது தமக்கென ஒரு அரசை உருவாக்கிக் கொண்டனர்.

எனவே ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பு என்பது ஒரு அரசுக்கு மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும்.

2. மக்கள் தொகை [Population]

அரசின் அடிப்படை இயல்புகளில் நிலப்பரப்பை போல மக்கள் தொகை என்பதுவும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். மக்கள் இல்லாத நிலப்பகுதிகளை அரசு என்று கூறமுடியாது. புவியின் வட தென்துருவப்பகுதிகளில் ஏராளமான நிலம் இருந்தும் அங்கு மக்கள் வாழாததனால் அதனை அரசாகக் கொள்வதில்லை.

ஒரு அரசுக்கு மக்கள் அவசியம் என்பதை அரசியல் அறிஞர்கள் ஏற்றுக்கொண்டபோதும் அம்மக்கள் தொகை எவ்வளவாக இருக்கவேண்டும் என்பதில் அவர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அரசறிவியலின் தந்தையாகிய அரிஸ்டோட்டில்

“ஒரு நாட்டின் மக்கள் தொகை பத்தாகவும் இருக்கக்கூடாது, பத்தாயிரமாகவும் இருக்கக்கூடாது” என்றார். இதன் கருத்து ஒரு அரசின் மக்கள் தொகை கூடுதலாகவும் இருக்கக்கூடாது, குறைவாகவும் இருக்கக்கூடாது என்பதாகும்.

பாதுகாப்பு அம்சங்களோடு தொடர்புபடுத்தும் அறிஞர்கள் ஒரு நாட்டின் மக்கள் தொகை அதிகளவில் இருப்பது அதன் பாதுகாப்புக்கு நல்லது எனக் கூறுகின்றனர். ஏனெனில் மனிதசக்தி அங்கு அதிகமாக இருக்கும். மக்கள் கல்வியறிவு உள்ளவர்களாகவும், செயற்திறன் மிகுந்தவர்களாகவும் இருக்கும் போதே அதிக மக்கள் தொகை பொருளாதாரம், பாதுகாப்பு என்பவற்றிற்கு சாதகமானதாக இருக்கும் என இன்னும் சிலர் கூறுகின்றனர். பொருளாதார அறிஞர்கள் ஒரு நாட்டின் வளங்கள் எவ்வளவு மக்கள் தொகையை தாங்கக் கூடியதாக இருக்கிறதோ அந்தளவுக்கு மக்கள் தொகை இருப்பது நல்லது என்கின்றனர். அதேவேளை மக்கள் தரமானவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

நவீன காலங்களில் ஒரு அரசு எவ்வளவு மக்கள் தொகையைக் கொண்டிருந்தல் வேண்டும் என்பதற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை; மாறாக மக்கள் தொகை இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. இதனால் வேறுபட்ட மக்கள் தொகையைக் கொண்டிருப்பினும் அவை அரசுகளாகக் கொள்ளப்படும். இதனாலேயே 100 கோடிகளுக்கு மேல் மக்கள் தொகையைக் கொண்ட சீனா, இந்தியா என்பனவும் அரசாக கொள்ளப்படுகின்றன. அதே வேளை 8000 மக்களைக் கொண்ட நவறு, 1000 மக்கள் தொகையைக் கொண்ட வத்திக்கான் என்பனவும் அரசுகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

அரசின் மக்கள் தொகை என்பது முக்கியம் பெறுவது அம்மக்கள் மொழி, இனம், மதம் என்பவற்றில் ஒரே வகையினராக இருக்கும் போதேயாகும். ஆனால் இன்றைய நிலையில் இதற்கான சாத்தியக் கூறுகள் குறைவு. பெரும்பாலான நாடுகள் பலவகைத் தன்மை கொண்ட நாடுகளாகவே காணப்படுகின்றன. எனினும் ஒரே வகைத் தன்மையை நாடுகள் கொண்டிருக்குமானால் மொழி, இன, மத, பிரச்சினைகள் ஏற்படாமல் இருக்கும்.

3. அரசாங்கம் [GOVERNMENT]

நிலப்பரப்பு, மக்கள் தொகையைப் போலவே அரசாங்கமும் அரசின் அடிப்படை இயல்புகளில் ஒன்றாகும். இங்கு அரசாங்கம் என்பது குறிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பில் வாழும் மக்களின் நலன்களைப்

பேணவும் பாதுகாக்கவும் அரசின் பெயரால் தொழிற்படும் ஒரு முகவராகும். இந்த வகையில் அரசும், அரசாங்கமும் ஒன்றல்ல; அரசின் ஒரு கருவியே அரசாங்கம் ஆகும். அரசின் செயற்பாட்டை அரசாங்கம் வாயிலாகவே காணலாம். ஓர் அரசினுடைய நிலைபேற்றிற்கு அரசாங்கம் அவசியமானதாகும். அரசு நிலையானது; ஆனால் அரசாங்கம் மாறக்கூடியது. தெளிவில்லாமல் இருக்கின்ற ஓர் அரசுக்கு உருவம் கொடுப்பதாக இவ்வரசாங்கம் அமைகிறது. இவ்வரசாங்கமானது தனது அடையாளம், அதிகாரம், நடவடிக்கை என்பவற்றினால் அரசுடன் ஒன்றித்துள்ள போதிலும் இரண்டும் ஒன்றல்ல.

சர்வதேச சட்டங்கள் அரசுகளை அங்கீகரிக்கிறதே ஒழிய அரசாங்கங்களை அல்ல. உதாரணமாக ஐக்கிய நாடுகள் சபை வழங்கும் அங்கீகாரம் அரசாங்கத்துக்கு வழங்கப்படாமல் அரசுகளுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் மூன்று விதமான பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. சட்டமியற்றுதல், நிர்வகித்தல், நீதிபரிபாலனம் செய்தல் என்பனவே அவ்மூன்று பணிகளுமாகும். சட்டமன்றம், நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய பிரிவுகளே இப்பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. நீதித்துறை ஏனைய இருபிரிவுகளையும் கட்டுப்படுத்துகின்றது.

அரசாங்கம் இல்லாமல் அரசு நிலைபெறவோ, செயற்படவோ முடியாததால் இது முக்கியத்துவம் உடையதாக விளங்குகிறது.

4. இறைமை [SOVEREIGNTY]

அரசினுடைய முக்கிய இயல்புகளில் இறைமையும் ஒன்றாகும். இங்கு இறைமை என்பது ஆட்சி செய்யும் அதிகாரம் ஆகும். விரிவாக கூறினால் ஒரு அரசானது தனது நிலப்பரப்பிற்குள் கொண்டுள்ள முழுநிறைவானதும் முடிவானதுமான சட்டரீதியான அதிகாரமே இறைமை ஆகும்.

இது எவராலும் எதிர்க்கப்பட முடியாத முறியடிக்கப்பட முடியாத அரசியல் அதிகாரத்தைக் குறிக்கின்றது. இறைமை இல்லாத அரசு ஒரு அரசே அல்ல. அரசின் மேலான இறைமை அதிகாரமே ஏனைய சங்கங்களிலிருந்து அதனை வேறுபடுத்துகின்றது.

ஒரு அரசிற்கு உள்இறைமை வெளி இறைமை என இருவகையான இறைமைகள் காணப்படும். அரசின் எல்லைக்குள் இருக்கின்ற முறியடிக்க முடியாத அதிகாரமே உள் இறைமை எனப்படுகின்றது. அரசிற்கு வெளியில் இருக்கும் எந்தச் சக்திக்கும் கட்டுப்படாத அதிகாரமே வெளி இறைமை எனப்படுகின்றது.

இவ் இறைமையை பிரயோகிக்கும் போது வெளியில் உள்ள எந்த சக்திக்கும் உள்நாட்டில் உள்ள எந்த சக்திக்கும் அவ்வரசு கட்டுப்பட்டதாக இருக்காது. இந்தவகையில் அரசு உள்நாட்டு விடயங்களிலும், வெளிநாட்டு விடயங்களிலும் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கலாம்.

இவ்விறைமை அரசின் முகவராக இருக்கின்ற அரசாங்கத்தினால் செயற்படுத்தப்படும். இந்த இறைமை இல்லாமல் ஒரு அரசை இயக்க முடியாது. நடைமுறையில் உள் இறைமைக்கு அமுக்கக்குழுக்களும், வெளிஇறைமைக்கு வல்லரசுகளும் தடையாக உள்ளன. இலங்கையை உதாரணமாகக் கொள்வோமாயின் பிரதான அமுக்கக்குழுக்களாக விளங்குகின்ற பௌத்த மத நிறுவனங்களும் பெரிய தொழிற்சங்கங்களும் உள் இறைமைக்குத் தடையாக விளங்குகின்றன. வெளி இறைமைக்கு இலங்கை சர்வதேச நிறுவனங்களின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட ஒரு நாடாக விளங்குகின்றமை பெருந்தடையாக விளங்குகிறது.

5. பிற நாடுகளின் அங்கீகாரம்

நவீன அரசியலாளர்கள் அரசின் அடிப்படை இயல்புகளில் ஒன்றாக பிற நாடுகளின் அங்கீகாரம் என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றனர். எவ்வாறு ஒரு தனி மனிதன் சமூகத்தில் இருந்து பிரிந்து தனித்து வாழ முடியாதோ அதே போல் தான் நாடுகளும் ஏனைய நாடுகளின் தொடர்பின்றி தனித்து வாழ முடியாது. இதனாலேயே பிற நாடுகளின் அங்கீகாரம் முக்கியமானதொன்றாக விளங்குகிறது. வர்த்தகம், பொருளாதாரம், கலாசார பரிவர்த்தனைகள் என்பவற்றிற்கு இவ்வங்கீகாரம் மிக மிக அவசியமானதாகும். குறிப்பாக உலக நாடுகளின் சபையான ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அங்கீகாரம் ஒரு அரசுக்கு மிக மிக அவசியமானதாகும்.

பிற நாடுகளின் அங்கீகாரம் இல்லாமல் ஒரு அரசு தொடர்ச்சியாக நிலைபெறுவதும் கடினமானதாகும். உதாரணமாக றொடசியாவில் (தற்போதைய சிம்பாப்வே) "அயன்சிமித்தின்" அரசாங்கத்தை உலக நாடுகள் அங்கீகரிக்காததினால் தொடர்ச்சியாக நிலைபெற முடியவில்லை.

நவீன காலங்களில் பிறநாடுகளின் அங்கீகாரம் என்பது வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளின் கைகளிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. வல்லரசு நிலையில் இருக்கின்ற நாடுகள் அங்கீகரிக்கின்றபோதே புதிய நாட்டினால் நடைமுறையிற் செயற்படமுடியும். மக்கள் சீனா உருவானபோது பல நாடுகள் அதனை அங்கீகரிக்காவிட்டாலும்

சோவியத்து யூனியனும் அதனைச் சார்ந்துள்ள நாடுகளும் அங்கீகரித்திருந்தன. இதனால் அமெரிக்கா சார்பான மேலைத்தேய நாடுகளினால் அது அங்கீகரிக்கப்படாதபோதும் அதனால் நிலைபெற்று வாழமுடிந்தது.

அரசும் சமூகமும் [STATE AND SOCIETY]

அரசும், சமூகமும் ஒன்றென்ற கருத்து பொதுவாக நிலவுகின்றது. எட்மண்ட் பேர்க் போன்றவர்கள் இக்கருத்தினை முன்வைக்கின்றனர். பொது நலனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயற்படுதல், இலட்சிய எல்லைகளைக் கொண்டிருத்தல், நமது மேம்பாட்டிற்கு ஒற்றுமை என்ற அம்சத்தினைக் கொண்டிருத்தல், அறநெறி ஒழுக்கங்களைக் கொண்டிருத்தல் போன்றவற்றை இரண்டும் கொண்டிருப்பதனால் இக்கருத்து முன்வைக்கப்படுகின்றது. இது தவறானது ஆகும். அரசியலை ஆய்வின் அடிப்படையில் புரிந்து கொள்ள முனைபவர்கள் இரண்டினதும் தனித்துவங்களையும் அவற்றுக்கிடையேயான தொடர்புகளையும் அடையாளம் காணவேண்டியது அவசியமானதாகும்.

அரசு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் வாழும் சமூகத்தின் மீது அதிகாரம் செலுத்துவதற்காக சமூகத்தின் விருப்பத்துடனோ, அல்லது விருப்பமின்றியோ உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனம் ஆகும். இவ்வரசு ஒரு சமூகத்தை மட்டும் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. பல சமூகங்களையும் கொண்டிருக்கலாம். உதாரணமாக இலங்கை அரசு பல்வேறு சமூகங்களைக் கொண்ட அரசாக விளங்குகிறது.

சமூகம் என்பது பொதுவான பண்புகளைக் கொண்ட ஒரு மக்கள் கூட்டமாகும். இது மரபு, மொழி, கலாசாரம், இனம் என்பவற்றில் ஏதாவது ஒன்றின் அடிப்படையில் உருவாகலாம். உதாரணமாக தமிழர் என்ற சமூகம் மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவானதாகும். முஸ்லிம்கள் என்ற சமூகம் மதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும்.

தோற்றத்தைப் பொறுத்தவரையில் கூட இரண்டும் சமகாலத்தில் தோற்றம் பெறவில்லை. சமூகம் இயற்கையாகத் தோற்றம் பெற்றது. சமூகம் தோற்றம் பெற்று நீண்டகாலத்தின் பின்பு அதன் பரிணாம வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டமாகவே அரசு செயற்கையாகத் தோற்றம் பெற்றது. இந்த வகையில் சமூகம் அரசுக்கு முற்பட்டதாகும். ஆரம்பகால மக்கள் சமூகத்தை அறிந்திருந்தார்களே தவிர அரசை அறியவில்லை. "எஸ்கிமோவர்" என்ற சமூகம் தற்போது கூட அரசை அறிந்திராத சமூகமாகவே காணப்படுகின்றது.

நோக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் கூட சமூகமும் அரசும் ஒன்றல்ல. அரசின் நோக்கம் தமது கட்டுப்பாட்டிற்குள் உள்ள மக்கள் மீது அதிகாரத்தினைப் பிரயோகிப்பதாகும். ஆனால் ஒரு சமூகத்தின் நோக்கம் தமது சமூகத்துக்குரிய அடையாளங்களை, பண்பாடுகளை பாதுகாக்கும் வகையில் சமூகத்தினை ஒரு கட்டுக்கோப்புக்குள் வைத்திருப்பதாகும்.

அரசும் சமூகமும் உடன் நிகழ்வாக இருப்பதும் இல்லை. அதாவது சமூகம் இருக்கும் போதெல்லாம் அரசு இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை. "எஸ்கிமோவர்" என்ற பழங்குடியினர் நீண்டகாலமாக ஒரு சமூகமாக வாழ்கின்றபோதும் அவர்களுக்கென ஒரு அரசு சாத்தியமாகி இருக்கவில்லை. சில சமூகங்கள் ஒரு அரசின் எல்லைப்பரப்பிற்குள் இருந்தபோதும் அவ்வரசை தங்கள் அரசாக ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. உதாரணமாக கடந்த காலங்களில் பாலஸ்தீன மக்கள் இஸ்ரேல் அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தபோதும் அதனைத் தங்கள் அரசாகக் கருதவில்லை.

வியாபகத்தை பொறுத்தவரையிலும் கூட அரசும் சமூகமும் சம வியாபகம் கொண்டவை அல்ல. சில சமூகங்கள் அரசினை விட பெரியதாகவும், சில சமூகங்கள் அரசினைவிட சிறியதாகவும் உள்ளன. உதாரணமாக தமிழர் சமூகம் இலங்கை அரசை விட பெரிதாகும். உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் அவர்கள் வசிப்பதனாலேயே அச்சமூகம் பெரிதாக உள்ளது. அதே வேளை சிங்களவர் என்ற சமூகம் அரசினை விட சிறியதாக உள்ளது. இலங்கையில் ஏனைய சமூகங்கள் வாழ்வதாலும், சிங்களவர் சமூகம் இலங்கையில் மட்டுமே வாழ்வதாலும் அரசினை விட சிறியதாக உள்ளது.

தமது நோக்கத்தை அடைவதற்கான அணுகுமுறையிலும் அரசும் சமூகமும் வேறுபடுகின்றன. அரசு தனது நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பலாத்காரத்தையே கருவியாகக் கொண்டுள்ளது. மாறாக சமூகமானது நோக்கங்களைத் தன்னிச்சையான தூண்டுதல் மூலமே அடைந்து கொள்ள முனைகிறது. இத்தூண்டுதலுக்குச் சமூக உணர்வு, சமூகவொழுக்கம், சமூக அறநெறிகள் என்பன உந்து சக்திகளாக அமைகின்றன.

ஒழுங்கமைப்பை பொறுத்தவரையிலும் இரண்டுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அரசின் ஒழுங்கமைப்பு சட்ட ரீதியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டதாகும். அதில் அரசியல் யாப்புச்சட்டம், குற்றவியல் சட்டம் என்பனவும் முக்கியமானவையாக உள்ளன. ஆனால் சமூகத்தின் ஒழுங்கமைப்பு கலாசாரம், சமூகவொழுக்கம், சமூக அறநெறிகள் என்பவற்றினால்

ஒழுங்கமைக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. அரசின் ஒழுங்கமைப்பை மீறும் போது சட்டரீதியான தண்டனைக்கு உள்ளாக வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். ஆனால் சமூக ஒழுங்கமைப்பை மீறும் போது இது போன்ற சட்ட ரீதியான தண்டனைகள் இல்லாவிட்டாலும் சமூக புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாக நேரிடும்.

இவ்வாறு சமூகமும் அரசும் வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்த போதும் கூட ஒன்று இன்னொன்றிற்குப் பக்க பலமாக உள்ளது. அதாவது அரசிற்கு சமூகம் பக்கபலமாக உள்ளது. அதேபோன்று சமூகத்திற்கு அரசு பக்கபலமாக உள்ளது.

அரசும் ஏனைய சங்கங்களும்

அரசு என்பது மக்கள் மீது அதிகாரத்தினைச் செலுத்துவதற்காக ஒரு குறிக்கப்பட்ட நிலப்பரப்பினுள் உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனம் ஆகும். சங்கம் என்பது மக்கள் தங்களுடைய பல்வேறு நலன்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள உருவாக்கப்பட்டவை ஆகும். உதாரணம் கிராமிய அபிவிருத்தி சங்கம், மாதர் சங்கம், லயன்ஸ் கழகம், ரோட்டரிக் கழகம்.

தாராண்மை அரசியல்வாதிகளின் கருத்துப்படி அரசும், மக்களின் நலன்பேணுவதற்காக மக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சங்கமாகும். லஸ்கி, மைக்வர் போன்றவர்கள் அரசும் ஏனைய சங்கங்களைப் போன்ற சமமான சங்கம் எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். பன்முகக் கொள்கையாளர்களும் (Pluralists) இக்கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். எனினும் நடைமுறையில் ஏனைய சங்கங்கள் எல்லாவற்றையும் விட அரசு எனும் சங்கம் ஓர் உயர்ந்த சங்கமாகும்.

அரசுக்கும், ஏனைய சங்கங்களுக்கும் இடையில் ஒற்றுமைகளும், வேற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றன. ஒரு சங்கத்திற்கு நோக்கம், ஒழுக்கவிதிகள், அங்கத்துவம் என்பன இருப்பது போல அரசுக்கும் இருப்பதால் இரண்டும் ஒற்றுமை உடையனவாக விளங்குகின்றன. எனினும் அவை இரண்டுக்கும் இடையில் வேறுபாடுகளே அதிகளவில் உள்ளன. பின்வருவன அரசுக்கும் ஏனைய சங்கங்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் ஆகும்:

1. ஒரு சங்கத்தில் அதன் அங்கத்துவம் என்பது கட்டாயமானது அல்ல. ஒருவர் விரும்பினால் சங்கத்தில் சேரலாம் விரும்பாத போது சேராது விடலாம். ஆனால் அரசைப் பொறுத்தவரை அங்கத்துவம் என்பது கட்டாயம் ஆகும். ஒருவர் விரும்பினால் என்ன விரும்பாவிட்டால் என்ன அரசின் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

2. தண்டனையைப் பொறுத்தவரையில் கூட ஒரு சங்கத்தில் ஒருவர் குற்றமிழைத்தால் அவர் தம் அங்கத்துவத்தை இழப்பார். பாரிய குற்றமாக இருக்கும் போது மட்டுமே அரசின் நீதி மன்றங்களில் முறையிட முடியும். தானே தண்டனை வழங்க முடியாது. ஆனால் அரசு தொடர்பாக குற்றமிழைப்பவர்களுக்கு அரசினால் தண்டனை வழங்க முடியும்.
3. நிலைப்பேற்று தன்மையைப் பொறுத்தவுரையிலும் அரசு நிலையானதாக இருக்கும். ஆனால் சங்கங்கள் தம் கடமை முடிந்தவுடன் வேண்டுமானால் கலைந்து போகலாம். உதாரணமாக அகதிகள் புனர்வாழ்வு கழகம், அகதிகளின் பிரச்சினை முடிந்தவுடன் கலைந்து போகக்கூடியதாக இருக்கும்.
4. கடமைகளைப் பொறுத்தவரையிலும் ஒரு சங்கத்தினுடைய கடமைகள் குறைவானதாகவும் ஒரு அரசினுடைய கடமைகள் அதிகளவிலும் காணப்படும். உதாரணமாக ஒரு மாதர் சங்கத்தினுடைய கடமை மாதர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுடன் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கும். ஆனால் ஒரு அரசினுடைய கடமை அவ்வரசினுள் வாழும் சகல விடயங்களோடும் தொடர்புபட்டதால் பரந்ததாகக் காணப்படும்.
5. அதிகாரத்தைப் பொறுத்தவரையில் அரசின் அதிகாரம் உயர்ந்ததாக இருக்கும். அரசையும் ஏனைய சங்கங்களையும் வேறுபடுத்தும் பிரதான வேறுபாடும் இவ்வயர் அதிகாரமே ஆகும். அரசானது தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட சகல மக்கள் மீதும் முழு அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. இந்த வகையில் அரசுக்குள் செயற்படும் சங்கங்கள் மீதும் அது வலுவான அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால் சங்கத்தின் நிலை அவ்வாறானது அல்ல. அது தனது அங்கத்தவர் மீது மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது. அங்கத்தவரல்லாதவர்களின் விடயங்களில் இது அக்கறை கொள்வதில்லை.
6. அரசிற்கு எல்லைகள் உண்டு. ஆனால் சங்கத்திற்கு எல்லைகள் கட்டாயமில்லை. செஞ்சிலுவைச் சங்கம் போன்றவை எல்லைகள் கடந்தே பணியாற்றுகின்றன.
7. ஒரு அரசின் எல்லைக்குள் பல சங்கங்கள் செயற்படலாம். ஆனால் ஒரே ஒரு அரசு மட்டுமே செயற்படமுடியும்.

அரசும் அரசாங்கமும்

அரசும் அரசாங்கமும் ஒன்றென்ற அர்த்தத்திலேயே பொதுவாக மக்களினால் பேசப்படுகின்றது. ஆனால் அவை இரண்டும் வேறானவையாகும். பின்வரும் வேறுபாடுகள் அவை இரண்டுக்குமிடையே காணப்படுகின்றன:

1. கோட்பாட்டு ரீதியாக அரசு என்பது தொட்டுணர முடியாத, உணர்வு வெளிப்படாத, கட்புலனாகாத இலட்சிய மாதிரியாகும். ஆனால் அரசாங்கம் என்பது கட்புலனாகும் நிறுவனமாகும். அதேவேளை நடைமுறை செயற்பாட்டையுடைய நிறுவனமுமாகும்.
2. அரசாங்கமென்பது அரசைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் முகவராகும். அரசின் விருப்பங்களையும், நோக்கங்களையும் அரசாங்கம் நடைமுறைப்படுத்துகின்றது. இதன்படி அரசு எஜமானனாகவும், அரசாங்கம் சேவகனாகவும் உள்ளது.
3. அரசானது ஆள்புலம், மக்கள் தொகை, அரசாங்கம், இறைமை ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஒழுங்கமைந்துள்ளது. இதன்படி அரசாங்கம் அரசின் அமைவுச் சேர்க்கையின் ஒரு பகுதி மட்டுமேயாகும். அதாவது அரசு முழுமையை வெளிப்படுத்தும்போது அரசாங்கம் அதன் ஒரு பகுதியை மட்டுமே வெளிப்படுத்துகின்றது.
4. அரசு முழுத்தேசத்தையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றது. அதன் மூலம் முழுத்தேசத்தையும் அடையாளப்படுத்துகின்றது. அரசில் வாழும் அனைவரும் அரசின் உறுப்பினர்களாவர். அவர்கள் அரசுக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டும். ஆனால் அரசாங்கம் மக்களின் ஒரு பகுதியை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் நிறுவனமாகும். நாட்டிலுள்ள அனைவரும் அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் ஆவதில்லை. அத்துடன் அரசாங்கத்துக்குத் தமது கீழ்ப்படிவைக் காட்டுவதுமில்லை.
5. அரசு மாறாத இயல்பினை உடையது. ஆள்புலம் மற்றும் சனத்தொகையின் அடிப்படையில் அரசுகள் வேறுபடினும் சட்டமுறைப்படி சகல அரசுகளும் சமமானவையாகும். ஆனால் அரசாங்கம் உள்வாரியாக மாற்றமடையும். அரசுக்கரசு அரசாங்கத்தின் இயல்பும் மாற்றமடையும்.

6. அரசுக்கு இறைமை அதிகாரம் இருக்கின்றது. அரசாங்கத்துக்கு அரசு ஒப்படைக்கும் அதிகாரம் மட்டுமே இருக்கின்றது. ஜனநாயக முறைகளில் அரசியல் யாப்பின் வரையறைகளுக்கு உட்பட்டே அரசாங்கம் தனது அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கின்றது.
7. அரசின் இருப்பிற்கு நிச்சயமாக வரையறை செய்யப்பட்ட ஓர் ஆள்புல பிரதேசம் அவசியமாகும். ஆனால் அரசாங்கத்துக்கு இவ் ஆள்புல பிரதேசம் அவசியமில்லை. அரசுக்கு வெளியேயும் அதன் அரசாங்கம் செயற்படலாம். குறிப்பாக விடுதலைக்காகப் போராடும் போராட்ட அமைப்புக்கள் தமக்கான அரசாங்கங்களை வேறு அரசுகளின் ஆள்புலப் பிரதேசங்களில் அமைக்கின்றன. உதாரணமாக, பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கம் முன்னர் இவ்வாறான அரசாங்கத்தினை அமைத்திருந்தது.
8. மக்கள் அரசுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்ய முடியாது. அவ்வாறு கிளர்ச்சி செய்தால் அது தேசத்துரோக குற்றமாகக் கருதப்பட்டு தண்டனை வழங்கப்படும். ஆனால் மக்கள் அரசாங்கத்துக்கு எதிராக கிளர்ச்சி செய்யமுடியும். அது மக்களின் ஒரு ஜனநாயக உரிமையாகும். நியாயமான காரணங்களுக்காக அரசாங்கத்துக்கு எதிராகச் செயற்படுதல் தண்டனைக்குரிய குற்றமல்ல.

அரசின் தோற்றமும் பரிணாம வளர்ச்சியும்

நதிக்கரையோர அரசுகள்

அரசு முதன் முதலில் தோற்றம் பெற்றது நதியோரத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடையே ஆகும். கி.மு.5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னராகவே இந்நதியோர அரசுகள் தோற்றம் பெற்றிருந்தன. ஆதிகாலத்தில் காடுகளில் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்த மக்கள் விவசாயம் கண்டுப்பிடிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நதிக்கரையோரங்களில் குடியேறத் தொடங்கினர். இவ்வாறு குடியேறிய மக்களிடையே பொதுவான பல பிரச்சினைகள் தோற்றம் பெற்றன. சொத்துப் பிரச்சினை இதில் முக்கிய இடத்தை வகித்தது. இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காகவே நதியோர அரசுகள் முதன் முதலில் நிறுவப்பட்டன. இவ்வரசுகள் ஏறத்தாழ கி.மு. 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன் தோற்றம் பெற்றதென கூறலாம். இந்நதியோர அரசுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே உலகின் தலைசிறந்த நாகரீகங்களாகக் கருதப்படுகின்ற சிந்துவெளி நாகரீகம், நைல்நதி நாகரீகம் என்பனவும் தோற்றம் பெற்றன. இந்நாகரீகங்களும் அரசுகளும் கிழக்கு தேசங்களிலேயே அதிகளவில் தோற்றம் பெற்றன. இவ்வரசுகள் பலவழிகளிலும் பலமுடைய அரசுகளாக விளங்கின. அத்துடன் பொருளாதாரத்திலும் தன்னிறைவு கண்டிருந்தன. மக்களின் சுய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதே இவ்வரசுகளின் பொருளாதார இலக்காக இருந்தது. வேட்டையாடுதலுக்கும், கால்நடைவளர்ப்பிற்கும், விவசாயத்திற்கும் நதிக்கரையோரங்கள் இலகுவாக இருந்தமையால் அதனை ஒட்டி இவ்வரசுகள் தோற்றம்பெற்றன.

மக்களிடம் விவசாயம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதினாலும் அடிமைமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதினாலும் விவசாயத்திலும் கால்நடை வளர்ப்பிலும் பாரிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதனால் மக்கள் தமது தேவைகளுக்கு நுகர்ந்தவற்றை தவிர ஏனையவற்றை உபரியாகச்

சேகரிக்கத்தொடங்கினர். இச்சேகரிப்பு பழக்கத்தினால் சொத்துக்கள் உருவாகி சொத்துக்களின் வழி சொத்துடைமை பிரச்சினைகளும் நிலவுடைமை பிரச்சினைகளும் ஏற்படத் தொடங்கின. இதைவிட அடிமைகளின் போராட்டங்களையும் இக்கால கட்டம் சந்திக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் இப்பிரச்சினையைத் தீர்க்கும் நோக்கத்துடன் அரசு என்ற நிறுவனம் தோற்றுவிக்கப்பட்டு அது பலம் பெறுவதற்கான வழிவகைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

காலப்போக்கில் அரசுகள் அதிகளவிலான அதிகாரங்களைப் பிரயோகிக்க முற்பட்டதால் மக்கள் ஆதரவை இழக்கத் தொடங்கின. இதன் காரணமாக நீண்ட காலத்திற்கு இந்நதியோர அரசுகளினால் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை. எனினும் இவ்வரசுகள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் உலகில் நிலைபெற்றதோடு புகழ்பெற்ற நாகரீகங்களையும் உருவாக்கியமையால் அரசுகளின் வரலாற்றில் முக்கியம் பெற்றவையாக விளங்குகின்றன.

கிரேக்க நகர அரசுகள்

உலகின் மிக ஆரம்பங்களில் தோன்றிய இக்கிரேக்க நாகரீகங்கள் பல்வேறு வழிவகைகளில் ஐரோப்பாவிற்குள் நுழைந்த போது அவற்றின் மிகப்பெரிய வெளிப்பாடாக கிரேக்க நகர அரசுகள் தோற்றம் பெற்றன. இக்கிரேக்க நகர அரசுகள் சிறிய நிலப்பரப்புக்களைக் கொண்டவையாக இருந்தபோது அங்கு செயற்பட்ட ஆட்சி முறையும், மக்கள் அரசாங்க நடவடிக்கையில் பங்குகொள்கின்ற நேரடி மக்கள் ஆட்சியாகக் காணப்பட்டது. இவ்வரசில் பங்கேற்கும் உரிமை கிரேக்கப் பிரஜைகளான ஆண்களுக்கு மட்டும் இருந்தது. பெண்கள், அடிமைகள், பிறநாட்டவர்கள் என்போருக்கு அரசில் பங்கேற்கும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை.

உரோமானியப் பேரரசு

உரோமிலும் நகர அரசுகளே முதலில் தோற்றம் பெற்றன. இவ் அரசில் அரசனுக்கு அதிகாரம் இருந்தபோதும் அவ் அதிகாரங்களுக்கு சில வரம்புகள் இருந்தன. கி.மு.500இல் முடியரசு மறைந்து, குடியரசு தோற்றம் பெற்றது. குடியரசில் முடியாட்சி, உயர்குடியாட்சி, மக்களாட்சி என மூன்று இயல்புகள் காணப்பட்டன. இம் மூன்று இயல்புகளும் ஒன்றையொன்று கட்டுப்படுத்தி சமநிலைப்படுத்தின. கான்சல்களின் (Consuls) பதவியில் முடியாட்சியின் இயல்பு காணப்பட்டது. கான்சல்கள் இருவர் ஆண்டுதோறும் தேர்ந்தெடுக்கப்

பட்டனர். அவர்களுள் ஒருவரின் செயலினைத் தடுப்பதற்கு மற்றவருக்கு உரிமை இருந்தது. சென்றறில் உயர்குடியாட்சியின் இயல்புகள் காணப்பட்டன. மக்களவையில் மக்களாட்சியின் இயல்புகளிருந்தன. இச்சபைகள் நிலப்பிரிவு அல்லது மக்கள் தொகுதி என்பதற்கிணங்க மூன்று வகையான மன்றங்களாகக் கூடித் தீர்மானங்களை எடுத்தன.

ரோமானிய அரசு நகர அரசாக இருந்த நிலைமாறி பரந்த பேரரசாக வளர்ச்சி அடைந்ததும், அதன் குடியரசு அமைப்பு இல்லாமற் போனது. அரசு சர்வாதிகார அரசாக மாறியது. அரசர் வரம்பற்ற அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தார். பெரிய நிலப்பரப்பாக இருந்தமையினாலும் பல்வகையான இனங்கள் அங்கு வாழ்ந்தமையினாலும் வலுவான அதிகாரமுள்ள அரசர் தேவையாக இருந்தார். அரசர் மக்களினாலேயே தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார்.

மறுமலர்ச்சி அரசுகள்

மறுமலர்ச்சி அரசுகளை 15ஆம் நூற்றாண்டில் தெளிவாக அடையாளம் காணமுடிந்தது. மத்தியகால ஐரோப்பாவை நவீன ஐரோப்பாவாக மாற்றும் வகையில் அரசியல், சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுத் துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களே மறுமலர்ச்சி எனப்படுகின்றது. கி.மு 1300 முதல் 1550 வரை ஐரோப்பாவின் எண்ணங்களிலும் கருத்துக்களிலும் தோன்றிய புதிய நாகரீக முறையே மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டது. இம் மறுமலர்ச்சியால் பண்டைய கிரேக்க உரோமானிய இலக்கியங்கள் புத்துயிர் பெற்றன. சொல், செயல், சிந்தனை, அறிவியல், கலைகள் என்பவற்றில் புதிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

தேசிய அரசுகள் உருவாகுதல், பிரதேச ஆட்சியாளர்களினதும் திருச்சபையினதும் அதிகாரங்கள் குறைதல், மத்திய வகுப்பினர் எழுச்சியடைந்து அரசர்களின் ஆலோசகர்களாகச் செயற்படுதல், அரசியலில் உறுதித்தன்மை ஏற்படுதல், தேசிய ஒற்றுமை, மற்றும் தேசிய சிந்தனை என்பன வளர்ச்சியடைதல், திருச்சபைக்கெதிரான இலக்கியங்கள் வளர்ச்சியடைதல், சமயவாதிகளின் அதிகாரங்கள் வீழ்ச்சியடைதல், நிலமானியமுறை ஒழிக்கப்படல், குடியேற்ற நாடுகள் உருவாகுதல், முதலாளித்துவ பொருளாதாரமுறை வளர்ச்சியடைதல், தொழிற்புரட்சி ஏற்படுதல், நாடுகளைக் கண்டுபிடித்தல் போன்றன புதிய மாற்றங்களில் முக்கியமானவையாகும்.

16ஆம் நூற்றாண்டில் சமயத்துறையில் ஏற்பட்ட புரட்சியான மதச்சீர்திருத்தமும் மறுமலர்ச்சி அரசுகளினை வலுப்படுத்துவதற்கு உதவின. திருச்சபையின் குறைகளைக் களைந்து அதனைத் திருத்துவதே மதச்சீர்திருத்தத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. திருச்சபையில் தொடர்ச்சியாக நிலவிய ஊழல்கள், பாப்பரசர் வரம்பில்லா அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தமை, அரசாங்க விடயங்களில் திருச்சபை தலையிட்டமை, திருச்சபையின் வரிவிதிப்பு, தேசிய அரசுகளின் எழுச்சி போன்றன மதச்சீர்திருத்த இயக்கத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தன. மதச்சீர்திருத்த இயக்கத்தினால் திருச்சபை இரண்டாகப் பிளவுபட்டது. இதன் காரணமாக 30 ஆண்டுப் போரும் இடம்பெற்றது.

மறுமலர்ச்சி அரசுகளின் தோற்றத்தோடு "அரசுகளின் இறைமை" என்ற எண்ணக்கரு வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. வெளிப்புற இறைமையிலேயே அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டது. மக்களின் இறைமை என்பதைவிட அரசுகளின் இறைமைக்கே முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலானது அரசின் இறைமை என்ற கருத்து எழுச்சியடைந்தது. மாக்கியவல்லி 'இளவரசன்' என்ற நூலினூடாக இக்கருத்தினை வெளிப்படுத்தினார். அரசின் இறைமைக்காகத் தனிமனிதனின் உரிமைகள் கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார். இதனூடாக மாக்கியவல்லி வரம்பில்லா முடியாட்சியை வலியுறுத்தினார்.

நவீன அரசுகளின் தோற்றம்

இங்கிலாந்தின் அரசியல் முறைமைக்குட்பட்ட அரசு

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் இங்கிலாந்திலும் வல்லாட்சியே தோன்றியது. எனினும் அது நீண்டகாலம் நிலைபெறவில்லை. டியூடர் மன்னர் காலத்தில் போர்ச் சூழல் நீங்கி ஒழுங்கும், அமைதியும் பெறுவதற்காக மக்கள் மன்னருக்குப் பணிந்து வாழச் சம்மதித்தனர். டியூடர் மன்னர்கள் பாராளுமன்றம், நிர்வாக அவை, அமைதிக்காவலர் ஆகிய மூன்று உறுப்புகளின் துணைகொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர்.

டியூடர் மன்னர்களுக்குப் பின்னர் ஸ்டூவர்ட் மரபைச் சேர்ந்த முதலாம் ஜேம்ஸ் 1603இல் மன்னராகப் பதவியேற்றார். இவர் தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாட்டினை வலியுறுத்தினார். தான் இறைவனின் பிரதிநிதி என்றும் பாராளுமன்றம் தனக்குப் பணிந்து போகவேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தினார். இதனால் பாராளுமன்றத்திற்கும் மன்னருக்குமிடையே பெரும் போராட்டம் நடைபெற்றது. இப்

போராட்டம் இவரது மைந்தரான 1ஆம் சார்ள்ஸ் காலத்தில் ஆயுதப் போராட்டமாக மாறியது. இப்போரில் சார்ள்ஸ் தோற்கடிக்கப்பட்டு தூக்கிலிடப்பட்டார். இதன் பின்னர் 1649 தொடக்கம் 1660 வரை சுமார் 11 வருடம் இங்கிலாந்தில் ஒரு குடியரசு ஆட்சி நடைமுறையிலிருந்தது. 1660இல் மீண்டும் முடியாட்சி நிறுவப்பட்டது. ஆட்சி பீடமேறிய இரண்டாம் சார்ள்ஸ் மன்னரும், இரண்டாம் ஜேம்ஸ் மன்னரும் திரும்பவும் மேலாதிக்கத்தை நிறுவ முற்பட்டனர். எனினும் இத்தகைய போக்கினை 1668இல் நடைபெற்ற அமைதிப் புரட்சி தடுத்து நிறுத்தியது.

அமைதிப் புரட்சியின் மூலம் சட்டரீதியாகவே அரசாங்கச் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் முழுமையாக மன்னரிடமிருந்து பாராளுமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. புரட்சிக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் அரசின் இறைமையைப் பாராளுமன்றத்திடம் வழங்கின. உரிமைகள் மசோதாவும் (Bill of Rights), படைக்கலச் சட்டமும் (Mutiny Act) கொடுங்கோலாட்சி தோன்றாவாறு தடுத்தன. ஆயினும் பாராளுமன்றம் நிர்வாகத்துறை அதிகாரத்தை அரசரிடமும் அவருடைய அமைச்சர்களிடமுமே கொடுத்திருந்தது.

18ஆம் நூற்றாண்டில் கட்சியின் அடிப்படையில் உருவான அமைச்சரவை தோற்றம் பெற்றது. இதன்பின்னர் பாராளுமன்றம் நிர்வாகத்துறையினைக் கட்டுப்படுத்துவது மேலும் வலுவடைந்தது. அதேவேளை சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற கோட்பாடும் உருவாகி வலுப்பெறத் தொடங்கியது. இக்கோட்பாடு நீதிபதிகளை அரசரின் தலையீட்டிலிருந்து தடுத்தது. அரசரையும், அமைச்சர்களையும் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படியச் செய்தது.

மொத்தத்தில் இவையெல்லாம் அரசியல் முறைக்குட்பட்ட அரசு தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தன. வழக்காறுகளின் மூலமும் சட்டங்களின் மூலமும் சட்டமன்றம், நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்று உறுப்புகளும் ஒழுங்காக அமைக்கப்பெற்று கொடுங்கோன்மை எழுவதவாறு தடுக்கப்பட்டன. வரம்பற்ற முடியாட்சி வரம்புடைய முடியாட்சியாக மாற்றப்பட்டது.

அமெரிக்கப் புரட்சியும், பிரெஞ்சுப் புரட்சியும்

18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நிகழ்ந்த அமெரிக்கப் புரட்சியும், பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் அரசியல் முறைமைக்குட்பட்ட அரசின் வளர்ச்சியை மேலும் வலுப்படுத்தின. "பிரதிநிதித்துவம் இல்லையெல் வரி இல்லை" என்ற அமெரிக்க மக்களின் போர்க்குரல்

தாய்நாடான பிரித்தானியாவிற்கு எதிரான போராக மாறியது. முடிவில் அரசியலமைப்பின் அடிப்படையில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் என்ற நாடு 1789இல் உருவாக்கப்பட்டது. இந்நாட்டின் தோற்றத்துடன் எழுதப்பட்ட அரசியல்யாப்பு, நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதிமுறை, கூட்டாட்சிமுறை, அதிகாரப் பிரிவினைக்கோட்பாடு, அடிப்படை உரிமைகள் என்பன நடைமுறைக்கு வந்தன.

1789 இல் தோற்றம் பெற்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சி வரம்பில்லாத முடியாட்சியைத் தகர்த்தெறிந்தது. இப்புரட்சிக்கு புலமைப் பின்புலத்தை வழங்கியவர்களில் ரூசோ முக்கியமானவராக விளங்கினார். ரூசோ 'சமுதாய ஒப்பந்தம் என்ற நூலினூடாக மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டினை வலியுறுத்தினார். இதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் இறைமை என்ற கருத்து வலுப்பெறத் தொடங்கியதும் 1789இல் உருவாக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் அறிக்கையும் 1791இல் உருவான அரசியலமைப்பும் மக்கள் இறைமை என்ற ரூசோவின் தத்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தன. இம் மக்கள் இறைமைக் கொள்கை பல நாடுகளில் மக்களாட்சி அரசியலமைப்புகள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

கைத்தொழிற் புரட்சி

18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இங்கிலாந்தில் கைத்தொழிற்புரட்சி ஆரம்பமானது. இதன் விளைவாக தொழில் உற்பத்தியில் இயந்திர ஆற்றல் பயன்படுத்தப்பட்டதனால் பாரிய தொழிற்சாலைகளும் அதன்வழி முதலாளித்துவ பொருளாதாரமுறையும் தோற்றம் பெற்றன.

இத்தொழிற்புரட்சி அரசியல் நிலையிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. இதுவரை அரசியலில் செல்வாக்கினைப் பெற்றிருந்த நிலப்பிரபுக்களின் செல்வாக்கை அழித்து முதலாளிகள் என்கின்ற புதிய பிரிவினை உருவாகியது. அவர்கள் காலப்போக்கில் தமக்கும் அரசியல் உரிமைகளை வேண்டி நின்றனர்.

1832 யூன் 7இல் இங்கிலாந்தில் இயற்றப்பட்ட சீர்திருத்தச் சட்டம் புதிய முதலாளிகள் வர்க்கத்தினருக்குப் பாராளுமன்றத்தில் உறுப்புரிமையை வழங்கியது. புதிய நகரப் பகுதிகளும் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டதன் மூலம் இவ் உறுப்புரிமையைப் பெறமுடிந்தது.

மேலும் இச்சீர்திருத்தச் சட்டம் மக்களாட்சி முறையின் ஆரம்பமாக அமைந்தது. அதேவேளை அமைச்சரவை முறையும்

வலுவடைந்தது. அதாவது நிர்வாகத்துறையைப் பாராளுமன்றம் கட்டுப்படுத்தும் முறையும் வளர்ந்தது. பிரபுக்கள் சபையிடமிருந்த அதிகாரம் பொதுமக்கள் சபைக்கு மாறியது.

தொழிற்புரட்சியின் இன்னோர் விளைவு நகரங்களில் தொழிலாளர்கள் பெருகி, அங்கு மிகுதியாக வாழ நேர்ந்தமையாகும். இதனால் அவர்களும் அரசியல் உரிமைகளைப் பெற முனைந்தனர். இவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட சாசன இயக்கம் வாக்குரிமைச் சீர்திருத்தம் ஏற்படுவதற்கு வழிவகுத்தது. தொடர்ந்து 1884இலும் - 1885இலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் வாடகைக் குடியிருப்போரும், விவசாயிகளும் வாக்குரிமையினைப் பெற வழிவகுத்தன. இவ்வாறு சமூகத்தின் சகல பிரிவினரும் படிப்படியாக வாக்குரிமையினைப் பெற்று மக்களாட்சி முறையினை விஸ்தரிக்கச் செய்ததில் கைத்தொழிற்புரட்சி பெரும் பங்கினை வகித்தது எனலாம்.

ஆவண அரசியலமைப்பு வளர்ச்சி

19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியினை ஆவண அரசியலமைப்பின் பொற்காலம் எனக்கூறலாம். பழைய அரசியலமைப்புகள் மாற்றப்பட்டு புதிய பல அரசியலமைப்புகள் இக்காலத்தில் தோன்றின. வேறு பலவற்றில் அடிப்படைக் கொள்கைகள் மாற்றப்பட்டதால் அவையும் புதிய வடிவங்களைப் பெற்றன.

பிரான்ஸின் மூன்றாவது குடியரசு, 1871இல் உருவான ஜேர்மனியப் பேரரசு என்பன இவற்றில் முக்கியமானவையாகும். இவை இரண்டும் பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறையினை ஏற்றுக் கொண்டன. 1908 இல் துருக்கியும் அரசியல் முறைமைக்குட்பட்ட முடியரசினை ஏற்றுக் கொண்டது. இப்போக்கு அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் மட்டும் நிற்காது, தென் அமெரிக்கா, யப்பான், சீனா போன்ற நாடுகளுக்கும் பரவின. முதலாம் உலகப்போர் இப்போக்கு பின்லாந்து, எஸ்தோனியா, லத்வியா, லிதுவேனியா, போலந்து, செக்கோஸ்லேவாக்கியா போன்ற நாடுகளுக்கும் விஸ்தரித்தது. இந்நாடுகளில் பாராளுமன்றக் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்ட நிர்வாகத்துறை சில மாற்றங்களுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ரஷ்யாவின் அக்டோபர் புரட்சி

1917 அக்டோபரில் ரஷ்யாவில் லெனின் தலைமையில் நடைபெற்ற புரட்சி, ரஷ்யாவில் ஒரு சோசலிச அரசினை உருவாக்கியது. இச்சோசலிச அரசு தொழிலாள வர்க்கத்தின்

சர்வதிகார அரசாக இருந்தது. புரட்சியின் பயனாக அங்கு புதிய சமூக அமைப்பு தோற்றம்பெற்றது. முதலாளிகள், நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து சொத்துக்கள் அனைத்தும் பறிக்கப்பட்டு எல்லாவகையான சொத்துக்களும் பொதுவுடைமையாக்கப்பட்டன. இவ்வரசாங்க முறையில் ஏற்கனவே வளர்ந்து வந்த அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட அரசிற்குப் புறம்பான வகையில் ஒருகட்சி ஆட்சிமுறை உருவாக்கப்பட்டது. இது பொருளாதார, சமய, சமூகக் கூறுகளைக் கட்டுப்படுத்த அரசாங்கத்தினைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது.

உண்மையில் அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையின் போதாமையே சோஸலிச அரசாங்க முறைக்கு வித்திட்டது எனலாம். பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையினால் அடிநிலைமக்களின் அபிலாஷைகளைப் போதியளவு நிறைவேற்ற முடியவில்லை. பெருமளவிற்கு அது முதலாளிகளின் நலன் காக்கின்ற ஒன்றாகவே இருந்தது என்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் எழுந்தன.

ரஷ்யப் புரட்சிக்குப் பின்னர் பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையைப் பின்பற்றிய நாடுகளும் அடிநிலைமக்களின் நலன்களில் கவனங்களைக் குவிக்கத் தொடங்கின. இதன் காரணமாக அரசு பற்றிய பொதுநலக்கொள்கை என்னும் சிந்தனை வளரத் தொடங்கியது.

பாசீஸத்தினதும், நாசீஸத்தினதும் எழுச்சி

இத்தாலியில் முசோலினியால் முன்வைக்கப்பட்ட பாசீஸக் கொள்கையும், ஜேர்மனியில் ஹிட்லரினால் முன்வைக்கப்பட்ட நாசீஸக் கொள்கையும் அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட அரசுகளுக்கு பெரும் சவால்களை உருவாக்கின. இவ் இரு கொள்கைகளும் வரலாற்றினைச் சற்றுப் பின்னுக்குத் தள்ளுவது போன்று இருந்தது. அரசியலில் மக்களை முதன்மைப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக மறுமலர்ச்சிக்கால அரசுகளைப்போல இவையும் மீண்டும் அரசினையே முதன்மைப்படுத்தின. அரசிற்காகவே மக்கள் என்றும் தனியொரு தலைவனில் நம்பிக்கை வைத்து மக்கள் அரசிற்கு பணிவதுடன் அரசிற்காகத் தியாகம் செய்ய முன்வர வேண்டும் என்றும் இக் கொள்கைகள் வற்புறுத்தின. மக்களை அணிதிரட்டுவதற்காக குறுகிய இனவாதச் சிந்தனைகளும் வளர்க்கப்பட்டன. நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் போக்கிற்கும் இக்கொள்கை முன்னுரிமையினை வழங்கியிருந்தது. இக்கொள்கைகள் ஜேர்மனியிலும் இத்தாலியிலும் வெற்றி பெற்றதனால் அயல்நாடுகளின் அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட ஆட்சிகளுக்கும் பெரும் அச்சுறுத்தல்கள் ஏற்பட்டன.

எனினும் இரண்டாம் உலகப்போரில் இருநாடுகளும் தோல்வி கண்டதினால் இக்கொள்கைகள் முடிவிற்கு வந்தன.

இரண்டாம் உலகப்போர்:

இரண்டாம் உலகப்போர் 1939ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1945ஆம் ஆண்டு வரை நடைபெற்றது. போரின் விளைவாக உலக அத்கார மையநிலையில் ஐரோப்பாவின் முதன்மை நிலை பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு அமெரிக்காவும், சோவியத் யூனியனும் பெரும் வல்லரசுகளாக முன்னணிக்கு வந்தன. ஐரோப்பாவின் மேற்கு, தெற்கு, வடக்குப் பகுதிகளில் பாராளுமன்றமுறையிலான மக்களாட்சி மீண்டும் நிலை நாட்டப்பட்டது. அதேவேளை கிழக்கு ஜேர்மனி, போலந்து, ருமேனியா போன்றன சோவியத் யூனியனின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தமையினால் அவை சோஸலிச நாடுகளாக மாற்றம் பெற்றன. சோஸலிசக் கொள்கை ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் பரவாதிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அமெரிக்கா மார்ஷல் திட்டம் மூலம் அந்நாடுகளுக்குப் பொருளாதார உதவிகளை வழங்கியது. அதேவேளை அந்நாடுகளை இணைத்து 1949இல் 'நேட்டோ' அமைப்பை உருவாக்கிக் கொண்டது. அதேவேளை ஐரோப்பிய நாடுகள் தங்கள் ஐக்கியத்திற்காக, ஐரோப்பிய பொருளாதார சமுதாயம் என்ற அமைப்பையும் உருவாக்கின. அதன் வளர்ச்சி நிலையில் ஐரோப்பிய யூனியன் என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

மறுபக்கத்தில் சோவியத்யூனியன் சோஸலிச நாடுகளை இணைத்து 1955இல் 'வார்சோ' என்ற அமைப்பினை உருவாக்கியது. சோஸலிச நாடுகளுக்குப் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பு உதவிகளை வழங்குவதை இவ்வமைப்பு நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது.

இவ் இரு அமைப்புகளின் வளர்ச்சி காரணமாகப் பனிப்போர்-நிலை உலகில் ஏற்பட்டது. இரு அமைப்புகளும் தங்களை வலுப்படுத்தும் முயற்சிகளில் இறங்கின. இவ்விரு அணிகளிலும் அகப்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மூன்றாம் உலக நாட்டுத் தலைவர்களினால் அணிசேரா இயக்கம் தோற்றம் பெற்றாலும் வலிமையான இரு அணிகளையும் தாண்டி அதனால் வளர முடியவில்லை.

இரண்டாம் உலகப் போரின் விளைவுகளினால் உலகில் இன்னோர் முக்கிய மாற்றமும் இடம் பெற்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளின் காலனிகளாக இருந்த ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகள் பல சுதந்திரம் பெற்றமையே இம்மாற்றமாகும். இந்தியா, இலங்கை,

மலேசியா போன்ற ஆசிய நாடுகளும் நைஜீரியா, சாம்பியா போன்ற ஆபிரிக்க நாடுகளும் இவ்வாறு சுதந்திரம் பெற்றன. இந்நாடுகள் அரசியலமைப்புக்குட்பட்ட அரசுகளைத் தங்கள் நாடுகளில் உருவாக்கின. பெரும்பாலான நாடுகள் பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையினையே தங்கள் நாடுகளில் தாபித்தன. இவை மூலம் ஐரோப்பிய நாடுகளில் நிலைபெற்றிருந்த பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை ஆசிய, ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கும் பரவியது. அதேவேளை யப்பானில் புதிய மக்களாட்சி தோன்றியதோடு சீனாவில் பொதுவுடைமைப் புரட்சி வெற்றி பெற்று சோஸலிச அரசும் தோற்றம் பெற்றது.

இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவில் 1945ஆம் ஆண்டு உலக அமைதியையும், பாதுகாப்பையும் நிலைநாட்டுவதற்காக ஐக்கியநாடுகள் சபை உருவாக்கப்பட்டது. அது பல்வேறு வழிகளிலும் உலக அமைதியைப் பேணுவதற்கான முயற்சிகளில் இறங்கியது. உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனைகளிலும் ஐக்கிய நாடுகள் சபை ஒரு பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தியது.

சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சி

1991ஆம் ஆண்டு சோவியத் யூனியன் வீழ்ச்சியடைந்தது. இதன் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் ஜனநாயக நாடுகளாக மாறின. இந்நாடுகளை இணைத்த வார்சோ அமைப்பும் கலைக்கப்பட்டது. அமெரிக்கா ஏக வல்லரசாக மாறியது. அமெரிக்கா தலைமையில் உலகமயமாக்கல் சிந்தனை பிரதான அரசியல் பொருளாதார சிந்தனையாக உலகம் முழுவதும் பரப்பப்பட்டது. அதேவேளை இஸ்லாமிய உலகம் அமெரிக்க ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக வளரும் போக்கும் காணப்படுகின்றது. அல்கொய்தா போன்ற இஸ்லாமிய இயக்கங்கள் நாடுகள் கடந்து முஸ்லிம்களை அணிதிரட்டுவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்து வருகின்றன. மத்திய கிழக்கில் வலுப்பெற்றிருந்த இவ்வமைப்புகள் ஆப்கானிஸ்தான், பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளில் வலிமையாக காலூன்றியது. மல்லாமல் தற்போது லைபீரியா, சோமாலியா போன்ற ஆபிரிக்க நாடுகளிலும் காலூன்ற ஆரம்பித்துள்ளன. அமெரிக்கத் தலைமையிலான நாடுகள் இதற்கு முகம் கொடுப்பதற்கு சிரமப்பட்டு வருகின்றன.

மறுபக்கத்தில் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை பெற்ற நாடுகள் தமது சொந்த நாட்டிற்குள் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இல்லாத தேசிய இனங்களை ஒடுக்கி வருவதாகக் குற்றச் சாட்டுக்கள்

எழுச்சியடைந்துள்ளன. இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான், இந்தோனேஷியா, ஈராக் போன்ற நாடுகளில் இப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு நடைமுறையிலுள்ள அரசியல் முறைமையினை மேலும் நெகிழ்ச்சிப்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது. தேசிய இனங்களின் பிரச்சினைகளை மட்டுமல்ல, சாதியால் தாழ்த்தப்பட்டோர், பழங்குடிகள் என்போரின் பிரச்சினைகளும் முக்கியமானவையாக உள்ளன. இவற்றினைவிட சிறுவர், பெண்கள் பிரச்சினைகளையும் கவனத்திலெடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது. அத்துடன் சூழல் பாதுகாப்பு பிரச்சினைகளிலும் அக்கறை கொள்ளவேண்டிய தேவை உள்ளது. எனவே அரசியல் முறைமைகளை மேலும் மேலும் நெகிழ்ச்சிப்படுத்துவதன் மூலமும், அரசியலில் பன்மைச் சிந்தனைகளை வளர்ப்பதன் மூலமுமே இனிவரும் காலச் சவால்களுக்கு முகம் கொடுக்க முடியும்.

அரசு பற்றிய அடிப்படையான அரசியல் கொள்கைகள்

அரசு பற்றிய அடிப்படையான அரசியல் கொள்கைகளில் பின்வருவன முக்கியமானவையாக உள்ளன:

1. அரசு பற்றிய தெய்வீக உரிமைக் கொள்கை
2. அரசு பற்றிய பரிணாம வளர்ச்சிக் கொள்கை
3. அரசு பற்றிய சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கை
4. அரசு பற்றிய தாராண்மைக் கொள்கை
5. அரசு பற்றிய சோஸலிசக் கொள்கை
6. அரசு பற்றிய பாஸிசக் கொள்கை

1. அரசு பற்றிய தெய்வீக உரிமைக் கொள்கை

அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளில் மிகவும் பழைமை வாய்ந்த கோட்பாடு இதுவாகும். அரசு என்பது இறைவனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று கூறும் இக்கோட்பாடு, அரசின் நிர்வாகமும் இறைவனாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது என்றும் கூறுகின்றது. அரசர்கள் அல்லது ஆட்சியாளர்கள் இறைவனின் பிரதிநிதிகள் என்றும் இறைவனிடம் இருந்து அதிகாரங்களைப் பெற்றே ஆட்சியாளர்கள் சட்டங்களை உருவாக்குகின்றார்கள் என்றும் மேலும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இறைவனின் பிரதிநிதியான அரசரினால் மட்டுமே சட்டங்கள் இயற்ற முடியும் எனக் கூறுகின்ற இக் கோட்பாடு, விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் மக்கள் அவருக்கு கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. அரசர்கள் இறைவனுக்கு மட்டும் தான் கட்டுப்பட்டவர்களென்றும் அவர்கள் அரசாள்வதற்குப் பரம்பரை பரம்பரையாகத் தகுதியுடையவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

வரலாற்று வளர்ச்சி

சமூகத்தில் மத நம்பிக்கை மிக முக்கியத்துவம் பெற்ற காலத்தில் தோன்றிய இக்கோட்பாடு அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு மதம் தொடர்பான விளக்கங்களைக் கொடுத்தது. 16ஆம், 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இக் கோட்பாடு பிரபல்யம் பெற்று விளங்கியது. இக் கோட்பாட்டினை வளர்ப்பதில் கிறிஸ்தவமதம் முக்கிய பங்காற்றியது. ஆன்மீக விடயங்களில் திருச்சபையும், அரசியல் விடயங்களில் அரசும் அதிகாரமுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை கோட்பாடு ஆதரித்தது. இதன் மூலம் அதிகாரம் தொடர்பாக மன்னருக்கும் திருச்சபைக்கும் இருந்த முரண்பாடு தீர்க்கப்பட்டது.

மத்திய கால ஐரோப்பாவில் ஆட்சியிலிருந்த மன்னர்கள் பலரும் இக்கோட்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். சிறப்பாக பிரித்தானியாவின் ஸ்டூவர்ட் மன்னன் (Stuart King), பிரான்ஸின் 14ஆம் லூயி மன்னன் (Louis xiv) ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக விளங்கினர். இக் கோட்பாட்டை பெருமளவில் வலியுறுத்திய இங்கிலாந்தின் முதலாம் ஜேம்ஸ் (James-1) மன்னனின் கட்டளைகளை மக்கள் இறைவனின் கட்டளைகளாக ஏற்று நடக்க வேண்டும் என்றும், அம் மன்னனின் ஆட்சி சர்வாதிகாரமாக இருப்பினும் மக்கள் அதற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டான். அரசின் தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு பற்றிய இவரது கருத்துக்கள் சுதந்திர அரசுகளும் உண்மைச் சட்டங்களும் (True Law of Free Monarchy) என்ற நூலில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ளவற்றிற்கு ஆதரவான கருத்துக்களை சேர் றொபேர்ட் பில்மெர் (Sir Robert Filmer), லூதர் (Luther), சுவிங்லி (Zwingli), கல்வின் (Calvin), போசெற் (Bousset), ரிச்சாட் மொண்டேகு (Richard Montague), ஜோ கொவெல் (Joh Cowell), றொகர் மன்வரிங் (Roger Manwaring) ஆகியோர் முன்வைத்திருந்தனர்.

சமுதாயத்தில் மதம் முக்கியத்துவம் பெற்ற காலத்தில் வளர்ந்திருந்த இக் கோட்பாடு மதத்தின் தலையீட்டினை அரசியலில் கண்டிக்கும் மாக்கிய வல்லியின் சிந்தனைகள் வலுப்பெறத் தொடங்கியதைத் தொடர்ந்து தனது செல்வாக்கினை இழக்கலாயிற்று. இதன் பின்னர் அறிமுகமான சமுதாய ஒப்பந்தக் கோட்பாடு, மக்களாட்சியை வலியுறுத்தும் பிரான்ஸியப் புரட்சி என்பன இக் கோட்பாட்டினை வெகுவாக வலுவிழக்கச் செய்தன.

இன்று இக் கோட்பாடு வலுவற்றதாக இருப்பினும் மன்னராட்சி நாடுகளில் இதன் கூறுகள் பல தொடர்ந்தும் இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். மன்னராட்சி நாடுகளில் மட்டுமல்ல

மக்களாட்சி நாடுகளில் எல்லாம் மதம் வகிக்கும் முக்கியத்துவத்தின் மூலம் அங்கும் இதன் தாக்கத்தினை அடையாளம் காணலாம்.

நன்மைகள்

- 1) ஆட்சியினை ஒழுங்காக நடாத்துவதற்கு மக்களின் கீழ்ப்படிவு அவசியமான ஒன்றாகும் எனக் கூறுவதால் இக் கோட்பாடு நமபிக்கையின் அடிப்படையிலாவது மக்களின் கீழ்ப்படிவினைப் பெறுவதற்கு உதவியது.
- 2) சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதற்கு உதவியது.
- 3) கோட்பாடு தொடங்கிய கால கட்ட பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உதவியிருந்தது.
- 4) சமுதாயத்தில் ஐக்கியத்தை வலியுறுத்த உதவியிருந்தது.

குறைபாடுகள்

1. மக்களின் சம்மதத்தின் அடிப்படையிலேயே அரசு தோற்றம் பெற்றது என்ற மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டிற்கு இக்கோட்பாடு தடையாக உள்ளது.
2. இக்கோட்பாடு, மக்களின் செல்வாக்கிலிருந்து விடுபட்ட சர்வாதிகார ஆட்சிக்கு வழிகோலுவதாக அமைகின்றது.
3. இக்கோட்பாட்டிற்கு வரலாற்று ரீதியான ஆதாரங்கள் எதுவும் கிடையாது.

2. அரசு பற்றிய பரிணாம வளர்ச்சிக் கொள்கை

அரசு என்பது பரிணாம வளர்ச்சி மூலம் வரலாற்றினூடாகத் தோற்றம் பெற்ற ஒன்று எனக் கூறுகின்ற கோட்பாடே அரசு பற்றிய பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடாகும். இக்கோட்பாடும் ஏனைய கோட்பாடுகளைப் போன்றே வரலாறு மற்றும் மானிடவியல் புள்ளிவிபரங்களின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற ஒன்றாகும். மனித சமூகம் ஒரு வகை அரைகுறையான ஆரம்ப கால அமைப்பாகத் தொடங்கி படிப்படியாக வளர்ந்து முழுமையான நிறுவனமாக மாறும்போது அரசு தோற்றம் பெற்றது என இக்கோட்பாடு கூறுகின்றது.

வரலாற்று வளர்ச்சி

இக்கோட்பாட்டின்படி அரசின் தோற்றத்தில் பல காரணிகள் பங்கு பற்றி இருந்தன. அவற்றுள் பின்வருவன முக்கியமானவையாகும்:

1. இரத்த உறவு
2. சமயம்
3. சொத்து
4. போர்
5. இடப்பெயர்ச்சி
6. அரசியல் உணர்வு அல்லது விழிப்புணர்ச்சி

1. இரத்த உறவு

ஆதிகால மனிதனின் சமூக அமைப்பில் அவனுடைய குலங்களும் இனங்களும் இணைக்கப்பெற்றது இரத்த உறவின் அடிப்படையிலாகும். அவ்வுறவின் மூலமே முதலில் சமூகமும் பின்னர் அரசும் தோற்றம் பெற்றது.

மனிதர் முதலில் குடும்பங்களாயினர். குடும்பங்கள் பெருகிய போதே குலங்கள் தோற்றம் பெற்றன. இங்கு குலங்கள் என்பது இரத்த உறவால் இணைக்கப்பெற்ற குடும்பங்களின் தொகுப்பாகும். இக் குலத்தில் குலத்தின் தலைவர் புராதன குடும்பத்தின் மூத்த ஆண்மகனாவர். அவர் குலத்தின் தந்தையாகக் கருதப்பட்டார்.

ஒரே பகுதியில் வசித்து வந்த பல குலங்கள் நாளடைவில் இணைந்த போது இனம் உருவாக்கப்பட்டது. பெரும்பாலும் போர்களின் முடிவிலேயே இனங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. போரில் வெற்றிபெற்ற குலத்தலைவர் இனத்தின் தலைவரானார். பல குடும்பத்தலைவர்களை உள்ளடக்கிய ஆலோசனைக் குழு அவரின் செயற்பாடுகளுக்கு உதவியாக அமைந்தது. பெரும்பாலும் இனத்தலைவர் பதவி வம்சாவளியாகவே நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இனத்தின் ஒருமைப்பாடு என்பது இரத்த உறவால் ஏற்பட்டது எனக் கூறமுடியாது. மாறாக சமய வழிபாட்டு முறைகள் ஒரு பொதுவான அதிகாரம் ஆகியவை ஒருமைப்பாடு தோன்றுவதற்கு காரணங்களாக அமைந்தன. அரசும் பிற அரசியல் நிறுவனங்களும் இவ்வினங்களிலிருந்தே தோற்றம் பெற்றிருந்தன.

ரோமின் வரலாற்றை ஆராய்வோமாகில் அங்கு முடிவுகள் எடுக்கும் அதிகாரங்கள் மூத்தோரிடமிருந்ததை அவதானிக்கலாம். இதேபோல இரத்த உறவின் மூலமாகத் தோன்றிய ஒருமைப்பாட்டு

உறவிற்கு யூதர்களையும் கிரேக்கர்களையும் உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். யூதர்கள் தம்மை கடவுளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களென கருதிக் கொண்டனர். கிரேக்கர்கள், கிரேக்கர்கள் அல்லாத அனைவரும் மிலேச்சர்கள் என்ற சிந்தனையைக் கொண்டிருந்தனர். தற்காலத்தில் எழுச்சியடைந்து வருகின்ற தேசிய உணர்வு கூட இரத்த உறவின் அடிப்படையில் எழுந்த ஒன்றேயாகும்.

2. சமயம்

ஆரம்பகாலங்களில் மனிதர்கள் இயற்கையையே கடவுளாக வழிபட்டனர். இயற்கைக்கு பல சக்திகள் இருக்கின்றது என நம்பியமையினாலேயே அவர்கள் இயற்கையை வழிபட்டனர். பின்னர் மூதாதையரை வழிபடும் பழக்கம் தோன்றியது. மூதாதையர்களை வழிபட்டு அவர்களைத் திருப்திப்படுத்தாவிட்டால் அவர்களின் சாபம் ஏற்பட்டு கஷ்டங்கள் விழையும் என இவர்கள் நம்பினர். இவ்வாறு மூதாதையர்களை வழிபட்டவர்களிடையே சில பொதுவான மீறமுடியாத பழக்கவழக்கங்கள் தோற்றம் பெற்றன. ஆட்சியாளர்கள் தாம் தமது அதிகாரங்களை மூதாதையரிடமிருந்து பெற்றதாகவே கூறிக் கொண்டனர். இதனால் சமூகத்தில் கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டுவருவது அவர்களுக்கு எளிதாக இருந்தது. குடும்பத்தலைவரே குடும்பத்தின் தலைமைக் குருவுமாக விளங்கினார். ஆரம்பகாலங்களில் உலகின் பல பகுதிகளில் மதகுருமார் அரசர்களாக (Priest - King) ஆட்சிசெலுத்தினர். இவ்வாறு ஆன்மீக உலகியல் அதிகாரங்கள் ஒரு சிலரிடம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன.

பிற்காலங்களில் இயற்கை வழிபாடும் மூதாதையர் வழிபாடும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு ஒரு பொதுவான சமயம் தோற்றவிக்கப்பட்டது. மக்கள் மத்தியில் அச்சத்தை விளைவிக்கக்கூடிய சில வழிபாட்டு முறைகளும் தொடர்ச்சியாக நீடித்தன. கண்ணுக்குப் புலப்படாத சக்தியினை நினைத்து அஞ்சிய மக்கள் சமயத்தலைவர்களின் ஆணைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டனர். மதகுருமார்கள் இச்சூழலை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு தாமே சில விதிகளை வகுத்து மக்களைக் கீழ்ப்படியச் செய்தனர். சமய ஆட்சி முறைகள் தோன்றுவதற்கும் இக்குருமார்களே காரணிகளாக விளங்கினர்.

புராதன காலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் அரசியல் விவகாரங்களில் சமயம் முக்கிய பங்கினை வகித்தது. நவீன காலத்தில் எழுச்சியடைந்த தேசிய அரசுகளே அரசியலை சமயத்திலிருந்தும் பிரித்தன. எனினும் இன்றும் கூட ஈரான், சவூதி அரேபியா போன்ற நாடுகளில் சமயம் சார்ந்த அரசுகளை நாம் பார்க்கலாம். இதை விட

உலகின் பலபகுதிகளில் இன்றும் கூட மக்களை ஒருங்கிணைக்கும் சக்தியாக சமயமே விளங்குகின்றது.

3. சொத்து

புராதன காலத்தில் மனிதன் நாடோடியாகத் திரிந்தான். அவனுக்கென்று நிரந்தரமான தொழிலோ வசிப்பிடமோ இருக்கவில்லை. எனினும் தேவையும் பயமும் காரணமாக சமூக உறவு மனிதரிடம் தோற்றம் பெற்றது. மனிதர் தம்முடைய தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகவும் தமக்கு வெளியிலிருந்து வரும் பயங்களிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்வதற்காகவும் தனித்து இயங்காமல் சமூகமாகவே இயங்கினர். குறிப்பாக புராதனகால மக்கள் காடுகளில் கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். தம்முடைய உணவுத் தேவையையும் மிருகங்களிடமிருந்தும் எதிரிகளிடமிருந்தும் வந்த அச்சுறுத்தலிலிருந்த பாதுகாப்புத் தேவையையும் சமூகமாக இயங்கியதன் மூலமே தீர்த்துக் கொண்டனர்.

விவசாயம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து விவசாயத்துக்கும் பண்ணை வளர்ப்பிற்கும் ஏற்ற இடமாக நதிக்கரை ஓரங்கள் இருந்தமையினால் அங்கு குடியேறி நிரந்தரமாக வசிக்கத் தொடங்கினர். இக்காலத்தில் நிலம், மிருகங்கள், தானியங்கள் என்ற வகையில் சொத்துக்களும் அவனிடம் பெருகத்தொடங்கியன. இவ்வாறு விவசாயத்தில் ஈடுபட்டபோது பல கலைகளையும் பல தொழில்களையும் கற்றுக்கொண்டனர். இதனால் அவனது தொழில்களும் பெருகின. இத்தொழில்கள் காரணமாக மனிதரிடையே பல வகுப்புக்களும் தோற்றம் பெற்றன.

ஒருவனுடைய அந்தஸ்து அவனிடமிருக்கும் சொத்தின் அளவைப் பொறுத்துத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதனால் முழுச்-சமூகமும் சொத்துடையவர்கள் சொத்தில்லாதவர்கள் என பிளவுபட்டது. சொத்துள்ளவர்கள் தமது சொத்துக்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக பொது விதிமுறைகளை உருவாக்கினர். இப்பொதுவிதி முறைகளை நடைமுறைப்படுத்த அரசு என்ற நிறுவனம் அவர்களுக்கு அவசியமாகியது.

சொத்துக்களின் காவலனாக அரசு தோற்றம் பெற்றது. அதே வேளை, பண்டமாற்று முறையில் மக்களிடையே வர்த்தகம் வளர்ச்சி பெற்றது. இது வளர்ந்த போது புதிய திறமைகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய தேவையும் மனிதர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இந்நிலை ஏற்பட்ட போது பல தொழில்கள் தோற்றம் பெற்றதுடன் சமூகமும் அரசும் பல பிரிவுகளுக்கு உள்ளாகின.

4. போரும் குடிப் பெயர்ச்சியும்

யெங்ல், கியும் போன்ற அறிஞர்கள் போர், குடிப்பெயர்ச்சி போன்றவற்றின் காரணமாக அரசு தோற்றம் பெற்றது எனக் கூறுகின்றனர். புராதன காலத்தில் இரத்த உறவும் சமயமுமே மனிதர்களிடம் ஒழுங்கு மற்றும் ஒற்றுமை உணர்வினை ஏற்படுத்துவதற்கு காரணங்களாக விளங்கின. பிற்காலத்தில் போரும் குடிப்பெயர்ச்சியுமே அரசியல் நிறுவனங்கள் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்திருந்தன. மக்கள் தொகை பெருகப் பெருக அவர்களுடைய அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்ற போதுமான வழிவகைகள் இருக்கவில்லை. இதனால் மக்கள் தங்களுக்கிடையே போரிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. போரில் வெற்றி பெற்ற குலங்களும் இனங்களும் தமது எதிரி மக்களை அடிமைப்படுத்தி அவர்களுடைய நிலங்களை கைப்பற்றிக் கொண்டன. அவ்வாறு வெற்றிபெற்ற நிலங்களில் அவை தமது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்தின. வலிமைகுன்றிய மக்களை வலிமை கூடியவர்கள் அடிமைப்படுத்தியதற்கான சான்றுகளை வரலாற்றில் ஏராளமாகக் காணலாம்.

குடிப்பெயர்ச்சியும் அரசுகள் தோற்றம் பெறக்காரணமாய் இருந்தது. இங்கிலாந்தும் ஸ்பெயினும் இதற்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும். பல்வேறு இனங்கள் குடிப்பெயர்ந்து ஒரே இடத்தில் வாழத்தொடங்கிய பொழுது சமயம், மொழி, பழக்கவழக்கங்கள். கலாசாரம், அரசியல் நிறுவனங்கள் என்பன தோற்றம் பெற்றன. அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளின் அரசுகள் கூட குடிப்பெயர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட அரசுகளேயாகும்.

5. அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி

சமூகத்தில் அமைதியும் ஒழுங்கும் தேவை என மக்கள் உணர்ந்து, அதற்காக ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி, அதற்கு கீழ்ப்படிந்து வாழ தூண்டுகின்ற எண்ணமே அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியாகும். இவ்வரசியல் விழிப்புணர்ச்சி அரசின் தோற்றத்தில் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றது. இவ்விழிப்புணர்ச்சி திடீரென தோற்றம் பெற்ற ஒன்றல்ல. படிப்படியாக வளர்ந்த ஒன்றே ஆகும். இதன் வளர்ச்சி இறுதிநிலையில் அரசின் தோற்றத்துக்கு காரணமாகியது.

அரசின் பரிணாம வளர்ச்சிக்குக் காரணமான அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு இடங்களில் பங்குபற்றி இருந்தன. வரலாற்றின் குறிப்பிட்டக் காலத்தில் இவை முக்கியப்பங்கு வகித்தன என பரிணாமக் கோட்பாடு கூறவில்லை. இக் காரணிகளில் சிலவோ

அல்லது அனைத்துமோ வரலாற்றில் ஏதோ ஒரு காலத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்திருக்கிறது. அரசு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தான் தோற்றம் பெற்றது என இக்கோட்பாடு கூறவில்லை இக்காரணிகள் எல்லாம் அரசின் தோற்றத்துக்கு உதவி இருக்கக் கூடும் என்றே இக்கோட்பாடு கூறுகின்றது.

பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டின் நன்மைகள்

1. அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளில், தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாட்டோடு ஒப்பிடும்போது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய விஞ்ஞானபூர்வமான கோட்பாடாக இது உள்ளது.
2. வரலாற்றுச் சான்றுகள், தொல்பொருளியல் சான்றுகள் மூலம் நிரூபிக்கப்படக்கூடிய கோட்பாடாக இக்கோட்பாடு உள்ளது.
3. இக்கோட்பாட்டின் மூலம் வரலாற்று ரீதியாக அரசின் தோற்றத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்த காரணிகளை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.
4. அரசின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளில் பரந்த காரணிகளைக் கூறும் பன்மைத் தன்மை வாய்ந்த கோட்பாடாக இக்கோட்பாடு விளங்குகிறது.

பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டின் குறைபாடுகள்

1. இக்கோட்பாடு தனது முடிவுகளுக்கு வரலாற்றுச் சான்றுகளில் மட்டும் தங்கியிருக்கின்றது. ஒரு ஆய்வு முடிவிற்கு வருவதற்கு வரலாற்றுச் சான்றுகள் மட்டும் போதுமானதெனக் கூறமுடியாது. வேறு சான்றுகளும் தேவை.
2. வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தொகுக்கும்போது, வரலாற்று அணுகுமுறையில் ஏற்படும் குறைபாடுகள் இங்கும் தோற்றம் பெறலாம்.
3. மக்கள் சம்மதத்தின் அடிப்படையில் அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்ற முக்கியமான கருத்தினை இக்கோட்பாடு நிராகரிக்கின்றது.
4. வரலாறு என்பது எல்லா நாடுகளிலும் ஒரே மாதிரியாக நகர்வதில்லை. வெவ்வேறு பிராந்தியங்களில் வெவ்வேறு நகர்வாகவே இருந்திருக்கின்றது. எனவே உலகின் எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருந்தக்கூடியதாக இக்கோட்பாடு இருக்குமெனக் கூறமுடியாது.

3. அரசு பற்றிய சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கை (The Social Contract Theory)

மக்கள் சம்மதத்தின் அடிப்படையில் அரசு தோற்றவிக்கப்பட்டது என்பதை விளக்க முற்படும் கோட்பாடே சமூக ஒப்பந்த கோட்பாடாகும். மன்னனுக்காகவே மக்கள் என்ற தெய்வீக உரிமை கோட்பாட்டின் குறைபாடுகள் காரணமாகவே இக்கோட்பாடு தோற்றம் பெற்றது. அரசு அற்றிருந்த ஓர் காலத்தில் மக்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது என இக்கோட்பாடு வலியுறுத்துகின்றது.

வரலாற்று வளர்ச்சி

ஒப்பந்தம் ஒன்றின் மூலம் அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது எனக் கூறும் இச் சிந்தனை நீண்டகாலமாகவே பேசப்பட்டு வந்தது. கிரேக்க சிந்தனையாளரான பிளேட்டோ தான் எழுதிய கிரிட்டோ (Crito) குடியரசு (Republic) ஆகிய நூல்களில் இவ் ஒப்பந்தம் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்திய சிந்தனையாளரான கௌடில்யர் தனது அர்த்தசாஸ்திரம் எனும் நூலில் துன்பங்களிலிருந்து விலக விரும்பிய மக்கள் தங்களின் பாதுகாப்பிற்காக மனு என்ற மன்னனுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டனர் என குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் உரோமானிய நீதிபதிகள் சாம்ராஜ்யத்தின் அதிகாரம் மக்கள் சம்மதத்தில் தான் தங்கியுள்ளது என குறிப்பிட்டிருந்தனர். இத்தாலிய சிந்தனையாளரான மாக்கியவல்லி அரசு என்பது மனிதனது மிகச் சிறந்த படைப்பு எனக் கூறியதன் மூலம் மனிதரால் அரசு உருவாக்கப்பட்டது என்பதை வலியுறுத்தியிருந்தார்.

வரலாற்றின் ஆரம்பகாலங்களிலிருந்து இவ்வாறு சமூக ஒப்பந்த கோட்பாடு பற்றி அவ்வப்போது பேசப்பட்டாலும் இக்கோட்பாடு ஓர் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சிந்தனையாக நீண்ட காலத்துக்கு வளரவில்லை. மத்திய காலத்திலும் இக்கோட்பாடு பற்றிய விவாதங்கள் நடந்தபோதும் கோட்பாட்டின் முழுப்பரிமாண ஆய்வாக இது வளரவில்லை. 17ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்துடனும் நவீன அரசுகளின் எழுச்சியுடனும் தான் இக்கோட்பாடு முக்கியம் பெறத் தொடங்கியது. அல்தூசியஸ் (Althusias 1557 - 1638), குரோசியஸ் (Grotius 1583 - 1645), சாமுவல் புவண்டோவ் (Samuel Pufendorf 1632 - 1694), போன்றோர் இக்கோட்பாட்டினை அபிவிருத்தி செய்வதில் முக்கிய பங்காற்றினர். எனினும் இக்கோட்பாடு பற்றிய முக்கியமான ஆய்வுகளைச் செய்து முழுமையான பரிமாணத்தைக் கொடுத்தவர்கள்

17ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலம் தொடக்கம் 18ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிகாலம் வரை வாழ்ந்த தோமஸ் ஹொப்ஸ் (Thomas Hobbes: 1588 - 1679), ஜோன் லொக் (John Locke :1632 - 1704), ஜீன் ஜக்கியூஸ் ரூஸோ (Jean Jacques Rousseau:1712 - 1778) என்பவர்களாவர். இவர்களே சமுதாய ஒப்பந்த கோட்பாட்டாளர்களாக கருதப்படுகின்றனர். இம் மூவரும் அரசு ஒன்று ஏற்படும் முன்னர் மக்கள் கட்டுப்பாடுகள் சட்டதிட்டங்கள் ஏதுமற்ற சூழ்நிலையில் தங்கள் இச்சைப்படி வாழ்ந்தனர் என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றனர். இதனை இயற்கை நிலையென மூவரும் பெயரிடுகின்றனர். இவ்வியற்கை நிலையில் மக்கள் பல இடையூறுகளைச் சந்தித்தமையினால் அவற்றுக்கு முடிவு கட்டுவதற்காக அரசு என்ற நிறுவனத்தினை தோற்றுவித்தனர் என குறிப்பிடுகின்றனர். இவ்வாறு ஒப்பந்தம் ஒன்றின் மூலம் தான் அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும் இம் மூவரும் இயற்கைநிலைச் சமுதாயம் எவ்வாறு இருந்தது? ஒப்பந்தம் எவருக்கிடையில் நடைபெற்றது? ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்கமும் கட்டுப்பாடுகளும் யாவை? என்பவை தொடர்பாக வேறுபட்ட கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டிருந்தனர்.

அ. தோமஸ் ஹொப்ஸ்ஸின் கருத்து

சமுதாய ஒப்பந்த கோட்பாட்டாளர்களில் முதன்மை யானவராக திகழ்பவர் தோமஸ் ஹொப்ஸ் (Thomas Hobbes: 1588-1679) ஆவார். இவர் இங்கிலாந்தில் உள்நாட்டுப் போர் (1642) ஏற்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்தவர். உள்நாட்டுப் போரினால் ஏற்பட்ட குழப்பங்களிலிருந்து விடுதலை கிடைப்பதற்கு ஒரு அதிகாரம் வாய்ந்த மன்னன் இருத்தல் வேண்டும் என்ற வகையிலேயே தன்னுடைய கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். 1651இல் தான் எழுதிய 'லெவியாதன்' (Leviathan) என்ற நூலினூடாக தன்னுடைய கருத்தினை இவர் முன்வைக்கின்றார். மனிதன் சுயநலம்மிக்கவன் என்ற உளவியல் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டே தன்னுடைய கொள்கையை இவர் விளக்கினார். இயற்கை நிலை, சமுதாயம் பற்றிய விவரணத்துடனேயே இவர் தன்னுடைய கருத்தை முன்வைத்தார்.

ஹொப்ஸின் இயற்கை நிலைச் சமுதாயம்

இயற்கைநிலையில் வாழ்ந்த மக்கள் வெறும் உணர்ச்சிகளினால் உந்தப்பட்டவர்களாக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர் என இவர் கூறுகின்றார். விருப்பு, வெறுப்பு ஆகிய உணர்ச்சிகளே அன்றைய

கால கட்டத்தில் மனிதரின் நடவடிக்கைகளுக்கான ஆதாரங்களாக இருந்தன எனக் கூறிய இவர், இக்காலத்தில் மனிதர் காட்டுமிராண்டிகளாகவும் தன்னலவாதிகளாகவும் நல்லது கெட்டது என்பதை ஆராய தகைமை அற்றவர்களாகவும், வாழ்ந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால் அவனது வாழ்க்கை குறுகியதாகவும் மரணபயம் நிறைந்ததாகவும் தனிமையானதாகவும் மொத்தத்தில் அபாயகரமானதாகவும் காணப்பட்டது என மேலும் இவர் கூறுகின்றார். இந்த இடையூறுகளிலிருந்து மீள்வதற்காகவே மக்கள் தங்களுக்கிடையே ஒப்பந்தம் செய்து அந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் ஓர் தனி மனிதனிடம் தங்கள் உரிமைகள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்து அவனின் ஆணைக்குக் கீழ் படிந்து வாழ உடன்பட்டனர் எனக் கூறுகின்றார்.

ஒப்பந்தமும் ஒப்பந்த கடப்பாடுகளும்

இங்கு ஒப்பந்தம் மக்களுக்கிடையே தான் நடைபெறுகிறது. மக்கள் தங்களுக்கிடையே ஒப்பந்தம் செய்து தங்கள் உரிமைகள் அனைத்தையும் தனி மனிதனிடம் ஒப்படைத்துள்ளனர். அந்த தனிமனிதனே அரசனாவான். இங்கே அரசன் ஒப்பந்தத்தின் பங்காளன் அல்லன். இதனால் ஒப்பந்த கடப்பாடுகள் எதுவும் அவனுக்கு கிடையாது. இந்த தனிமனிதனே இறைமையாளன் ஆவான். அவனுடைய ஆணைகளே சட்டங்களாகும். இச்சட்டங்களுக்கு மக்கள் அனைவரும் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும். ஏன்? எதற்கு? என்ற கேள்விகளைக் கேட்கமுடியாது. மக்கள் மன்னருக்கெதிராக கிளர்ச்சி செய்யவும் கூடாது. அவ்வாறு கிளர்ச்சி செய்தால் ஒப்பந்தம் முறிந்துவிடும். ஒப்பந்தம் முறிந்தால் மக்கள் மீண்டும் கொடூரமான இயற்கை நிலைக்குச் செல்ல வேண்டி ஏற்படும். எனவே கிளர்ச்சிகளை மேற்கொள்ளாது அரசனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டும் என ஹொப்ஸ் வலியுறுத்தினார்.

ஹொப்ஸ் தன்னுடைய இக் கருத்துகளின் ஊடாக வரம்பற்ற முடியாட்சியை (Absolute Monarchy) சிபாரிசு செய்கின்றார்.

ஆ. ஜோன் லொக்கின் கருத்து

இங்கிலாந்து அறிஞரான ஜோன் லொக் (John Lock: 1632-1704) மன்னனிடம் உள்ள அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, அதன் ஒரு பகுதி மக்கள் பிரதிநிதிகளிடம் கையளிக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை எழுச்சியடைந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவராவார். இதனால்

இக்கோரிக்கையினை வலியுறுத்தும் வகையிலேயே சமூக ஒப்பந்த கோட்பாடு பற்றிய தனது கருத்துக்களை முன்வைத்திருந்தார். மன்னன் மக்களுக்காகத்தான்; எனவே மக்களுக்குரிய விருப்பத்துக்கு மாறாக அவனது அதிகாரம் இருக்கக் கூடாது என்பதே அவரது கருத்துக்களின் அடிநாதமாக இருந்தது. 1690இல் தான் எழுதிய சிவில் அரசாங்கத்தினுடைய இரண்டு உடன்படிக்கைகள் என்ற நூலினூடாகத் தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார். ஹொப்லை போலவே இவரும் இயற்கை நிலை சமூகம் பற்றிய விவரணத்துடனேயே கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

லொக்கின் இயற்கை நிலைச் சமுதாயம்

இயற்கை நிலைச் சமுதாயம் பற்றிய லொக்கின் கருத்துக்கள் ஹொப்ஸின் கருத்துக்களுக்கு மாறானவையாக இருந்தன. இயற்கை நிலைச் சமுதாயத்தில் மனிதன் சுயநலம் கொண்டவனாக இருக்கவில்லை என்றும் அமைதியும் நல்லொழுக்கமும் உடையவனாகவும் பொதுநலனை நோக்கமாகக் கொண்டும் வாழ்ந்தான் எனவும் இவர் கூறுகின்றார். மனிதன் தனித்தியங்க முடியாதவன் என்ற உளவியல் உண்மையை ஏற்றுக் கொண்டு ஏனையவர்களுடன் இணைந்து ஒத்துழைப்பு நல்லெண்ணம் ஆகியவற்றுடன் சகோதரத்தன்மையோடு வாழ்ந்தான் எனக் கூறுகின்றார். ஹொப்ஸ் இயற்கை சமுதாயத்தில் இயற்கைச்சட்டம் ஆதாரமாக இருந்தது எனக் கூறுகின்ற அதேநேரம், லொக் இயற்கைச் சட்டத்துடன் காரணச் சட்டமும் நடைமுறையில் இருந்தது எனக் கூறுகின்றார். ஒவ்வொருவனும் தனது உரிமையைப் பூரணமாக அனுபவிக்கின்ற அதே வேளை மற்றவர்களுக்கு இடையூறாகவோ பாதிக்கப்படக் கூடிய வகையிலோ இருக்கக் கூடாது என்ற எண்ணம் சட்டமாக இருந்தது எனக்கூறுகின்றார்.

இயற்கைநிலைச் சமுதாயத்தின் ஆரம்பக் காலங்களில் உடைமைகள் அதிகமாக இருந்தமையினாலும் அவை பொதுச் சொத்துக்களாக இருந்தமையினாலும் பிரச்சினைகள் ஏற்படவில்லை எனக் கூறும் லொக், பின்னர் சமுதாய வளர்ச்சியின் காரணமாக உடைமை பற்றிய பிரச்சினை எழுந்த வேளை ஒருவர் உடைமையை மற்றவர் ஆக்கிரமிக்கும் போது அதைத் தடுக்க பாதிக்கப்பட்டவர்க்கு மட்டுமே உரிமையுண்டு என்ற நிலையில் பாதிக்கப்பட்டவன் தான் ஒரு நீதிபதியாக இருந்து ஆக்கிரமித்தவனைத் தண்டிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது என்றும் இதுதான் இயற்கை சட்டம் என்றும் அவர் மேலும் கூறுகின்றார். இங்கு நீதிபதியாக இருப்பவர் பகுத்தறிவின்

அடிப்படையில் நீதிபற்றிய விளக்கங்களைக் கொண்டிருக்காமை-யினால் பல சிக்கல்கள் அச்சமுதாயத்தில் எழுந்தது என்றும் இதனால் இவ்வியற்கை சமுதாயத்துக்கும் இயற்கை சட்டத்துக்கும் ஒரு முடிவுகட்டி மக்கள் தமக்குள் ஓர் உடன்படிக்கையைச் செய்து அரசியல் சமுதாயத்தை உருவாக்கினர் என்றும் லொக் விளக்குகின்றார். மக்கள் தமக்கிடையேயான சிக்கல்களைத் தீர்த்து தீர்ப்பு வழங்க ஒரு பொதுவான நீதிபதி தேவை என்ற அடிப்படையிலேயே தங்களுக்குள் ஓர் ஒப்பந்தத்தினை செய்து கொண்டு அரசியல் சமுதாயத்தில் புகுகின்றனர் என லொக் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கே சமூக ஒப்பந்தம் எனப் பெயரிடுகின்றார்.

சமூக ஒப்பந்தத்தின் மூலமாக அரசியல் சமுதாயத்தில் புகுந்த மக்கள் பின்னர் தங்களது உயிர், உடைமை, உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஓர் தலைவனைத் தெரிந்தெடுத்து அவனுடன் இன்னோர் ஒப்பந்தத்தை மேற்கொள்கின்றனர் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை அரசாங்க ஒப்பந்தம் எனக் கூறுகிறார்.

ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்கமும் கடப்பாடும்

லொக்கின் கருத்துப்படி இரு ஒப்பந்தங்கள் இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஒன்று மக்கள் தங்களுக்கிடையே செய்து கொண்ட சமூக ஒப்பந்தம். மற்றையது அரசனுடன் மக்கள் செய்து கொண்ட அரசாங்க ஒப்பந்தம். சமூக ஒப்பந்தத்தின் படி மக்கள் ஓர் அரசியல் சமுதாயமாக இணைந்து கொள்கின்றனர். அவ்வாறு இணைந்து கொள்வதன் மூலமே இயற்கைநிலை சமுதாயத்தில் தாங்கள் சந்தித்த இடர்பாடுகளை தீர்த்து கொள்ளலாம் என அவர்கள் நம்புகின்றனர். அரசாங்க ஒப்பந்தத்தின் படி மக்கள் தங்கள் உயிர், உடைமை, உரிமைகளைப் பாதுகாக்க ஓர் அரசனைத் தெரிவு செய்து தங்களை எவ்வாறு ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என நிபந்தனைகளை விதித்து அரசனுடன் ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொண்டனர். இவ் வரசாங்க ஒப்பந்தத்தின் படி மக்கள் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு இயங்கும் ஓர் அரசாங்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றனர். இங்கு மக்கள் தங்களது எல்லா உரிமைகளையும் இழக்கவில்லை. அரசன் தவறாக ஆட்சி செய்வானாயின் அவனை நீக்கி இன்னோர் அரசனைத் தெரிவு செய்கின்ற உரிமை மக்களுக்கு உண்டு.

லொக் தனது கருத்துக்களினூடாக அரசு, அரசாங்கம் என்பவற்றை வேறுபடுத்துகின்றார். சமூக ஒப்பந்தினூடாக அரசினை உருவாக்குகின்ற லொக் அரசாங்க ஒப்பந்தத்தினூடாக அரசாங்கத்தினை உருவாக்குகின்றார்.

ஹொப்ஸை போல லொக் இறைமை முழுவதையும் அரசனிடம் ஒப்படைக்கவில்லை. அதன் ஒரு பகுதி மக்களிடமும் இன்னோர் பகுதி அரசனிடமும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. இயல்பாக சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் மக்களிடமிருக்கிறது. அதனை நிறைவேற்றும் அதிகாரம் அரசனிடம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது.

லொக் தனது கருத்துக்களினூடாக ஓர் வரம்புடைய முடியாட்சியை சிபாரிசு செய்வார். இவருடைய கருத்துக்களின் சாராம்சம் சட்டமியற்றும் அதிகாரம் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றத்திடமும் நிர்வாக அதிகாரம் அரசனிடமும் இருக்க வேண்டும் என்பதாகும். 1688இல் இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற இரத்தம் சிந்தாப் புரட்சியும் மேற்கூறப்பட்ட அரசாங்க முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டே மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இ. ரூஸோவின் கருத்து

சமூக ஒப்பந்த கோட்பாட்டாளர்களில் மூன்றாவதாக கருதப்படுகின்றவர் ரூஸோ (Jean Jacques Rousseau: 1712- 1778)-ஆவார். இவர் சுவிற்சர்லாந்தில் பிறந்த போதும் பிரான்ஸில் வாழ்ந்தமையால் பிரான்ஸிய அறிஞராகவே கருதப்படுகின்றார். 1762இல் தான் எழுதிய "சமூக ஒப்பந்தம்" (Social Contract) என்ற நூலினூடாக தனது கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார். உலகப்பிரசித்தி பெற்ற பிரான்ஸிய புரட்சிக்கு (1789) வழிவகுத்த சிந்தனையாளர்களுள் மொண்டஸ்கியூவிற்கு சமமான நிலையில் இவரும் கருதப்படுகின்றார். புரட்சிக்காலத்தில் இவர் உயிரோடு இல்லாத போதிலும் இவரின் கருத்துக்கள் புரட்சிக்குத் துணையாக தொழிற்பட்டன. 14ஆம் லூயி மன்னனை எதிர்த்தே பிரான்ஸியப் புரட்சி நடைபெற்றது. இக்காலப் பகுதியில் ஐரோப்பாவில் எழுச்சியடைந்த முற்போக்கு சிந்தனைகளை உள்வாங்கி சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் என்ற மக்களாட்சி பண்புகளின் அடிப்படையில் தனது கருத்துக்களை ரூஸோ முன் வைக்கின்றார். ஏனைய இருவரைப் போல இவரும் காலச்சூழ் நிலையால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலேயே தனது கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

ரூஸோவின் இயற்கை நிலைச் சமுதாயம்

ஹொப்ஸ், லொக் என்பவர்களைப் போன்று ரூஸோவும் தனது கருத்துக்களை இயற்கை நிலைச் சமுதாயம் பற்றிய தனது கருத்துக்களுடனேயே ஆரம்பித்தார். இவர் இயற்கை நிலைச்

சமுதாயத்தை ஹொப்ஸைப் போன்ற முழுக்காட்டு மிராண்டிகளைக் கொண்ட சமூகமாகவோ அல்லது லொக்கைப் போன்ற நாகரீகம் படைத்த சமுதாயமாகவோ சித்திரிக்கவில்லை. மாறாக இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதாகவே சித்திரிக்கின்றார். இயற்கைநிலையில் வாழ்ந்த மக்கள் முழுத்தனி உரிமையில் வாழ்ந்தார்கள் என்றும் எல்லா உரிமைகளையும் அனுபவித்தார்கள் என்றும் ரூஸோ கூறுகின்றார். இதனால் அங்கு சமத்துவமும் அதன் வழி சமாதானமும் நிலவியது எனக் கூறினார். உடைமைகள் பற்றிய பிரச்சினைகள் அங்கு இல்லாததால் போரோ மக்கள் மத்தியில் பிணக்குகளே இருக்கவில்லை என மேலும் குறிப்பிடுகின்றார்.

பிற்பட்ட காலத்தில் சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியினால் பொருளியல் ரீதியாக பொருட்கள் சேவைகள் என்பவற்றின் சேமிப்பு தோன்றிய போது அமைதிக்குப் பாதிப்பான நிலை தோற்றம் பெற்றது எனக் கூறுகின்றார். இவ்வமைதியின்மை பாதிப்பிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள மக்கள் தமக்கிடையே ஒப்பந்தம் செய்து அரசை தோற்றவித்தனர் எனக் கூறுகின்றார்.

ரூஸோவின் கருத்துப்படி மக்கள் தமது உரிமைகளை ஆட்சியாளனிடம் ஒப்படைக்கவில்லை. மாறாக சமுதாயத்திடம் ஒப்படைக்கின்றனர். அச் சமுதாயத்தையே ரூஸோ அரசியல் சமுதாயம் எனக் கூறுகின்றார். தமது பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலைக்கு முடிவுகட்ட மக்கள் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தமது உரிமைகள், உடைமைகள் அனைத்தையும் ஒர் குவியலாக்கி அரசியல் சமுதாயத்திடம் ஒப்படைக்கின்றனர் எனக் கூறுகின்றார். இதற்கு பொது விருப்பு எனப் பெயரிடுகின்றார் (general will). இப்போது விருப்பின் அடிப்படையில் தங்கள் நலனைக் கவனிக்க ஒர் அரசியல் உடலை மக்கள் ஏற்படுத்தினர் என மேலும் குறிப்பிட்டார். இங்கு முக்கியமான விடயம் என்னவெனில் ஆட்சி செய்யும் அதிகாரமான இறைமை மக்களிடம் இருக்கின்றது என்ற மக்கள் அதனை திரட்டி அரசியல் சமுதாயத்திடம் ஒப்படைக்கின்றனர் என்றும் கூறுகின்றார். பொது விருப்பு என்ற பெயரில் மக்களின் ஆணைகளை நிறைவேற்றும் முகமாகவே அரசியல் உடல் என்ற அங்கம் உருவாகிறது என்றும் கூறுகின்றார். ஒவ்வொரு சட்டமும் தீர்மானமும் சமூகத்தினால் உருவாக்கப்படுகிறது என்றும் அதனை அரசியல் உடல் அமூல் படுத்துகின்றது என்றும் கூறுகின்றார். இங்கு அரசியல் உடல் என்பது அரசாங்கமேயாகும். பொது விருப்பு என்பது பெரும்பான்மை மக்களின் விருப்பமாகும்.

ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்கமும் கடப்பாடும்

இங்கு ஒப்பந்தம் மக்களுக்கிடையிலேயே நடைபெற்றுள்ளது. இவ் ஒப்பந்தத்தின் மூலம் மக்கள் தமது உரிமைகள், உடைமைகள், சுதந்திரம் அனைத்தையும் பொது விருப்பு என்கின்ற அரசியற் சமூகத்திடம் ஒப்படைத்துள்ளனர். இதன் பின்னர் தமது சொந்த விருப்பு, வெறுப்பு எதுவாக இருப்பினும் அனைவரும் பொது விருப்புக்கு கட்டுப்பட வேண்டும். இங்கு மக்கள் எல்லோரும் அதிகாரத்தில் பங்குபற்றி தங்களுக்கான தீர்மானங்களைத் தாங்களே எடுத்துக் கொள்கின்றனர். தீர்மானங்களை எடுக்கும் போது பெரும்பான்மை முடிவுக்கு கட்டுப்படுவது அவர்களது கடமையாகும்.

உருவோ மேற்கூறிய கருத்துகளினூடாக இறைமை மக்களிடம் தான் இருக்கும் எனவும் மக்களுக்காகத்தான் அரசு என்றும் சட்டம் என்பது மக்களின் விருப்பம் என்றும் சட்டத்தை நிறைவேற்றும் பொறுப்பை மட்டுமே அரசாங்கம் கொண்டிருக்க முடியும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றார். தனி மனிதர்களது விருப்பங்களும் சிந்தனைகளும் வேறுபட்டு காணப்பட்டாலும் பொதுநலன் என்ற நோக்கில் அவற்றைத் தனி மனிதன் இழக்கத் தான் வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்துகின்றார். இதன் மூலம் மக்களாட்சி கோட்பாட்டின் அடிப்படையை விளக்க முற்படுகின்றார். தனது இத்தகைய சிந்தனைகளினூடாக முடியாட்சி முறையை முழுமையாக நிராகரித்து மக்களாட்சியை நிலைநிறுத்த முற்படுகின்றார்.

சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கையின் நன்மைகள்

1. மக்களின் சம்மதத்தின் பேரில் அரசு உருவாக்கப்பட்டது என்ற சிந்தனையை முதன் முதலாக முன்வைத்த கோட்பாடாக விளங்கியது.
2. இயற்கை நிலைச் சமுதாயம் ஒப்பந்தத்தின் உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றில் மூவரது கருத்துக்களுக்குமிடையே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டாலும் மக்கள் சம்மதத்தின் பேரில் அரசு உருவாக்கப்பட்டது என்பதை மூவரும் ஏற்றுக் கொண்டமை கோட்பாட்டின் மையக்கருத்துக்கு வலிமை சேர்ப்பதாக உள்ளது.
3. மூவரும் முன்வைத்த வெவ்வேறு கருத்துக்களினால் அவர்கள் சந்தித்த வெவ்வேறு காலச் சூழ்நிலைகளை அறியக் கூடியதாக உள்ளது.

4. வரம்பற்ற முடியாட்சி, வரம்புடைய முடியாட்சி, மக்களாட்சி என்பவற்றின் வேறுபாடுகளை அறிந்துக் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.
5. மனிதர் தனி மனிதர்களாகவும் அதேவேளை சமூகமாகவும் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உள்ளது. சமூகமாக வாழ்வதற்கு தனி மனித இயல்புகள் சிலவற்றை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதை இக்கோட்பாடு வற்புறுத்துகின்றது.
6. அரசுக்கு கீழ்ப்படிதல் என்ற உணர்வையும் இக் கொள்கை வளர்க்கின்றது.

சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கையின் குறைபாடுகள்

1. மூவரும் காலச் சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலேயே தமது கருத்துக்களைக் கூறியிருந்தனர். இதனால் அவர்கள் கூறிய காலத்துக்கு இது பொருந்துமே தவிர எக் காலத்துக்கும் பொருந்தும் எனக் கூறமுடியாது.
2. இவர்கள் கூறிய இயற்கை நிலைச் சமுதாயம் பற்றிய கருத்துகளுக்கு சான்றாதாரங்கள் போதியளவு முன்வைக்கப்படவில்லை.
3. மூவரும் முதன்மைப்படுத்திய விடயங்களிலும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஹொப்ஸ் அரசை முதன்மைப்படுத்தினார். லொக் அரசினுடைய அதிகாரங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை முதன்மைப்படுத்தினார். ரூஸோ மக்களின் பொது விருப்பை முதன்மைப்படுத்தினார்.
4. பொது விருப்பம் என்பது எப்போதும் நியாயமானதாக இருக்கும் எனக் கூறமுடியாது. பெரும்பான்மையோரின் விருப்பம் சிறுபான்மைக் குழுக்களை பாதிப்பதாகவும் அமையலாம்.
5. வர்க்க வேறுபாடுகள் நிலவுகின்ற சமுதாயத்தில் மக்களின் சம்மதம் மக்களில் ஆதிக்கம் பெற்றோரினால் பறித்துவிடக் கூடிய அபாயமும் இருக்கின்றது.

4. அரசு பற்றிய தாராண்மைக் கொள்கை

அரசு என்பது மக்களினுடைய நலன்களை பேணுவதற்காக மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனம் என்பதே அரசு பற்றிய தாராண்மைக் கொள்கை ஆகும். இக்கொள்கையில் இரண்டு விடயங்கள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மக்களின் நலன்களைப் பேணுதல், மக்களினால் உருவாக்கப்படுதல் என்பனவே இவை இரண்டும் ஆகும்.

வரலாற்று வளர்ச்சி

இக்கொள்கை பல நூற்றாண்டுகளாக வளர்ச்சியடைந்து வந்த ஒன்றாகும். இதன் வரலாறு புராதன கிரேக்கம் வரை நீண்டு செல்கிறது. கிரேக்க நகர அரசுகள் இக்கொள்கையினை அடிப்படையாகக் கொண்டே செயற்பட்டு வந்தன. அவ்வரசுகள் மக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட மக்களின் நலம் பேணும் அரசாக விளங்கின.

எனினும் தற்காலத்தில் பிரபல்யம் ஆக இருக்கும் இக் கொள்கை ஐரோப்பாவில் 18ஆம் நூற்றாண்டிலேயே அறிமுகம் ஆகியது. ஜோன் லொக், அடம் சிமித், டேவிட் ரிகாடோ போன்ற பழம் பெரும் தாராண்மைவாதிகள் இதனை அறிமுகப்படுத்துவதில் முன் நின்றனர். வர்த்தகத்துறை வளர்ச்சியடைந்த ஒரு காலகட்டத்தில் இக்கொள்கை முதலில் பொருளியலிலேயே தோற்றம் பெற்றது. பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் அரசின் தலையீடுகளோ, கட்டுப்பாடுகளோ இருக்கக்கூடாது; எவ்வளவு செலவத்தையும் உழைக்கும், அநுபவிக்கும் உரிமை மக்களுக்கு இருக்க வேண்டும் எனப் பொருளியலில் உள்ள தாராண்மைக் கொள்கை குறிப்பிட்டது.

காலப்போக்கில் பொருளியலில் முன் வைக்கப்பட்ட தாராண்மைக் கொள்கை அரசியலிலும் பரவியது. அரசின் தலையிடாக்கொள்கையை வற்புறுத்தியதன் மூலம் அரசானது சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டும் கருமத்தோடு மட்டும் தனது நடவடிக்கைகளை சுருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என இக்கொள்கை குறிப்பிட்டது. இதனுடாக அரசினை ஒரு பொலிஸ் அரசாக இத்தாராண்மைவாதிகள் அறிமுகப்படுத்தினர்.

கைத்தொழில் புரட்சிக் காலத்தில் ஜெரமி பென்தம், J.S. மில் போன்ற பயனுடைமைவாதிகள் தலையிடா அரசுக் கொள்கைக்கு பதிலாக அதிகமானோரின் அதிகமான தேவைகளை நிறைவு செய்யும் நிறுவனமே அரசு என்ற கருத்தை முன்வைத்தனர். அரசு காலத்தின் தேவைக்குப் பொருந்தும் வகையில் சமூகத்தின் சகல துறைகளிலும் சீர்த்திருத்தங்களை ஏற்படுத்துவதில் தலையிட வேண்டுமென வலியுறுத்தினர்.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் அரசு பற்றிய பொதுநலக் கொள்கை முன்வைக்கப்பட்டது. இதன்படி பிறப்புசாட்சி பத்திரத்தைப் பதிவு செய்வது தொடக்கம் இறப்பு சான்றிதழ் பெறும் வரை மனித வாழ்க்கையின் சகல துறைகளிலும் அரசின் செயற்பாடுகள் பரவிக் காணப்பட்டன.

ஆனால் இன்றைய 21 ஆம் நூற்றாண்டில் "குறைந்த பட்ச அரசு" என்ற கொள்கை வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது. எல்லா விடயங்களிலும் அரசு தலையிடாது குறிப்பிட்ட விடயங்களில் மட்டும் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும் என இக்கொள்கை வற்புறுத்துகின்றது. உலக நாடுங்கும் பரவிவரும் திறந்த பொருளாதார கொள்கை இதற்கு நல்ல உதாரணம் ஆகும்.

எதிர்காலத்தில் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப தாராண்மைக் கொள்கை மேலும் மாற்றம் அடையலாம்.

தாராண்மை ஜனநாயக அரசின் பிரதான இயல்புகள்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசின் பிரதான இயல்புகளாக பின்வருவன கொள்ளப்படுகின்றன:

1. சமூக ஸ்தாபனங்களில் உயர்ஸ்தாபனமாக இருத்தல்.
2. பொது நன்மையை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட தாபனமாக இருத்தல்.
3. சகலருக்கும் சமத்துவத்துடன் செயற்பட்டு மனித உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பாதுகாத்தல்.
4. சமூகத்தின் பொது நலனை பூர்த்தி செய்தல்.
5. சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டல்.
6. பொருளாதார வளர்ச்சியையும், அபிவிருத்தியையும் மேற்கொள்ளுதல்.

1. சமூக தாபனங்களில் உயர் தாபனமாக இருத்தல்

சமூகமானது தனது தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதற்காக பல சமூக தாபனங்களை உருவாக்கி கொள்கிறது. அத்தாபனங்களில் உயர் தாபனமாக விளங்குவது அரசே ஆகும். சமூகத்தின் ஏனைய தாபனங்களில் அங்கத்துவம் என்பது கட்டாயமானதல்ல; பலவந்தப்படுத்துதல் என்ற அதிகாரத்தையும் பிரயோகிக்க முடியாது.

ஆனால் அரசு என்ற தாபனத்தில் அங்கத்துவம் கட்டாயமானது ஆகும். மனிதர்கள் விரும்பினால் என்ன, விரும்பாவிட்டால் என்ன இக்கட்டாய அங்கத்துவத்தினைப் பெற்றே ஆக வேண்டும். அதேவேளை அரசானது தனது சட்டதிட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக பலவந்தப்படுத்துதல் என்ற அதிகாரத்தையும் பிரயோகிக்கலாம். இதை விட ஏனைய சமூக தாபனங்கள் செயற்படுவதற்கான சூழலையும் இவ்வயர் தாபனமான அரசே உருவாக்கிக் கொடுக்கின்றது.

2. பொது நன்மையை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கு மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தாபனமாக இருத்தல்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகளில் அரசு என்பது மக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட நிறுவனம் ஆகும். பொதுத் தேர்தல்களின் மூலம் மக்கள் இந்த அரசினை உருவாக்குகின்றனர். அரசினுடைய நோக்கம் மக்களினுடைய பொது நன்மையை நிறைவேற்றுவதே ஆகும். மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக நன்மை தரும் விடயங்களாக இருக்கின்ற கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பேணுதல், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான அடிக்கட்டுமானங்களை உருவாக்குதல், விசேட உதவிகள் தேவைப்படுவோர்க்கு உதவிகள் வழங்குதல் போன்ற பணிகளை அரசுகள் மேற்கொள்கின்றன. இதனாலேயே தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் மக்கள் நலன் பேணும் அமைப்புக்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன.

3. சகலருக்கும் சமத்துவத்துடன் செயற்பட்டு மனித உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் பாதுகாத்தல்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசில் வாழும் மக்கள் அனைவரையும் சமத்துவமாக மதித்து செயற்படுதல் வேண்டும் என்பதும் அதன் முக்கிய பண்பாக உள்ளது. அனைத்து மக்களுக்கும் சமத்துவமான வாய்ப்புகளுக்கு ஏற்பாடு செய்வதோடு அவர்களின் உரிமைகளை வழங்கி பாதுகாத்தலும் அரசுகளின் கடமையாக உள்ளது. அரசியல் யாப்புகளில் அடிப்படை உரிமைகள் எனும் பகுதியில் முக்கியமான உரிமைகளையும் அதனைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகளையும் பெரும்பான்மையான அரசுகள் செய்கின்றன. உரிமைகளைப் பொறுத்தவரை பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை, மதவுரிமை, வெளிப்பாட்டு உரிமை, வாழ்வுரிமை போன்றன முக்கியமாகப் பேணப்படுகின்றன.

4. சமூகத்தின் பொதுநலனைப் பூர்த்தி செய்தல்

சமூகத்தின் பொதுத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதும் தாராண்மை ஜனநாயக அரசின் பிரதான பண்புகளில் ஒன்றாக உள்ளது. ஆனால் இந்தப் பொதுத் தேவைகள் எவை என்பது தொடர்பாக காலத்துக்குக் காலம் அக்காலத்தின் தேவைக்கேற்ப மாறுபட்ட கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. தற்போதைய 21ஆம் நூற்றாண்டில் குறிப்பிட்ட பொதுத் தேவைகளை மட்டும் அரசு பூர்த்தி செய்வதற்கு முயற்சித்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்தப்படுகிறது. குறிப்பாக மக்களினால் பூர்த்தி செய்யப்பட முடியாத பொதுத் தேவைகளையே அரசு பூர்த்தி செய்வதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. வரி விதித்தல், பணம் வெளியிடுதல், வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், சட்டம், ஒழுங்கை நிலைநாட்டல் போன்றவற்றை அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

5. சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதல்

சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதல் என்பது பலவந்தப்படுத்தலுடன் தொடர்புடைய விடயமாக இருப்பதனால், எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் அரசே இதனை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது பொதுக்கருத்தாக உள்ளது. நாட்டில் வாழும் பல்வேறு வகைப்பட்ட மக்களையும் ஒழுங்கிற்குள் கொண்டு வருவதற்கு அரசு இப்பணிகளை மேற்கொள்வது அவசியமாக உள்ளது. ஏனைய பொது விடயங்கள் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப தனியாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டாலும் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதல் எனும் விடயம் தனியாரிடம் ஒப்படைக்கப்படவில்லை. மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சட்டசபையின் மூலம் இதற்கு தேவையான சட்டங்களை உருவாக்கி பாதுகாப்பு அமைச்சு மூலம் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்படுகிறது. அதேவேளை மீறுபவர்களுக்கான தண்டனையை நீதிமன்றங்கள் விசாரணை செய்து வழங்குகின்றன.

6. பொருளாதார வளர்ச்சியையும் அபிவிருத்தியையும் மேற்கொள்ளல்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகளில் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான செயற்பாடுகள் அரசு மூலமோ அல்லது தனியார்

மூலமோ அல்லது அரசும் தனியாரும் இணைந்த கூட்டுச் செயற்பாட்டின் மூலமோ அல்லது தனியாரின் கூட்டுச் செயற்பாடு மூலமோ மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. பொருளாதார அபிவிருத்தி செயற்பாட்டில் அரசின் பங்கு, தனியாரின் பங்கு தொடர்பாக வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு கருத்து வெளியிடப்பட்டன. ஒரு காலத்தில் தனியாரின் செயற்பாடுகள் அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால் இச் செயற்பாட்டில் இருந்து அரசினை முழுமையாக விலக்கும் நிலை காணப்படவில்லை, குறைந்தபட்ச அளவிலாவது அரசின் செயற்பாடுகள் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. குறிப்பாக பொருளாதார அபிவிருத்திக்குத் தேவையான அடிப்படை கட்டுமானங்களை அரசே ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் வேண்டும் என வலியுறுத்தப்பட்டது. பொது போக்குவரத்து பாதைகளை அமைத்தல், துறைமுகங்களை அபிவிருத்தி செய்தல், தேவையான சட்டங்களை உருவாக்குதல், வெளிநாட்டு வர்த்தகத்துக்குத் தேவையான தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல், நாணய பரிவர்த்தனை முறை போன்றவற்றை அரசே மேற்கொள்ள வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் சிறப்பாக செயற்பட அவசியமான நிபந்தனைகள்

ஒரு தாராண்மை ஜனநாயக அரசு சிறப்பாக செயற்படுவதற்கு பின்வரும் நிபந்தனைகள் அவசியமானவை ஆகும்:

1. அரசு நிறுவனங்களின் அமைப்பு, அதிகாரம், செயற்பாடு என்பவை உள்ளடக்கப்பட்ட ஓர் அரசியல் யாப்பு நடைமுறையிலிருத்தல்.
2. கட்சிமுறையின் ஊடாக செயற்படும் போட்டித் தன்மை வாய்ந்த அரசியல் நடைமுறையிலிருத்தல்.
3. காலத்துக்குக் காலம் தேர்தல்கள் நடைபெறுதல்.
4. சர்வஜன வாக்குரிமை நடைமுறையிலிருத்தல்.
5. சட்டவாட்சி நடைமுறையிலிருத்தல்.
6. சுதந்திரமான நீதித்துறை நடைமுறையிலிருத்தல்.
7. சுதந்திரமான தொடர்பாடல் சாதனங்கள் நடைமுறையிலிருத்தல்.
8. சுதந்திரமான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளக்கூடிய நிலை இருத்தல்.

1. அரசு நிறுவனங்களின் அமைப்பு அதிகாரம், செயற்பாடு என்பன உள்ளடக்கப்பட்ட ஓர் அரசியல் யாப்பு நடைமுறையிலிருத்தல்

அரசு நிறுவனங்களான சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள், மக்களுக்கும் அவற்றுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகள், மக்களின் உரிமைகள், அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கான நியதிகள் போன்றவற்றை தொகுத்து கூறும் ஓர் ஆவணமே அரசியல் யாப்பு ஆகும்.

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் அரசியல் யாப்பின் படியே செயற்பட வேண்டும். அவ்வாறு செயற்படாவிட்டால் அரசு தான்தோன்றித்தனமாக செயற்பட்டு அதனால் நாட்டில் அமைதியின்ம ஏற்படலாம். இதனைத் தடுப்பதற்காகவே ஜனநாயக அரசிற்கு அரசியல் யாப்பு இருத்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்தப் படுகின்றது.

2. கட்சி முறையின் ஊடாக செயற்படும் போட்டித் தன்மை வாய்ந்த அரசியல் நடைமுறையிலிருத்தல்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் கட்சி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசுகள் ஆகும். போட்டித் தன்மை வாய்ந்த கட்சிகள் நடைமுறையில் செயற்படுகின்ற போதே தாராண்மை ஜனநாயக அரசு சுமுகமாக செயற்பட வழி ஏற்படும். கட்சிகள் தேர்தலில் போட்டி இட்டு தேர்தலில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சி ஆட்சி அமைக்க எதிர்க்கட்சி அவ்வாட்சியினைக் கண்காணிக்கிறது.

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் பொதுவாகவே பாராளுமன்ற முறை அரசுகளாகவே விளங்குகின்றன. இதற்கு இருகட்சி முறை நடைமுறையில் இருப்பது சாதகமானது ஆகும். ஆளும் கட்சி ஆட்சியினை நடாத்த எதிர்க்கட்சி ஆட்சியினை கண்காணிக்கும். இதற்கு இரு கட்சிமுறை வழி செய்கிறது. இவற்றுக்கிடையே போட்டித்தன்மை வாய்ந்த அரசியலும் அதிகமாக இருக்கும்.

எனவே சிறப்பாக செயற்படுவதற்கும் போட்டித்தன்மை வாய்ந்த அரசியல் நடைமுறையில் இருப்பதற்கும் நாட்டில் இருக்கின்ற கட்சிமுறை இருகட்சி முறையாக இருப்பதே சிறப்பானதாகும்.

3. காலத்துக்குக் காலம் தேர்தல் நடைபெறுதல்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் மக்களாட்சி அரசுகள் ஆகும். மக்களாட்சியைப் பொறுத்தவரை ஆட்சியினை மக்கள் விரும்பாத

போது ஆட்சியாளர்களை நீக்கி, புதிய ஆட்சியாளர்களை தெரிவு செய்யும் அதிகாரம் மக்களிடம் இருத்தல் வேண்டும். இது காலத்துக்குக் காலம் தேர்தல்கள் நடாத்தப்படுவதன் மூலமே சாத்தியமாகும். இதனைவிட ஆட்சியாளர்களின் எதேச்சதிகார நடவடிக்கைகளைத் தடுப்பதற்கும் தேர்தல் அவசியம் ஆகும். இதனால் தான் காலத்துக்குக் காலம் தேர்தல் நடைபெற வேண்டுமென தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் வற்புறுத்தப்படுகின்றன. பொதுவாக இந்த எல்லை பல அரசுகளால் 5 வருடங்களென நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது (இந்தியா, இங்கிலாந்து). சில அரசுகள் ஆறு வருடங்களைக் கால எல்லையாகக் கொண்டுள்ளன (இலங்கை).

4. சர்வஜன வாக்குரிமை அமுலில் இருத்தல்

ஒரு தாராண்மை ஜனநாயக அரசு என்பது சகல மக்களினதும் விருப்பத்துடன் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாகும். இதன் போதே அது மக்கள் அரசு என்ற அந்தஸ்தைப் பெறும். இதற்கு அவ்வரசின் மக்கள் அனைவருக்கும் வாக்குரிமை இருத்தல் அவசியமானதாகும். சர்வஜன வாக்குரிமையினூடுதான் இது சாத்தியப்படக் கூடியதாக உள்ளது. இதனாலேயே தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் சிறப்பாக செயற்படுவதற்கு சர்வஜன வாக்குரிமை நடைமுறையில் இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தப்படுகிறது.

ஆரம்ப காலங்களில் தாராண்மை அரசியல் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் சர்வஜன வாக்குரிமையை ஆதரிக்கவில்லை. சொத்துடையவர்களுக்கும் கல்வியறிவுடையவர்க்கும் மட்டும் வாக்குரிமை இருத்தலையே அவர்கள் ஆதரித்தனர். தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் தாராண்மை சோஸலிச அரசுகளாக விரிவடைந்ததன் பின்னரே சர்வஜன வாக்குரிமை அவசியம் என வலியுறுத்தப்படுகிறது. தாராண்மை ஜனநாயக அரசியல் கருத்துக்கள் தோற்றம் பெற்ற இங்கிலாந்தில் கூட 1928ஆம் ஆண்டே சர்வஜன வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

5. சட்டவாட்சி நடைமுறையிலிருத்தல்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுக்கு சட்டவாட்சி என்பது மிகவும் இன்றியமையாத அம்சமாகும். சட்ட ஆட்சி என்பதன் பிரதான அர்த்தம் மக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டத்தின் படி ஆட்சி நடைபெறல் வேண்டும் என்பதாகும். சட்டத்தின்படி ஆட்சி நடைபெறுகின்றபோது மட்டுமே அமைதியினங்களையும் ஆட்சியாளர்களின் தன்னிச்சையான போக்குகளையும் தடுக்கக் கூடியதாக

இருக்கும். மேலும் இச்சட்ட ஆட்சி கோட்பாடானது சட்டம் அனைத்தையும் விட மேலானதும் தனிமுதன்மையானதும் ஆகும்; சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமன்; சட்டத்தினால் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன எனும் கொள்கைகளையும் உருவாக்கி உள்ளது. இதன் மூலமே மக்கள் அனைவரினதும் சமத்துவ நிலைபேணப்படுகின்றது.

6. சுதந்திரமான நீதித்துறை நடைமுறையிலிருத்தல்

சுதந்திரமான நீதித்துறை என்பதும் ஒரு தாராண்மை ஜனநாயக அரசுக்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இங்கு சுதந்திரமான நீதித்துறை என்பது வெளித்தலையீடுகள் எதுவுமின்றி நீதித்துறை சுதந்திரமாக இருத்தலைக் குறிக்கிறது. இது சுதந்திரமாக இருக்கும் போதுமட்டுமே பக்கச்சார்பற்ற வகையில் நீதியினை வழங்க முடியும். குறிப்பாக அரசியல்வாதிகளின் தலையீட்டின்றி இருக்கும் போதே நீதியினை வழங்க முடியும். இதற்காக தாராண்மைவாதிகள் யாப்பு ரீதியாகவே நீதித்துறையின் சுதந்திரத்திற்கு உத்தரவாதம் வழங்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர். நீதித்துறை சுதந்திரத்திற்கு தேவையான பண்புகள் என்ற வகையில் நீதிபதிகளின் பாதுகாப்பு, சம்பளம், அரசியல் தலையீடு இன்மை என்பவற்றுக்கு போதிய அளவிலான உத்தரவாதம் வழங்கப்படுகிறது.

7. சுதந்திரமான தொடர்பாடல் சாதனங்கள் நடைமுறையிலிருத்தல்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் மக்களாட்சி அரசுகளாக இருப்பதனால் அரசின் நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக கருத்துக்களைக் கூறும் உரிமை மக்களுக்கு இருத்தல் வேண்டும். தொடர்புசாதனங்கள் சுதந்திரமாக இருக்கின்ற போதே, மக்கள் அதனூடாக சுதந்திரமாகத் தமது கருத்துக்களை தெரிவிக்க முடியும். இதனாலேயே தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகளில் தொடர்பு சாதனங்களுக்கு சுதந்திரம் இருத்தல் அவசியம் என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

8. சுதந்திரமான முயற்சிகள் நடைமுறையிலிருத்தல்

சுதந்திரமான முயற்சிகள் என்பன பொருளாதாரத்துடன் தொடர்புடைய ஒன்றாகும். அரசினுடைய கட்டுப்பாடுகள் இல்லாது எவரும் எந்தளவிலும் பொருளாதார முயற்சிகளில் இறங்கிக் கொள்ளலாம் என்பதையே சுதந்திரமான முயற்சிகள் என்பது வலியுறுத்துகின்றது. தாராண்மை அரசியல் சிந்தனை, தாராண்மை

பொருளாதார சிந்தனையில் இருந்து உருவாகிய ஒன்றாகையால் இச்சுதந்திரமான முயற்சிகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. இம்முயற்சிகள் அபிவிருத்தி அடையும் என்பது தாராண்மை ஜனநாயகவாதிகளின் நம்பிக்கையாக உள்ளது.

தாராண்மை ஜனநாயக கோட்பாட்டின் நன்மைகள்

1. தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசுகளாக உள்ளன. இதனால் மக்களின் நலன்களைப் பேணும் கட்டாயம் அரசுக்கு உண்டு.
2. மக்களினது உரிமைகள், சுதந்திரங்கள் சட்டரீதியாக பாதுகாக்கப்படுகின்றன.
3. சர்வஜன வாக்குரிமை அமுலில் இருப்பதனால் சாதாரண மக்கள் அரசியல் அறிவினைப் பெற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
4. சாதாரண மக்களும் இணைந்து ஆட்சியாளர்களைத் தெரிவு செய்வதனால் சாதாரண மக்களின் பிரச்சினைகளும் அரசியல் அரங்குகளுக்கு வருகின்றன.
5. தொடர்பு சாதனங்களுக்கு சுதந்திரம் வழங்கியதன் மூலம் விழிப்புணர்வு மிக்க ஊடகத்துறையை உருவாக்க முடிகிறது.
6. அரசியல் அறிவினையும் பயிற்சியையும் பெற்ற தலைவர்களை உருவாக்க முடிகிறது.
7. கட்சிகளிடையே போட்டித் தன்மை காணப்படுவதால் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கட்சிகள் உருவாகுவதோடு, அதன் செயற்பாடுகளும் தரம் வாய்ந்தவையாக விளங்க வாய்ப்புகள் ஏற்படுகின்றன.
8. சுதந்திரமான நீதித்துறை மூலம் மக்களின் உரிமைகளையும், சுதந்திரங்களையும் பாதுகாக்க முடிகிறது.
9. சுதந்திரமான முயற்சிகள் மூலம் தனி நபர்கள் சுதந்திரமான பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட முடிகிறது.

தாராண்மை ஜனநாயக கோட்பாட்டின் குறைபாடுகள்

1. தாராண்மை ஜனநாயகக் கோட்பாட்டின்படி எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பெரும்பான்மையோரின் முடிவுகளே தீர்மானங்களாக வருகின்றன. பல இனங்கள் வாழ்கின்ற நாட்டில் இது சிறுபான்மையினருக்கு எதிரானதாகக் காணப்படுகின்றது. தனிப்பட்டவர்களின் ஜனநாயகத்திற்கு இக்கோட்பாடு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றதே தவிர குழுக்களின் ஜனநாயகத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை.
2. தாராண்மை ஜனநாயக கோட்பாடு இருகட்சி முறை அமுலில் உள்ள நாடுகளுக்கே பொருத்தமானதாகும். பலகட்சிமுறை அமுலில் உள்ள நாடுகளுக்கு இது பொருத்தமானது அல்ல. அங்கு இக்கொள்கை அரசினை ஒரு ஸ்திரமற்ற நிலைக்கே கொண்டு செல்லும். உ-ம் முன்னைய பிரான்ஸ், இத்தாலி.
3. குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு ஒரு தடவை தேர்தல் நடத்தப்பட வேண்டுமென இக்கொள்கை வலியுறுத்துகிறது. தேர்தலின் மூலம் அரசாங்கம் மாற்றமடைந்தால் முன்னைய அரசாங்கம் உருவாக்கிய நீண்ட கால திட்டங்கள் நடைமுறையில் செயற்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்படும்.
4. தாராண்மை அரசில் கோட்பாடு தாராண்மை பொருளாதார கோட்பாட்டுக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றது. தாராண்மை பொருளாதார கோட்பாடு தனியார் துறை பொருளாதாரத்தை ஆதரிக்கின்ற ஒன்றாகும். அப்பொருளாதார முறை சாதாரண மக்களின் நலன்களை கவனிப்பது குறைவு. ஆகையால் தாராண்மை ஜனநாயக கோட்பாட்டினால் சாதாரண மக்கள் பாதிக்கப்படும் நிலை ஏற்படுகிறது.
5. இக்கோட்பாட்டின் படி அரசியல் அதிகாரம் தொடர்ந்தும் பொருளாதார ரீதியாக பலம் பெற்றவர்களின் கைகளுக்கு செல்லக்கூடிய வாய்ப்பு உள்ளது. சாதாரணமானவர்கள் தேர்தலில் போட்டி இட்டு பிரசாரம் செய்யக்கூடியவர்களுக்கு பொருளாதார பலம் படைத்தவர்களாக இருப்பதில்லை.

5. அரசு பற்றிய சோசலிஷக் கொள்கை

ஜேர்மனியைச் சேர்ந்த கார்ள் மார்க்ஸ் (Karl Marx: 1818-1883) என்பவரால் முன்வைக்கப்பட்ட கோட்பாடே அரசு பற்றிய மார்க்ஸிய கொள்கை அல்லது சோசலிசக் கொள்கை ஆகும். கார்ள் மார்க்ஸுக்கு முன்பு வாழ்ந்த அரசியல் அறிஞர்கள் அரசு என்பது மக்களினால் உருவாக்கப்பட்ட மக்கள் நலன் பேணும் அமைப்பு என்றனர். ஆனால் கார்ள் மார்க்ஸ் மட்டும் அரசு என்பது மக்கள் நலன் பேணும் அமைப்பு அல்ல மாறாக மக்களிடையே ஒருபகுதியாக இருக்கும் ஒரு வர்க்கத்தின் நலன் பேணும் அமைப்பு என்றார்.

மார்க்ஸ் இதனை விளக்க சமுதாயத்தின் வரலாற்று வளர்ச்சியினை அடிப்படையாகக் கொண்டார். சமுதாயத்தின் வரலாற்று வளர்ச்சியை ஆறுகாலகட்டங்களாக பிரித்து விளக்குவதன் மூலம் வர்க்கங்கள் இருந்த காலமெல்லாம் அரசு இருந்தது; வர்க்கங்கள் இல்லாத காலங்களில் அரசு இருக்கவில்லை என்பதை வலியுறுத்தி, அரசு என்பது வர்க்க நலன் பேணும் அமைப்பு என்ற தன் கருத்தினை நிலைநிறுத்த முனைந்தார்.

கார்ள் மாக்ஸும் அவரது நண்பரான பிரெடரிக் ஏங்கல்ஸும் (Friedrick Engels) இணைந்து எழுதிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை (Communist Manifesto), மார்க்ஸ் தனித்து எழுதிய மூலதனம் (Das Kapital or Capital) எனும் நூல்களினூடாக மார்க்ஸ் தனது கருத்துக்களை முன்வைக்கின்றார்.

வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம், வர்க்கப்போர், மிகைமதிப்பு, சமூகப்புரட்சி, பாட்டாளிவர்க்கச் சர்வதிகாரம், அரசின் மறைவு, கம்யூனிஸ சமுதாயம் என்பன மாக்ஸின் கருத்துக்களில் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுகின்றன.

வரலாற்றுப் பொருள்முதல் வாதத்தின்படி மனிதச் செயல்களை பிற சக்திகளைக் காட்டிலும் பொருளாதார சக்திகள்தான் நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. வரலாற்றில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் எல்லாம் பொருளாதார சக்திகளால் கொண்டுவரப்பட்ட மாற்றங்களேயாகும். உற்பத்தி உறவுகளில் மாற்றம் ஏற்படும்போது சமூக உறவுகளிலும் மாற்றம் ஏற்படும் என மார்க்ஸ் கூறுகின்றார்.

கார்ள் மார்க்ஸ் சமுதாயத்தின் வரலாற்று வளர்ச்சியினைப் பின்வரும் ஆறு காலகட்டங்களாகப் பிரித்துள்ளார்:

- i. புராதன கம்யூனிஸ சமுதாயம்
- ii. அடிமை முறை சமுதாயம்
- iii. நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயம்

iv. முதலாளித்துவ சமுதாயம்

v. சோசலிச சமுதாயம்

vi. கம்யூனிஸ சமுதாயம்

i. புராதன கம்யூனிஸ சமுதாயம் [PRIMITIVE COMMUNAL SOCIETY]

மிகவும் ஆரம்ப கால சமுதாயத்தையே இது குறிக்கின்றது. இக்காலத்தில் மக்கள் காடுகளில் கூட்டங் கூட்டமாக வாழ்ந்தனர். உணவுத் தேவையும் பாதுகாப்புத் தேவையும் இவர்களது பிரதான தேவைகளாக இருந்தன. உற்பத்திச் சாதனங்கள் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவாக இருந்தன. மக்கள் அனைவரும் இங்கு கூட்டாக உழைத்தார்கள். உழைப்பின் பயனையும் கூட்டாக அனுபவித்தார்கள். உற்பத்தித்திறன் இக்காலத்தில் மிகவும் தாழ்வாக இருந்தது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்கள் உடனடியாக பயன்படுத்தும் வகையில் உள்ளமையால் சேமிப்போ, சொத்துடைமையோ இருக்கவில்லை. சொத்துடைமை இல்லாததால் அதன் அடிப்படையில் அமைந்த வர்க்க வேறுபாடுகளும் இருக்கவில்லை. அதனால் அரசும் இருக்கவில்லை. இக்கால சமுதாயம் அரசற்ற சமுதாயமாகவே இருந்தது.

ஆனால் இத்தகைய சமத்துவமான புராதன பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தினால் நீண்ட காலம் தொடர்ந்து இருக்க முடியவில்லை. உற்பத்தி கருவிகளின் தொடர்ச்சியான முன்னேற்றம் சமுதாயத்தில் வர்க்க வேறுபாடுகளை உருவாக்கின. சொத்துடைய வர்க்கம், சொத்தற்ற வர்க்கம் என இருவர்க்கங்கள் தோற்றம் பெற்றன. இவ்வர்க்க வேறுபாடுகள் அடுத்த சமுதாயமான அடிமை முறை சமுதாயத்தைத் தோற்றுவித்தன என மார்க்ஸ் கூறுகிறார்.

ii. அடிமைமுறை சமுதாயம் [SLAVE OWNING SOCIETY]

இச் சமுதாயத்தில் அடிமை, எஜமான் என்கின்ற இருவர்க்கங்கள் காணப்பட்டன. இதில் எஜமான் வர்க்கம் உற்பத்திகாரணிகளுக்குச் சொந்தக்கார வர்க்கமாகவும், அடிமைவர்க்கம் உற்பத்தி காரணிகள் எதுவுமற்ற உழைக்கும் வர்க்கமாகவும் காணப்பட்டன. இங்கு வர்க்க வேறுபாடுகள் அரசின் தேவைகளை ஏற்படுத்தின. உழைக்கும் வர்க்கமான அடிமைகளை அடக்கி ஒடுக்கிச் சுரண்டுவதற்காக எஜமான் வர்க்கத்தால் அரசு தோற்றுவிக்கப்பட்டது என மார்க்ஸ் கூறுகிறார். இதன்மூலம் வர்க்கங்கள் தோன்றியவுடன் உடைமையாளன்

வர்க்கத்தின் நலன்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக அரசும் தோன்றிவிட்டது என மார்க்ஸ் கூறுகிறார்.

அடிமை முறை சமுதாயத்துக்கான சான்றுகளைப் பண்டைய கிரேக்க உரோம சாம்ராஜ்யங்களின் வரலாறுகளில் காணலாம். இங்கு சுரண்டல் மிக மோசமாகக் காணப்பட்டது. அடிமைகள், அடிமை உடைமையாளர்களின் தனிப்பட்ட சொத்து போன்று கருதப்பட்டனர். அடிமைகள் எவ்வித சொத்தும் வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்கு குடும்பங்களோ இருப்பிடங்களோ இருக்கவில்லை. உடைமையாளர்களின் நிலங்களில் நிரந்தர வேலையாளாக இருக்க அவர்கள் பணிக்கப்பட்டனர்.

முதலாவதாக தோன்றிய இவ்வர்க்க சமுதாயத்தில் எஜமான்களுக்கும் அடிமைகளுக்கும் இடையே தொடர்ச்சியாக வர்க்கப் போராட்டம் நடைபெற்றது. அடிமைகள் தம் ஒடுக்கு முறைகளில் இருந்து விடுபடுவதற்காக எஜமான் வர்க்கத்தை எதிர்த்துப் போராட்டங்களை நடத்தினர். இதனால் இப்போராட்டத்தின் வளர்ச்சியில் அடுத்த சமுதாயமான நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயம் தோற்றம் பெற்றது என மார்க்ஸ் கூறுகிறார். கி.மு. 74-71 காலப்பகுதியில் ஸ்பர்ட்டகஸ் என்பவரின் தலைமையிலான அடிமைகளின் உரோம எதிர்ப்புக் கலகம் மற்றும், புராதன எகிப்தில் நடைபெற்ற அடிமைகளின் போராட்டங்கள் இதற்கு உதாரணங்கள் ஆகும்.

iii. நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயம் [FEUDAL SOCIETY]

இச்சமுதாயத்தில் நிலப்பிரபு, குடியானவன் என்ற இருவர்க்கங்கள் காணப்பட்டன. நிலப்பிரபு உற்பத்தி காரணிகளுக்குச் சொந்தக்காரனான உடைமையாளன் வர்க்கமாக விளங்கினான். குடியானவன் உற்பத்தி காரணிகள் எதுவுமற்ற உழைக்கும் வர்க்கமாக விளங்கினான். இங்கு காணப்பட்ட அரசும் குடியானவனை அடக்கி ஒடுக்கி நிலப்பிரபுக்களின் நலன் பேணும் அரசாகக் காணப்பட்டது.

இச்சமுதாயத்தில் நிலப்பிரபு, நிலங்களுக்குச் சொந்தக்காரனாக விளங்கினான். குடியானவன் அவனது நிலங்களில் அவனுக்காகவும் தனக்காகவும் உழைத்தான். இச்சமுதாயத்திலும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும் குடியானவர்களுக்கும் இடையே வர்க்கப் போராட்டம் நடைபெற்றது. இப்போராட்டத்தின் வளர்ச்சியில் அடுத்த சமுதாய அமைப்பான முதலாளித்துவ சமுதாயம் தோற்றம் பெற்றதென மார்க்ஸ் கூறுகிறார். 1924-25 காலப்பகுதியில் இடம்பெற்ற ஜேர்மனிய விவசாயிகளின்

யுத்தம் நிலப்பிரபுக்களுக்கு எதிரான குடியானவர்களின் போராட்டத்திற்குச் சிறந்த உதாரணம் ஆகும்.

இந்நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தில் குடியானவர்கள் வீடுகளையும், குடும்பங்களையும், உற்பத்திக் கருவிகளில் சிலவற்றையும், சிறிய சிறிய நிலத்துண்டுகளையும் வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். இவர்கள் தமது தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்காகவும் தமக்குரிய நிலத்துண்டுகளை பேணிக் கொள்வதற்காகவும் நிலப்பிரபுக்களின் நிலங்களில் வேலை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

iv. முதலாளித்துவ சமுதாயம் [CAPITALIST SOCIETY]

கைத்தொழில் உற்பத்தியின் வளர்ச்சி நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயத்தைச் சிதைத்து முதலாளித்துவ சமுதாயத்தைத் தோற்றுவித்தது. நவீன தொழில்நுட்பங்கள் தொழிலாளர்களின் தேவையை வேண்டி நின்றதால் குடியானவர்கள் தொழிலாளர்களாக மாறினர். அதே வேளை சொத்துடைய நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் தொழில் உடைமையாளர்களாக மாறியது. ஆனால் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் குடியானவர்களை ஒடுக்கிய மாதிரி இங்கு தொழிலாளர்களை ஒடுக்க முடியவில்லை. இதனால் நிலமானிய சமுதாயத்து குடியானவர்களை விட முதலாளித்துவ சமுதாயத்து தொழிலாளர்கள் சுதந்திரமுடையவர்களாக விளங்கினர். எனினும் ஒடுக்குமுறை இங்கும் காணப்பட்டது. இங்கு காணப்பட்ட அரசும் உடைமைகளற்ற தொழிலாளர் வர்க்கத்தை அடக்கி ஒடுக்கி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் நலன் பேணும் அரசாகக் காணப்பட்டது.

இங்கேயும் முரண்பட்ட வர்க்கங்களின் இடையே வர்க்கப் போராட்டம் நடைபெறும் என்றும் இப்போராட்டத்தின் வளர்ச்சியில் தொழிலாளர் வர்க்கம் ஓரணியில் திரண்டு முதலாளித்துவ அரசுக்கெதிராக புரட்சி செய்து அவ்விடத்தில் தொழிலாளி வர்க்க அரசினை உருவாக்கும் என்றும் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார்.

இங்கு முதலாளிகள் தங்களின் எதிரிகளாகத் தொழிலாளர்களைத் தாங்களே உருவாக்குவார்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார். தொழிற்சாலைகளை முதலாளிகள் பெருக்கும் போது தொழிலாளர்களும் பெருகுவார்கள் என்பது மார்க்ஸின் கருத்தாகும்.

முதலாளித்துவ அரசை தூக்கி எறிந்த பின் அமையும் தொழிலாளர்வர்க்க அரசு ஒரு சர்வாதிகார அரசாக இருக்கும் என்றும் இச்சர்வாதிகார அரசின் தோற்றத்துடன் சோஸலிச சமுதாயம் உருவாகும் என்றும் மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார்.

v. சோஸலிச சமுதாயம் [SOCIALIST SOCIETY]

தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் சர்வாதிகார அரசு நிலவும் சோஸலிச சமுதாயத்திலும் வர்க்கங்கள் இருக்கும். ஆனால் ஆட்சியில் தொழிலாளர் வர்க்கமே இருக்கும். முதலாளித்துவ வர்க்கம் மீண்டும் எழுவதை நசுக்கும் வகையிலே ஆட்சியில் இருக்கும் அரசு தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் சர்வாதிகார அரசாக இருக்கும். இச்சமுதாயத்தில் சோஸலிச நிர்மாண வேலைத்திட்டங்கள் தொடர்ச்சியாக நடைபெறும். இதனூடாக வர்க்கங்களற்ற சமுதாயத்தை நோக்கி சோஸலிச சமுதாயம் முன்னேறும்.

சோஸலிச சமுதாயத்தில் சொத்துக்கள் அனைத்தும் அரசுக்குச் சொந்தமாக இருக்கும். மக்கள் அனைவரும் அரசின் ஊழியர்களாக இருப்பர். தகைமைக்கேற்ற வேலையும், தேவைக்கேற்ற ஊதியமும் வழங்கப்படும். சோஸலிச சமுதாயத்தில் வர்க்கங்களை இல்லாமல் செய்வதற்கான சோஸலிச நிர்மாண வேலைத்திட்டம் தொடர்ச்சியாக நடைபெறும். மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார அம்சங்களும் அதற்கேற்ற வகையில் மாற்றப்படும். இத்தொழிற்பாட்டின் வளர்ச்சியில் அரசற்ற கம்யூனிஸ்ட் சமுதாயம் தோற்றம் பெறும்.

vi. கம்யூனிஸ சமுதாயம் [COMMUNIST SOCIETY]

சோஸலிச சமுதாயத்தின் வளர்ச்சியில் கம்யூனிஸ சமுதாயம் தோன்றும் போது வர்க்கங்கள் இல்லாமல் போய்விடும். இதனால் அரசின் தேவையும் இல்லாமல் போக இச்சமுதாயத்தின் தோற்றத்துடன் அரசும் உதிர்ந்து மறைந்து விடும்.

இக்கம்யூனிஸ சமுதாயத்தில் புராதன பொதுவுடைமை சமுதாயத்தைப் போல எல்லோரும் உழைப்பவர்களாகவும் உழைப்பின் பயனை எல்லோரும் அனுபவிப்பவர்களாகவும் இருப்பர். ஆனால் புராதன பொதுவுடைமை சமுதாயத்தைப் போல பின்தங்கிய உற்பத்தி காரணிகளை இச்சமுதாயம் கொண்டிராது வளர்ச்சியடைந்த உற்பத்தி காரணிகளைக் கொண்டிருக்கும்.

மார்க்ஸ் மேற்கூறியவாறான சமுதாயங்களின் ஊடாக வர்க்கங்கள் உள்ளபோது அரசு இருக்கும், வர்க்கங்கள் இல்லாத போது அரசு இருக்காது எனக்கூறுகிறார். இதனூடாக அரசு என்பது ஒரு வர்க்க நலன் பேணும் கருவி என்பதை நிறுவ முற்படுகின்றார்.

மார்க்ஸின் கருத்துக்களில் சில மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி லெனின் 1917 அக்டோபர் புரட்சியின் மூலம் ஒரு சோஸலிச அரசை சோவியத் யூனியனில் உருவாக்கினார். மாசேதுங் சீனாவுக்கு ஏற்ற

வகையில் மேலும் சில மாற்றங்களைச் செய்து 1949 இல் சீனாவில் சோஸலிச அரசை உருவாக்கினார். 2ஆம் உலக யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து கிழக்கு ஜேர்மனி, போலந்து, , ருமேனியா, வடகொரியா, கியூபா போன்ற நாடுகளிலும் சோஸலிச அரசுகள் உருவாக்கப்பட்டன. தற்போது சில நாடுகளில் மட்டும் சோஸலிச அரசு நடைமுறையில் இருக்கிறது.

சோஸலிச அரசின் பிரதான பண்புகள்

சோஸலிச அரசின் பிரதானப் பண்புகளாக பின்வருவன காணப்படுகின்றன:

1. சொத்துக்கள் அனைத்தும் பொதுவுடைமையாகக் காணப்படல்.
2. பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகாரம் நடைமுறையில் இருத்தல்.
3. தனிக்கட்சிமுறை அமுலில் இருத்தல்.
4. நடைமுறைசார் சமத்துவம் நிலவுதல்.

இவற்றைச் சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

1. சொத்துக்கள் அனைத்தும் பொதுவுடைமையாக இருத்தல்

சோஸலிச அரசில் சொத்துக்கள் அனைத்தும் பொதுவுடைமையாக அரசுக்குச் சொந்தமாக இருக்கும், மக்கள் அனைவரும் அரசின் ஊழியர்களாக இருப்பர். மக்களினுடைய பொதுத்தேவைகளை அரசே நிறைவேற்றிக் கொள்ளும். இந்த வகையில் கல்வி, தொழில் வாய்ப்பு, போக்குவரத்து போன்றவற்றை அரசு உருவாக்கிக் கொடுக்கும். ஒவ்வொருவருக்கும் தகுதிக்கேற்ற தொழிலையும் தேவைக்கேற்ற ஊதியத்தையும் வழங்கும்.

மக்கள் அனைவரும் சமத்துவமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காவே சொத்துக்கள் பொதுவுடைமையாக மாற்றப்படும். குறிப்பாக உற்பத்தியும் விநியோகமும் அரசின் கைகளில் இருத்தல் வேண்டும் என சோஸலிசக் கொள்கை வற்புறுத்துகிறது. இதன்மூலமே சமுதாய நலனைப் பேணமுடியும் என இக்கொள்கை கூறுகின்றது.

2. பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகாரம் நடைமுறையில் இருத்தல்.

பாட்டாளி மக்கள் ஓரணியில் திரண்டு புரட்சி செய்தே சோஸலிச அரசை உருவாக்குவர். இச்சோஸலிச அரசில் முதலாளித்துவ வர்க்கம் திரும்பவும் மீண்டெழுந்து அரசை கைப்பற்றக் கூடாது

என்பதற்காகவும், சோஸலிச நிர்மாண வேலைத்திட்டங்கள் மூலம் வர்க்கங்கள் அற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்காகவும் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் நடைமுறையில் இருக்கின்றது. இங்கு பாட்டாளிகளின் சார்பில் அவர்களின் முன்னணிப் படையான கம்யூனிஸ கட்சியின் தலைமையிலேயே இச்சர்வாதிகாரம் செயற்படுத்தப்படுகிறது.

3. தனிக் கட்சி முறை அமுலில் இருத்தல்

சோஸலிச அரசில் ஒரே ஒரு கட்சியே நடைமுறையில் செயற்படும். அக்கட்சி பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப் படையாக இருக்கும். அது கம்யூனிஸ கட்சி அல்லது பொதுவுடைமைக் கட்சி என அழைக்கப்படும். வேறு கட்சிகள் இயங்குவதற்கு இவ்வரசில் அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை. பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்திற்குத் தடையாக இருக்கும் என்பதாலும் சோஸலிச நிர்மாண வேலைத் திட்டங்களுக்கும் தடையாக இருக்கும் என்பதினாலேயுமே வேறு கட்சிகள் செயற்பட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

4. நடைமுறைசார் சமத்துவம் நிலவுதல்

சோஸலிச அரசில் சொத்துக்கள் அனைத்தும் பொதுவுடைமையாக இருப்பதினால் பொருளாதார ரீதியாக மக்களிடையே ஒரு நடைமுறைசார் சமத்துவமும் காணப்படும். தொழில்களை பொறுத்தவரையில் கூட ஊதியத்திலோ, அந்தஸ்திலோ மக்களிடையே பெரிய வேறுபாடுகள் காணப்படாது. இதனால் அங்கே ஓர் நடைமுறை சார் சமத்துவம் காணப்படும்.

அரசு பற்றிய சோஸலிசக் கொள்கையின் நன்மைகள்

1. அரசு என்பது ஒரு வர்க்க நலன் பேணும் அமைப்பு எனக்கூறுவதன் மூலம் ஒரு மாற்றுக் கருத்தை முன்வைத்து புதிய சிந்தனைகளுக்கு வழிகோலியுள்ளது.
2. முதன் முதலாக சமுதாயத்தில் உள்ள அடித்தள மக்களின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட கொள்கையாக திகழ்கின்றது.
3. நடைமுறையில் இக்கோட்பாட்டின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசுகளான சீனா, சோவியத் யூனியன் போன்றவற்றில் அடித்தள மக்களின் நலன்கள் பேணப்பட்ட நிலை காணப்பட்டது.

4. வரலாற்றுத் தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட கோட்பாடாக உள்ளமையினால் விஞ்ஞானத்தின்தன்மை இதில் அதிகளவு காணப்படுகிறது.
5. சமூகக் குடியாட்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது.

அரசு பற்றிய சோஸலிசக் கொள்கையின் குறைபாடுகள்

1. காலச்சூழ்நிலையால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலேயே கார்ட்ஸ் மாக்ஸ் இக்கொள்கையினை முன்வைத்தார். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப் பொருந்துகின்ற கொள்கை எல்லாக் காலத்துக்கும் பொருந்தும் என கூறமுடியாது.
2. இக்கொள்கை பொருளாதாரக் காரணிகளை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டது. வரலாற்றில் செல்வாக்கு செலுத்தும் மனிதர்கள், சமூகம், மதம், புவியியல் போன்ற காரணிகளை கவனத்தில் எடுக்கவில்லை.
3. இன்றைய முதலாளித்துவம் நலன்புரி முதலாளித்துவமாக மாற்றமடைந்துள்ளது. இந்நிலையில் முதலாளிகளுக்கு எதிராக தொழிலாளர்கள் புரட்சி செய்ய முன்வருவார்கள் என்பது சந்தேகமானதாகும்.
4. மக்கள் இருக்கின்ற வரை மக்களுக்கான பொதுத் தேவைகளும் இருக்கும். இப்பொதுத் தேவைகளை நிறைவேற்ற அரசு என்ற நிறுவனமும் எப்போதும் அவசியமாக இருக்கும். இந்நிலையில் அரசற்ற கம்யூனிஸச சமூகம் உருவாகும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது.
5. மார்க்ஸ் வர்க்கங்களை கவனத்தில் எடுத்தாரே தவிர அண்மைக்காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்துள்ள தேசிய வாதம் பற்றி கவனத்தில் எடுக்கவில்லை.
6. உடைமையாளன் வர்க்கம், உழைக்கும் வர்க்கம் என்பவற்றிற்கு புறம்பாக மத்தியதர வர்க்கம் எனும் ஒரு வர்க்கம் இன்று எழுச்சியடைந்துள்ளது. மார்க்ஸ் இது பற்றி எதுவும் கூறவில்லை.
7. நடைமுறையில் காணப்பட்ட சோஸலிச அரசுகளிலும் மக்களின் அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகள் பல மறுக்கப்பட்டிருந்தன.

8. சோலலிச அரசில் அதிகாரம் ஓரிடத்தில் குவிகின்ற நிலைமை ஏற்படுகின்றது.

9. அரசின் பணிகள் அதிகரிப்பதால் ஊழல் போன்ற தீமைகள் ஏற்பட வாய்ப்புகளுண்டு.

6. அரசு பற்றிய பாசிஸக் கொள்கை

அரசானது சமுதாயத்தில் காணப்படும் எல்லா அமைப்புகளிலும் பார்க்க உயர்ந்த அமைப்பெனக் கூறுவதே அரசு பற்றிய பாசிஸக் கொள்கையாகும். இக்கொள்கை 20ஆம் நூற்றாண்டில் 1ஆம் உலக யுத்தத்திற்கும் 2ஆம் உலக யுத்தத்திற்கும் இடையில் ஆட்சி செய்த இத்தாலிய சர்வாதிகாரி முசோலினியாலும், ஜேர்மனிய சர்வாதிகாரி ஹிட்லரினாலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கோட்பாடாகும். ஜேர்மனியில் ஹிட்லரினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பாசிஸக் கொள்கைகள் 'நாசிஸம்' என அழைக்கப்பட்டன.

தோற்றத்துக்கான காரணம்

முதலாம் உலக யுத்தத்தில் வெற்றிபெற்ற நேச நாடுகளுக்கும் தோல்வியுற்ற இத்தாலி, ஜேர்மனி என்பவற்றுக்குமிடையே கைச்சாத்திடப்பட்ட வேர்சேல்ஸ் உடன்படிக்கை, பாரிஸ் சமாதான உடன்படிக்கை என்பவையே பாசிஸக் கொள்கையின் தோற்றத்திற்கு காரணமாக விளங்கின.

இவ்வுடன்படிக்கையின் படி நேச நாடுகள் ஜேர்மனி, இத்தாலி என்பனவற்றின் நிலப்பரப்புக்களைக் கைப்பற்றி தங்களுக்கிடையே கூறுபோட்டன. நட்பு ஈடாக பெருந் தொகை பணத்தினை தருமாறு வற்புறுத்தின. இதனால் போரில் ஏற்கனவே சீரழிந்த ஜேர்மனிக்கும் இத்தாலிக்கும் பல்வேறு பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. பணவீக்கம், வேலையின்மை, வறுமை, விரக்தி என்பன அதிகரித்தன. இவற்றைத் தீர்க்க நேச நாடுகளால் ஜேர்மனியிலும், இத்தாலியிலும் அமைக்கப்பட்ட பொம்மை அரசுகளால் முடியவில்லை. இந்நிலையில் இவற்றையெல்லாம் மாற்றுவோம், தங்களுக்கு விரோதமான உடன்படிக்கைகளைக் கிழித்தெறிவோம், மீண்டும் இருநாடுகளையும் பெரும் வல்லரசுகளாக மாற்றுவோம் என சபதம் கூறி முசோலினியும் ஹிட்லரும் பதவிக்கு வந்து இக்கொள்கையை உருவாக்கினர். இதன் அடிப்படையில் 1922 இல் இருந்து இத்தாலியிலும் 1933 இல் இருந்து ஜேர்மனியிலும் இக்கொள்கைகள் செயற்படுத்தப்பட்டன.

பாசிஸம் என்றால் என்ன?

பாசிஸம் (Fascis) என்ற லத்தீன் மொழிச் சொல்லில் இருந்து பாசிஸம் என்ற பதம் தோன்றியது. "ஒன்றாக இணைந்ததன் மூலம் உறுதியும் பலமும் பெற்ற குச்சிகளின் கட்டு" என்பதே இதன் பொருளாகும். இதன் உட்பொருள் ஒற்றுமை, கட்டுப்பாடு, உரிமை என்பதாகும்.

மைக்வர் என்பவர் இது பற்றி குறிப்பிடும் போது "தாராண்மை வாதம், ஜனநாயகம் தனிமனித வாதம் ஆகிய இரு கோட்பாடுகளின் கூட்டு ஆயின் பாசிஸம் என்பது ஏதேச்சதிகாரம், தேசிய வழிபாடு என்ற எதிர் கோட்பாடுகளின் வெளிப்பாடு" என்றார்.

அகராதிகள் பாசிஸம் பற்றி குறிப்பிடும் போது "எல்லா அதிகாரங்களும் கொண்ட அரசு" என விளக்கமளித்தன.

அமெரிக்க கல்லூரி அகராதி பாசிஸம் பற்றி கூறுகையில் "உறுதியாக மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரங்களுடன் எதிர்ப்புகளுக்கும், விமர்சனங்களுக்கு அனுமதி அளிக்காத, தேசத்தின் எல்லா விவகாரங்களையும் கட்டுப்படுத்துகின்ற, தீவிர தேசிய வாதத்தை வலியுறுத்துகின்ற, பொதுவாக கம்யூனிஸத்தை எதிர்க்கின்ற ஒன்றே பாசிஸம் ஆகும்" என விளக்கமளிக்கின்றது.

பாசிஸம் பற்றிய கருத்துக்கள் காலத்துக்குக் காலம் வெளிவந்த நூல்கள், அறிக்கைகள் என்பவற்றின் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன. இக்கருத்தினை முன்வைத்தவர்களில் ரொக்கோ (Rocco), ஜென்ரில் (Gentile), முசோலினி (Musolini), கோரிங் (Goring), ரோசன் பேர்க் (Rosan Berk), ஹிட்லர் (Hitler) போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்கள் ஆவர்.

இது தொடர்பாக ரொக்கோ (முசோலினி அரசின் நீதி அமைச்சர்) 1925இல் எழுதிய "பாசிஸ அரசியல் கோட்பாடுகள்" (Political Doctrines of Fascism), 1925 இல் ஜென்ரில் (முசோலினி அமைச்சரின் கல்வியமைச்சர்) எழுதிய "பாசிஸத்தின் தத்துவ அடிப்படைகள் (Philosophic Basis of Fascism), 1932இல் முசோலினி எழுதிய "என்சைக்கிலோபீடியா இத்தாலியனா" (Encyclopedia Italiana), 1930 இல் ஹிட்லர் எழுதிய "எனது போராட்டம்" (Mein Kampf), 1930இல் ரோசன் பெர்க் எழுதிய "(The Myth of the Twentieth Century)", 1930இல் கோரிங் எழுதிய "German be Birn" என்கின்ற நூல்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும்.

மேற்கூறியவர்கள் பாசிஸம் பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறிய போதும் இக்கோட்பாட்டின் மூலங்களாக ஹெகல் (Hegel) என்பவரின் அரசை மேன்மைப்படுத்தும் வாதங்களும், பரடே என்பவரின்

உயர்குழாம் கோட்பாடும், நியெட்சே என்பவரின் "மகாமனிதன்" என்ற கருத்தும், சொறல் என்பவரின் பலவந்தக் கோட்பாடும், ஹொப்ஸ் (Hobbs) என்பவரின் "சர்வவல்லமை படைத்த இறை" என்ற கருத்தும் விளங்கி இருந்தன.

பாசிஸ அரசின் பிரதான பண்புகள்

பாசிஸ கோட்பாட்டின் பிரதான பண்புகளாக பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்:

1. அரசை மேன்மைப்படுத்துதல்.
2. ஜனநாயகத்தை எதிர்த்தல்.
3. கடுமையான நாட்டுணர்ச்சி அல்லது நாட்டின் இனவாதத்தினைப் பின்பற்றல்.
4. யுத்தத்தில் நாட்டங் கொள்ளல்.
5. சோஸலிசத்தை எதிர்த்தல்.
6. நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் தன்மையைக் கொண்டிருத்தல்.

1. அரசை மேன்மைப்படுத்துதல்

பாசிஸம் எல்லாவற்றையும் விட அரசுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது. அரசு சமூகத்திலும் பார்க்க மேலானது என்றும் அரசுக்காகவே மக்கள் என்றும் கூறுகிறது. அரசின் தலைவனே சகல அதிகாரங்களையும் கொண்ட தனியொரு தலைவன் ஆவான் என்றும், நாட்டில் உள்ள அரசே யாவற்றையும் தீர்மானித்து யாவற்றையும் செயற்படுத்துகிறது என்றும் குறிப்பிடுகிறது. தனி மனிதர்களோ நிறுவனங்களோ அரசை ஆட்சேபிக்கவோ அதற்கு அடிபணிய மறுக்கவோ கூடாது என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

தனியொரு தலைவனின் ஆளுமையில் நம்பிக்கை வைத்து மக்கள் முழுமையாக அவனுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்றும் ஆட்சியாளன் தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஒன்றுகுவிக்கப்பட்ட அதிகாரங்களைப் பாதுகாக்க எத்தகைய தந்திரோபாயங்களையும் கையாளலாம் என்றும் அரசைக் கேள்வி கேட்கவோ, கட்டுப்படுத்தவோ, மக்களுக்கோ ஏனைய நிறுவனங்களுக்கோ அதிகாரம் இல்லை என்றும் மேலும் குறிப்பிடுகிறது. மக்களை பொறுத்தவரை அரசை எதிர்க்காது, அரசுக்காக அவர்கள் தம்மை தியாகம் செய்ய முன்வர வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

இதன்படி அரசுக்கு வெளியேயும் எதுவும் இருக்கக்கூடாது அரசுக்கு எதிராகவும் எதுவும் இருக்க கூடாது.

2. ஜனநாயகத்தை எதிர்த்தல்

ஜனநாயக கோட்பாட்டை பாசிஸம் அங்கீகரிக்கவில்லை. இதனாலேயே ஜனநாயகம் என்பது “ஒரு கேலிக் கூத்து” என முசோலினி கூறினார். மக்கள் அதிகாரம் பற்றிய அடிப்படை அறிவு அற்றவர்கள். இதனால் பெரும்பான்மையினரின் கருத்துக்கள் என்றும் சரியானதாக இருக்குமென கூறமுடியாது. குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பான விளக்கம் இன்றி எடுக்கப்படும் முடிவுகள் பாதகமானதாகவே இருக்கும். இதனால் அதிகாரங்களை மக்களிடம் கொடுப்பதிலும் பார்க்க துணியும், திறமையும் உள்ள தலைவனின் அதிகாரத்துக்குட்பட்டு வாழ்வது சிறப்பானதாக இருக்கும். இந்த வகையில் அதிகாரம் மக்களிடம் இருந்து எழுவதிலும் பார்க்க தலைவனிடம் இருந்து எழுவதே சரியானது என பாசிஸம் கூறுகிறது.

3. கடுமையான நாட்டுணர்ச்சி அல்லது நாட்டின் இனவாதத்தினைப் பின்பற்றுதல்

இனவாதமே பாசிஸத்தின் பிரதான கருத்தியலாக விளங்கியது. சமூகம், தேசம், இனம் என்ற வகையிலேயே அவர்கள் தமது கருத்துக்களை வளர்த்துச் சென்றனர். இதனாலேயே ஹிட்லர் “ஆரிய இனமே உலகில் சிறந்த இனம்” என்றும், அவர்கள் மட்டுமே உலகை ஆளப்பிறந்தவர்கள் என்றும், அவர்களே கலாசாரத்தை தோற்றுவிப்பவர்கள் என்றும் குறிப்பிட்டார். உலகின் பண்டைய நாகரிகங்கள் ஆரிய ஜேர்மனியர்கள் எகிப்து, இந்தியா, பாரசீகம், கிரேக்கம், உரோமாபுரி போன்ற பிரதேசங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்ததன் மூலம் உருவாக்கப்பட்டதென்றும் எல்லா நாகரீகங்களும், விஞ்ஞானங்களும், கோட்பாடுகளும், கலைகளும், எல்லா அரசியல் நிறுவனங்களும் ஆரிய இனத்தினால் உருவாக்கப்பட்டதெனவும் மேலும் குறிப்பிட்டார். நடைமுறையில் ஆரிய இனத்தின் தூய்மையை காக்கும் பொருட்டு ஹிட்லர் ஆட்சியில் ஜேர்மனியில் கலப்புத் திருமணம் சட்டவிரோதமாக்கப்பட்டது.

4. யுத்தத்தில் நாட்டங் கொள்ளல்

பாசிஸம் யுத்தத்தை வெளிப்படையாகவே ஆதரித்தது. நிலையான சமாதானம் என்பது சாத்தியமற்றதும் விரும்பத்தகாததுமான ஒன்று என பாசிஸம் குறிப்பிட்டது. சமாதானம் என்பது

“கோழைகளின் கனவு” என முசோலினி குறிப்பிட்டார். இறைமையுடைய எந்த தேசமும் ஒரு எஜமானையோ அல்லது தன்னைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய சர்வதேச அமைப்புக்களையோ ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது எனவும் தேசங்களுக்கிடையே ஏற்படும் முரண்பாடுகள் யுத்தத்தினாலேயே தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார். ஹிட்லர், பெண்களுக்குப் பிரசவ விடுதி எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அதுபோல ஆண்களுக்கு யுத்தம் இன்றியமையாதது எனக் குறிப்பிட்டார்.

5. சோஸலிசத்தை எதிர்த்தல்

கார்ள் மார்க்ஸினால் முன்வைக்கப்பட்ட சோஸலிச கருத்துக்களையும் பாசிஸம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதனடிப்படையில் சமூகத்தில் இரண்டு வர்க்கங்கள் உண்டு என்ற மார்க்ஸிய கருத்தையும் பாசிஸம் நிராகரித்தது. மாறாக சமூகத்தில் பல வர்க்கங்கள் உண்டு என்பதையே அது ஏற்றுக் கொண்டது. வர்க்கங்களின் நிலைப்பு சமூக நன்மைக்கு அவசியம் என்றும் அது குறிப்பிட்டது. தனியார் சொத்துடைமை குடும்ப உறவை உறுதியாக வளர்க்கக்கூடியவை என வாதிடும் பாசிஸம் இவை சரியான முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்படுமாயின் சமூக நலனைத் தூண்டக்கூடியது எனவும் குறிப்பிடுகிறது.

நடைமுறையிலும் மார்க்ஸிய இயக்கங்களை அழிப்பதில் பாசிஸவாதிகள் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்தனர். இத்தாலியில் பாசிஸ அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்ட பின்னர் 1924ஆம் ஆண்டு சோஸலிச கட்சி தலைவர் மடோடி அரசினால் கொல்லப்பட்டார். மார்க்ஸீச சிந்தனைவாதிகளில் ஒருவரான கிராம்சி (Gramsci) சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். ஜேர்மனியிலும் கம்யூனிஸ எதிர்ப்பு காரணமாகவே ஹிட்லர் சோவியத் யூனியன் மீது படையெடுப்பை நடாத்தினார்.

6. நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் தன்மையைக் கொண்டிருத்தல்

பல்வேறு நாடுகளையும் போரினால் ஆக்கிரமித்து தமது ஆதிக்கத்துள் கொண்டுவருவதை பாசிஸவாதிகள் பெரிதும் விரும்பினர். இதனாலேயே ஹிட்லரினாலும் முசோலினியாலும் 2ஆம் உலக யுத்த காலத்தில் பல நாடுகள் கைப்பற்றப்பட்டு அவர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன.

இவற்றைவிட நுண்ணறிவுடையோரை எதிர்த்தல், மக்களின் உரிமைகளைப் புறக்கணித்தல், மக்கள் எவ்வித எதிர்ப்பும் இல்லாது அரசை கண்மூடித்தனமாக பின்பற்ற வேண்டும் என நிர்ப்பந்தித்தல் போன்றனவும் பாசிஸ அரசின் முக்கியமான பண்புகளாக விளங்கின.

மேற்கூறியவாறு பாசிஸம் பற்றிய கருத்துக்கள் காணப்பட்ட போதும் 2ஆம் உலக யுத்தத்தின் முடிவில் ஹிட்லரும், முசோலினியும் மறைந்ததைத் தொடர்ந்து இவை செல்வாக்கு இழக்கத் தொடங்கின. எனினும் இக்கருத்துக்கள் முற்றாக அரசியல் உலகை விட்டு விலகி விட்டது என கூற முடியாது. இன்றும் இராணுவ ஆட்சி நடைபெறும் நாடுகள், மத அடிப்படையாதம் ஆட்சி செலுத்தும் நாடுகள் என்பவற்றில் அதிகளவிலும் பலவீனமான ஜனநாயகத்தைப் பின்பற்றும் 3ஆம் உலக நாடுகளில் குறைந்தளவிலும் இக்கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன.

பாசிஸக் கொள்கையின் நன்மைகள்

1. முதலாம் உலக யுத்தத்தினாலும் நேச நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்பு ஒப்பந்தங்களினாலும் நலிவுற்றிருந்த ஜேர்மனியும், இத்தாலியும் மீளவும் வலிமையான நாடுகளாக வருவதற்கு இக்கொள்கை உதவியது.
2. இக் கொள்கை தேசியவாதத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றமையினால் மக்கள் அனைவரையும் நாட்டுப் பற்றாளர்களாக்க முடிந்தது.
3. இறுக்கமான ஒழுக்க கட்டுப்பாடுகளை இக்கொள்கை விதிப்பதனால் மக்களை ஒரு ஒழுக்கரீதியான கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடிந்தது.

பாசிஸக் கொள்கையின் குறைபாடுகள்

1. பாசிஸம் மனிதாபிமானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட எச்செயலையும் தனது நலனுக்காக மேற்கொள்வதற்கு தூண்டுகின்ற கொள்கையாக விளங்குகிறது. (உ-ம்) முசோலினி நூற்றுக்கணக்கான இத்தாலிய சோஸலிஸ்டுக்களையும், ஹிட்லர் இலட்சக்கணக்கான யூதர்களையும் கொலை செய்தனர்.
2. இக்கொள்கை தேசிய வாதத்தினை நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் நோக்கங்களுக்காகப் பயன்படுத்தும் நிலையை தோற்றுவிக்கிறது. (உ-ம்) எத்தியோப்பியா, ஆஸ்திரியா, செகோஸ்லேவாக்கியா போன்ற நாடுகள் ஜேர்மனியினாலும் இத்தாலியினாலும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டன.
3. பாசிஸம் யுத்தத்தை முழுமையாக ஆதரித்து நிற்பதனால் அமைதி, சமாதானம் என்ற மனித வாழ்வின் மேன்மையான அம்சங்கள் புறக்கணிக்கப்படுகின்றன.

4. பாசிஸம் மூடப்பட்ட பொருளாதாரத்தையே ஆதரிக்கிறது. தற்போது சர்வதேச பொருளாதாரம் வளர்ந்து விட்ட சூழலில் எவ்வளவு தூரம் மூடப்பட்ட பொருளாதாரம் நாடுகளுக்குப் பயனளிக்கும் என்பது சந்தேகமாகும்.
5. பாசிஸம் தனிமனித சர்வாதிகாரத்தை ஆதரிக்கிறது. ஜனநாயக கோட்பாடு பரந்தளவு வளர்ந்துள்ள இன்றைய சூழலுக்குத் தனிமனித சர்வாதிகாரம் ஏற்புடையதல்ல.

தாராண்மை அரசுக்கும் சோஸலிச அரசுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் :

தாராண்மை அரசு	சோஸலிச அரசு
1. தனிநபர் சுதந்திரம் உண்டு.	1. தனிநபர் சுதந்திரம் இல்லை
2. சொத்துக்கள் தனியாருக்குச் சொந்தமாக இருக்கும்.	2. சொத்துக்கள் அரசுக்குச் சொந்தமாக இருக்கும்.
3. இலாப நோக்குடைய தனியார் பொருளாதாரம் நடைமுறையில் இருக்கும்.	3. பொதுநோக்குடைய சோஸலிசப் பொருளாதாரம் நடைமுறையில் இருக்கும்.
4. ஜனநாயக ஆட்சி நிலவும்.	4. பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகார ஆட்சி நிலவும்.
5. பலக் கட்சிகள் நடைமுறையில் செயற்படும்.	5. ஒருகட்சி மட்டும் நடைமுறையில் செயற்படும்.
6. சட்டம், ஒழுங்கு என்பவற்றோடு பொருளாதாரத்துடன் தொடர்புபட்ட பெரிய பணிகளை மேற்கொள்ளும்.	6. சட்டம், ஒழுங்கு உட்பட மக்களின் அனைத்துத் தேவைகளையும் அரசு நிறைவேற்றும்.
7. நடைமுறையில் ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு.	7. நடைமுறைசார் சமத்துவம்நிலவும்.

தாராண்மை அரசிற்கும் பாசில அரசிற்குமான வேறுபாடுகள்:

தாராண்மை அரசு	பாசில அரசு
1. தனிநபர் சுதந்திரம் உண்டு.	1. தனிநபர் சுதந்திரம் காணப்படுவதில்லை.
2. ஜனநாயக ஆட்சி நிலவும்.	2. தனிநபர் சர்வாதிகார ஆட்சி நிலவும்.
3. பலகட்சி முறை நிலவும்.	3. ஒரு கட்சிமுறை நிலவும்.
4. மக்களை மேம்படுத்தும்.	4. அரசை மேம்படுத்தும்.
5. மக்களுக்காக அரசு என்ற கோட்பாடு நிலவும்.	5. அரசிற்காக மக்கள் என்ற கோட்பாடு நிலவும்.
6. ஜனநாயகத்தை ஆதரிக்கும்.	6. ஜனநாயகத்தை எதிர்க்கும்.
7. கடுமையான தேசிய உணர்வு காணப்படாது.	7. கடுமையான தேசிய உணர்வு காணப்படும்.
8. யுத்தத்தில் நாட்டமில்லை.	8. யுத்தத்தில் நாட்டமுண்டு.
9. நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் ஏற்றத்தாழ்வு உண்டு.	9. நாடுகளை ஆக்கிர-சமத்துவம் நிலவும்.

சோஸலிச அரசிற்கும் பாசிஸ அரசிற்குமான வேறுபாடுகள்

சோஸலிச அரசு	பாசிஸ அரசு
1. தனிநபர் சுதந்திரம் உண்டு.	1. தனிநபர் சுதந்திரம் காணப்படுவதில்லை.
2. வர்க்கத்தை முதன்மைப்படுத்தும்.	2. அரசை முதன்மைப்படுத்தும்.
3. சொத்துக்கள் அரசிற்கே உரித்துடையவை.	3. சொத்துக்கள் தனியாருக்கே உரித்துடையவை.
4. பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகார ஆட்சி நிலவும்.	4. தனிநபர் ஆட்சி நிலவும்.
5. நடைமுறைசார் சமத்துவம் நிலவும்.	5. நடைமுறையில் சர்வாதிகாரம் நிலவும்.
6. கடுமையான வர்க்க உணர்வு காணப்படும்.	6. கடுமையான இன உணர்வு காணப்படும்.
7. யுத்தத்தில் நாட்டமிருக்காது.	7. யுத்தத்தில் நாட்டமிருக்கும்.
8. நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் எண்ணம் இராது.	8. நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் எண்ணம் இருக்கும்.

6

அரசாங்கம்

அரசாங்கம் என்றால் என்ன?

அரசாங்கம் என்பது அரசின் நோக்கங்களையும் விருப்பங்களையும் நடைமுறையில் செயற்படுத்தும் நிறுவனமாகும். அரசின் செயற்பாடுகள் கண்ணுக்குப் புலனாகுவது அரசாங்கத்தின் மூலமேயாகும். இவ் அரசாங்கம் அரசியல் யாப்பு வரையறைகளுக்குட்பட்டே தனது அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கின்றது.

அராஜகத்தன்மையை இல்லாதொழிப்பதற்கும், முழுச்சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்காக மக்களைக் கட்டுப்படுத்தி ஆட்சிபுரிவதற்கும், பொதுத்துறைக் கொள்கைகளை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும் அரசாங்கம் அவசியமானதாகும்.

அரசாங்கங்களை வகைப்படுத்துதல்

அரசாங்கங்கள் பற்றிய வகையீட்டை முதன் முதலாக மேற்கொண்டவர் பிளேட்டோ ஆவார். இவர் அரசாங்கங்களை நல்லவை தீயவை என 7 ஆக வகுத்தார். அவையாவன:

- 1) இலட்சிய அரசாங்கம்
- 2) முடியாட்சி
- 3) பிரபுக்களின் ஆட்சி
- 4) ஜனநாயக ஆட்சி
- 5) சர்வாதிகார ஆட்சி
- 6) சில்லோர் ஆட்சி
- 7) தீய ஜனநாயக ஆட்சி

இவற்றுள் முதல் 4 வகையான அரசாங்கங்களை நல்லரசாங்கங்கள் என்றும் கடைசி 3 அரசாங்கங்களையும் தீய அரசாங்கங்கள் என்றும் பிளேட்டோ குறிப்பிடுகின்றார். மக்களின் நன்மை, மற்றும் பொது நலன்களுக்காகச் செயற்படும் அரசாங்கங்கள் நல அரசாங்கங்கள் என்றும் ஆட்சியாளர்களின் நன்மைக்காக மட்டும் செயற்படும் அரசாங்கங்களைத் தீய அரசாங்கங்கள் என்றும் பிளேட்டோ வகைப்படுத்தினர்.

அரசாங்கங்களை வகைப்படுத்திய இன்னொரு அறிஞர் அரிஸ்டோட்டில் ஆவார். அவர் அரசாங்கத்தை இயக்கும் மனிதர்களின் எண்ணிக்கை, அரசாங்கத்தின் நோக்கங்கள் என்பவற்றின் அடிப்படையில் அரசாங்கத்தை வகைப்படுத்தினார். தனியாளர் அரசாங்கத்தினை முடியாட்சி சர்வாதிகார ஆட்சி என்றும் சிலர் அரசாங்கத்தினை பிரபுக்களின் ஆட்சி, அல்லது சில்லோர் ஆட்சி என்றும், பலர் அரசாங்கத்தினை ஜனநாயக ஆட்சி அல்லது தீய ஜனநாயக ஆட்சி என்றும் வகைப்படுத்தினார். இவற்றுள் செல்வந்தர்களான சிறுபான்மையினரின் பொருளாதாரப் பலமும் வறியவர்களின் அரசியல் அதிகாரங்களும் கலந்த அரசியல் யாப்பின் கீழ் ஒழுங்கமைந்த மத்திய தர வர்க்கத்தினரால் நடாத்தப்படும் அரசாங்கம் சிறந்த அரசாங்கமாகும் எனக் குறிப்பிட்டார்.

நவீன காலத்தில் உருவாகிய அரசாங்கங்களின் இயல்புகளுக்கேற்ப அரசாங்கம் பற்றிய வகைப்பாடுகளும் மாற்றமுற்றன. J.A.R. மரியட் அரசாங்கங்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தினார்:

- 1) அதிகார பங்கீடு செய்யப்பட்ட சமஷ்டி ஆட்சி - ஒற்றை ஆட்சி.
- 2) யாப்பு திருத்த முறையின்படி நெகிழும் யாப்பு அரசாங்கம் - நெகிழா யாப்பு அரசாங்கம்.
- 3) சட்ட நிறைவேற்றுத் துறைகளின் தொடர்புகளின் படி பாராளுமன்ற முறை அரசாங்கம் - ஜனாதிபதி முறை அரசாங்கம்.

நி.பு. நெகிழக்கூடிய (6)

நி.பு. உயரதர (1)

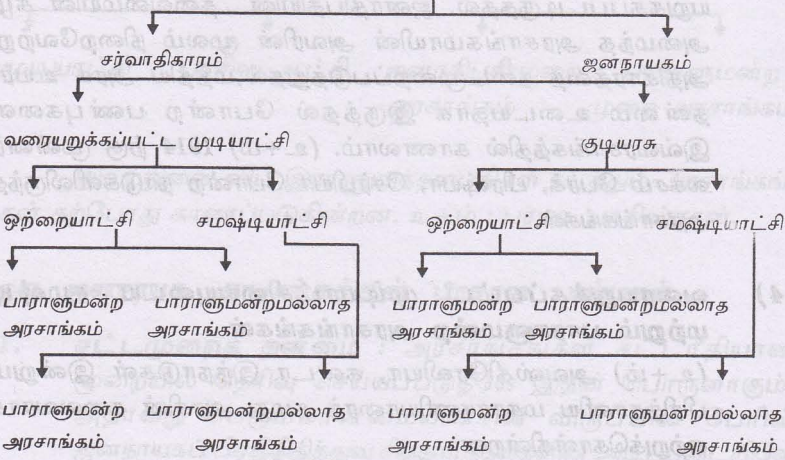
நி.பு. சமநிலை (6)

நி.பு. சமநிலை (8)

நி.பு. உயரதர யு. (1)

ஸ்டீவன் லீகோக் நவீன அரசாங்கங்களை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தியுள்ளார்:

நவீன அரசாங்கங்கள்

(1) சர்வாதிகார அரசாங்கம்

ஒரு தனி மனிதன் தனக்குத் தேவையான வகையில் அதிகாரத்தைப் பிரயோகித்தல், மக்களுக்கு பொறுப்புக் கூறாமையே, அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும் பணிகளையும் வேறுபடுத்தாமையே, சில வேளைகளில் வேறுபடுத்தினும் ஆட்சியாளரின் தேவைக்காக அதனை மேற்கொள்ளுகின்றமை போன்ற பண்புகளைக் கொண்ட அரசாங்கத்தைச் சர்வாதிகார அரசாங்கம் எனலாம்.

(2) வரையறுக்கப்பட்ட முடியாட்சியை உடைய ஒற்றையாட்சி மற்றும் பாராளுமன்ற அரசாங்கங்கள்

அரசின் தலைவர் முடியாக இருப்பினும் அதன் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டிருத்தல், உண்மையான நிறைவேற்று அதிகாரத்தினை மந்திரி சபையைக் கொண்டு நடாத்துதல், அரசியல் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் மத்திய அரசு உயர்தன்மையைக் கொண்டிருத்தல் போன்ற பண்புகளைக் கொண்ட அரசாங்கங்களைக் குறிப்பிடலாம். (உ+ம்) பிரித்தானியா, டென்மார்க், யப்பான், நோர்வே, சுவீடன்.

- (3) வரையறுக்கப்பட்ட முடியாட்சியையுடைய ஒற்றையாட்சி மற்றும் பாராளுமன்றம் அல்லாத அரசாங்கங்கள்
அரசின் தலைவர் முடியாயினும் அதன் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டிருத்தல், ஜனாதிபதியின் தலைமையின் கீழ் அமைந்த அரசாங்கமாயின் அவரின் மூலம் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துதல், மத்திய அரசு உயர்தன்மை உடையதாக இருத்தல் போன்ற பண்புகளை இவ்வரசாங்கத்தில் காணலாம். (உ+ம்) 1914 ற்கு முன்னர் லக்சம் பேர்க், பிரஷ்யா, சேர்பியா போன்ற நாடுகளிலிருந்த அரசாங்கங்கள்.
- 4) வரையறுக்கப்பட்ட முடியாட்சியையுடைய சமஷ்டி மற்றும் பாராளுமன்ற அரசாங்கங்கள்
(உ+ம்) அவுஸ்திரேலியா, கனடா இந்நாடுகள் இன்றும் பிரித்தானிய மகாராணியாரைத் தமது அரசின் தலைவராக ஏற்றுக்கொள்கின்றன.
- 5) வரையறுக்கப்பட்ட முடியாட்சியையுடைய சமஷ்டி மற்றும் பாராளுமன்றமுறை அல்லாத அரசாங்கங்கள்
(உ+ம்) 1914 ற்கு முன்னர் ஜேர்மனி, ஹங்கேரி, ஆஸ்திரியா போன்ற நாடுகளில் இவ்வரசாங்க முறை இருந்தது.
- (6) குடியரசு - ஒற்றையாட்சி - பாராளுமன்றமுறை அரசாங்கங்கள் (உ+ம்) பிரான்ஸின் 4ஆம் குடியரசு.
- (7) குடியரசு - ஒற்றையாட்சி - பாராளுமன்றமுறை அல்லாத அரசாங்கங்கள். (உ+ம்) தற்போதைய பிரான்ஸின் 5ஆம் குடியரசு, சிலி, கியூபா, பனாமா, கொஸ்டாரிக்கா, ஹொண்டுராஸ்.
- (8) குடியரசு - சமஷ்டியாட்சி - பாராளுமன்ற முறை அரசாங்கங்கள். (உ+ம்) இந்தியா, ஜேர்மனி.
- (9) குடியரசு - சமஷ்டியாட்சி - பாராளுமன்ற முறை அல்லாத அரசாங்கங்கள். (உ+ம்) ஐக்கிய அமெரிக்கா, சுவீற்சர்லாந்து, பிரேசில், மெக்சிக்கோ.

லீகொக்கின் மேற்கூறிய வகையீட்டின் சில முறைகள் இன்று காணப்படுவதில்லை. இதனால் தற்கால அரசாங்கங்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தவே பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

தற்கால அரசாங்கங்கள்

சர்வாதிகாரம்

ஜனநாயகம்

முடியாட்சி பாசில ஆட்சி ஜனாதிபதிமுறை பாராளுமன்ற அரசாங்கம் முறை அரசாங்கம்

இவற்றினை விட இராணுவத்தளபதிகள் நடத்தும் அரசாங்கங்கள் தற்போது காணப்படுகின்றன. உ+ம் : பர்மா, பாகிஸ்தான்.

ஒரு ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் பிரதான பண்புகள்

1. சட்டமுறைத் தன்மை : அரசாங்கங்கள் சட்டரீதியான முறையில் தெரிவு செய்யப்படுதலே இதன் பொருளாகும். அதாவது பெரும்பான்மையினரின் விருப்பின் பேரில் ஜனநாயகப் பிரதிநிதித்துவ சித்தார்த்தங்களின் அடிப்படையிலே அரசாங்கம் தெரிவு செய்யப்படும்.
2. மக்கள் இறைமை என்ற தளத்தைக் கொண்டிருத்தல்: அரசியல் அதிகாரத்தின் ஊற்று மக்களே என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதும் அரசாங்கம் அவ் அதிகாரத்தின் பொறுப்புதாரி என்பதன் அடிப்படையில் செயற்படுவதுமே இதன் பொருளாகும்.
3. மக்கள் பிரதிநிதிகள் என்ற தளத்தைக் கொண்டிருத்தல்: மக்கள் விருப்பப்படி தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகளாலேயே அரசியல் அதிகாரம் நடைமுறைப்படுத்தல் என்பதே இதன் பொருளாகும்.
4. காலத்துக்குக் காலம் சுதந்திரமாகவும் நியாயமான முறையிலும் நடாத்தப்படும் தேர்தல்கள் மூலம் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுதல்: மக்கள் இறைமையை நடைமுறைப்படுத்தும் ஜனநாயகக் கருவிகளுள் தேர்தல்கள் பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றன. மக்களின் அதிகாரத்தை யார் எவ்வளவு காலத்திற்குப் பிரயோகிக்க வேண்டும் என்பதை மக்கள் தேர்தல்கள் மூலமே தீர்மானிக்கின்றனர். அதனால் அச்சமின்றி தமது விருப்பப்படி வாக்குகளை வழங்குவதற்கு வாய்ப்பளிக்கப்பட வேண்டும்.

5. அரசியல் யாப்பினைக் கொண்டிருத்தல் : ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைக் கருவி அரசியல் யாப்பாகும். ஆள்வோரின் தன்னிச்சையான ஆட்சியைக் கட்டுப்படுத்தி ஆள்வோர் - ஆளப்படுவோர் உறவை முறையான வகையில் யாப்புறு ஆட்சியின் மூலமே பேணி நடத்தலாம்.
6. பொறுப்புக் கூறல் : ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு மக்களால் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் மக்கள் தமக்கு ஒப்படைத்த அதிகாரத்தின் அடிப்படையில் செயற்படுவதே ஜனநாயக அரசாங்கமாகும். பிரதிநிதிகள் அவ்வதிகாரத்திற்கு மக்களுக்குப் பொறுப்புக் கூற கடமைப்படுகின்றனர்.
7. சட்டத்தின் ஆட்சி : தன்னிச்சையான ஆட்சியிலிருந்து மனிதனையும், தனி மனித சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்கும் ஜனநாயகக் கருவியே சட்டத்தின் ஆட்சியாகும். சட்டத்தின் முன் ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் சமமானவர்களாவர். சகலருக்கும் சமமான சட்டப் பாதுகாப்புண்டு.
8. நீதித்துறையின் சுதந்திரம் : கல்வி மற்றும் தொழில் திறமைகளின் அடிப்படையில் மட்டும் தெரிவு செய்யப்படுவதும், சட்ட மற்றும் நிறைவேற்றுத்துறைச் செல்வாக்குகளுக்குட்படாது சுயாதீனமாகச் செயற்படுவதுமான நீதித்துறை காணப்படுதலே நீதித்துறைச் சுதந்திரமாகும்.
9. போட்டிக் கட்சி முறை : ஜனநாயகத்தையும் அரசியல் கட்சிகளையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாது. சமூகப் பல்தன்மையில் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்துவதற்கும் எதிர்க் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்குமான போட்டிக் கட்சிமுறை ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டிற்கு அவசியமாகிறது.
10. சுதந்திரமான அழுக்கக் குழுக்களின் செயற்பாட்டிற்கும் பொதுசன அபிப்பிராயத்தைச் சுதந்திரமாக வெளியிடுவதற்குமான வாய்ப்பிருத்தல் : அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டிற்கு மக்கள் காட்டும் துலங்கல் யாது? மக்கள் அரசாங்கத்திடம் இருந்து எதிர்பார்ப்பது என்ன என்பதனை அறிவதற்கு இவ்விரு கருவிகளும் அவசியமாகின்றன.

11. சுதந்திரமான ஊடகம் : அரசாங்கத்தின் நெருக்குதலின்றி சுதந்திரமாக அச்சமின்றிச் செயற்படக்கூடிய வாய்ப்பு ஊடகங்களுக்கு இருக்க வேண்டும்.
12. பிரஜைகளின் உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் சமத்துவத்தையும் பாதுகாத்தல் : மக்களின் மேம்பாட்டிற்கு இவற்றைப் பாதுகாத்தல் ஜனநாயக அரசாங்கத்தின் கடமையாகும்.

அரசாங்கத்தின் பணிகள்

அரசாங்கத்தின் பணிகளை வெளிவாரியான பணிகள், உள்வாரியான பணிகள் என இரு வகைகளாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

வெளிவாரியான பணிகள்

1. தேசிய பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தல்
இதனை மேலும் 3 வகைகளாகப் பாகுபடுத்தலாம்.
அ) ஆள்புல ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாத்தல்
ஆ) அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தல்
இ) அரசின் பௌதீக இருப்பைப் பாதுகாத்தல்
2. தேசிய பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்தல்
3. தேசிய பொதுநலனை மேம்படுத்துதல்
4. தேசிய கௌரவத்தைப் பாதுகாத்தல்
5. தேசிய அரசியல் கருத்தியலைப் பாதுகாத்தல்

உள்வாரியான பணிகள்

1. சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதல்
2. பொருளாதார முகாமைத்துவத்தினை மேற்கொள்ளுதல்
அ) பொருளாதார விருத்தி நிலைகளில் கவனம் செலுத்துதல்
ஆ) பொருளாதார விருத்தியை வேகப்படுத்துதல்
இ) பொருளாதாரத்தின் முக்கிய பகுதிகளைக் கட்டுப்படுத்துதல்.

- ஈ) கீழ்க்கட்டமைப்பு வசதிகளை விருத்தி செய்தல்.
- உ) அரசு தொழில்களைத் தாபித்தலும், கொண்டு நடாத்துதலும்.
3. சமூகப் பொதுநலன்களை மேற்கொள்ளல்.
- அ) முதியோர், அங்கவீனர்கள், தொழிலற்றவர்கள் மற்றும் நாதியற்றவர்களுக்கு உதவுதல்.
- ஆ) சுகாதார மற்றும் சுகநலச் சேவைகளை நடாத்துதல்.
- இ) வீடு வழங்கலும், வீடு கட்டுவதற்கு உதவுதலும்.
- ஈ) சமூக காப்புறுதிகளுக்கு உதவுதல்.
- உ) தொழில் வாய்ப்புகளைக் கூட்டுதலும், தொழிற் பயிற்சிகளை நடாத்துதலும்.
- ஊ) இராணுவத்திலிருந்து இளைப்பாறியோர் மற்றும் அனாதைகள் போன்ற விசேட பகுதியினருக்கு உதவுதல்.
4. சமூக முகாமைத்துவத்தினை மேற்கொள்ளல்.
- அ) மோதல் முகாமைத்துவமும் மோதலைத் தீர்த்தலும்
- ஆ) தொழிலாளர் பிணக்குகளைத் தீர்த்தல்.
- இ) அனர்த்த நிவாரணச் சேவைகளை மேற்கொள்ளுதல்
5. சூழல் முகாமைத்துவத்தினை மேற்கொள்ளல்.
- அ) இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாத்தல்
- ஆ) பொதுப் பூங்காக்களை உருவாக்குவதோடு நீரையும் வழங்குதல்.
- இ) சுத்தமான காற்றையும் நீரையும் வழங்குதல்.
- ஈ) பாதகமானதும், கதிரியக்கமுடையதுமான பொருட்களைக் கட்டுப்படுத்தலும் அழித்தலும்.

6. கல்வி மற்றும் அடையாளப்பணிகள்

அ) கல்வியை வழங்குதல்

ஆ) கலாசார மரபுரிமைகளைப் பாதுகாத்தலும் விருத்தி செய்தலும்

இ) அரும்பொருட் காட்சிச் சாலைகள், மிருக காட்சி சாலைகள், தேசிய வன பூங்காக்கள், பொதுமக்கள், நாடக அரங்குகள், கலாசார நிலையங்கள் என்ப வற்றை உருவாக்குதல்.

ஈ) தேசிய சின்னங்களைப் பேணுதலும் அவற்றின் கௌரவத்தைப் பாதுகாத்தலும்.

சட்டவாக்கத்துறை

[THE LEGISLATIVE BRANCH]

ஒரு அரசாங்கத்தின் முக்கிய தொழிற்பாடு நாட்டுக்குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றுவதாகும். சட்டமன்றங்கள் இத்தகைய சட்டமியற்றும் பணிகளை மேற்கொள்கின்றன. பொதுவாக சட்ட மன்றங்கள் பாராளுமன்றம் என்ற பெயரினாலேயே அழைக்கப்படுகின்றன. ஆனால் சில நாடுகளில் வேறு பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுவது வழக்கமாக உள்ளது. உதாரணமாக அமெரிக்காவில் சட்ட மன்றம் காங்கிரஸ் என அழைக்கப்படுகின்றது. அதே வேளை முன்னைய சோவியத் யூனியனில் சட்ட மன்றம் சுப்ரீம் சோவியத் என அழைக்கப்பட்டது. இந்தியாவிலுள்ள சட்டமன்றம் நாடாளுமன்றம் (பாராளுமன்றம்) என அழைக்கப்படுகின்றது. இலங்கையில் கூட 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் படி சட்டமன்றம் தேசிய அரசுப் பேரவை என அழைக்கப்பட்டது.

சட்டமன்றங்கள் ஓரவை சட்ட மன்றங்களாகவும், ஈரவை சட்ட மன்றங்களாகவும் காணப்படலாம். இலங்கை, பாகிஸ்தான், கனடா போன்றவை ஓரவைச் சட்ட மன்றங்களாக உள்ளன. அதே வேளை அமெரிக்கா, இந்தியா, இங்கிலாந்து போன்றன ஈரவைச் சட்ட மன்றங்களாக உள்ளன.

சட்டமன்றங்களின் பணிகள் அரசாங்கத்தின் அமைப்பைப் பொறுத்து வேறுபடும் நிலையும் காணப்படுகின்றது. சர்வாதிகார அரசியல் சட்டமன்றங்கள் வெறும் ஆலோசனை மன்றங்களாகவே செயற்படுகின்றன. ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையிலும் சட்டமன்றங்களின் பணி வரையறுக்கப்பட்டதாக உள்ளது. பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையிலேயே சட்ட மன்றங்களின் பணி மிகவும் அதிகமானதாகும். எனினும் பொதுவாக சட்ட மன்றத்தின் பணிகளைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்:

சட்டமன்றத்தின் பணிகள்

1. சட்டம் இயற்றும் பணி

சட்ட மன்றத்தின் மிக முக்கியமான பணி சட்டங்களை இயற்றுவதே ஆகும். இங்கு மக்களின் விருப்பங்களே சட்டமாக இயற்றப்படுகின்றது. பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயக முறையின்படி மக்கள் சட்டங்களை நேடியாக இயற்றுவதில்லை. தேர்தல் மூலம் தாங்கள் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய பிரதிநிதிகள் மூலமாகவே சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்கின்றன. ஆனாலும் இன்று சில நாடுகளில் நேரடி ஜனநாயகத்தின் சில கூறுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. ஒப்பங்கோடல், குடிமுனைப்பு போன்ற முறைகளினூடாக மக்கள் சட்டவாக்க நடைமுறைகளில் நேரடியாக பங்கேற்றுக் கொள்கின்றனர். சுவிற்சர்லாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் சில மாநிலங்களிலும் இந்நேரடி ஜனநாயக முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன.

பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறையை பின்பற்றுகின்ற நாடுகளில் சட்டவாக்கத்தில் அமைச்சரவை நேரடியாகப் பங்கு பெறுகின்றது. அரசாங்கம் மசோதாக்களை அமைச்சர்களினாலேயே சட்டமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன.

ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் ஜனாதிபதிக்கு சட்டவாக்கத்தில் நேரடிப் பங்கு கிடையாது; மறைமுகமாகப் பங்கு மட்டுமே உண்டு. ஜனாதிபதி தனது கட்சியை சேர்ந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மூலமும் சட்டமன்றத்தில் தனது விருப்பத்தினை தெரிவிப்பதன் மூலமும் நிர்வாகத்துறைக்கு தேவையான சட்டங்களை இயற்ற முயற்சிக்கின்றனர்.

சட்டமன்ற செயற்பாட்டில் சட்டமன்ற குழுக்கள் முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றன. அவை சட்டமன்றத்தினால் இயற்றப்படும் சட்டங்களை நுணுக்கமாக பரிசீலனை செய்து திருத்தங்களை மேற்கொள்ள உதவுகின்றன.

2. நிர்வாகப்பணி

சட்டமன்றத்துக்கு நிர்வாகப் பணியில் நேரடிப் பங்கு கிடையாது. கண்காணித்து கட்டுப்படுத்தும் பங்கு மட்டுமே உண்டு. பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை உள்ள நாடுகளில் நிர்வாகத்துறை சட்டமன்றத்துக்கு நேரடிப் பொறுப்புடையதாக உள்ளது. நிர்வாகத்துறையான அமைச்சரவையின் மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்து அதனை பதவி நீக்கும் அதிகாரம் சட்ட

மன்றத்துக்கு உண்டு. அதே வேளை அமைச்சர்களை அவர்களது கருமங்கள் தொடர்பாக கேள்வி கேட்கும் உரிமை சட்டமன்ற உறுப்பினர்க்கு உண்டு. அவ்வாறு கேள்வி கேட்கும் போது அதற்கு பதிலளிக்க வேண்டிய கடமையும் அமைச்சர்களுக்கு உண்டு. மேலும் கேள்விகளை கேட்டல், பிரேரணைகளை முன்வைத்தல், கண்டனத் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றல் என்பவற்றின் மூலம் நிர்வாகத்துறையைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய நிலை உண்டு.

ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் நிர்வாகத்துறை சட்டமன்றத்துக்கு புறம்பாக இருப்பதனால் நேரடியாக கட்டுப்படுத்தும் தன்மை இல்லை. ஆனாலும் அமெரிக்காவில் 2^ஆ சபையான செனட் சபைக்கு நிர்வாகத்துறை தொடர்பாக பரந்தளவிலான அதிகாரம் உண்டு. அங்கு ஜனாதிபதி மேற்கொள்ளும் நியமனங்களுக்கும் வெளிநாட்டு ஒப்பந்தங்களுக்கும் செனட் சபையின் சம்மதம் அவசியமாகும்.

3. நிதிசம்பந்தமான பணிகள்

சட்ட மன்றத்தின் அனுமதி இல்லாமல் நிர்வாகத்துறை பொது நிதியினை வசூலிக்கவோ செலவு செய்யவோ முடியாது. நிர்வாகத்துறை வருடந்தோறும் சமர்ப்பிக்கின்ற வரவு செலவுத் திட்டத்துக்கு சட்ட மன்றத்தின் ஒப்புதல் அவசியமானதாகும்.

4. அரசியல் யாப்பு பணி

அரசியல் யாப்பினை உருவாக்கும் திருத்தும் பணிகளை சட்டமன்றம் மேற்கொள்கின்றது. இப்பணியினை மேற்கொள்ளும் முறை நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றது. பிரித்தானிய சட்டமன்றமான பாராளுமன்றம் சாதாரண சட்டமன்றமாகவும், அதேவேளை அரசியல் யாப்பு சட்டமன்றமாகவும் தொழிற்படுகின்றது. சாதாரண சட்டங்களை மாற்றுவது திருத்துவது போல அங்கு அரசியல் யாப்பினையும் திருத்தவும் மாற்றவும் முடியும். அமெரிக்காவில் அரசியல் யாப்பு திருத்தப் பணியினை மத்திய சட்ட மன்றமான காங்கிரஸ் மாநில சட்ட மன்றங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறது. அங்கு அரசியல் யாப்பினைத் திருத்த, மாற்ற வேண்டுமாயின் மத்திய சட்டமன்றமான காங்கிரஸின் இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் அதற்கான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதோடு 3/4 பங்கு மாநில சட்ட மன்றங்களின் சம்மதமும் அதற்கு அவசியமானதாகும்.

5. பொதுசன அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலித்தல்

சட்டமன்றங்கள் பொதுசன அபிப்பிராயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் மன்றமாகவும் காணப்படுகின்றது. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் பொதுமக்களின் கருத்துக்களைச் சட்டமன்ற விவாதங்களின் போது தெரிவிக்கின்றனர். தொடர்பூடகங்களின் கருத்துக்களும் சட்ட மன்றங்களில் கவனத்துக்கு எடுக்கப்படுகின்றன. சில நாடுகளில் சட்ட மன்ற குழுக்களின் முன் தோன்றி தங்களின் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிப்பதற்கு பொதுமக்களுக்கும் வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகின்றது.

6. வேறு பணிகள்

- (i) இங்கிலாந்தில் சட்டத்துறையின் ஒரு சபையான பிரபுக்கள் சபை உச்ச நீதிமன்றமாகத் தொழிற்படுகின்றது. இவ்வாறு தொழிற்படும் போது சட்ட பிரபுக்கள் மட்டும் சபையில் வீற்றிருப்பர். அமெரிக்காவில் இரண்டாவது சபையான செனட் சபை ஜனாதிபதி, துணை ஜனாதிபதி தொடர்பான குற்ற விசாரணைகளை நீதிமன்றம் போல் அமர்ந்து விசாரணை செய்கின்றது. இதன் போது உயர் நீதி மன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி செனட் சபைக்குத் தலைமை தாங்குவார்.
- (ii) இந்தியாவில் ஜனாதிபதியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பணியில் சட்டத்துறையான பாராளுமன்றமும் பங்கு கொள்கிறது. பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலிருந்தும் மாநில சட்ட மன்றங்களிலிருந்தும் தேர்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட தேர்வாளர் குழு ஜனாதிபதியைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றது. சுவிற்சர்லாந்தில் மத்திய அரசின் நிர்வாகக் குழு, நீதிபதிகள், படைத்தளபதிகள் ஆகியோரை சுவிற்சர்லாந்தின் சட்ட மன்றம் தேர்ந்தெடுக்கின்றது.
- (iii) இந்தியாவில் உச்ச நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளையும் மாநில உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளையும் பாராளுமன்றம் பதவி நீக்கம் செய்கின்றது. இதே போல அமெரிக்காவிலும் அமெரிக்க சட்டத்துறையான காங்கிரஸ் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளைப் பதவிநீக்கம் செய்கின்றது. இங்கிலாந்தில் பாராளு மன்றத்தின் கூட்டுத் தீர்மானத்தின் மூலம் நீதிபதிகள் பதவி நீக்கப்படுகின்றனர்.

சட்டமன்றத்தின் அமைப்பு

பொதுவாக ஓரவைச் சட்டமன்றம், ஈரவைச் சட்ட மன்றம் என்பனவே நடைமுறையில் காணப்படுகின்றன. நியூசிலாந்து, இஸ்ரேல், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் ஓரவைச் சட்ட மன்றங்கள் காணப்படுகின்றன. அதேவேளை அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, சுவீற்சர்லாந்து, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் ஈரவைச் சட்ட மன்றங்கள் காணப்படுகின்றன. சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் இரண்டாவது மன்றம் சமஷ்டியிலிணைத்துக் கொண்ட மாநிலங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மன்றமாகக் காணப்படுகின்றது. பொதுவாக இரண்டாவது மன்றங்கள் அதிகாரங் குறைந்த மன்றங்களாக இருக்கின்ற போதும் அமெரிக்காவின் இரண்டாவது மன்றமான செனட் சபை அதிகளவிலான அதிகாரங்களைக் கொண்ட மன்றமாக விளங்குகின்றது.

ஓரவைச் சட்டமன்றங்கள், ஈரவைச் சட்ட மன்றங்கள் தொடர்பாக ஆதரவான கருத்துக்களும் எதிரான கருத்துக்களும் காணப்படுகின்றன.

ஓரவைச் சட்டமன்றம்

நாட்டின் சட்டமன்றம் இயற்றும் இதிகாரம் ஒரேயொரு சபையிடம் வழங்கப்படுமாக இருந்தால் அது ஓரவைச் சட்டமன்றம் எனப்படும்.

ஓரவைச் சட்ட மன்றத்துக்கு ஆதரவான கருத்துக்கள்

1. நாட்டின் இறைமை பிரிக்கப்படாதிருக்கும். ஒரேயொரு சட்ட மன்றம் காணப்படுவதாலேயே இவ்விறைமை பிரிக்கப்படாமலிருக்கின்றது.
2. ஓரவைச் சட்ட மன்றம் எளிமையானதாக இருப்பதோடு செலவினத்தைப் பொறுத்தவரை சிக்கனமானதாகவும் காணப்படும்.
3. ஈரவைச் சட்ட மன்றம் இருப்பதனால் தீர்மானம் எடுப்பதிவுள்ள கால தாமதத்தினை இதன் மூலம் தவிர்க்கக் கூடியதாக இருக்கும்.
4. ஓரவைச் சட்ட மன்றம் வாக்காளர்களின் கருத்துக்களை எதிரொலிக்கும் ஒரே மன்றமாக மட்டுமே இருக்கும்.
5. புதிய அரசுகளுக்கும் சிறிய அரசுகளுக்கும் இம் முறை சிறந்ததாகக் காணப்படும்.

ஔரவைச் சட்ட மன்றத்துக்கு ஆதரவற்ற கருத்துக்கள்

1. அதிகாரங்கள் ஔரு சபையிடம் மட்டும் குவிவதால் சட்ட மன்றம் எதேச்சாதிகாரமாக செயற்படுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் உருவாகும். சிறிய பிரதேசங்களின் அபிலாஷைகள் கவனத்திற்கொள்ளப்படுவதற்கான வாய்ப்புகளும் குறைவாக இருக்கும்.
2. சட்ட மன்றத்துக்குத் தெரிவு செய்வார் அனைவரும் சட்டவாக்க விடயத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் எனக் கூறி விட முடியாது. எனவே இவர்கள் விடுகின்ற தவறுகளைத் திருத்த முடியாத நிலை ஏற்படும்.
3. சட்ட மன்றத்தில் பெரும்பான்மையைப் பெற்றுள்ள கட்சி வரையறையில்லாத ஆதிக்கத்தினைச் செலுத்த முற்படலாம்.
4. தேர்தலில் போட்டியிட விரும்பாத அறிஞர்கள், நிபுணர்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை பெற்றுக் கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்படும்.
5. நாட்டில் வாழும் சிறுபான்மையினருக்குப் போதிய பாதுகாப்புத் தருமென கூறமுடியாது.

ஈரவைச் சட்டமன்றம்

நாட்டின் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் இரு சபைகளிடம் வழங்கப்பட்டிருந்தால் அது ஈரவைச் சட்டமன்றம் எனப்படும்.

ஈரவைச் சட்ட மன்றத்துக்கு ஆதரவான கருத்துக்கள்

1. அதிகாரங்கள் ஔரு சபையிடம் மட்டும் குவிக்கப்படாது இருப்பதனால் மக்களினுடைய சுகந்திரம், உரிமைகள் என்பன பாதுகாக்கப்படக் கூடிய நிலை ஏற்படும்.
2. முதலாம் மன்றம் விடுகின்ற தவறுகளை திருத்தக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படும்.
3. கட்சி அரசியலில் ஈடுபட விரும்பாத கல்விமான்கள், சமூக சேவையாளர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குவதன் மூலம் அவர்களின் சேவையை பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இந்தியாவில் 12 உறுப்பினர்கள் கலை, இலக்கியம், அறிவியல், சமூகப்பணி போன்ற பணிகளில் ஈடுபடுபவர்களிலிருந்து நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

4. முதலாம் மன்றத்தின் வேலைப்பளுவினை 2ஆம் மன்றம் குறைக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.
5. சிறுபான்மையினருக்குப் போதிய பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கக் கூடியதாக இருக்கும்.
6. சமஷ்டியாட்சி தொடர்பாக வேறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் வளருவதற்கு வாய்ப்பினைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

ஈரவைச் சட்ட மன்றத்துக்கு ஆதரவற்ற கருத்துக்கள்

1. இரு சபைகள் இருப்பதனால் சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுவதில் கால தாமதம் ஏற்படுகின்றது. அதனால் சில வேளைகளில் மிக அவசரமான சட்டங்களை விரைவாக இயற்ற முடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது.
2. இரண்டு சபைகள் இருப்பதனால் அரசின் செலவினங்கள் அதிகமாகின்றன.
3. சட்ட மன்றத்தில் அவை இயற்றும் சட்டங்களை நுணுக்கமாக பரிசீலனை செய்வதற்காக சட்ட மன்ற குழுக்கள் இருப்பதால் சட்ட மன்றம் விடுகின்ற தவறுகளை நீக்கக் கூடிய நிலை ஓரவைச் சட்டமன்ற அமைப்புக்குள்ளேயே காணப்படுகின்றது.
4. பொதுவாக 2ஆவது மன்றம் பிற்போக்கு சக்திகளின் உறைவிடமாகத் திகழ்கின்றது என்ற குற்றச் சாட்டு தொடர்ச்சியாக முன்வைக்கப்படுகின்றது.
5. பெரும்பாலான நாடுகளில் 2ஆவது மன்ற உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுகின்ற உறுப்பினர்களாக இருப்பதனால் மக்களாட்சி கோட்பாட்டுக்கு அது தடையாக விளங்குகின்றது.

8

நிறைவேற்றுத்துறை

[THE EXECUTIVE BRANCH]

நிர்வாகத்துறை அல்லது நிறைவேற்றுத்துறை என்பது சட்டவாக்கத்துறை இயற்றிய சட்டங்களுக்கேற்ப நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடாத்துகின்ற நிறுவனமாகும். இந்நிர்வாகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை, ஜனாதிபதி அரசாங்கமுறை, சோஸலிச முறை என்பன உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

நிறைவேற்றுத்துறையின் பணிகள்

நிர்வாகத்துறை எந்தவகையான அரசாங்கமுறையைக் கொண்டிருந்தாலும் அது பல பணிகளை நடைமுறையில் மேற்கொள்கின்றது. அவற்றுள் பின்வரும் பணிகள் முக்கியமானவையாகும்:

1. சட்டம் ஒழுங்கினை நிலைநாட்டுதல்

ஒரு நாட்டில் சட்டம் ஒழுங்கு ஆகியவற்றை நிலைநாட்டும் பொறுப்பு நிர்வாகத்துறையைச் சார்ந்ததாகும். அரசின் எல்லைக்குள் வாழும் சகல மக்களினதும் உயிருக்கும் உடைமைக்கும் பாதுகாப்பு கொடுப்பது அரசின் கடமையாகும். இதை விட பொதுச் சொத்தினைப் பாதுகாத்தல், சூழல் மாசடைவதனைப் பாதுகாத்தல் போன்றனவும் நிர்வாகத்துறையின் பணிகளாகும். இப்பணிகளை நடைமுறையில் மேற்கொள்வதற்காக சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற தத்துவத்தை நிர்வாகத்துறை பின்பற்றுகின்றது. பொலிஸ், நீதிமன்றம், சிறைச் சாலை குற்றவியல், குடியியல் சட்டங்கள் என்பன நிர்வாகத்துறையின் பணிகளுக்கு உதவியாக அமைக்கின்றன.

2. வெளிநாடுகளுடன் உறவுகளை மேற்கொள்ளுதல்

ஒரு தனி மனிதன் எவ்வாறு ஏனையவர்களின் உதவியின்றி தனித்துவாழ முடியாதோ அதேபோல் ஒரு அரசும் ஏனைய நாடுகளின் உதவியோ ஒத்துழைப்போ இன்றி தனித்துவாழ முடியாது. வர்த்தகம், பொருளாதாரம், கலாசாரம், கல்விபோன்றவற்றிற்கு வெளிநாடுகளுடனான தொடர்பு மிக மிக அவசியமானதாகும். இவ்வெளிநாடுகளுடனான உறவுகளை நெறிப்படுத்துவதற்காகவே வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. நாட்டின் தேசிய நலனே வெளிநாட்டுக்கொள்கையில் பிரதான பாத்திரத்தை வகிக்கின்றது. இவ் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டியது நிர்வாகத்துறையின் பணியாகும். சர்வதேச நிறுவனங்களில் அங்கத்தவர்களாகச் சேர்தல், அதனுடன் இணைந்து செயற்படுதல், ஒப்பந்தங்களை மேற்கொள்ளுதல், தூதுவராலயங்களை உருவாக்குதல் போன்ற பணிகளையும் இது மேற்கொள்கின்றது.

3. போர்ப்பிரகடனம் செய்தல்

சில சூழ்நிலைகளில் அரசு போரில் ஈடுபடவேண்டியநிலை ஏற்படலாம். இக்காலத்தில் போர்ப்பிரகடனத்தை மேற்கொண்டு அதற்கான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுப்பது போன்றவை நிர்வாகத்துறையின் கடமைகளாகும். போர்ப்பிரகடனத்தை மேற்கொள்ளும் போது சில நாடுகளில் சட்டத்துறையின் சம்மதத்தைப் பெறவேண்டியதும் அவசியமானதாகின்றது.

இங்கிலாந்தில் நிர்வாகத்துறை சட்டத்துறையினை கலந்து ஆலோசிக்காமலேயே போர்ப்பிரகடனத்தை மேற்கொள்ளலாம். ஆனால் பாராளுமன்றத்தின் சம்மதமின்றி போரை நடாத்த முடியாது. அமெரிக்காவிலும் போர்ப்பிரகடனத்தினை ஜனாதிபதி விடுக்க முடியாது. ஆனால் போர்ப்பிரகடனத்தை விடுத்தப்பின் அதற்கான ஒழுங்குவிதிகளை சுயாதீனமாக உருவாக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்குண்டு. இந்தியாவில் பிரதமரின் சிபாரிசின் பேரில் ஜனாதிபதி போர்ப்பிரகடனத்தை விடுக்கலாம்.

இலங்கையில் ஜனாதிபதி போர்ப்பிரகடனத்தை விடுக்கலாம். ஆனால் அதற்கான நிதியினை பாராளுமன்றத்தின் சம்மதத்தின் பெயரிலேயேப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். அவசரக்காலச் சட்டத்தினை உருவாக்கி போருக்கான சட்டங்களை இயற்றும் அதிகாரமும் ஜனாதிபதிக்குண்டு. ஆனாலும் ஜனாதிபதி 14 நாட்களுக்கிடையில் பாராளுமன்றத்தின் சம்மதத்தினை அதற்குப் பெறுதல் வேண்டும்.

4. உடன்படிக்கைகளை நிறைவேற்றல்

வெளிநாடுகளுடன் உடன்படிக்கைகள் செய்துகொள்ளும் அதிகாரம் நிர்வாகத்துறைக்கேயுண்டு. அமெரிக்காவில் வெளிநாடுகளுடன் உடன்படிக்கையை மேற்கொள்ளும் போதும் செனட்-சபையின் சம்மதத்தினைப்பெற்றுக் கொள்வது அவசியமானதாகும்.

இங்கிலாந்தில் எல்லா உடன்படிக்கைகளும் நிர்வாகத்துறையினாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரம் அதற்கு அவசியமில்லை. ஆனால் அதனை நடைமுறையில் நிறைவேற்றுவதற்கு சட்டங்கள் தேவையாயின் பாராளுமன்றமே அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவேண்டும்.

ஒப்பந்தங்களை நடைமுறையில் நிறைவேற்றும் பொறுப்பும் நிர்வாகத்துறையைச் சார்ந்ததாகும்.

5. நியமனங்களை மேற்கொள்ளுதல்

அரசியல் யாப்பு விதிகளுக்கு உட்பட்டு சிவில் மட்டும் இராணுவத்துறைகளுக்கு நியமனங்களைச் செய்யும் அதிகாரமும் நிர்வாகத்துறைக்கு உண்டு. இந்த வகையில் முப்படை தளபதிகள், அரசு உயர் அதிகாரிகள், வெளிநாட்டுத் தூதுவர்கள் போன்றவர்களை நிர்வாகத்துறையின் தலைவர் நியமனம் செய்கிறார். இந்தியாவில் பிரதமரின் ஆலோசனையுடன் ஜனாதிபதி இவ்வாறான நியமனங்களை மேற்கொள்கின்றார். அமெரிக்காவில் இவ்வாறான நியமனங்களை ஜனாதிபதி மேற்கொள்ளும்போது அதற்கு செனட்சபையின் சம்மதம் அவசியமானதாகும். இலங்கையில் ஜனாதிபதி இவ்வாறான நியமனங்களை மேற்கொள்கின்றார். எனினும் சில நியமனங்களை மேற்கொள்வதற்கு அரசியல் அமைப்பின் பேரவையின் அங்கீகாரம் அவசியம். உதாரணம் :- பொலிஸ்மா அதிபர், கணக்காளர் நாயகம், ஒம்புட்ஸ்மன் போன்றோரை நியமித்தல்.

நீதிபதிகளை நியமனம் செய்யும் அதிகாரம் நிர்வாகத்துறைக்கு உண்டு. அமெரிக்காவில் ஜனாதிபதி செனட்சபையின் சம்மதத்துடன் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமனம் செய்கின்றார். இந்தியாவில் ஜனாதிபதி தான் கலந்தாலோசித்து தகுதியானவர்கள் எனக் கருதும் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசித்து பிரதம நீதியரசரை நியமிக்கின்றார். பின்னர் பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனையுடன் ஏனைய நீதிபதிகளை நியமிக்கின்றார். இலங்கையில் ஜனாதிபதி அரசியல் அமைப்பு பேரவையின் சம்மதத்துடன் உயர்நீதிமன்ற மேல்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமிக்கின்றார். அரசியல்

அமைப்பு பேரவை தனது சம்மதத்தினை வழங்கும்போது பிரதம நீதியரசருடனும் சட்டமா அதிபருடனும் தேவை ஏற்படின கலந்தாலோசிக்க வேண்டும்.

6. சட்டம் இயற்றும் பணிகள்

சட்டம் இயற்றும் அதிகாரம் சட்டவாக்கத் துறையிடம் காணப்பட்டாலும் நிர்வாகத்துறைக்கும் சில சட்டம் இயற்றும் அதிகாரங்கள் உள்ளது. பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் பாராளுமன்றத்தை கூட்டுவதற்கும் கலைப்பதற்கும் ஒத்திவைப்பதற்கும் நிர்வாகத்துறையே அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளது. ஆனால் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் ஜனாதிபதிக்கு இவ்வாறான அதிகாரம் கிடையாது. என்றாலும் இரு அரசாங்க முறைகளிலும் விசேட சிறப்பு கூட்டங்களைக் கூட்டும் உரிமை நிர்வாகத்துறைக்கு உண்டு.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் சட்டங்களை இயற்றுவதற்கான முயற்சிகள் நிர்வாகத் துறையினாலேயே ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையைப் பின்பற்றும் இந்தியா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் பெரும்பாலான மசோதாக்கள் அமைச்சரவையினாலேயே கொண்டுவரப்படுகிறது. ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் இவ் அதிகாரம் ஜனாதிபதிக்கு இல்லை. அங்கு அவர் செய்திகளை விடுத்தல் மூலம் சட்டமன்றத்துக்குத் தனது விருப்பத்தைத் தெரியப்படுத்தலாம். உதாரணம் :- அமெரிக்க ஜனாதிபதி.

சட்ட மன்றத்தில் இயற்றப்பட்ட ஒரு மசோதா பெரும்பாலான நாடுகளில் நிர்வாகத்துறை தலைவரின் இசைவைப் பெற்ற பின்னரே அமுலுக்கு வருகின்றது. அமெரிக்காவில் சட்டத்துறையான காங்கிரஸ் நிறைவேற்றும் சட்டங்களுக்கு ஜனாதிபதி கையொப்பம் இடுதல் வேண்டும். தான் விரும்பாத சட்டங்களை ஜனாதிபதி மறுப்பாணையுடன் நிராகரிக்கலாம். ஆனால் அதனை காங்கிரஸ் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மீண்டும் நிறைவேற்றுமாயின் ஜனாதிபதி அதனை ஏற்றே ஆகவேண்டும். இந்தியாவில் பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்களுக்கு ஜனாதிபதி கையொப்பம் இடுதல் வேண்டும். தான் விரும்பாத சட்டங்களை மீள்பரிசீலனை செய்யுமாறு ஜனாதிபதி திருப்பி அனுப்பலாம். ஆனால் அதே மசோதாவைப் பாராளுமன்றம் மீண்டும் நிறைவேற்றினால் ஜனாதிபதி அதனை ஏற்றே ஆகவேண்டும். இங்கிலாந்தில் சட்டங்களுக்குக் கையொப்பம் இடும் அதிகாரம் மன்னருக்கு இருக்கின்ற போதும் மன்னர் ஒரு போதும் அதற்குச் சம்மதிக்க மறுப்பதில்லை. இலங்கையில் இந்நிலை வேறுபட்டதாகும். பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்களுக்குச் சம்மதம் தெரிவிக்கும்

அதிகாரம் இங்கு நிர்வாகத்துறைக்கு வழங்கப்படவில்லை. பாராளுமன்ற சபாநாயகர் சட்டம் ஒழுங்காக நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது எனச் சான்றுரை அளித்துக் கையொப்பம் இட்டாலே போதும்; அது சட்டமாக்கப்படும். அவசரகால நிலையின்போது அவசரகாலச் சட்டத்தை இயற்றும் உரிமை நிர்வாகத்துறைத் தலைவருக்கு உண்டு. ஆனால் குறிப்பிட்ட காலத்தினுள் சட்டமன்றத்தின் அனுமதியைப் பெறுவது இதற்கு அவசியமானதாகும். சட்டவாக்கத் துறை இயற்றிக் சட்டத்துக்குட்பட்டு நிர்வாகத்துறை துணைச் சட்டங்களையும் விதிகளையும் உருவாக்கி இயற்றி கொள்ளும் அதிகாரம் உண்டு. இதுவே "ஒப்படைக்கப்பட்ட சட்டம் இயற்றுதல்" என அழைக்கப்படும்.

7. நீதிப் பணிகள்

நிர்வாகத்துறைக்குச் சில நீதிப்பணிகளும் உள்ளன. குறிப்பாக குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்கும் அதிகாரம், தண்டனையைக் குறைக்கும் அதிகாரம், தண்டனையை ஒத்திவைக்கும் அதிகாரம் என்பன உண்டு. நீதி தவறுதல் கூடாது என்பதற்காக இவ்வதிகாரம் நிர்வாகத் துறைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

9

நீதித்துறை

[THE JUDICIARY BRANCH]

நவீன அரசாங்கங்களில் நீதித்துறையும் முக்கிய அரசாங்கத் துறைகளுள் ஒன்றாகும். இந்நீதித்துறை மக்களின் நல்வாழ்விற்கு மிகவும் அவசியமானதாகும். விரைவாகவும் பாரபட்சம் அற்ற முறையிலும் நீதி வழங்கப்படும் போதே மக்களைப்பொறுத்தவரை அது பயனுடையதாக இருக்கும். ஒரு அரசாங்கத்தின் சிறப்பினை அளவிடுதவற்கான அளவு கோலாகவும் நீதித்துறை விளங்குகின்றது. நிர்வாகத்துறை வரம்புகளை மீறும் போதும் மக்களின் உரிமைகளை மதிக்காத போதும் சட்டசபை மக்களுடைய உரிமைகளில் கைவைக்கின்ற போதும் மக்களுக்கு இருக்கின்ற ஒரே நம்பிக்கையான நிறுவனம் நீதித்துறையேயாகும். நீதித்துறை மக்களுக்கு பாதுகாவலனாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே சுதந்திரமாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. நவீன காலங்களில் சட்டத்துறையின் பணிகளும் நிர்வாகத்துறையின் பணிகளும் விரிவடைந்து செல்கின்ற நிலையில் முன் எப்போதையும்விட தற்காலங்களில் இன்றியமையாததாக இருக்கின்றது.

பெரும்பாலான நாடுகளில் நீதிபதிகள் நிர்வாகத்துறை தலைவரினாலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நீதிபதிகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் முறை, ஊதியம், ஓய்வுபெறும் வயது போன்றன சுதந்திரமாக கடமைகளைச் செய்வதற்கு உதவியாக அமைகின்றன. மேலும் நீதிபதிகளின் உயர்ந்த நிலைகளுக்கு அரசியல் யாப்பின் மூலமே உத்தரவாதம் வழங்கப்படுகின்றது.

நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுதல்

பின்வரும் வகைகளில் நீதிபதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்:

1. **மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல்:** சுவிற்சர்லாந்தின் சில கன்ரன்களிலும் அமெரிக்காவின் சில மாநிலங்களிலும் நீதிபதிகள் மக்களினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இம்முறை மக்களாட்சி கோட்பாட்டினை வலியுறுத்துவதாக அமைந்தபோதும் மக்கள் சிறந்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள் என கூற முடியாததனாலும், கட்சி செல்வாக்குக்கு வழி இருப்பதனாலும் மீண்டும் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்பதற்காக மக்களைத் திருப்திபடுத்த நீதிபதிகள் முற்படக்கூடும் என்பதனாலும் இத்தெரிவுமுறை குறைபாடுடைய முறையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

2. **நிர்வாகத்துறையால் நியமிக்கப்படுதல்:** பொதுவாக பலநாடுகளில் நீதிபதிகள் நிர்வாகத்துறையின் தலைவராலேயே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இத்தேர்வு முறையில் சில கட்டுப்பாடுகள் இருந்தால் இது சிறந்த முறையாக அமையும் என்ற கருத்து இன்று பலராலும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

அமெரிக்காவில் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை ஜனாதிபதி நியமிக்கின்றார். எனினும் செனட்சபையின் சம்மதம் இந்நியமனங்களுக்கு அவசியமாகின்றது. இந்தியாவில் ஜனாதிபதி தான் ஆலோசிக்க தகுதியானவர்கள் என்று கருதுகின்ற உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசித்து பிரதம நீதியரசரை தெரிவு செய்கின்றார். பின்னர் பிரதம நீதியரசரின் ஆலோசனையுடன் ஏனைய நீதிபதிகள் நியமிக்கப்படுகின்றனர். இலங்கையில் உயர்நிலை நீதிமன்ற நீதிபதிகளை ஜனாதிபதி அரசியல் அமைப்பு பேரவையின் சம்மதத்துடன் நியமிக்கின்றார்.

3. **சட்டமன்றத்தின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதல்:** சுவிற்சர்லாந்தில் நீதிபதிகள், மத்திய சட்டமன்றத்தின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இதே போல முன்னைய சோவியத் யூனியனிலும் மத்திய சட்டமன்றமான சுப்ரீம் சோவியத்தின் மூலம் நீதிபதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். சட்டமன்றத்தின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் இம்முறை குறைபாடுடையது என பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் நீதிபதிகளைத் தெரிவு செய்யக்கூடிய திறமையுடையவர்கள் எனக் கூறமுடியாததினாலும், கட்சி அரசியல் புகுவதற்கான வாய்ப்பு இருப்பதனாலும் வலுவேறாக்க கோட்பாட்டுக்கு முரணாக இருப்பதனாலும் இந் நியமனமுறை குறைபாடுடையது என சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

ஊதியமும் பதவீக்காலமும்

பொதுவாக நீதிபதிகளின் ஊதியம் சட்டமன்றத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டு திரட்டுநிதியின் மீது பொறுப்பாக்கப்படுவதே வழக்கமானதாக இருக்கின்றது. பதவீக்காலத்தைப் பொறுத்தவரை ஆயுட்கால பதவி விரும்பத்தக்கதாக இருக்கும் என்ற கருத்து பலராலும் முன் வைக்கப்படுகின்றது. இக்காலத்தில் நன் நடத்தை உரியவராக இருக்கும் வரை அவர் பதவி வகிக்கலாம். ஆனாலும் இலங்கையில் நீதிமன்றங்களைப் பொருத்து அவர்களின் பதவீக்காலம் வேறுபடுகின்றது. அங்கு உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 65 வயது வரையும் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 63 வயது வரையும் பதவி வகிக்கக் கூடியவர்களாக உள்ளனர்.

தகுதிகள்

பொதுவாக குறிக்கப்பட்ட கால சட்டத் தொழில் பார்த்த தகைமை பல நாடுகளில் பின்பற்றப்படுகின்றது. தகைமைகள் பற்றியாப்பு ரீதியாக எதுவும் கூறாத நாடுகளில்கூட சட்டத்தொழில் தகைமை கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றது. உயர்நிலைப் பதவிகளுக்கு குறிப்பாக உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் போன்ற பதவிகளுக்கு குறிப்பிட்ட காலம் நீதிபதியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற நிபந்தனை விதிக்கப்படுகின்றது.

இந்தியாவில் தலைமை நீதிமன்ற நீதிபதியாக வருபவர் குறைந்த பட்சம் ஐந்து வருடங்கள் ஒரு உயர்நீதிமன்றத்தில் சட்டத்தரணியாக பணியாற்றி இருத்தல் வேண்டும்.

இலங்கையில் இதுபற்றிய எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனாலும் உயர்நிலைப்பதவிகளுக்குச் சட்டத்தொழில் அனுபவம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

நீதித்துறையின் பணிகள்

1. நீதிநிர்வாகம்

நீதித்துறையின் முக்கியபணி நீதிநிர்வாகம் ஆகும். குற்றவியல், குடியியல் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளை விசாரணை செய்வதோடு குற்றங்கள் புரிவோரைத் தண்டிக்கும் நிறுவனமாகவும் விளங்குகின்றது. நீதிநிர்வாகத்திற்கு போதுமான வழிவகைகளைச் செய்யாமல் எந்த ஒரு அரசும் நடைமுறையில் செயற்படமுடியாது.

2. உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல்

ஒரு ஜனநாயக மக்களாட்சியில் நீதித்துறையின் அடிப்படைக் கடமை மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதாகும். உரிமைகள் எனப்படுபவை மனிதனது அரசியல் வாழ்விற்கும் குடியியல் வாழ்விற்கும் தேவையான இன்றியமையாத நிபந்தனைகளாகும். இவ்வுரிமைகளில் மிகவும் அவசியமானவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அடிப்படை உரிமைகள் என்ற வகையில் அரசுகள் அவற்றைத் தமது அரசியல் யாப்புகளில் சேர்த்துக்கொள்கின்றன. ஏனைய உரிமைகள் பொதுவாக நாட்டின் பொதுச்சட்டங்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு ரீதியான உரிமைகளையும் சட்டரீதியான உரிமைகளையும் பாதுகாப்பது நீதிமன்றத்தின் கடமையாகும்.

உரிமைகள் மீறப்பட்டவர்கள் நீதிமன்றத்தின் மூலம் அதற்கான பரிகாரத்தினை பெற்றுக்கொள்ளலாம். நீதிமன்றங்கள் இது விடயத்தில் பொருத்தமான கட்டளைகள் ஆணைகள் அல்லது தடையுத்தரவுகளைப் பிறப்பிக்கும். நீதிமன்றத்தின் ஆணையை மதிக்கவில்லையெனின் நீதிமன்றத்தை அவதிப்பதாக கருதப்பட்டு தண்டனையும் வழங்கப்படும்.

இலங்கையில் அடிப்படை உரிமை மீறல்களுக்கு உள்ளானவர்கள் மீறல் நடைபெற்று ஒரு மாதத்திற்குள் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு விண்ணப்பித்தல் வேண்டும். உயர்நீதிமன்றம் விசாரணை செய்து 2 மாதத்திற்குள் தன்னுடைய தீர்ப்பினை வழங்கும்.

3. அரசியல் யாப்பினைப் பாதுகாத்தல்

அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் விளக்கம் வழங்குகின்ற அதிகாரமும் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அரசியல் யாப்பிற்கு முரணாக இருந்தால் அதனைத் தடுக்கும் அதிகாரமும் நீதிமன்றங்களுக்கே வழங்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக தலைமை நீதிமன்றம் இக் கடமையினை மேற்கொள்கின்றது. சட்டங்களில் எல்லாம் அரசியல்

யாப்பே மேலான சட்டம் என்பதை உறுதிபடுத்தும் கடமையும் நீதிமன்றத்துக்கு உண்டு.

அமெரிக்காவில் உயர்நீதிமன்றம் இக்கடமைகளை மேற்கொள்கின்றது. அது அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் விளக்கத்தினை வழங்குவதோடு காங்கிரஸினால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள், மாநில சட்டமன்றங்களில் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் அரசியல் யாப்புடன் ஒத்துப் போகின்றதா? என்பதை பரிசீலிக்கும் நீதிபுனராய்வு அதிகாரத்தையும் பெற்றிருக்கின்றது. அமெரிக்கா ஒரு கூட்டாட்சி நாடாக இருப்பதனால் இவ்வதிகாரம் அவசியமானதாகவும் இருக்கின்றது.

இலங்கையில் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு அரசியல் யாப்புக்கு பொருள் விளக்கம் கொடுக்கின்ற அதிகாரம் இருந்த போதும் நீதிபுனராய்வு அதிகாரமில்லை. சட்டம் உருவாவதற்கு முன்னர் அதனைப் பரிசீலிக்கின்ற அதிகாரம் மட்டுமே இருக்கின்றது.

இந்திய தலைமைநீதிமன்றத்துக்கு பொருள் விளக்கம் கொடுக்கும் அதிகாரத்துடன் நீதிபுனராய்வு அதிகாரமுண்டு.

4. கூட்டாட்சியைப் பாதுகாத்தல்

கூட்டாட்சி நாடுகளில் பல பிரச்சினைகள் ஏற்படுவது வழக்கமானதாகும். இங்கு மத்திய, மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையே அதிகாரங்கள் பங்கிடப்பட்டிருப்பதனால் ஓர் இரட்டை அரசாங்கம் செயற்படுகின்றது. இதன் காரணமாக அதிகாரவரம்புகள் பற்றிய பிரச்சினைகள் ஏற்படுவதற்குரிய வாய்ப்புகள் உண்டு. இந்தவகையில் மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுகளுக்கும் இடையிலான பிரச்சினைகளையும் பல்வேறு மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளையும் தீர்த்துவைக்கும் பணியினை நீதித்துறை மேற்கொள்கின்றது. இதனால் கூட்டாட்சி நாடுகள் அனைத்திலும் பக்கச்சார்பற்ற சுதந்திரமான நீதிமன்றம் நிறுவப்படுகின்றது.

5. ஆலோசனைப் பணிகள்

பலநாடுகளில் அரசுகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் பணிகளையும் நீதித்துறை மேற்கொள்கின்றது. இந்தியாவில் ஜனாதிபதிக்கு ஒரு மசோதாவோ அல்லது சட்டமோ அரசியல் யாப்புக்கு முரண்படலாம் என சந்தேகம் வருகின்றபோது அவர் தலைமை நீதிமன்றத்திடம் ஆலோசனை கேட்கின்றார். தலைமை நீதிமன்றமும் ஆலோசனையை வழங்குவதுண்டு.

இலங்கையில் ஜனாதிபதி விரும்பினால் அரசு கருமங்கள் தொடர்பாக நீதித்துறையின் ஆலோசனையைக் கேட்கலாம். அவ்வாறு கேட்கின்ற போது அதற்கான ஆலோசனைகளை உயர் நீதிமன்றம் வழங்குகின்றது.

6. சட்டங்களை உருவாக்குதல்

நீதிபதிகள் தெளிவற்ற சட்டங்களுக்கு விளக்கங்களை வழங்குகின்ற போதும் சட்டங்கள் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் அறம், நியாயம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் தீர்ப்புகளை வழங்குகின்ற போதும் சட்டங்களை உருவாக்குகின்றனர். இவை பின்னர் சட்டங்களாக மதிக்கப்படுகின்றன.

7. பல்வகைப்பணிகள்

மேற்கூறிய பணிகளுக்கு அப்பால் நீதித்துறை வேறு பல பணிகளையும் ஆற்றுகின்றது. அவற்றுள் பின்வருவன முக்கியமானவையாகும்:

1. சில அலுவலர்களை நீதிமன்றமே நியமிக்கின்றது.
2. பாதுகாக்கப் படவேண்டிய சொத்துக்களைப் பாதுகாத்துப் பராமரிக்கின்றது.
3. வீழ்ச்சியடைந்து வரும் வணிக நிறுவனங்களைப் பாராமரிப்பதற்கு பராமரிப்பாளர்களை நியமிக்கின்றது.
4. அரசாங்க அலுவலர்களை சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு அல்லது கைவிடுமாறு தடையாணைகள், பேராணைகள் போன்றவற்றைப் பிறப்பிக்கின்றது.
5. வெளிநாட்டவர்களுக்கு குடியரிமையைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் சிவில் திருமணங்களை நடாத்துதல் போன்ற பணிகளையும் மேற்கொள்கின்றது.

அரசாங்க முறைகள்

ஒரு அரசாங்கத்தை நடாத்தும் முறைகளே அரசாங்க முறைகளென அழைக்கப்படுகின்றன. நவீன அரசாங்கங்களில் பின்வரும் அரசாங்க முறைகள் காணப்படுகின்றன:

- I. பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை
- II. ஜனதிபதி அரசாங்க முறை
- III. சோஸலிச அரசாங்கமுறை
- IV. சுவீஸ் அரசாங்க முறை

I. பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை

ஒரு அரசின் உண்மை நிர்வாக அதிகாரமானது சட்டத்துறையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதமரிடமும் அப்பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் சட்டத்துறையிலிருந்து நியமிக்கப்பட்ட அமைச்சரிடமும் வழங்கப்பட்டிருக்குமாயின், அது பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை அல்லது மந்திரிசபை அரசாங்கமுறை என அழைக்கப்படும். இறைமை மக்களிடமுள்ளது என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளிடம் இவ்வரசாங்க முறையில் நிர்வாக அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்படுகின்றது. இவ்வரசாங்க முறையின் தாயகம் இங்கிலாந்தாகும். இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா, ஜேர்மனி, கனடா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் இவ்வரசாங்கமுறை பின்பற்றப்படுகின்றது. இவ்வரசாங்க முறையில் நிர்வாகத்துறைக்குப் பொறுப்பாக அமைச்சரவை இருக்கும். அவ் அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்கு பொறுப்புடையதாகும். அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றப்பட்டால் அமைச்சரவை பதவி விலகும்.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையின் பண்புகள்

1. இவ் அரசாங்க முறையில் உண்மை நிர்வாகம் பெயரளவு நிர்வாகம் என்கின்ற இரு வகையான நிர்வாகங்கள் காணப்படும்.

இவ்வரசாங்க முறையில் உண்மை நிர்வாகமாக பிரதமரை தலைவராகக் கொண்ட அமைச்சரவை விளங்கும். பெயரளவு நிர்வாகமாக ஜனாதிபதி அல்லது முடி விளங்குவார். பெயரளவு நிர்வாகம் கௌரவ கடமைகளை மட்டுமே ஆற்றும். உண்மை நிர்வாகம் இறைமைக் கடமைகளை ஆற்றும். பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆதரவு பெற்றவர் பிரதமராக நியமிக்கப்படுகின்றார். பின்னர் பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் ஏனைய அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படுகின்றனர்.

உண்மை நிர்வாகத் தலைவரான பிரதமரிடம் நிர்வாகத் துறை தொடர்பான அதிகளவிலான அதிகாரங்கள் காணப்படும். அமைச்சர்களை நியமித்தல், நீக்குதல், மாற்றுதல், அமைச்சுக்களை ஒதுக்குதல் முக்கியமான கொள்கை முடிவுகளை எடுத்தல் போன்றவற்றில் பிரதமரின் அதிகாரம் மேலோங்கியதாகக் காணப்படும். பெயரளவு நிர்வாகி இவ்வரசாங்கமுறையில் பிரதமரினதும் அமைச்சரவையினதும் ஆலோசனையின் பேரிலேயே செயற்படுவார். தன்னிச்சையாக செயற்படும் அதிகாரம் அவருக்குக் கிடையாது.

2. கட்சிமுறை அரசாங்கம் நடைமுறையில் இருக்கும்.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை என்பது கட்சி முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டதாகும். இங்கு ஆளுங்கட்சி, எதிர்க்கட்சி என்ற அம்சம் நடைமுறையிலிருக்கும். பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்றகட்சி அமைச்சரவையை உருவாக்கி ஆட்சியமைக்க எதிர்க்கட்சி ஆட்சியினை கண்காணிக்கும் செயற்பாட்டினை மேற்கொள்ளும். பாராளுமன்றத்தில் எந்த கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை கிடைக்காதபோது பொதுவாக கூட்டரசாங்கம் அமைக்கப்படும். எனினும் கூட்டரசாங்கமில்லாத தனிப்பெரும்பான்மை அரசாங்கமே நாட்டின் உறுதிப்பாட்டுக்கு வழிசமைப்பதாக அமையும். இதற்கு இருகட்சிமுறை நடைமுறையிலிருப்பது அவசியமாகும். பாராளுமன்றத்தின் தாய் எனக்கருதப்படுகின்ற இங்கிலாந்தில் இருகட்சிமுறையே நடைமுறையிலிருக்கிறது. இங்கு இருகட்சிமுறை என்பது பல

கட்சிகள் நடைமுறையில் செயற்படுகின்ற போதும் இரு கட்சிகள் மாத்திரம் ஆட்சிமைக்கக்கூடிய நிலையில் இருப்பதாகும்.

3. நிர்வாகத்துறையும் சட்டத்துறையும் இணைந்து காணப்படும்.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையின் முக்கியமான இயல்பு சட்டத்துறையும் நிர்வாகத்துறையும் இணைந்து செயற்படுவதாகும். உண்மையில் இவ்வுறவின் அடிப்படையில் தான் பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை ஜனாதிபதி அரசாங்கமுறை என்ற பாகுபாடு உருவாகி இருந்தது. நிர்வாகத்துறையான அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்திலிருந்தே தெரிவுசெய்யப்படுகின்றது. அதாவது சட்டமன்றத்திலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுகின்ற ஒரு குழுவாகவே இங்கு நிர்வாகத்துறையானது செயற்படுகின்றது. நிர்வாகத்துறையான அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் நிர்வாகத்துறை சம்பந்தமான கடமைகளை மேற்கொள்ளவதோடு சட்டத்துறை சம்பந்தமான கடமைகளையும் மேற்கொள்கின்றனர்.

4. பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாடு அதிகமாக இருத்தல்.

இவ்வரசாங்க முறையில் நிர்வாகத்துறையான அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்கு கட்டுப்பட்டதாகவே உள்ளது. நிர்வாகத்துறையான அமைச்சரவைக்குத் தேவையான சட்டங்களை பாராளுமன்றமே இயற்றிக்கொடுக்கிறது. அதேவேளை நிர்வாகத்துறை சமர்ப்பிக்கின்ற வரவு செலவுத்திட்ட மசோதாவுக்கு இதுவே அங்கீகாரத்தை வழங்குகிறது. சட்டத்துறை அமைச்சரவை மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணையைக் கொண்டுவந்து அதனை பதவி நீக்கும் அதிகாரத்தையும் பெற்றுக்கொண்டுள்ளது. அரசாங்கத்தின் மசோதாவை தோல்வியடையச் செய்வதன் மூலமும் அமைச்சரவை மீது கண்டனத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலமும் அரசாங்கத்தின் கொள்கை விளக்க உரையை தோற்கடிக்கச் செய்வதன் மூலமும் சட்டத்துறை தனது நம்பிக்கையின்மையை வெளிப்படுத்தலாம்.

5. கூட்டுப்பொறுப்பு நடைமுறையிலிருத்தல்.

பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறையில் கூட்டுப் பொறுப்பு என்கின்ற அம்சம் அவ்வரசாங்க முறையை இயக்குகின்ற

முக்கியமான அம்சமாகக் காணப்படுகிறது. கூட்டாக முடிவெடுப்பதும், எடுத்த முடிவுக்கு கட்டுப்படுவதுமே கூட்டுப்பொறுப்பின் தத்துவார்ந்த அம்சமாகும். அமைச்சரவையின் முடிவுகளுக்கு அனைத்து அமைச்சர்களும் பொறுப்பாக இருப்பார்கள். அமைச்சரவை உறுப்பினர்களுக்கிடையே முரண்பாடுகள் காணப்படலாம். ஆனால் அமைச்சரவைத் தீர்மானம் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட பின் அனைவரும் அதற்கு கட்டுப்படல் வேண்டும். அமைச்சரவை உறுப்பினர்களுக்கு பல கருத்துக்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அமைச்சரவைக்கு ஒரு கருத்து மட்டுமே இருக்கும் என்கிற தர்க்கம் இவ்வரசாங்க முறையில் முக்கியமானதாகத் தொழிற்படுகின்றது. இதன்படி, அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளுக்கு அனைத்து அமைச்சர்களும் பொறுப்பேற்றல் வேண்டும். ஒரு அமைச்சரின் தவறுக்குக் கூட எல்லோரும் பொறுப்பேற்க வேண்டும். அமைச்சரவையின் கருத்துகளோடு முரண்படுபவர்கள் அதாவது அமைச்சரவையில் எடுக்கப்படும் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவர்கள் தங்கள் பதவியை இராஜினாமா செய்து அமைச்சரவையிலிருந்து விலகுதல் வேண்டும்.

6. அரசியலில் ஒத்ததன்மை

பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சியே ஆட்சியினை அமைப்பதனால் சட்டத்துறைக்கும் நிர்வாகத்துறைக்குமிடையே ஒத்த தன்மை காணப்படும். இதனால் நிர்வாகத்துறைக்குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்வதும் இலகுவானதாக இருக்கும். பிரதமர் நிர்வாகத்துறையின் தலைவராக விளங்குவதும் ஆளும்கட்சியின் தலைவராக விளங்குவதும், பாராளுமன்றத்தில் முதன்மையானவராக விளங்குவதும் சட்டத்துறையினதும் நிர்வாகத் துறையினதும் செயற்பாடுகளை இலகுவானதாகும். ஆனால் கூட்டரசாங்கம் ஒன்று நடைமுறையில் இருக்குமாயின் நிர்வாகத்துறையின் செயற்பாடு கூட்டுச்சேர்ந்த கட்சிகள் வழங்கும் ஒத்துழைப்பிலேயே தங்கி இருக்கும். இதனால் தான் பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை சிறப்பாக செயற்படுவதற்கு இரு கட்சி முறை நடைமுறையில் இருத்தல் வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

7. எதிர்க்கட்சி முறை நடைமுறையிலிருக்கும்

ஆளும்கட்சி ஆட்சியினை அமைக்க எதிர்க்கட்சி அதனை கண்காணித்தலே எதிர்க்கட்சி முறையின் சிறப்பம்சமாக கூறப்படுகின்றது. இருகட்சிமுறை நடைமுறையிலிருக்கும் போது எதிர்க்கட்சியும் வலிமையான நிலையில் இருக்கும். ஆளுங்கட்சியை கண்காணிப்பதற்காக எதிர்க்கட்சி தாங்களும் ஒரு நிழல் அமைச்சரவையை அமைப்பதுண்டு. அதன் உறுப்பினர்கள் தாம் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சுக்களை தொடர்ச்சியாக கண்காணித்து வருவர். அடுத்ததடவை எதிர்க்கட்சி ஆட்சிக்கு வரும்போது இந் நிழல் அமைச்சர்கள் நிஜ அமைச்சர்களாக மாறிவிடுவர்.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையின் நன்மைகள்

- 1) பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையோரின் ஆதரவினைப் பெற்றவர்களே இங்கு ஆட்சியை அமைக்கின்றனர். இதனால் பாராளுமன்றத்துக்கும் அமைச்சரவைக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகள் தடுக்கப்பட்டு அரசாங்கம் ஒழுங்காக இயங்குவதற்கு வழி ஏற்படுகின்றது.
- 2) அமைச்சரவை பாராளுமன்ற கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படுவதனால் அது தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்வது தடுக்கப்படுகின்றது. ஆனால் ஆளுங்கட்சிக்குப் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை இருப்பின் கட்சி அரசியலை சாதகமாகக் கொண்டு பாராளுமன்றத்தைக் கட்டுப்படுத்த அமைச்சரவை முயலலாம்.
- 3) இவ்வரசாங்கமுறையில் எதிர்க்கட்சிகள் முக்கியமான இடத்தை வகிக்கின்றன. ஆட்சியினைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு இவர்களுக்கு இருக்கின்றது. எதிர்க்கட்சி வலிமையானதாக இருப்பின் அதன் ஒத்துழைப்பின்றி ஆளுங்கட்சியால் தனித்து செயற்பட முடியாது.
- 4) இவ்வரசாங்க முறையில் மக்களின் இறைமைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. மக்களின் பிரதிநிதிகளே சட்டத்தினை உருவாக்கும் கடமைகளையும் சட்டத்தினை நிறைவேற்றும் கடமைகளையும் மேற்கொள்வதால் இந்நிலை ஏற்படுகின்றது.

- 5) கொள்கைளை உருவாக்கி செயற்படுத்தும் பொறுப்பு முழுவதும் அமைச்சரவையைச் சார்ந்து இருப்பதாலும் கூட்டுப்பொறுப்புக் கோட்பாடு பின்பற்றப்படுவதாலும் பொறுப்புக்களில் பிரிவோ பிளவோ ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் இருப்பதில்லை.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையின் குறைபாடுகள்

- 1) இவ்வரசாங்கமுறையில் சட்டவாக்க அதிகாரமும் நிர்வாக அதிகாரமும் ஒரே குழுவிடம் இருப்பதனால் வலு வேறாக்கக் கொள்கை புறக்கணிக்கப்படுகின்றது.

- 2) இம்முறை கட்சிமுறையைச் சார்ந்து இருப்பதனால் கட்சி அரசாங்கமுறையின் குறைபாடுகள் இதிலும் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் பின்வருவன முக்கியமானவை யாகும்:

அ) பாராளுமன்றத்தில் ஆளுங்கட்சி பெரும்பான்மையான ஆசனங்களைப் பெற்றிருக்குமானால் அரசாங்கம் நாட்டின் நலனை மறந்து கட்சி நலனைக் கருதி எதேச்சாதிகாரமாக நடக்கக்கூடும்.

ஆ) எந்தவொரு கட்சியும் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையைப் பெறவில்லை எனில் சில கட்சிகள் ஒன்று சேர்ந்து கூட்டரசாங்கத்தை அமைக்கலாம். கூட்டரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்ட கட்சிகளுக்கிடையே முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றபோது அரசாங்கங்களும் பலவீன மடைய வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.

- 3) அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றம், அமைச்சரவை என்ற இரு துறைகளில் செயற்படுவதால் நிர்வாகத்துறையில் திறமையுடன் செயற்படுவது கடினமானதாக இருக்கும்.

- 4) பாராளுமன்றம் கலைக்கப்படும் போது அமைச்சரவையும் கலைக்கப்படுவதால் உறுதியான தொடர் நிர்வாகம் இல்லாமல் போகின்றது.

- 5) இவ்வரசாங்க முறையின் கீழ் கட்சிகள் மாறிமாறி அரசாங்கத்தை அமைக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் உண்டு. இவ்வாறு மாறி மாறி அரசாங்கங்கள் உருவாகுமானால் கொள்கைகளிலும் திட்டங்களிலும் தொடர் தன்மையினைப் பேணமுடியாத நிலை ஏற்படும்.

- 6) இம்முறையின கீழ் அமைச்சரவை சர்வாதிகாரம் உருவாக்குவதற்கு வழி ஏற்படுகின்றது
- 7) கட்சியரசியலின் சாதகமான நிலை காரணமாக அமைச்சரவை சட்டத்துறை கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க முடிவதனாலேயே இச்சர்வாதிகாரம் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு உருவாகின்றது.

II. ஜனாதிபதி அரசாங்கமுறை

சட்டத்துறைக்கு உட்படாத வகையிலும் சட்டத்துறைக்கு கட்டுப்படாத வகையிலும் அமைந்திருக்கும் நிர்வாக முறையே ஜனாதிபதி அரசாங்க முறை என அழைக்கப்படும். அதாவது அரசின் உண்மை நிர்வாக அதிகாரங்கள் அனைத்தும் யாப்பு ரீதியாக சட்டத்துறைக்கு புறம்பாக இருக்கும் ஒருவரிடம் வழங்கப்பட்டிருக்குமாயின், அது ஜனாதிபதி அரசாங்க முறை என அழைக்கப்படும். இவ்வரசாங்க முறைக்கு ஐக்கிய அமெரிக்கா சிறந்த உதாரணமாகும்.

இவ்வரசாங்க முறையில் ஜனாதிபதியோ அல்லது அமைச்சர்களோ சட்டத்துறையிலிருந்து தெரிவு செய்யப்படுபவர்களுக்கோ அதற்கு பொறுப்பானவர்களுக்கோ கட்டுப்பட்டவர்கள் அல்லர். ஜனாதிபதியே இவ்வரசாங்க முறையில் அரசின் தலைவராக விளங்குவார். இவருடைய தனி மனித ஆட்சியே இங்கு செயற்படுத்தக்கூடும். இவர் பதவியிலிருப்பதற்குச் சட்டத்துறையின் ஆதரவு எதுவும் தேவைப்படாது. தனக்குதவியாக இவர் அமைச்சர்களை நியமிக்கலாம். ஆனால் அந்த அமைச்சர்கள் எவரும் சட்டத்துறையின் உறுப்பினர்களாக இருப்பதில்லை. ஜனாதிபதிக்கு ஆலோசனை வழங்கும் கடமையினையே அமைச்சர்கள் மேற்கொள்வர். ஆனால், அவ்வாலோசனைகளை ஏற்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் ஜனாதிபதிக்கு இல்லை. இங்கு அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதியின் அமைச்சர்கள் போன்றே செயற்படுகின்றனர்.

ஆட்சியின் மையமாக இருக்கும் ஜனாதிபதி சட்டத்துறைக்கு புறம்பான தனியான தேர்தல் ஒன்றின் மூலம் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பதவி வகிக்கவென மக்களினால் நேரடியாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றார். இவர் மீது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை கொண்டு வந்து பதவி நீக்கும் அதிகாரம் சட்டத்துறைக்குக் கிடையாது. குற்றப் பிரேரணையொன்றை அரசியல்யாப்பிற்கு இணங்க கொண்டு வருவதன் மூலமே சட்டத்துறையினால் பதவி நீக்க முடியும். இதனால் சட்டத்துறையில் ஜனாதிபதி சார்ந்த கட்சிக்கு பெரும்பான்மை

கிடைக்காவிடினும் கூட ஆட்சியில் நிலைத்திருக்க அவரால் முடிகின்றது.

ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையின் பண்புகள்

1. சட்டத்துறைக்கு புறம்பான நிர்வாகத்துறை: இவ்வரசாங்க-முறையில் காணப்படும் தேர்தல்களும் தனியாகவே இடம் பெறும். சட்டத்துறை நேரடியான கட்டுப்பாடுகளை ஜனாதிபதி மீது திணிக்க முடியாது.

2. தனி மனித ஆட்சி முறை நடைபெறுதல்: இவ்வரசாங்க முறையில் ஜனாதிபதியின் தனி மனித ஆட்சியே நடைபெறும். அமைச்சர்கள் ஜனாதிபதியின் உதவியாளர்களாகவே செயற்படுவர். இங்கு ஜனாதிபதி நிறைவேற்று அதிகார முடையவராக இருப்பார். தற்றுணிவின்படி தனது கடமைகளை மேற்கொள்வார்.

3. அதிகாரப் பிரிவினைக் கோட்பாடு பின்பற்றப்படுதல்: ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையின் சிறப்பம்சமே வலுவேறாக்க கோட்பாடு அங்கு பின்பற்றப்படுவதாகும். அரசின் மூன்று துறைகளான சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன ஒன்றோடு ஒன்று தலையீடோ கட்டுப்பாடோ இன்றி சுகந்திரமாகச் செயற்படுவதே வலுவேறாக்கம் எனப்படும். இவ்வரசாங்க முறையில் மூன்று துறைகளும் தனித்தனியாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் அவற்றின் கடமைகளும் அதிகாரங்களும் தனித்தனியாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனாலும் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையின் தாயகமான அமெரிக்காவில் வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு பின்பற்றப்படுகின்ற போதும் சுமுகமான நிர்வாகத்துக்காக சமநிலை தலையீடுகளும் பின்பற்றப்படுகின்றன.

4. பெயரளவு நிர்வாகமும் உண்மை நிர்வாகமும் ஒன்றாக இருத்தல்: இவ்வரசாங்க முறையில் உண்மை நிர்வாகத்துக்குரிய இறைமைக் கடமைகளையும் பெயரளவு நிர்வாகத்துக் குரிய கௌரவ கடமைகளையும் ஜனாதிபதியே மேற்கொள்கின்றார். இவரே அரசின் தலைவராகவும் அரசாங்கத்தின் தலைவராகவும் ஆயுதம் தாங்கிய முப்படைகளின் தலைவராகவும் விளங்குகின்றார்.

5. **கட்சி அரசாங்கம் இல்லாமை:** ஜனாதிபதி அரசாங்க-முறையில் அரசியற் கட்சிகள் நடைமுறையில் செயற்படுத்தப்பட்டாலும் கட்சி அரசாங்க முறை அங்கு நிலவுவதில்லை. சட்டத்துறையில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சியே நிர்வாகத்துறைக்கு தலைமை தாங்குவதில்லை. பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மைக் கட்சியாக ஒரு கட்சி இருக்கின்ற அதே வேளை ஜனாதிபதி இன்னொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவராகவும் இருக்கலாம். இணக்க அரசியலைப் பின்பற்றி கட்சி முரண்பாடுகளை ஜனாதிபதியாக வருகின்றவர்கள் தீர்த்துக்கொள்கின்றனர்.

6. **வினைத்திறன் மிக்க ஆட்சி முறை:** ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில், ஆட்சியானது வினைத்திறன் மிக்க ஆட்சியாக இருக்கும். நிர்வாகத்துறையில் சட்டத்துறையின் தலையீடு இல்லாமையினாலும் நிர்வாகத்துறை சட்டத்துறையில் தங்கியிராமையினாலும் வினைத்திறன் கூடிய ஆட்சியை ஜனாதிபதியினால் நடத்தக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்நிலை நீண்ட கால பொருளாதாரத் திட்டங்களுக்கும் அதன் அடிப்படையிலான அபிவிருத்திக்கும் உதவுகின்ற ஒன்றாகக் காணப்படும். கட்சிமுறையின் நெருக்கடிகள் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் பாதிப்பினைக் கொண்டு வராது.

ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையின் நன்மைகள்

1. இவ்வரசாங்க முறையில் வலுவேறாக்க கோட்பாடு பின்பற்றப்படுவதனால் அரசாங்கம் எதேச்சாதிகாரமாக செயற்படுவது தடுக்கப்படுகிறது.
2. சட்டத்துறையின் தலையீடு இல்லாமையினால் வினைத்திறன் மிக்க ஆட்சியை நடத்தக் கூடியதாக உள்ளது.
3. கட்சி அரசாங்கமாக இல்லாமையினால் கட்சி அரசியலினால் ஏற்படுகின்ற உறுதியற்ற தன்மையைத் தவிர்த்து உறுதியான அரசாங்கத்தை அமைக்கக் கூடியதாக உள்ளது.
4. பல கட்சி முறை நிலவும் நாடுகளுக்கு ஏற்ற முறையாகக் காணப்படுகின்றது.
5. ஜனாதிபதி ஒரு பொதுநபராகச் செயற்பட்டு நாட்டில் வாழும் சகலரது நலன்களையும் கவனிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

6. நிர்வாகத்துறைக்கு சட்டத்துறை கடமைகளில் பங்கு இல்லாததனால் நிர்வாகத் துறையில் கூடிய கவனம் செலுத்தக் கூடிய நிலை ஏற்படுகின்றது.
7. கட்சி அரசியலுக்கு அப்பால் திறமையுடையவர்களை அமைச்சர்களாக நியமிக்கும் நிலை இங்கு காணப்படுகின்றது.
8. அவசரக் காலங்களிலும் போர் முதலான நெருக்கடிக் காலங்களிலும் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையில் விரைவாக முடிவெடுக்க கூடிய நிலை காணப்படுகின்றது.

ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையின் குறைபாடுகள்

1. சட்டத்துறையின் பெரும்பான்மை ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்ததாகவும், ஜனாதிபதி இன்னொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவராகவும் இருக்கும் போது சட்டத்துறைக்கும் நிர்வாகத்துறைக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் ஏற்படலாம். இம் முரண்பாடுகள் நிர்வாகத்துறையின் வினைத்திறன் மிக்க செயற்பாடுகளைத் தடுக்கப்பார்க்கும்.
2. ஒரு தனி நபரிடம் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்படுவதனால் தனி நபர் சர்வாதிகார ஆட்சி ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் உண்டு.
3. நிர்வாகச் செயற்பாடுகளில் சட்டத்துறையின் பங்கு இல்லாததனால் இவ்வரசாங்க முறையில் ஜனநாயகத் தன்மை குறைவாகக் காணப்படும்.
4. நிர்வாகத்துறைக்குத் தேவையான சட்டங்களை ஜனாதிபதியால் நேரடியாகக் கொண்டு வர முடியாது. சட்டமன்றம் விரும்பினால் தான் கொண்டு வர முடியும். இதனால் தேவையான சட்டங்களை கொண்டு வர முடியாததோடு நிர்வாகச் செயற்பாட்டில் கால தாமதத்தையும் உருவாக்குகின்றது.
5. ஜனாதிபதி சில விசேட காரணங்களைத் தவிர பதவிக் காலம் முடியும் வரை பதவி வகிக்கக் கூடியவராக இருக்கிறார். இதனால் ஆட்சித் திறமையாக செயற்படமுடியாத போதும் கூட ஜனாதிபதியைப் பதவியிலிருந்து நீக்க முடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது.

பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை ஜனாதிபதி அரசாங்கமுறை என்பவற்றுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள்:

பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறை	ஜனாதிபதி அரசாங்கமுறை
1. சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை என்பன இணைந்து காணப்படும்.	1. சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை என்பன தனித்தனியாக காணப்படும்.
2. உண்மை நிர்வாகம், பெயரளவு நிர்வாகம் என இருவகை நிர்வாகம் காணப்படும்.	2. உண்மை நிர்வாகம், பெயரளவு நிர்வாகம் என்பன ஒரே நபரிடம் குவிந்திருக்கும்.
3. கட்சி அரசாங்க முறை நடைமுறையில் இருக்கும்.	3. கட்சி அரசாங்க முறை நடைமுறையில் இருக்காது.
4. நிர்வாகத்துறை மீதான பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாடு அதிகமாக இருக்கும்.	4. நிர்வாகத்துறை மீது பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாடு குறைவாக இருக்கும்.
5. அமைச்சரவை கூட்டுப்பொறுப்பு அவசியம்.	5. அமைச்சரவை கூட்டுப்பொறுப்பு அவசியமில்லை.
6. அரசியலில் ஒத்த தன்மை காணப்படும்.	6. அரசியலில் வேறு வேறு தன்மைவர வாய்ப்புகள் உண்டு.
7. எதிர்க்கட்சி முறை நடைமுறையில் இருக்கும்.	7. எதிர்க்கட்சி முறை அவசியமில்லை.
8. கூட்டுமனிதர்களின் ஆட்சி நடைபெறும்.	8. தனிமனித ஆட்சி முறை நடைமுறையில் இருக்கும்.
9. வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறைகளுக்கிடையே பின்பற்றப்படுவதில்லை.	9. வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு சட்டத்துறை மற்றும் நிர்வாகத்துறைகளுக்கிடையே பின்பற்றப்படும்.

10. நிர்வாகத்துறை சட்டத்-
துறையில் தங்கியிருப்-
பதால் வினைத்திறன்
மிக்க ஆட்சி நடாத்துதல்
கடினம்.

11. இருகட்சி முறைக்கேற்றது.

12. விரைவாக முடிவெடுத்தல்
கடினம்.

13. சட்டத்துறை நிர்வாகப்
பணியையும் மேற்கொள்ள-
விருப்பதால் நிர்வாகத்துறை-
யில் கூடிய கவனம் தேவை
செலுத்துவது கடினம்.

14. கட்சி அரசியலில் நின்று
செயற்பட வேண்டியிருப்-
பதால் திறமையான அமைச்-
சர்களைக் சேர்த்தல் கடினம்.

15. அமைச்சரவை சர்வாதிகாரம்
காணப்படும்.

16. ஜனநாயகத் தன்மை
அதிகமாக இருக்கும்.

17. நிர்வாகத்துறை தலைவர்
தமக்குத் தேவையான
சட்டங்களை நேரடியாக
பாராளுமன்றத்தில்
கொண்டுவர முடியும்.

18. நிர்வாகத்துறை பலவீன-
மாக இருந்தால் பதவி
நீக்க முடியும்.

10. நிர்வாகத்துறை சட்டத்-
துறையில் தங்கியிராத-
தால் வினைத்திறன்
மிக்க ஆட்சி
இலகுவானது.

11. பலகட்சி முறைக்-
கேற்றது.

12. விரைவாக முடிவெடுத்-
தல் இலகுவானது.

13. நிர்வாகத்துறைக்கு
சட்டத்துறை பணி-
களை மேற்கொள்ள
வேண்டிய நிலை
நிர்வாகத்துறையில்
இல்லாததால், கூடிய
கவனம் செலுத்து
தல் இலகு.

14. கட்சி அரசியலில் நின்று
செயற்பட வேண்டிய
தேவை இல்லாததால்
திறமையுடையவர்-
களை அமைச்சர்களாக்-
கும் வாய்ப்புண்டு.

15. தனிநபர் சர்வாதிகாரம்
காணப்படும்.

16. ஜனநாயகத் தன்மை
குறைவாக இருக்கும்.

17. நிர்வாகத்துறை தலை-
வர் தமக்குத் தேவை-
யான சட்டங்களை
நேரடியாக பாராளு-
மன்றத்திற்குக் கொண்டு
வர முடியாது.

18. நிர்வாகத்துறை பலவீன-
மானால் பதவி நீக்க
முடியும்.

III. சோஸலிச அரசாங்க முறை

சோஸலிச அரசாங்க முறை சோஸலிச கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அமைந்த ஓர் அரசாங்க முறையாகும். இக்கொள்கையின்படி ஒரு கட்சி மாத்திரமே நடைமுறையில் இயங்க முடியும். பாட்டாளி வர்க்கத்தின் முன்னணிப்படியே அங்கு பொதுவுடைமைக் கட்சியாக இருக்கின்றது. இக்கட்சியே ஆட்சியை நடாத்துகின்றது. சோஸலிசப் பொருளாதாரம், பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம், நடைமுறைசார் சமத்துவம் என்கின்ற கொள்கைகளின் அடிப்படையிலேயே சோஸலிச அரசாங்க முறை கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. அனைத்து அதிகாரங்களும் கம்யூனிஸ கட்சியிடமே குவிக்கப்பட்டுள்ளது.

சோஸலிச அரசாங்க முறையில் சட்டத்துறையும், நிர்வாகத்துறையும் இணைந்தே செயற்படுகின்றது. எனினும் இவ்விரண்டையும் கட்டுப்படுத்துவது பொதுவுடைமைக் கட்சியாகும். பொதுவுடைமைக் கட்சியின் தீர்மானங்களை இவ்விரண்டு அமைப்புகளும் நடைமுறைப்படுத்தும்.

சோஸலிச அரசாங்க முறையை முதன்முதலில் உருவாக்கிய சோவியத் யூனியனில் சட்டத்துறையாக சுப்ரீம் சோவியத் விளங்கியது. இது தேசிய இனங்களின் சோவியத், ஒன்றியங்களின் சோவியத் என இரு சபைகளைக் கொண்டிருந்தது. இதன் உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலானோர் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் உறுப்பினர்களாகவே இருந்தனர்.

சோவியத் நிர்வாகத்துறைக்கு பொறுப்பாக பிரிசீடியமும், அமைச்சரவையும் இருந்தன. இவ்விரண்டு அமைப்புகளிலும் பிரிசீடியமே அதிகாரம் கூடிய அமைப்பாகும். சுப்ரீம் சோவியத் பிரிசீடியத்துக்கான உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்யும். ஆனால் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்கள் சுப்ரீம் சோவியத்தின் உறுப்பினர்கள் அல்லர். சுப்ரீம் சோவியத் கூட்டத்தொடர் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் தமது நிர்வாகக் கடமைகளுக்கு அப்பால் சட்டவாக்க கடமைகளையும் இதுவே மேற்கொள்கிறது. பிரிசீடியத்தின் தலைவரே நாட்டின் தலைவராக விளங்குவார். அமைச்சரவையையும் சுப்ரீம் சோவியத்தே தெரிந்தெடுக்கின்றது. அமைச்சரவை சுப்ரீம் சோவியத்துக்கு பொறுப்பானது. சுப்ரீம் சோவியத் கூட்டத்தொடரில் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் அமைச்சரவை பிரிசீடியத்துக்குப் பொறுப்பாகும்.

சோஸலீச அரசாங்க முறையின் பண்புகள்

1. சொத்துக்கள் அனைத்தும் பொதுவுடைமையாகக் காணப்படும்.
2. பாட்டாளி மக்களின் சர்வாதிகாரம் நடைமுறையில் இருத்தல்.
3. ஒருகட்சிமுறை அமுலில் இருத்தல்.
4. நடைமுறைசார் சமத்துவம் நிலவுதல்.

சோஸலீச அரசாங்க முறையின் நன்மைகள்

1. நடைமுறைசார் சமத்துவம் நிலவுவதால் அடிநிலை மக்களின் நலன்கள் பேணப்படும்.
2. ஒரு கட்சிமுறை அமுலில் இருப்பதால் நாட்டைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பவர்கள் துரித அபிவிருத்தியை மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.
3. சொத்துக்கள் பொதுவுடைமையாக இருப்பதால் பொருளாதார கொள்கைகளை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்துவது அரசிற்கு இலகுவானதாக இருக்கும்.
4. அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், கலாசாரம் என்ற அனைத்திலும் ஒருமைத் தன்மை காணப்படும்.

சோஸலீச அரசாங்க முறையின் குறைபாடுகள்

1. தனியார் சொத்துரிமைக்கு இங்கு இடம் கிடைப்பதில்லை.
2. மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கும்.
3. தனியார் நிறுவனங்களில் மக்கள் பணியாற்றுவதுபோல அரசாங்க நிறுவனங்களில் திறமையாகப் பணியாற்றுவார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது.
4. அரசாங்கத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளிலும் பொதுவுடைமைக்கட்சியின் சர்வாதிகாரம் காணப்படும்.

IV. சுவீஸ் அரசாங்கமுறை

சுவீஸ் அரசாங்க முறையை பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறையின் சில இயல்புகளையும், ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையின் சில இயல்புகளையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாகக் கூறலாம். சுவீஸ் நிர்வாகத்துறைக்குக் கூட்டுநிர்வாக அவையே பொறுப்பாக உள்ளது. இதன் உறுப்பினர்கள் சட்டமன்றத்தினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதனாலும், சட்டமன்றங்களுக்குச் சென்று விவாதங்களில் கலந்து கொள்ளக் கூடிய நிலை இருப்பதனாலும், மசோதாக்களை சமர்ப்பிக்கின்ற நிலை இருப்பதனாலும் பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையின் இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

அதேவேளை நிர்வாகத்துறை கொண்டுவரும் மசோதாக்களையும், திட்டங்களையும் சட்டமன்றம் ஏற்கமறுக்குமிடத்து, நிர்வாகத்துறை பதவி விலகத் தேவையில்லை என்ற நிலை இருப்பதனாலும் நிர்வாகத்துறையின் உறுப்பினர்கள் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இல்லாதிருப்பதனாலும் ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையின் இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளது எனலாம். இதைவிட நிர்வாகத்துறையைத் தேர்ந்தெடுத்த பின்னர் 4 ஆண்டுகளுக்குப் பதவி நீக்க முடியாது என்ற நிலையும் ஜனாதிபதி முறையை ஒத்ததாக உள்ளது.

இவ்வாறு 2 முறைகளின் இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தபோதும் சுவீஸ் அரசாங்க முறையை அதற்கேயுரிய புதிய அரசாங்க முறை என்றே கூறலாம்.

சுவீஸ் அரசாங்க முறையின் பண்புகள்

1. நிர்வாகத்துறை சட்டமன்றத்தினால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்ற போதும் தனித்துவமாகச் செயற்படுதல்: நிர்வாகத்துறை சட்டமன்றமான பாராளுமன்றத்தில் இரு சபைகளின் கூட்டு கூட்டத்தில் தெரிவுசெய்யப்படுகின்றது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் நிர்வாகத்துறைக்கு தெரிவு செய்யப்பட முடியாது. அவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்டால் அவர் உடனடியாகவே தனது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியை இராஜினாமா செய்தல் வேண்டும். நிர்வாகத்துறைக்கு எதிராகப் பாராளுமன்றத்தில் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை கொண்டு வந்து பதவி நீக்கவும் முடியாது. இதனால் 4 ஆண்டுகால பதவிகாலத்துக்கும் சட்டத்துறையின் தலையீடுகள் பெரியளவுக்கின்றி தனித்துவமாகச் செயற்பட முடிகின்றது.

2. நிர்வாகத்துறை பன்மைத்தன்மை வாய்ந்ததாக இருத்தல்: நிர்வாகத்துறையை உருவாக்கும் போது சுவிற்சர்லாந்தின் தேசிய இனங்களின் நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே உருவாக்கப்பட்டது. கூட்டு நிர்வாக அவை என அழைக்கப்படுகின்ற நிர்வாகத்துறையில் 7 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகிக்கின்றனர். நாட்டில் வாழும் 3 தேசிய இனங்களுக்கும் விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் இங்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. ஜேர்மன் மொழி பேசுவோரிலிருந்து 4 பேரும், பிரெஞ்சு மொழி பேசுவோரிலிருந்து இருவரும், இத்தாலி மொழி பேசுவோரிலிருந்து ஒருவரும் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். 7 பேரும் சுழற்சி முறையில் வருடத்துக்கு ஒருதடவை கூட்டு நிர்வாக அவைக்கு தலைமை வகிக்கின்றனர். அமைச்சர் பதவிகளும் சுழற்சி முறையிலேயே வழங்கப்படுகின்றன. ஒரு வருடம் ஒரு துறையில் அமைச்சராக இருப்பவர் அடுத்த வருடம் இன்னொருதுறையின் அமைச்சராக இருப்பார்.

3. கொள்கைகளில் தொடர்ச்சியைப் பேணக்கூடிய நிலை இருத்தல்: உறுப்பினர்கள் பலர் திரும்பத்திரும்ப தெரிவு செய்யப்படக்கூடிய நிலை இருப்பதனால் அரசு பின்பற்றும் கொள்கைகளில் ஒரு தொடர்ச்சியைப் பேணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. நிர்வாகத்துறை பன்மைத்தன்மை வாய்ந்ததாக இருப்பதனால் முரண்பாடுகளுக்கிடையே ஐக்கியத்தையும் பேணக்கூடியநிலை ஏற்படுகிறது.

சுவீஸ் அரசாங்க முறையின் நன்மைகள்

1. சுவீஸின் பல்லினத்தன்மைக்கு ஏற்ற அரசாங்க முறையாக உள்ளது.
2. ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையினதும் பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையினதும் பல நல்ல இயல்புகளை இவ்வரசாங்கமுறை தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது.
3. சட்டத்துறையில் நிர்வாகத்துறை தங்கி இராததனால் சட்டத்துறையில் தலையீட்டின்றி துரித அபிவிருத்திகளை மேற்கொள்ள முடிகின்றது.

சுவீஸ் அரசாங்க முறையின் குறைபாடுகள்

1. நிர்வாகத்துறை மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படாத ஒன்றாக இருப்பதனால் இது மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டுக்குத் தடையாக இருக்கின்றது.
2. நிர்வாகத்துறையிலும் சட்டமன்றத்திலும் வேறுவேறான கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கும்போது அரசாங்கத்தில் சுமுக செயற்பாட்டைப் பேணமுடியாத நிலை ஏற்படலாம்.

சுவீஸ் அரசாங்க முறையின் பண்புகள்

நகரவாசலு கம்பிரவு கங்காசுர உச்சை
 சுவீஸ் அரசாங்க முறையின் பண்புகள்
 நிர்வாகத்துறை சட்டமன்றத்தினால் தேர்ந்தெடுக்கப்
 பட்டவர்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படாத
 ஒன்றாக இருப்பதனால் இது மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டுக்குத்
 தடையாக இருக்கின்றது.
 நிர்வாகத்துறையிலும் சட்டமன்றத்திலும் வேறுவேறான
 கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கும்போது
 அரசாங்கத்தில் சுமுக செயற்பாட்டைப் பேணமுடியாத நிலை
 ஏற்படலாம்.

அரசியல் யாப்புகள்

[CONSTITUTIONS]

நவீன அரசுகள் எல்லாம் அரசியல் யாப்பிற்கு உட்பட்ட அரசுகளாக உள்ளன. இங்கு அரசின் அனைத்து நடவடிக்கைகளும் அரசியல் யாப்பிற்கு ஏற்பவே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இதனால் நவீன அரசுகளில் குறிப்பாக தாராண்மை ஜனநாயக கோட்பாட்டினை பின்பற்றுகின்ற அரசுகளில் அரசியல் யாப்புகள் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. அரசியல் யாப்பின்படி செயற்படாத அரசுகளை அங்கீகரிப்பதிலும் சர்வதேச சமூகம் தயக்கம் காட்டியே வருகின்றது.

அரசியல் யாப்புகள் என்றால் என்ன?

அரசொன்றின் அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, அதிகாரம், தொழிற்பாடு ஆகியவற்றையும் அவ்வரசின் எல்லைக்குட்பட்ட மக்களின் உரிமைகளையும் கடமைகளையும் அம்மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையிலான உறவுகளையும் தெளிவாக விளக்கும் விதிகளின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டமாகும்.

அரசியல் யாப்பின் முக்கியத்துவம் அல்லது பயன்பாடுகள்

1. மனம் போன போக்கிலும் தவறான முறையிலும் ஆட்சி நடத்தப்படுவதை அரசியல் யாப்பு தவிர்க்கின்றது.
2. மக்களின் உரிமைகள் அரசியல் யாப்பின் மூலம் உறுதி செய்யப்படுகிறது.
3. ஒரு நாட்டின் அரசியல் உறுதிப்பாட்டிற்கு உதவுகின்ற ஒன்றாக அரசியல் யாப்பு காணப்படுகின்றது.
4. சட்டத்தின் ஆட்சி என்ற அம்சம் நடைமுறையில் செயற்படுவதற்கு அரசியல் யாப்புகள் உதவுகின்றன.

அரசியல் யாப்பின் உள்ளீடுகள்

அரசியல் யாப்பின் உள்ளீடுகள் பற்றி பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் கருத்து நிலவுவதில்லை. அரசியல் யாப்பு அறிஞர்களும், அரசியல் அறிஞர்களும் இது பற்றி முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் ஒன்றிற்கு ஒன்று வேறுபட்டவையாக உள்ளன.

அரசியல் யாப்பு அறிஞர்கள் யாப்புச் சட்டங்களுடன் தொடர்பான பிரதான சட்டக் கருத்துக்களுக்கும். அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் பிரதான இடம் வழங்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர்.

இதற்கு மாறுபட்ட வகையில் அரசியல் அறிஞர்கள் ஆட்சி முறையோடு தொடர்பான அரசியல் கருத்துக்களுக்கும். மனித உரிமைகளுக்கும் பிரதான இடம் வழங்க வேண்டும் என வலியுறுத்துகின்றனர்.

எனினும் பொதுவாக அரசியல் யாப்பு ஒன்றின் மூலம் பின்வரும் இரு பிரதான விடயங்கள் வெளிப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது:

1. யாப்புறுத்தலும்
2. அரசியல், பொருளாதார, சமூக தத்துவம்

1. யாப்புறுத்தலும்

இதன்படி ஆட்சிமுறையோடு தொடர்புடைய பின்வரும் விடயங்கள் யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும் எனக் கருதப்படுகிறது:

- (i) அரசியல் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் தாபனங்களின் கட்டமைப்பு.
- (ii) ஒவ்வொரு தாபனத்தினதும் அதிகாரம், அதனை நடைமுறைப்படுத்தும்முறை, அதன் வரையறை, தாபனங்களுக்கு இடையிலான தொடர்பு.
- (iii) அரச தாபனங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பும் அதனை நடைமுறைப்படுத்தும் முறையும்.
- (iv) யாப்புத்திருத்தம்

2. அரசியல் பொருளாதார சமூகத்தத்துவம்

இதன்படி பின்வரும் விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும் எனக் கருதப்படுகிறது:

அரசியல் யாப்பு என்றால் என்ன?

அரசியல் யாப்பு என்றால் என்ன என்பது தொடர்பாகவும் அரசியல் அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

ஜேம்ஸ் பிறைஸ் (JAMES BRYCE) :

சட்டத்தினால், சட்டத்தின் ஊடாக நிறுவப்பட்ட அரசியல் சமுதாயம் ஒன்றின் வடிவமே அரசியல் திட்டம் ஆகும். அதாவது நிச்சயமான உரிமைகளுடனும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொழிற்பாடுகளுடனும் கூடிய நிலையான நிறுவனங்கள் சட்ட ரீதியாக நிறுவிக் கொண்ட அரசியல் சமூக அமைப்பே அரசியல் திட்டம் ஆகும்.

பிறைஸ்பிரபு (LORD BRYCE) :

ஒரு அரசின் அமைப்பு, அதன் உறுப்புகளிடையே செய்யப் பட்ட அதிகாரப்பகிர்வு, அவற்றின் அதிகார எல்லை, அதைச் செயற்படுத்த வேண்டிய முறை, அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, அதன் உரிமைகள், இதற்கு மக்களிடம் உள்ள கடமைகள், மக்களின் உரிமைகள் போன்ற யாவற்றையும் உள்ளடக்கியதே அரசியல் திட்டம் ஆகும்.

டைசி (DIECY) :

ஒரு நாட்டில் அதிகாரப் பங்கீட்டையும் அதன் தொழிற்பாட்டையும் நிர்ணயிக்கக் கூடிய கொள்கைகள் அடங்கிய அடிப்படை சட்டமே அரசியல் திட்டமாகும்.

கில்கிறைஸ்ட் (GILL GHIRST) :

அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும் அதன் உறுப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பகிர்வையும் அமுல்படுத்த தேவையான பொதுக் கொள்கைகளையும் நிர்ணயிக்கக் கூடிய எழுதப்பட்ட எழுதப்படாத சட்டங்களின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டமாகும்.

சேர் ஹென்றி மெயின் (SIR HENRY MAINE) :

அரசாங்கத்தின் அமைப்பையும் தொழிற்பாடுகளையும் பற்றிக்கூறும் விதிகளின் தொகுப்பே அரசியல் திட்டமாகும்.

- (i) அரசு பின்பற்றும் அரசியல் பொருளாதாரக் கொள்கை.
- (ii) பன்முக சமூகமாயின் அரசு நடுநிலையாளனாக செயற்படுவதற்கான வழிவகைகள்.

இவற்றினை விட பிரஜைகளின் உரிமைகள், அவற்றினை பாதுகாப்பதற்கு வேண்டிய வழிவகைகள் போன்றனவும் உள்ளடக்கப்பட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

அரசியல் யாப்புகளின் வகைகள்

அரசியல் யாப்புகள் பொதுவாக பின்வரும் மூன்று வகைகளாகப் பாகுபடுத்தப்படுகின்றன:

1. வரைந்த, வரையா யாப்புகள் அல்லது எழுதப்பட்ட, எழுதப்படாத யாப்புகள்.
2. நெகிழும், நெகிழா யாப்புகள்.
3. ஒற்றையாட்சி, சமஷ்டியாட்சி யாப்புகள்.

1. வரைந்த வரையா யாப்புகள் அல்லது எழுதப்பட்ட எழுதப்படாத யாப்புகள்.

அரசியல் யாப்பின் தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே வரைந்த வரையா யாப்புகள் பாகுபடுத்தப்படுகின்றன.

- (i) வரைந்த யாப்புகள் (WRITTEN CONSTITUTION)

ஒரு அரசியல் யாப்பானது எழுத்து வடிவில் காணப்படின் அது வரைந்த அரசியல் யாப்பு எனப்படும். அதாவது அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள், மக்களின் உரிமைகள், அரசியல் யாப்பு திருத்த முறைகள் ஆகிய அனைத்தும் எழுத்துவடிவில் காணப்படும்.

இவ்வகையான அரசியல் யாப்புகள் சிறப்பு மாநாடு ஒன்றினால் வரையப்பட்டதாகவோ (உ+ம் அமெரிக்கா), அரசியல் நிர்ணய சபையினால் உருவாக்கப்பட்டதாகவோ (உ+ம் இந்தியா), தேசிய சட்டசபையால் உருவாக்கப்பட்டதாகவோ (உ+ம் இலங்கையின் 1978ஆம் யாப்பு) இருக்கலாம்.

இவ்வகையான அரசியல் யாப்புகளுக்கு உதாரணங்களாக அமெரிக்கா, பிரான்ஸ், சுவிற்சர்லாந்து, இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளின் அரசியல் யாப்புகளைக் குறிப்பிடலாம்.

வரைந்த அரசியல் யாப்புகளின் நன்மைகள்

1. வரைந்த யாப்புக்களில் ஒரு அரசின் முக்கியமான செயற்பாடுகள் அனைத்தும் எழுத்து வடிவில் கூறப்பட்டுள்ளதால், அரசாங்க செயற்பாடுகளை நடத்துவது இலகுவானதாக இருக்கும்.
2. மக்களின் உரிமைகள் அரசியல் யாப்பின் மூலம் உத்தரவாதப்படுத்தப்படுவதனால் அவர்களின் உரிமைகளைப் பேணக்கூடிய நிலை காணப்படுகிறது.
3. ஆட்சியாளர்கள் தான்தோன்றித்தனமாகவும் எதேச்சதிகாரம் உடையவர்களாகவும் செயற்படுவதைத் தடுக்கின்றது.
4. அரசாங்கம் உறுதியாக இருப்பதற்கு வழிவகுக்கின்றது.

வரைந்த யாப்பின் குறைபாடுகள்

1. அரசாங்கத்துடன் தொடர்புடைய எல்லா விடயங்களையும் யாப்பினுள் வரைந்துவிட முடியாது. இதனால் வரையாத விடயங்கள் எல்லாம் தேவையற்றவை என்ற கருத்து வளர்ந்து விடும்.
2. எழுத்து வடிவில் உள்ளவற்றிற்கு மட்டும் கட்டுப்பாட்டு ஏனையவற்றிற்கு கட்டுப்படாத நிலைமை ஏற்படலாம்.
3. மக்களின் உரிமைகள் அனைத்தையும் யாப்பில் எழுதி விட முடியாது. அவ்வாறு எழுதப்படாதவை மக்களுக்கு இல்லையா? என்ற கேள்வி நிலவும்.
4. அரசியல் யாப்பில் கூறப்பட்டுள்ள விடயங்களைத் தவிர ஏனைய விடயங்களில் அரசியல்வாதிகள் தன்னிச்சையாக செயற்பட முற்படலாம்.
5. வரையப்பட்ட யாப்பு நெகிழ்ச்சியற்ற யாப்பாக இருக்கும் போது காலத்தின் தேவைக்கேற்ப யாப்பினை மாற்றியமைக்க முடியாத நிலை ஏற்படலாம்.
6. காலந்தோறும் தோன்றும் பிரச்சினைகளை வரையப்பட்ட யாப்பினால் தீர்த்து விட முடியாது.

7. மக்களினுடைய வாழ்க்கை முறைகள் மரபுகளினாலேயே கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன. எழுதப்பட்ட யாப்பில் மரபுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது குறைவாக இருப்பதனால் மக்களை ஒழுங்குபடுத்துவது கடினமாக இருக்கும்.

(ii) வரையப்படாத யாப்புகள் (UNWRITTEN CONSTITUTION)

ஓர் அரசியல் யாப்பானது எழுத்து வடிவில் காணப்படாது பாரம்பரியமாக பின்பற்றப்படுகின்ற மரபுகளைக் கொண்டிருப்பின் அது எழுதா அரசியல் யாப்பு அல்லது வரையப்படாத அரசியல் யாப்பு எனப்படும். பிரித்தானிய அரசியல் யாப்பு எழுதப்படாத அரசியல் யாப்புக்கு உதாரணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

எழுதப்படாத அரசியல் யாப்பில் விதிகள் தெளிவாக குறிப்பிடப்படுவது இல்லை. இதனால் அவ்விதிகளுக்கான விளக்கத்தை நீதிமன்றங்களே வழங்குகின்றன. எனவே நீதிமன்றங்கள் சுதந்திரமாக செயற்படுகின்ற போதே எழுதப்படாத யாப்பு நடைமுறையில் பயனுடையதாக இருக்கும்.

வரையா யாப்பின் நன்மைகள்

1. இவ்யாப்பில் மரபுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. இதனால் மக்கள் யாப்பிற்கு கட்டுப்படும் தன்மை அதிகமாக இருக்கும்.
2. இவ் யாப்பு நெகிழ்ச்சியான யாப்பாகும். இதனால் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவது இலகுவானதாக இருக்கும்.
3. இவ்வரையாயாப்பின் மூலம் மரபு ரீதியான அரசாங்க நிறுவனங்களையும் அரசியற் பழக்கவழக்கங்களையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள முடியும்.
4. வரையா யாப்பிற்கான பொருள் கோடல் (அர்த்தம் கூறுதல்) நீதிமன்றங்களே வழங்குவதனால் நீதியரசு செயற்படுவதற்கு வாய்ப்புண்டு.
5. அரசியல் யாப்பில் உள்ளடக்கப்படாத விடயங்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்படும் நிலை காணப்படும்.

வரையா யாப்பின் குறைபாடுகள்

1. ஒரு அரசாங்கத்தை நடாத்துவதற்கான ஒழுங்கு விதிகள் யாப்பில் இல்லாத படியால் அரசாங்கத்தை நடாத்துவது கடினமானது.
2. அரசாங்கங்கள் மக்களுடைய உரிமைகளை மீறக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.
3. சட்டத்தின் ஆட்சி நடைபெறுவது கடினம்.
4. அரசின் கொள்கைகளையும் நோக்கங்களையும் அடையாளம் காணமுடியாத நிலை ஏற்படும்.
5. சிறுபான்மையினருக்கான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் எழுத்தில் இல்லாத படியால் சிறுபான்மையினரின் நலன்கள் பாதிக்கப்படுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படலாம்.
6. ஒரு வரைந்த யாப்பின் கீழ்செயற்படக்கூடிய சூழ்நிலை இல்லாவிடின் அரசாங்கம் உறுதியற்றதாகிவிடும்.
7. அரசியல் யாப்பு என்பது சாதாரண சட்டங்களை விட மேலானதாகும். அதனைத் திருத்துவதற்கு அல்லது மாற்றுவதற்கு விசேட முறைகள் எழுத்தில் இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. வரையா யாப்பில் இவ்வம்சம் காணப்படுவதில்லை.

மேலும் அரசொன்றின் அரசியல் யாப்பினை மேற்குறிப்பிட்டது போல முழுமையாக எழுதப்பட்ட யாப்பு என்றோ முழுமையாக எழுதப்படாத யாப்பு என்றோ வகைப்படுத்துவது தற்கால அரசுகளைப் பொறுத்தவரை கடினமாக உள்ளது.

ஓர் அரசியல் யாப்பினை முற்றாக எழுதப்பட்டது என்றோ, முற்றாக எழுதப்படாதது என்றோ கூற முடியாது. எழுதப்பட்ட அரசியல் யாப்பில் எழுதப்படாத பல மரபுகள் நடைமுறையில் உள்ளன. உதாரணமாக எழுதப்பட்ட அரசியல் யாப்பினைக் கொண்ட அமெரிக்க அரசியல் யாப்பில் எழுதப்படாத பல மரபுகள் காணப்படுகின்றன. ஜனாதிபதி அமைச்சரவையை அமைத்தல் அமெரிக்காவின் மரபு வழிவந்த தொன்றாகும்.

எழுதப்படாத அரசியல் யாப்பினைக் கொண்ட பிரித்தானியாவில் பல எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் நடைமுறையில் உள்ளன. 1689 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட உரிமைகள் மசோதா 19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிறைவேற்றப்பட்ட வாக்குரிமை சட்டங்கள்

1915,1945இல் நிறைவேற்றப்பட்ட பாராளுமன்ற சட்டங்கள் என்பன அங்குள்ள எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் ஆகும்.

இவ்வாறு இயல்பாகவே (விகிதாசாரத்தில் வேறுபாடுகள் இருந்த போதும்) எழுதப்படாத சட்டங்கள் நடைமுறையில் இருப்பதனால் இவ்வகைப்படுத்தல் தெளிவான வகைப்படுத்தலாக இருக்க முடியாது எனவும் கூறப்படுகிறது.

2. நெகிழும் நெகிழா அரசியல் யாப்புகள்

(i) நெகிழும் அரசியல் யாப்பு (FLEXIBLE CONSTITUTION)

சாதாரண சட்டங்களை மாற்றுவது , திருத்துவது போன்று அரசியல் யாப்பினையும் திருத்த, மாற்ற முடியுமாயின் அவ்வரசியல் யாப்பு நெகிழும் அரசியல் யாப்பு எனப்படும். (உ-ம்) பிரித்தானியா, நியூசிலாந்து, இத்தாலி.

நெகிழும் அரசியல் யாப்பின் நன்மைகள்

1. காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப அரசியல் யாப்பில் மாற்றங்களைச் செய்யக்கூடிய நிலை காணப்படுகின்றது.
2. பன்முகச் சமூகங்கள் வாழ்கின்ற நாடுகளாக இருப்பின் அச்சமூகங்களின் பிரச்சினைகளை தீர்க்கக் கூடிய வகையில் அரசியல் யாப்பு மாற்றங்களை மேற்கொள்வது இலகுவானதாக உள்ளது.
3. அரசியல் யாப்பின் இறுக்கம் குறைவாக உள்ளதனால் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப பொருளாதார கொள்கைகளில் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதும் இலகுவானதாகும்.

நெகிழும் அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகள்

1. அரசியல் யாப்பு அடிக்கடி திருத்தங்களையும் மாற்றங்களையும் சந்திக்க வேண்டி ஏற்படலாம். இதனால் அரசாங்கத்தின் உறுதித் தன்மை குறைவடைவதற்கான வாய்ப்புண்டு.
2. அரசியல் யாப்பினை அடிக்கடி மாற்றக் கூடிய நிலை காணப்படுவதால் யாப்பில் உள்ள மக்கள் உரிமைகளுக்கு பாதிப்பு ஏற்படலாம்.

3. யாப்பு அடிக்கடி மாறக்கூடிய நிலை காணப்படுவதால் அரசியல், பொருளாதார கொள்கைகளில் ஒரு தொடர்ச்சியைப் பேணுவது கடினமாக இருக்கும்.
4. பல் சமூக மக்கள் வாழுகின்ற நாடாக இருப்பின் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளுக்கு இவ் யாப்பினால் பாதுகாப்பு வழங்குவது கடினமாகும்.
5. சமஷ்டி ஆட்சி நாடாக இருப்பின் சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட சிறிய அரசுகளுக்கு இவ் யாப்பு பாதுகாப்பானதாக அமையாது.

(ii) நெகிழா அரசியல் யாப்புகள் (RIGID CONSTITUTION)

ஓர் அரசியல் யாப்பினைத் திருத்துவதற்கு அல்லது மாற்றுவதற்கு விசேட வழிமுறைகள் பின்பற்றப்படுமாயின் அது நெகிழா அரசியல் யாப்பு எனப்படும். அதாவது சாதாரண சட்டங்களைத் திருத்துவது மாற்றுவது போன்று அரசியல் யாப்பினையும் திருத்துவது, மாற்றுவது இயலாமல் இருப்பின் அது நெகிழா அரசியல் யாப்பு எனப்படும். (உ+ம்) அமெரிக்கா, இலங்கை, சுவீற்சர்லாந்து, அவுஸ்திரேலியா, ஜேர்மனி.

அமெரிக்கா

அமெரிக்காவில் அரசியல் யாப்பினைத் திருத்த வேண்டுமாயின் மத்திய சட்ட சபையான காங்கிரஸின் இரு சபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதோடு அதனை 3/4 பங்கு மாநிலங்களின் சட்ட மன்றங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுதலும் வேண்டும்.

இலங்கை

சிலவகையான யாப்பு திருத்தங்களுக்குப் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மை அவசியம் ஆகும். மேலும் சில வகையான திருத்தங்களுக்குப் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் மக்கள் தீர்ப்பு ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதம் பெறுதல் அவசியம் ஆகும்.

இந்தியா

இந்தியாவில் சில வகையான திருத்தங்களுக்குப் பாராளுமன்றத்தில் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். வேறு சிலவகையான திருத்தங்களுக்குப் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மை தேவையானதாகும். மாநிலங்களோடு தொடர்புபட்ட விடயங்களுக்குப் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களின் சம்மதமும் அவசியமானதாகும்.

இந்த வகையில் பார்க்கும்போது இந்திய அரசியல் யாப்பினை ஓரளவு நெகிழாத்தன்மை வாய்ந்த யாப்பு எனக் குறிப்பிடலாம்.

நெகிழா அரசியல் யாப்பின் நன்மைகள்

1. அரசியல் யாப்பு மாற்றுவது, திருத்துவது கடினமாக இருப்பதனால் அரசாங்கம் உறுதித்தன்மை உடையதாக இருக்கிறது.
2. அரசியல் யாப்பில் உள்ள மக்கள் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.
3. அரசியல் பொருளாதார கொள்கைகளில் ஒரு தொடர்ச்சியைப் பேணுவது இலகுவானதாக உள்ளது.
4. ஆட்சியாளர்கள் தன்னிச்சையாக செயற்படுவதை இது தடுக்கின்றது.
5. பன்முக சமூக மக்கள் வாழ்கின்ற நாடாக இருப்பின், சிறுபான்மைமக்களுக்கு இவ்யாப்பு பாதுகாப்பானதாக இருக்கும்.
6. சமஷ்டி ஆட்சி நாடாக இருப்பின் சமஷ்டியில் இணைந்த சிறிய அரசுகளுக்கு உகந்த பாதுகாப்பினைத் தரும் யாப்பாக இது காணப்படும்.

நெகிழா அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகள்

1. காலத்தின் தேவைக்கேற்ப யாப்பில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவது கடினமாக உள்ளது.
2. பன்முக சமூக அமைப்பு கொண்ட நாடுகளில் ஏற்படுகின்ற பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பது கடினம்.

3. யாப்பிலே இறுக்கம் அதிகமாக காணப்படுவதால் மாறிவரும் உலகப் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப உள்நாட்டில் சிறந்த பொருளாதார கொள்கைகளை உருவாக்குவது கடினம்.

மேற்கூறியவாறு நெகிழும் யாப்பு, நெகிழா யாப்பு எனப் பாகுபாடு செய்தாலும் இங்கு யாப்பின் வெளிவாரியான தன்மையே கவனத்தில் எடுக்கப்படுகிறது. யாப்பு செயற்படும் அரசியல் பொருளாதார சமூக சூழ்நிலைகளும், யாப்பின் செயற்பாட்டில் அவை ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு சமூகத்தில் நெகிழும் தன்மையும் நெகிழா தன்மையும் யாப்பின் நெகிழும், நெகிழா தன்மைகளை நிர்ணயிக்கின்றன. உதாரணமாக பிரித்தானிய யாப்பு நெகிழும் தன்மை வாய்ந்ததாயினும் பிரித்தானிய சமூகம் நெகிழாத்தன்மை உடையதாக உள்ளது. இதனால் அந்நாட்டின் யாப்பும் நடைமுறையில் நெகிழாத் தன்மையுடையதாகக் காணப்படுகிறது. மாறாக அமெரிக்க யாப்பு இறுக்கமான நெகிழாத்தன்மை வாய்ந்ததாயினும் சமூக முறை நெகிழ்ச்சியுடையதாக இருப்பதால் யாப்பின் இறுக்கமானத் தன்மை பெரும்பாலும் குறைந்துள்ளது. எனவே யாப்பின் வெளிவாரியான தன்மையை மட்டும் கவனத்தில் கொண்டு யாப்புக்களைப் பாகுபடுத்துதல் பொருத்தமற்றது.

3. ஒற்றையாட்சி யாப்பும், சமஷ்டி ஆட்சி யாப்பும்

ஓர் அரசின் இறைமை அதிகாரம் ஒன்று குவிதல் அல்லது பிரிந்து செல்லுதல் என்ற அடிப்படையில் ஒற்றையாட்சி யாப்பும் சமஷ்டி ஆட்சி யாப்பும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு ஒரு தனி மத்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பின் அது ஒற்றையாட்சி யாப்பு என அழைக்கப்படும். இதற்கு மாறுபட்ட வகையில் அரசியல் அதிகாரத்தை பிரயோகிப்பது மத்தியரசு மட்டுமன்றி, பிரதேச அரசுகளும் பங்குபற்றும் வகையில் அதிகாரம் யாப்பின் மூலம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருப்பின் அது சமஷ்டி ஆட்சி யாப்பென அழைக்கப்படும்.

இறைமை, அதிகாரம் என்பவை யாப்பின் மூலம் பிரித்தளிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? அல்லது ஒரு முகப்படுத்தப்படுகின்றதா? என்ற பிரதான விடயத்தின் அடிப்படையிலேயே ஒற்றையாட்சி யாப்புக்கும் சமஷ்டி ஆட்சி யாப்புக்கும் இடையிலான வேறுபாடு நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது.

(i) ஒற்றையாட்சி அரசியல் யாப்புகள்

ஒரு அரசின் இறைமை அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு ஒரு தனி மத்திய அரசிடம் மாத்திரம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருப்பின் அது ஒற்றை ஆட்சி அரசியல் யாப்பு எனப்படும்.

பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், பெல்ஜியம், டென்மார்க், பின்லாந்து, இத்தாலி, இலங்கை போன்றவற்றை ஒற்றையாட்சி யாப்பு நாடுகளுக்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

ஒற்றையாட்சி அரசியல் யாப்பின் பண்புகள்

1. அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் பொறுப்பு தனியொரு மத்திய அரசிடம் மாத்திரம் ஒப்படைக்கப் பட்டிருக்கும்.
2. ஒரே சட்டத்துறை, ஒரே நிர்வாகத்துறை, ஒரே நீதித்துறை என்பன காணப்படும்.
3. இறைமை பிரிபடாதிருக்கும்.
3. மத்திய அரசு ஒருதலைப்பட்சமாக அரசியல் யாப்பினை மாற்றமுடியும்.
4. தனியினங்களைக் கொண்ட நாடுகளுக்குப் அதிகம் பொருத்தமுடையதாக இருக்கும்.
5. உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் மத்திய அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்ட அதிகாரங்களை மாத்திரம் பெற்றிருக்கும்.
6. ஆயுதம் தாங்கிய படைகள் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கும்.

ஒற்றையாட்சி அரசியல் யாப்பின் நன்மைகள்

1. தனியாக மத்திய அரசாங்கம் மாத்திரம் நாடு முழுவதையும் நிர்வகிப்பதால் நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான நிர்வாகம் காணப்படும்.
2. ஒரே ஒரு அரசாங்கம் இருப்பதனால் அரசியல் யாப்பினை திருத்துவதும் மாற்றுவதும் இலகுவானது.
3. உள்ளூராட்சி அமைப்புகளும் மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருப்பதால் நாட்டில் உள்ள அனைத்து நிறுவனங்களையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொள்வது இலகுவாகும்.

4. தனியினங்களைக் கொண்ட நாடுகளுக்குப் பொருத்தமான ஆட்சி முறையாக இருக்கும்.
5. சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன நாடு முழுவதற்கும் ஒரே மாதிரியானதாக இருக்கும்.
6. ஒரே ஒரு அரசாங்கம் காணப்படுவதால் முடிவுகளை எடுப்பது இலகுவானதாக இருக்கும்; அதேவேளை உறுதியான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள முடியும்; நிர்வாகமும் பலம் பொருந்தியதாகக் காணப்படும்.
7. தேசிய உணர்வும் ஒருமைப்பாடும் மேலோங்கி காணப்படும்.
8. நெருக்கடியான காலங்களில் எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய ஆற்றலும் இவ்வாட்சியியலில் காணப்படும்
9. ஒரே ஒரு அரசாங்கம் காணப்படுவதால் அரசாங்கத்திற்கான செலவினமும் குறைவாக இருக்கும்.

ஒற்றையாட்சி அரசியல் யாப்பின் குறைபாடுகள்

1. தனியொரு அரசாங்கத்திடம் அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பதால் தன்னிச்சையாக செயற்பட வாய்ப்புண்டு.
2. பல சமூகங்கள் வாழுகின்ற நாடுகளில் பெரும்பான்மை சமூகமே ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பற்றக் கூடியதாக இருப்பதால் ஏனைய சமூகங்கள் பாதிக்கப்படும் நிலை ஏற்படும்.
3. நாட்டின் நிலப்பரப்பு பெரியதாக இருந்தால் ஒரே ஒரு அரசாங்கத்தினால் அதை நிர்வகிப்பது கடினமாக இருக்கும்.
4. பிரதேசங்களின் தேவைக்கும் நாட்டின் தேவைக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் காணப்படும்.

(ii) சமஷ்டி ஆட்சி யாப்புகள்

ஒரு நாட்டின் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதில் மத்திய அரசு மட்டுமன்றி பிரதேச அரசுகளும் பங்குபற்றும் வகையில் அதிகாரம் யாப்பின் மூலம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருப்பின் அவ்வாப்பு சமஷ்டி ஆட்சியாப்பு எனப்படும். உதாரணமாக அமெரிக்கா, கனடா, சுவிஸ், ஜேர்மனி, இந்தியா (அரைச் சமஷ்டி).

சமஷ்டி ஆட்சியின் பண்புகள்

சமஷ்டி ஆட்சியைப் பொறுத்தவரை பின்வரும் பண்புகள் அங்கு காணப்படும்:

1. அரசியல் யாப்பின் மேன்மை.
2. அதிகாரப் பங்கீடு.
3. எழுதப்பட்ட நெகிழா அரசியல் யாப்பு.
4. பக்கம் சாராத வலுவான அதிகாரம் கொண்ட நீதித்துறை.
5. இரண்டாவது சபையில் பிரதேசங்களுக்குச் சம பிரதிநிதித்துவம்.
6. இரட்டைக் குடியரிமை.
7. இருவகையான அரசாங்கங்களும் சுயாதீன ஆட்சிப் பரப்பை கொண்டிருக்கும்.
8. சகல பிரஜைகளும் இரு அரசாங்கங்களுக்கும் கீழ்ப்படிவர்.
9. இருமட்டங்களிலான அரசாங்கங்கள் நிலவும்.
10. பன்மைச் சமூகங்களுக்கு அதிகம் பொருந்தும்.

இவற்றை சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்:

1. அரசியல் யாப்பின் மேன்மை

சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் அரசியல் யாப்பே மேன்மை பொருந்தியதாகக் காணப்படும். இவ்வாட்சியில் காணப்படுகின்ற மத்திய அரசாங்கமும், பிரதேச அரசாங்கங்களும் அரசியல் யாப்பில் இருந்தே அதிகாரத்தை பெற்றுக் கொள்கின்றன. அரசியல் யாப்பினை திருத்துவது, மாற்றுவது கூட மத்திய அரசாங்கமும் பிரதேச அரசாங்கங்களும் இணைந்தே மேற்கொள்கின்றன. அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் கோடல் வழங்கும் அதிகாரமும் பக்கம் சாராத உயர் நீதிமன்றத்திடம் மட்டும் ஒப்படைக்கப்படும்.

2. அதிகாரப் பங்கீடு

சமஷ்டி ஆட்சி யாப்புகளில் அதிகாரப் பங்கீடே பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றது. ஒற்றை ஆட்சி யாப்பில் இருந்து சமஷ்டி ஆட்சியை வேறுபடுத்துவதும் இவ்வதிகாரப் பங்கீடே ஆகும்.

அதிகார பங்கீட்டினை பொறுத்தவரை மூன்று வகையான முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன.

1. மத்திய அரசுக்கென சில அதிகாரங்களை ஒதுக்கி விட்டு ஏனையவற்றை பிரதேச அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்களாக விட்டு விடல். உ- ம் அமெரிக்கா.
2. பிரதேசங்களில் அதிகாரங்களை வரையறுத்து விட்டு எஞ்சியவற்றை மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களாக விட்டு விடல். உ-ம் கனடா.
3. மத்திய அரசின் பட்டியல், பிரதேச அரசாங்கங்களின் பட்டியல், பொதுப்பட்டியல் என மூன்று வகையாக அதிகாரங்களைப் பிரித்து வழங்கல். உ-ம் இந்தியா.

இந்தியாவில் மத்திய பட்டியலில் உள்ள விடயங்களில் மத்திய அரசாங்கம் மாத்திரம் சட்டங்களை இயற்றலாம். மாநிலங்களின் பட்டியலில் உள்ள விடயங்களில் மாநில அரசாங்கங்கள் மாத்திரம் சட்டங்களை இயற்றலாம்.

பொதுப்பட்டியலில் உள்ள விடயங்களில் மத்திய அரசாங்கம், மாநில அரசாங்கங்கள் ஆகிய இருதரப்பினரும் சட்டங்களை இயற்றலாம். அவ்வாறு இயற்றும் போது முரண்பாடுகள் ஏற்படின் மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டமே செல்லுபடியாகும்.

3. எழுதப்பட்ட நெகிழா யாப்பு

சமஷ்டி ஆட்சியின் யாப்பானது எழுதப்பட்ட யாப்பாக இருத்தல் வேண்டும். அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கம், பிரதேச அரசாங்கங்களிடையே பங்கிடப்பட வேண்டி இருப்பதால் யாப்பு எழுத்தில் இருக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தப்படுகிறது. அதிகாரங்கள் எழுத்தில் இருக்கும் போதே அதை நடைமுறைப்படுத்துவது இலகுவாக இருக்கும். முரண்பாடுகள் வரும் போது நீதிமன்றத்தினால் பக்கம் சாராத தீர்ப்பு வழங்கப்படும். இதுபோன்ற காரணங்களாலேயே சமஷ்டி யாப்பு எழுதப்பட்ட யாப்பாக இருக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகிறது.

மேலும் சமஷ்டி யாப்பானது நெகிழா யாப்பாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அதிகாரம் இரு அரசாங்கங்களுக்கிடையே பகிரப்படுவதால் நெகிழா யாப்பாக இருத்தல் வேண்டுமென வலியுறுத்தப்படுகிறது. யாப்பை திருத்துவது, மாற்றுவது போன்ற விடயங்களில் இரு அரசாங்கங்களும் இணைந்தே அவற்றினை மேற்கொள்கின்றன.

உதாரணமாக அமெரிக்க அரசியல் யாப்பினை திருத்த அல்லது மாற்ற வேண்டுமாயின் சட்டசபையான காங்கிரஸின் இருசபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையுடன் அதற்கான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதோடு, 3/4 பங்கு மாநில சட்ட மன்றங்களின் சம்மதமும் அதற்கு அவசியமானதாகும்.

4. பக்கம் சாராத நீதித்துறை

சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் உருவாகுவதற்கான வாய்ப்புண்டு. அங்கு மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் பிரதேச அரசாங்கங்களுக்கும் இடையே முரண்பாடு ஏற்படலாம். அல்லது பிரதேச அரசாங்கங்களுக்கு இடையே முரண்பாடு ஏற்படலாம். அல்லது அரசியல் யாப்பிற்கு பொருள் கோடல் வழங்குவதில் முரண்பாடு ஏற்படலாம். இவ்வாறு முரண்பாடுகள் ஏற்படும் போது விசாரணை செய்து தீர்ப்பளிக்க பக்கம் சாராத வலுவான அதிகாரம் கொண்ட நீதித்துறை அவசியமானதாகும். இதனாலேயே இவ்வாறான பக்கம் சாராத நீதித்துறை இருக்க வேண்டும் என சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் வலியுறுத்தப்படுகிறது. குறிப்பாக நாட்டின் உயர்ந்த நீதிமன்றமான உயர்நீதிமன்றத்திடம் இவ்வதிகாரம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என வற்புறுத்தப்படுகிறது.

அமெரிக்க நீதிமன்றம் சமஷ்டி யாப்பினைப் பொறுத்தவரை சிறந்த உயர் நீதிமன்றமாகக் கருதப்படுகிறது. அது பல தடவைகள் மத்திய அரசுக்குச் சார்பாகவும், மேலும் பல தடவைகள் பிரதேச அரசாங்கங்களுக்குச் சார்பாகவும் தீர்ப்புகளை வழங்கி உள்ளது.

5. இரண்டாவது சபையில் சம பிரதிநிதித்துவம்

சமஷ்டி ஆட்சிக்குரிய பண்புகளில் இதனை பிரதானமாக குறிப்பிடாவிட்டாலும் இன்று நடைமுறையில் இருக்கும் சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளில் இது காணப்படுகின்றது.

மத்திய சட்டசபையில் 2ஆவது மன்றம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அது சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட பிரதேச அரசாங்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தக் கூடியதாக அமைக்கப்படுகின்றது.

பிரதிநிதித்துவ அமைவைப் பொறுத்தவரை எல்லா நாடுகளிலும் சமபிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுவது இல்லை; பிரதேசங்களின் சனத்தொகை விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்பவே பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படுகின்றது (உ-ம் - இந்தியா). ஆனால் அமெரிக்காவில் மட்டும் எல்லா மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் சமபிரதிநிதித்துவம் இங்கு வழங்கப்படுகிறது.

6. இரட்டைக் குடியரிமை

இப்பண்பு அமெரிக்க சமஷ்டியில் காணப்படுகிறது. நாட்டுக் குடியரிமையும், பிரதேச அரசாங்கத்தின் குடியரிமையும் ஒருவருக்கு வழங்கப்படுவதே இரட்டைக் குடியரிமை எனப்படும்.

அமெரிக்க பிரஜை ஒருவர் அமெரிக்க குடியரிமையையும், தான் எந்த மாநிலத்தில் வாழ்கின்றாரோ அவ் மாநிலத்தின் குடியரிமையையும் பெற்றுக் கொள்கின்றார்.

சமஷ்டி ஆட்சி உருவாகுவதற்கான காரணங்கள்

1. அரசியல்

அரசியல் காரணங்களும் சமஷ்டி ஆட்சியை உருவாக்குவதில் பிரதான பாத்திரத்தை வகிக்கின்றன. அவ்வரசியல் என்பது ஒரே வகைப்பட்ட கொள்கையை பின்பற்றுவதாக இருக்கலாம் அல்லது வெவ்வேறு வகைப்பட்ட கொள்கைகளைப் பின்பற்றுவதாக இருக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசம் புறக்கணிக்கப்படும் போதும் அப்பிரதேசங்கள் சமஷ்டி ஆட்சியைக் கோரலாம்.

2. பொருளாதாரம்

சிறிய அரசுகள் ஒன்றாக இணைவதன் மூலம் தமது பொருளாதார வளங்களை பெருக்கிக் கொள்ள கூடியதாக இருக்கும். மூலப் பொருட்களை பெற்றுக் கொள்வதற்கும் உற்பத்தி பொருட்களை விற்பனை செய்வதற்கும் சிறிய அரசுகளுக்கு சமஷ்டி ஆட்சி முறை பெரிதும் துணைபுரிகின்றது. அதேவேளை இவ்வாட்சி முறையினால் அவ்வாட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசங்களின் பொருளாதாரங்கள் அபிவிருத்தி அடைவதற்கும் வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுகின்றன.

3. சமூகம்

பல்வேறு சமூகங்கள் ஒர் அரசில் இருக்கின்ற போது அவைகளுக்கு இடையிலான வேற்றுமைகளுக்கு மத்தியிலும் ஒற்றுமையைப் பேணுவதற்கு இச் சமஷ்டி ஆட்சிமுறை உதவுகிறது. ஒரு சமூகம் இன்னொரு சமூகத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவதையும் இது தவிர்க்கின்றது. நவீன காலங்களில் உலகில் தோன்றுகின்ற பல சமஷ்டிகள் பலசமூகத்தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டே உருவாக்கப்படுகின்றன. இந்திய சமஷ்டி, சுவில் சமஷ்டி ஆகியவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

4. பாதுகாப்பு

சிறிய அரசுகள் தமது பாதுகாப்பினை பலப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் சமஷ்டி ஆட்சியில் விரும்பி இணைகின்றன. இதன் மூலம் சிறிய அரசுகள் வெளி ஆதிக்கத்தில் இருந்து தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்கின்றன. அமெரிக்க சமஷ்டிமுறை பாதுகாப்பின் அடிப்படையில் எழுந்த சமஷ்டி முறை எனலாம். அமெரிக்க சுதந்திர போரினைத் தொடர்ந்து 13 அரசுகள் இணைந்து ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசினை உருவாக்கின.

ஒரு சமஷ்டி முறை வெற்றிகரமாக இயங்குவதற்குத் தேவையான நிபந்தனைகள்

ஒரு வெற்றிகரமான சமஷ்டிக்குப் பின்வரும் நிபந்தனைகள் அவசியமானவை ஆகும்:

1. எழுதப்பட்ட நெகிழா மேன்மை மிக்க அரசியல் யாப்பு.
2. செம்மையான முறையில் அதிகாரப் பங்கீடு.
3. பக்கம் சாராத அதியுயர் அதிகாரத்தைக் கொண்ட நீதித்துறை.
4. சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட அரசுகள் சமமானவையாகக் கருதப்படல்.
5. தேசிய ரீதியாக அரசியல் கட்சிகள் வளர்ச்சியடைந்திருத்தல்.
6. சமஷ்டி அரசுகள் புவியியல் ரீதியாக அண்மித்தவையாக இருத்தல்.

மேற்கண்டவற்றை சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்:

1. எழுதப்பட்ட நெகிழா மேன்மைமிக்க அரசியல் யாப்பு.
(சமஷ்டி ஆட்சியின் பண்புகளைப் பார்க்க)
2. செம்மையான முறையில் அதிகாரப் பங்கீடு.
(சமஷ்டிஆட்சியின் பண்புகளைப் பார்க்க)
3. பக்கம் சாராத அதியுயர் அதிகாரத்தைக் கொண்ட நீதித்துறை.
(சமஷ்டிஆட்சியின் பண்புகளைப் பார்க்க)

4. சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட அரசுகள் அனைத்தும் சமமானவையாகக் கருதப்படல்.

சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட அரசுகளுக்கிடையே ஏற்றத்தாழ்வுகளோ அதிகார வேறுபாடுகளோ இருக்கக்கூடாது. அவ்வாறு இருப்பின் அச்சமஷ்டிமுறை சிறந்த முறையில் இயங்க முடியாது. இந்தியாவில் ஜம்மு காஷ்மீர் மாநிலத்திற்கு ஏனைய மாநிலங்களைவிட அதிக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அம்மாநிலம் தனக்கென ஒரு தனியான அரசியல் யாப்பினை வைத்திருப்பதற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது தவறானது என பலராலும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது. அமெரிக்காவைப் பொறுத்தவரை பெரிய மாநிலங்களாக இருந்தால் என்ன சிறியவையாக இருந்தால் என்ன அனைத்தும் சமமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

5. தேசிய ரீதியான அரசியல் கட்சிகள் வளர்ந்திருத்தல்.

ஒரு சிறந்த சமஷ்டிக்குத் தேசிய ரீதியாக அரசியற்கட்சிகள் வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் இருத்தல் வேண்டும். குறிப்பாக மத்திய மாநில அரசாங்கங்களைத் தேசிய ரீதியான அரசியற் கட்சிகளே பொறுப்பெடுத்து ஆட்சி செய்யக்கூடிய நிலை இருத்தல்வேண்டும். அப்போது தான் நாட்டில் பிரிவினைகள் ஏற்படாத நிலை தோற்றம் பெறும். அமெரிக்காவில் குடியரசுக் கட்சி, ஜனநாயகக் கட்சி என்ற இரு தேசிய ரீதியிலான கட்சிகளே வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் காணப்படுகின்றன. அமெரிக்க சமஷ்டி முறை சிறப்பாக இயங்க இதுவுமொரு காரணமாகும். ஆனால் இந்தியாவில் காங்கிரஸ் கட்சி, பாரதீய ஜனதா கட்சி, இடதுசாரிகட்சிகள் என்பன தேசிய ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்த கட்சிகளாக இருந்த போதும், பல மாநிலங்களில் மாநிலக் கட்சிகள் செல்வாக்குப் பொருந்தியனவாக விளங்குகின்றன. தமிழ் நாட்டில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், அண்ணா திராவிட முன்னேற்ற கழகம் என்பனவும், ஆந்திராவில் தெலுங்கு தேசம் கட்சியும், அசாமில் அசாம் கணபரிஸத் கட்சியும், பஞ்சாப்பில் அகாலிதள் கட்சியும், ஜம்மு காஷ்மீரில் ஜம்மு காஷ்மீர் மாநாட்டு கட்சியும், மீசோராமில் மீசோராம் தேசிய முன்னணியும் செல்வாக்கு பொருந்திய கட்சிகளாக உள்ளன. இதனால் இந்திய சமஷ்டி முறையில் தேசிய ரீதியான அரசியல் செயற்படுவதற்கு சிரமங்கள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

6. சமஷ்டி அரசுகள் புவியியல் ரீதியாக அண்மித்தவையாக இருத்தல்.

சமஷ்டி அரசுகளின் பாதுகாப்பையும் நிர்வாகத்தையும் இலகுவான முறையில் பேணுவதற்கு சமஷ்டி அரசுகள் அண்மையானவையாக இருத்தல் வேண்டும். பங்களாதேஷ் ஒரு தனி நாடாகப் பிரிவதற்கு முன்னர் பாகிஸ்தான் சமஷ்டியின் ஓர் அங்கமாகவே விளங்கி இருந்தது. ஆனால் இவை இரண்டும் நிலத்தொடர்ச்சியில் அண்மித்ததாக இருக்கவில்லை. இவை இரண்டுக்கும் இடையே 1200 மைல் நீளத்தில் இந்தியா இருந்தது. பங்களாதேஷ் தனிநாடாக பிரிந்தமைக்கு இவ்வண்மித்தவையாக இல்லாமையும் ஒரு காரணமாகச் சுட்டிகாட்டப்படுகிறது.

சமஷ்டி ஆட்சி முறையின் அண்மைகாலப் போக்குகள்

1. மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் துரிதமாக அதிகரித்து வருகின்றன.

சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகள் தம்முடைய பாதுகாப்பு, பொருளாதார, அபிவிருத்தி, பிரிவினை உணர்வுகளைத் தடுத்தல், உள்நாட்டு கிளர்ச்சிகளைத் தடுத்தல் என்பவற்றிற்காக மத்திய அரசின் அதிகாரங்களை அதிகரித்து வருகின்றன. இந்தியாவில் அரசியல் யாப்பு ரீதியாகவே மத்திய அரசாங்கம் அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்த போதும் நடைமுறை செயற்பாடுகள் ஊடாகவும் நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் ஊடாகவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் மேலும் அதிகரித்துள்ளன. அமெரிக்காவிலும் காங்கிரஸின் சட்டங்களினூடாகவும் "பொதிந்துள்ள அதிகாரம்" என்ற கோட்பாட்டினூடாகவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. நாட்டின் பாதுகாப்பு, பொருளாதார நலன் என்பவை இதற்குக் காரணங்களாக கூறப்படுகின்றன.

2. மாநிலங்கள் தனி அரசுகளாகப் பிரிந்துபோகும் போக்கும் அதற்காக போராட்டங்களை நடாத்துகின்ற போக்கும் அதிகரித்து வருகின்றன.

மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரங்களைக் கொடுக்காத சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளிலேயே இப்போக்கு நிலவுகின்றது. மத்திய அரசில் ஒரு இனத்தின் ஆதிக்கம் அதிகளவில் இருப்பதும், பல நாடுகளில் போதிய அதிகாரங்கள் இல்லாத நிலையில் தமது அரசியல் அபிவிருத்திகளைத் தீர்க்க முடியாமல் இருப்பதும் இந்த முடிவுகளை மாநிலங்கள் எடுப்பதற்குக் காரணமாகின்றன.

முன்னைய சோவியத் யூனியன் உடைந்து 16 அரசுகளாக மாறியமைக்கும் யூகோஸ்லேவியா சமஷ்டி உடைந்து புதிய அரசுகள் உருவாகியமைக்கும் இதுவே காரணம் ஆகும்.

இந்தியாவில் பல மாநிலங்கள் தனிநாட்டுக்கான போராட்டத்தினை நடாத்தி வருகின்றன. அசாம், ஜம்மு காஷ்மீர், திரிபுரா, மணிப்பூர், நாகலாந்து போன்ற மாநிலங்களில் இவ்வாறான தனிநாட்டு போராட்டங்கள் நடைபெற்றுவருகின்றன.

3. ஒரு மாநில அரசுக்குள் இருக்கும் பல்வேறு சிறிய இனங்களும் கூட தங்களுக்குத் தனியான மாநில அரசு தேவை என கோரி போராட்டங்களை நடாத்தி வருகின்றன.

இந்தியாவில் இப்போக்கு அதிகமாக உள்ளது. மீசோராம் மக்கள் இதற்கான போராட்டத்தினை நடாத்தி தங்களுக்கென தனியான மாநிலம் ஒன்றையே பெற்றுக் கொண்டனர்.

ஆந்திர மாநிலத்தில் வாழும் தெலுங்கான மக்கள் தங்களுக்கான தனியான மாநிலம் கோரி போராட்டத்தினை நடாத்தி வருகின்றனர். இலங்கையிலும் இனப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வாக சமஷ்டி ஆட்சி-முன்வைக்கப்படும் போது தங்களுக்குத் தனியான மாநிலம் தேவை என்ற கோரிக்கையை முஸ்லிம் மக்கள் எழுப்பி வருகின்றனர்.

4. நாடுகள் தங்களுக்குள் இணைந்து ஒரு பொதுவான கூட்டரசை அமைக்கும் போக்கும் தற்போது வளர்ந்து வருகிறது.

(உ-ம்) (1) முன்னைய சோவியத் யூனியனில் இருந்து பிரிந்து போன 11 அரசுகள் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வாறான அமைப்பு ஒன்றினை உருவாக்கி உள்ளன.

(உ-ம்) (2) ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து உருவாக்கியுள்ள ஐரோப்பிய யூனியனையும் இவ்வாறு தோற்றம் பெற்ற கூட்டரசெனக் கூறிக்கொள்ளலாம்.

சமஷ்டிக் கொள்கையின் அடிப்படையில் இவ்வாறு வளர்ச்சி-யடைந்த கூட்டமைப்பை நாடுகளின் கூட்டாட்சி (Confederation) என அழைத்துக் கொள்கின்றனர்.

சமஷ்டி யாப்பின் நன்மைகள்

1. வேற்றுமைகள் நிலவும் சமூகத்தில் ஒருமைப் பாட்டினை உருவாக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

2. மத்திய அரசாங்கமானது மனம் போன போக்கில் செயற்படுவதைத் தடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.
3. சிறுபான்மை இனங்கள் தங்களினுடைய பிரதேசங்களில் அதிகாரங்களைப் பெற்று வாழக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.
4. பிரதேசங்களில் துரித அபிவிருத்தியினை ஏற்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கும்.
5. நாட்டின் அரசியலமைப்பு பன்முகத்தன்மை வாய்ந்ததாகக் காணப்படும்.
6. நிலப்பரப்பு பெரிதாக உள்ள நாடுகளில் சமஷ்டி ஆட்சி முறை நிர்வாகத்தை இலகுவாக நடாத்துவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

சமஷ்டியாப்பின் குறைபாடுகள்

1. ஒருமுகமான ஆட்சியினை ஏற்படுத்த முடியாது.
2. அதிகாரங்கள், சுதந்திரங்கள் இருப்பதால் சமஷ்டியில் இணைந்து கொண்ட அரசுகள் பிரிவினை கோரும் நிலை உருவாகிறது. (உ-ம்) இந்திய சமஷ்டியில் பஞ்சாப், அசாம், ஜம்மு காஷ்மீர் போன்ற மாநிலங்கள் பிரிவினைப் போராட்டங்களை நடாத்தி வருகின்றன.
3. சட்டமுறையான ஒருமைப்பாட்டிற்கும், நிர்வாக ஒருமைப்பாட்டிற்கும் இடையூறு ஏற்படுகின்றது.
4. சிறிய சிறிய சமூகங்கள் கூட தங்களுக்கென மாநில அரசுகளைக் கோருகின்ற நிலை ஏற்படுகின்றது. (உ-ம்) இந்தியாவில் "தெலுங்கான" மக்களின் கோரிக்கை.
5. சமஷ்டி ஆட்சி நாடுகளின் அரசியல் யாப்புகள் நெகிழா யாப்புக்களாக இருப்பதால் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப மாற்றங்களை மேற்கொள்வது கடினமாக இருக்கும்.

12

உரிமைகள்

[RIGHTS]

உரிமைகள் என்றால் என்ன?

திருப்திகரமான குடியியல் வாழ்க்கையினையும் அரசியல் வாழ்க்கையினையும் அனுபவிப்பதற்கு மனிதர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய அடிப்படை நிபந்தனைகளே உரிமைகள் ஆகும்.

இதன்படி உரிமைகளைப் பரந்த அடிப்படையில் குடியியல் உரிமைகள் என்றும், அரசியல் உரிமைகள் என்றும் அரசியலாளர்கள் பாகுபடுத்துகின்றனர். குடியியலில் உரிமைகளை (சிவில்உரிமைகள்), பொருளாதார உரிமைகள், சமூக உரிமைகள் என்றும் மேலும் பாகுபடுத்துகின்றனர்.

உரிமை என்ற எண்ணக்கருவின் வரலாற்று வளர்ச்சி

உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனை நீண்டகாலமாக வளர்ச்சியடைந்து வந்த ஒன்றாகும். 1215இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட மக்னாகாட்டா (பேருரிமை பத்திரம்) ஒப்பந்தம் உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனையின் ஆரம்பமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. மக்கள் மன்னனுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்து சில உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொண்டனர். 1688இல் உரிமைகள் பட்டயம் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியைக் காட்டி நின்றது. இது பாராளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் அரசரைக் கொண்டுவந்தது. 1789 இல் நடைபெற்ற பிரான்ஸியப் புரட்சி உரிமை பற்றிய சிந்தனையில் மேலும் ஒரு வளர்ச்சியைக் குறித்து நின்றது. மக்களாட்சி பற்றிய சிந்தனைகளும் அதிகாரப் பிரிவினை பற்றிய சிந்தனைகளும் பிரான்ஸியப் புரட்சியின் தத்துவங்கள் மூலமே வளர்ச்சியடைந்தன.

1789இல் அமெரிக்க சுதந்திர பிரகடனம் பிறப்பினால் அனைவரும் சமன் என்றும் அனைவருக்கும் சம உரிமை உண்டு என்றும் குறிப்பிட்டதன் மூலம் உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனைக்குப்

பங்களித்திருந்தது. 1791இல் அமெரிக்க அரசியல் யாப்பின் முதல் பத்து திருத்தங்களாக அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப்பட்டமை அதற்கு யாப்பு அந்தஸ்தினைக் கொடுத்தது.

அதேவேளை 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அறிஞர்களும் உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனையின் வளர்ச்சிக்கு பங்களிப்புகளைச் செய்திருந்தனர். லொக், எட்மண்ட் பேர்க் போன்ற பிரித்தானிய அறிஞர்களும் வால்டேயர், ரூசோ, மொண்டெஸ்கியூ போன்ற பிரான்ஸிய அறிஞர்களும் தோமஸ்பெய்ன், தோமஸ் ஜெபர்சன் போன்ற அமெரிக்க அறிஞர்களும் இவர்களில் முக்கியமானவர்களாக விளங்கினர்.

எனினும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து உரிமைகள் பற்றிய நவீன சிந்தனை வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் போது யூதர்களுக்கு எதிரான இனப்படுகொலையே இவ் நவீன சிந்தனைகளுக்குக் காரணமாக விளங்கியது.

இதுபோன்ற இனப்படுகொலைகள் எதிர்காலத்தில் வரக்கூடாது என்பதில் உலக நாடுகள் அக்கறைப்பட்டன. உரிமைகள் பற்றிய நவீன சிந்தனையில் இரண்டு ஆவணங்கள் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன.

1. 1945 இல் வெளியிடப்பட்ட ஐக்கிய நாடுகள் சபை பட்டயம்.
2. 1948 இல் வெளியிடப்பட்ட மனித உரிமைகள் பிரகடனம்.

இவ்விரு ஆவணங்களிலும் மனித உரிமைகள் பிரகடனமே மிகப் பிரதானமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

மனித உரிமைகள் பிரகடனம் 1948ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 10ஆம் திகதி ஐ.நா.சபையின் பொதுச்சபையினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இப் பிரகடனத்தைப் பல நாடுகள் ஏற்றுக்கொண்டு அதற்கான ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டன. தனி மனித சுதந்திரம், சட்டத்திற்கு உட்பட்ட பாதுகாப்பு, அடிமை ஒழிப்பு, வாழ்வுரிமை, சொத்துரிமை, பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை, மதவுரிமை போன்ற பல்வேறு விடயங்களை மனித உரிமைகள் பிரகடனம் உள்ளடக்கியிருந்தது. சர்வதேச ரீதியாக மனித உரிமைகளைக் கண்காணிப்பதற்காக ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் சர்வதேச மனித உரிமை ஆணைக்குழு ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டது. நாடுகளில் மனித உரிமை மீறல்களுக்கு உள்ளானவர்கள் உள்நாட்டு தீர்ப்பில் அதிருப்தியுறின் சர்வதேச மனித உரிமை ஆணைக்குழுவிற்கு விண்ணப்பிக்கலாம்.

ஐரோப்பிய நாடுகள் தங்களது நாடுகளின் மனித உரிமைகளைக் கண்காணிப்பதற்காக 1953 செப்டம்பர் மாதம் 08ஆம் திகதி

உரிமைகள் தொடர்பான முயற்சிகள்

- 1215 - மக்னாகாட்டா
- 1688 - உரிமைகள் பட்டயம்
- 1789 - பிரான்ஸியப் புரட்சி
- 1789 - அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனம்
- 1791 - அமெரிக்க யாப்பின் முதல் 10 திருத்தங்கள்
- 1945 - ஐக்கிய நாடுகள் சபை பட்டயம்
- 1948 - மனித உரிமைகள் பிரகடனம்
- 1959 - சிறுவர் உரிமைகப் பிரகடனம்
- 1966 - ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் உருவாக்கப்பட்ட குடியியல், அரசியல் உரிமைகள் உடன்படிக்கை மற்றும் சமூக, பொருளாதார, கலாசார உரிமைக்கான உடன்படிக்கை
- 1979 - ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பெண்கள் உரிமை பற்றிய பிரகடனம்
- 1984 - ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சித்திரவதைகளுக்கெதிரான பிரகடனம்
- 1986 - சகலவிதமான இனப்பாகுபாடுகளையும் அழிக்கும் சர்வதேச உடன்படிக்கை மற்றும் சிறுவர் உரிமைகள் பற்றிய உடன்படிக்கை
- 1989 - சிறுவர் உரிமைகள் மீதான சமவாயம்

ஐரோப்பிய மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவை உருவாக்கிக் கொண்டன. அராபிய நாடுகள் 1968 செப்டம்பரில் அராபிய நாடுகளின் மனித உரிமை ஆணையம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி கொண்டன. ஆபிரிக்க நாடுகள் 1961இல், கென்யாவில் நடைபெற்ற ஆபிரிக்க நாடுகளின் மாநாட்டில் மனித உரிமைகளையும் அதனை கண்காணிப்பதற்கான மனித உரிமை ஆணைக்குழுவையும் கொள்கையளவில் ஏற்றுக்கொண்டன. ஆனால் மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவை இதுவரை உருவாக்கவில்லை.

இந்தியா 1950இல் உருவாக்கிய புதிய அரசியல் யாப்பில் மனித உரிமைகள் பலவற்றை அடிப்படை உரிமைகளாகச் சேர்த்ததுடன் 1993 ஒக்டோபர் 30இல் தேசிய மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவையும் உருவாக்கியிருந்தது. அமெரிக்காவின் மனித உரிமைகள் கண்காணிப்பு அமைப்பு ஆசிய மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு என்பனவும் இச்செயற்பாட்டில் முக்கிய பங்கினை வகித்தன.

இலங்கை 1955இல் ஐ.நா.சபையின் உறுப்பினராகச் சேர்ந்த வேளையே ஐ.நா.சபையின் மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டது. ஆனால் 1972ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட முதலாவது குடியரசு அரசியல் யாப்பிலேயே அடிப்படை உரிமைகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. 1978 யாப்பு அதனை மேலும் பலப்படுத்தியது. 1983இல் மனித உரிமைகளைக் கண்காணிப்பதற்காக மனித உரிமை ஆணைக்குழுவையும் உருவாக்கிக் கொண்டது.

மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் நிறுவனங்களுக்கு அடுத்ததாகப் பெரிய பங்களிப்பினைச் செய்த நிறுவனம் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையாகும். லண்டனைத் தலைமையாகக் கொண்ட இவ்வமைப்பு உலக நாடுகள் மேற்கொள்ளும் மனித உரிமை மீறல்களைக் குறிப்பாகக் கைதிகள் சித்திரவதை போன்ற விடயங்களை அறிக்கையாக வருடந்தோறும் வெளியிடுகின்றது. இவ்வறிக்கை குறிப்பிட்ட நாடுகளுக்கு சர்வதேச சமூகம் அழுத்தம் கொடுப்பதில் முக்கிய பங்கினை ஆற்றியிருந்தது. இதன் பணிகளுக்காக 1977 ஆம் ஆண்டு இவ்வமைப்புக்கு நோபல் பரிசும் வழங்கப்பட்டது.

மனித உரிமைகள் பற்றிய சிந்தனையின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சிக்கு 1966 இல் கைச்சாத்திடப்பட்ட இரு பிரதான உடன்படிக்கைகள் பங்களித்திருந்தன. அவையாவன :

1. ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் உருவாக்கப்பட்ட குடியியல், அரசியல் உரிமைக்கான உடன்படிக்கை.

2. சமூக, பொருளாதார, கலாசார உரிமைக்கான உடன்படிக்கை. ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் பொதுச்சபை 1966 டிசம்பர் 16 இல் இவ்விரு உடன்படிக்கைகளையும் ஏற்று அங்கீகரித்தது.

1979ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய நாடுகள் சபை பெண்கள் உரிமை பற்றிய பிரகடனத்தையும் 1984ஆம் ஆண்டு சித்திரவதைகளுக்கெதிரான பிரகடனத்தையும் வெளியிட்டது. இப்பிரகடனங்ளை இலங்கையும் ஏற்று அங்கீகரித்துள்ளது. 1995ஆம் ஆண்டு பெண்கள் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான விருப்பத்தெரிவு ஆவணத்தையும் இலங்கை ஏற்றுக்கொண்டது.

இவற்றினைவிட சகல விதமான இனப்பாகுபாடுகளையும் ஒழிக்கும் சர்வதேச உடன்படிக்கை, சிறுவர் உரிமைகள் பற்றிய உடன்படிக்கை என்பனவும் முக்கியமானவையாக உள்ளன. இவற்றினை ஏற்றுக்கொண்ட நாடுகளுக்கு சட்டக்கடப்பாடுகளும் உண்டு.

இதில் குடியியல், அரசியல் உரிமைகள் தொடர்பான விருப்பத்தெரிவிடை ஆவணம் ஒன்று தயாரிக்கப்பட்டு அதுவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இவ் ஆவணம் அதில் கைச்சாத்திட்ட நாடுகளுக்கு சட்டக்கடப்பாட்டினையும் விதித்தது. இதன்படி நாடுகள் இது தொடர்பான சட்ட ஏற்பாடுகளையும் நிறுவன ஏற்பாடுகளையும் தத்தம் நாடுகளில் உருவாக்க வேண்டும் என விதிக்கப்பட்டது. அத்துடன் உரிமை மீறல்களுக்கு உள்ளானவர்கள் தங்கள் நாட்டு நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்பில் அதிருப்தியற்றால் ஐ.நா.மனித உரிமைகள் குழுவிற்கு விண்ணப்பிப்பதற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது. இது 1976 23ஆம் திகதி மாதம் தொடக்கம் நடைமுறைக்கு வந்தது. 1997இல் இலங்கை இவ் விருப்பத்தெரிவிடை ஆவணத்தில் கைச்சாத்திட்டிருந்தது.

உரிமைகளின் தோற்றம்

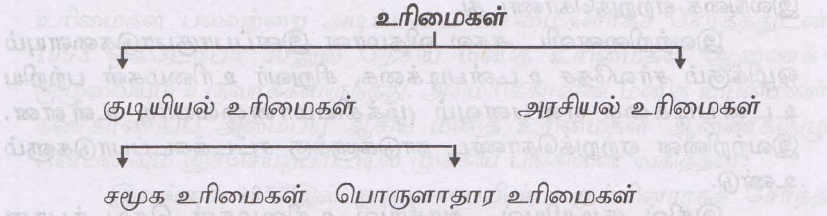
உரிமைகளின் தோற்றம் தொடர்பாக இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன.

1. மனிதனுக்கு உரிமைகள் பிறப்பிலேயே உரித்தாகுகின்றன.
2. உரிமைகள் மனிதருக்கு அரச சட்டங்களினால் உரித்தாக்கப்படுகின்றன.

உரிமைகளை அனுபவித்தல் தொடர்பாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்து தனக்கும், முழு சமூகத்திற்கும் நன்மை பயக்கும்

வகையில் உரிமைகளை அனுபவித்தல் வேண்டும் என்பதாகும். இதன்படி உரிமைகளைக் கட்டாயமாக கடமைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி, கடமைகளை நிறைவேற்றாது உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியாது என்பது வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இதன்படி பார்க்கும் போது உரிமைகளும், கடமைகளும் ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்களாக உள்ளன.

உரிமைகளின் வகைகள்

உரிமைகளை பின்வரும் இரண்டு வகைகளாகப் பாகுபடுத்தலாம்:

அ. குடியியல் உரிமைகள்

ஆ. அரசியல் உரிமைகள்

அ. குடியியல் உரிமைகள்

குடியியல் வாழ்க்கையினைத் திருப்திகரமாக அனுபவிப்பதற்கு மனிதர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாத நிபந்தனைகளே குடியியல் உரிமைகள் ஆகும். இவை இருவகைகளாக பாகுபடுத்தப்படுகின்றன.

(1) சமூக உரிமைகள்

(2) பொருளாதார உரிமைகள்

(1) சமூக உரிமைகள்

சமூக வாழ்க்கையினைத் திருப்திகரமாக மேற்கொள்வதற்கு மனிதர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய நிபந்தனைகளே சமூக உரிமைகள் எனப்படுகின்றன. பின்வருவன சமூக உரிமைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன:

- (1) வாழ்வதற்கான உரிமை.
  - (2) கல்வி கற்பதற்கான உரிமை.
  - (3) விரும்பிய மதத்தினை பின்பற்றும் உரிமை.
  - (4) சிந்திப்பதற்கும், வெளிப்படுத்துவதற்குமான உரிமை.
  - (5) ஒன்று கூடும் உரிமை.
  - (6) பேச்சுரிமை, எழுத்துரிமை.
  - (7) சமவாய்ப்புகளைப் பெறுவதற்கான உரிமை.
  - (8) குடும்ப வாழ்க்கையை அனுபவிக்கும் உரிமை.
  - (9) காரணத்தைக் கூறாமல் கைது செய்யப்படாமல் இருப்பதற்கான உரிமை.
  - (10) குற்றவாளி எனத் தீர்ப்பளிக்கும் வரை நிரபராதி என்ற அந்தஸ்தில் இருக்கும் உரிமை.
  - (11) காலாவதியான சட்டங்களினால் தண்டிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கான உரிமை.
  - (12) நடமாடும் உரிமை.
  - (13) பொது நடவடிக்கைகளில் பங்கு பற்றும் உரிமை.
  - (14) ஒப்பந்த உரிமை.
- (2) பொருளாதார உரிமைகள்**

பொருளாதார வாழ்க்கையினைத் திருப்திகரமாக மேற்கொள்வதற்கு மனிதர்களுக்குத் தேவையான இன்றியமையாத நிபந்தனைகள் பொருளாதார உரிமைகள் எனப்படுகின்றன.

பின்வருவன பொருளாதார உரிமைகளாக கொள்ளப்படுகின்றன:

- (1) வேலை செய்யும் உரிமை.
- (2) நியாயமான சம்பளத்தினை பெறும் உரிமை.
- (3) தொழிற்சங்கங்களை அமைக்கும் உரிமை.
- (4) தொழிற்சங்கங்களில் அங்கத்தவராக சேரும் உரிமை.
- (5) விரும்பிய தொழில் ஒன்றினை ஆரம்பிக்கும் உரிமை.

(6) சொத்துரிமை

(7) ஓய்வெடுப்பதற்கும் பொழுதுபோக்குதற்குமான உரிமை.

ஆ. அரசியல் உரிமைகள்

அரசியல் வாழ்க்கையினை திருப்திகரமாக அநுபவிப்பதற்கு மனிதர்களுக்கு அவசியமான இன்றியமையாத உரிமைகளே அரசியல் உரிமைகள் எனப்படும். பின்வருவன அரசியல் உரிமைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன:

(1) வாக்களிக்கும் உரிமை.

(2) தேர்தல்களில் போட்டியிடும் உரிமை.

(3) அரசாங்கப் பதவிகளை வகிக்கும் உரிமை.

(4) அரசாங்கத்தை விமர்சிக்கும் உரிமை.

(5) அரசாங்கத்திற்கு மனுச் செய்யும் உரிமை.

உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு நவீன அரசுகள் மேற்கொள்ளும் வழிமுறைகள்

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகளில் பொதுவாக பின்வரும் வழிமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன:

1. அடிப்படை உரிமைகளை அரசியல் யாப்பில் உள்ளடக்கல்.

2. உரிமைகளை பாதுகாக்கும் அதிகாரத்தை நீதித்துறைக்கு வழங்கல்.

3. சட்டவாட்சியை உறுதிப்படுத்தல்.

4. மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் ஆணைக்குழுக்களை நியமித்தல்.

5. ஒம்பூட்டஸ்மன் போன்ற அதிகாரிகளை நியமித்தல்.

6. சமமான பிரஜைகள், சமமான வாய்ப்புக்கள் என்ற கோட்பாட்டை நிலை நிறுத்தல்.

7. சமூகத்தில் சில பிரஜைகளுக்கு மட்டும் சட்டம் பிறப்பிக்கும் அரசாங்கத்தின் ஆற்றலை இல்லாது ஒழித்தல்.

8. சுதந்திரமானதும், பாரபட்சமற்றதுமான தொடர்பாடல் சாதனங்களை செயற்படவைத்தல்.
9. அதிகார துஷ்பிரயோகத்தைத் தடுக்கும் வகையில் அரசியல் அதிகாரம் ஓரிடத்தில் குவிவதைத் தடுத்தல்.
10. பொருளாதார வளங்கள் பிரஜைகளிடையே நியாயமான முறையில் பகிர்ந்து கொள்வதனை உறுதிப்படுத்துதல்.
11. அரசு சமயச் சார்பற்றதாக இருத்தல்.

இவற்றை சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்:

1. அடிப்படை உரிமைகளை அரசியல் யாப்பில் உள்ளடக்குதல்.

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு பிரதானமாக இவ்வழிமுறையினையே பின்பற்றுகின்றன. மனிதர்கள் திருப்திகரமான குடியியல் வாழ்க்கையையும் அரசியல் வாழ்க்கையையும் அனுபவிப்பதற்கு அடிப்படையாக இருக்கும் நிபந்தனைகளை அரசியல் யாப்பில் சேர்ப்பதன் மூலம் மக்களின் உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்படுகின்றது.

அமெரிக்காவில் உரிமைகள் மசோதா என்ற பெயரில் அரசியல் யாப்பிற்குத் திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு முதல் பத்து திருத்தங்களாக அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப்பட்டன. இலங்கையில் 1972ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் மூலம் முதல் முதலாக அடிப்படை உரிமைகள் அரசியல் யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டன. 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் அது மேலும் வலிமையாக்கப்பட்டது. இலங்கையின் அரசியல் யாப்பில் வாழ்வதற்கான உரிமை சேர்க்கப்படவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்படுகிறது.

2. உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் அதிகாரத்தை நீதித்துறைக்கு வழங்கல்.

அரசியல் யாப்பில் உரிமைகளை எழுதி வைத்தால் மட்டும் போதாது; அவை பாதுகாக்கப்படவும் வேண்டும். அதாவது உரிமைகள் மீறப்படுகையில் அதற்கான பரிகாரத்தினை பெற்றுக் கொள்வதற்கு தெளிவான வழிவகைகள் இருத்தல் வேண்டும். உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் அதிகாரத்தை நீதிமன்றத்திற்கு கொடுப்பதன் மூலம் இவை மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அடிப்படை உரிமைகள் மீறல் தொடர்பாக நீதிமன்றத்தில் முறையிடுவதன் மூலம் அதற்கான பரிகாரத்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். 1978ஆம் ஆண்டு

அரசியல் யாப்பின்படி உரிமை மீறலுக்கு உள்ளான இலங்கையர் ஒருவர் உயர்நீதிமன்றத்திற்கு முறையிடுவதன்மூலம் பரிகாரத்தினை பெற்றுக் கொள்ளலாம். உரிமை மீறல் நடைபெற்று ஒருமாதத்துக்குள் மீறலுக்கு உள்ளானவர் உயர் நீதிமன்றத்தில் முறையிடுதல் வேண்டும். 3 மாதத்துக்குள் உயர் நீதிமன்றம் இதற்கான தீர்ப்பினை வழங்குதல் வேண்டும்.

முறையிடுவதற்கான ஒருமாதகாலம் போதாது என்ற குற்றச் சாட்டு தற்போது பலராலும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

3. சட்டவாட்சியை உறுதிப்படுத்துதல்.

சட்டத்தின் உயர்தன்மையையே சட்டவாட்சி கோட்பாடு வலியுறுத்துகின்றது. சட்டம் அனைத்திற்கும் மேலானதாக இருக்கும் அதேவேளை ஆள்வோரும், ஆளப்படுவோரும் சட்டத்திற்கு கீழ்ப்பட்டவர் ஆவர் என இக்கோட்பாடு கூறுகிறது. இக்கோட்பாட்டிற்கு நவீன பொருள் விளக்கத்தை அளித்த பேராசிரியர் டைசி சட்டம் அனைத்தையும் விட மேலானதும், தனி முதன்மையானதுமாகும் என்றும் சட்டத்தின் முன்னால் யாவரும் சமமானவர் என்றும் சட்டத்தால் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்றும் குறிப்பிட்டார்.

எனவே சட்டவாட்சியை உறுதிப்படுத்துவதனால் உரிமைகளும் பாதுகாக்கப்படுகின்ற நிலை ஏற்படுகின்றது. ஏனெனில் சட்டத்தில் உரிமைகள் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

4. மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் ஆணைக்குழுக்களை அமைத்தல்.

தாராண்மை ஜனநாயக அரசுகள் நீதித்துறைக்கு புறம்பாக மனித உரிமை ஆணைக்குழுக்களை உருவாக்குவதன் மூலமும் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க முயற்சிக்கின்றன. நீதிமன்றங்களுக்கு வேலைப்பளு அதிகமாக இருப்பதாலும், உயர்நிலையில் உள்ள நீதிமன்றங்களைத் தலைநகருக்கு வெளியே தூரத்தில் உள்ள மக்கள் அணுகுவது கடினமாக இருப்பதாலுமே உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் விடயத்தில் மனித உரிமை ஆணைக்குழுக்களையும் இணைத்து கொள்கின்றன.

இலங்கையிலும் மனித உரிமை ஆணைக்குழு செயற்படுகின்றது. இதன் கிளை நிறுவனங்கள் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் செயற்படுகின்றன. மீறல்களுக்கு உள்ளானவர்கள் மிக இலகுவாக அணுகக் கூடியவையாகவும் இவை விளங்குகின்றன.

இலங்கை நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகளிலோ அல்லது மனித உரிமை ஆணைக்குழுக்களின் தீர்ப்புகளிலோ அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். ஐ.நா.வின் மனித உரிமை ஆணைக்குழுவிற்கு விண்ணப்பிக்கும் முறையும் தற்போது நடைமுறையில் உண்டு.

5. ஒம்பூட்ஸ்மன் போன்ற அதிகாரிகளை நியமித்தல் (குறைகேள் அதிகாரி)

அரசு உயர் அதிகாரிகள் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறினால் அது தொடர்பாக விசாரணை செய்வதற்காக ஒம்பூட்ஸ்மன் என்ற பதவி உருவாக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் மூலம் ஒம்பூட்ஸ்மன் பதவி உருவாக்கப்பட்டது. அரசு அதிகாரிகள் பிரஜைகளின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் போது அது தொடர்பாக விசாரணை செய்து பாராளுமன்றத்திற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிப்பதே இவரின் கடமையாகும்.

ஒம்பூட்ஸ்மன் நேரடியாகத் தீர்ப்பளிக்க முடியாமை இலங்கையில் உள்ள ஒம்பூட்ஸ்மன் பதவியின் குறைபாடாக சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது.

6. சமமான பிரஜைகள், சமமான வாய்ப்புக்கள் என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்குதல்.

உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு சமமாக பிரஜைகள் சமமான வாய்ப்புக்கள் என்ற கோட்பாட்டினைப் பின்பற்றுதல் வேண்டும் எனவும் நவீன அரசியலாளர்களால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. சமமான பிரஜைகள் என்பதன் அர்த்தம் இன, சமூக, வர்க்க, அரசியல் வேறுபாடுகளை கவனத்தில் கொள்ளாமல் எல்லாப் பிரஜைகளையும் சமமாக மதித்தல் வேண்டும் என்பதாகும். சமமான வாய்ப்புக்கள் என்பது மேற்கூறிய வேறுபாடுகளைக் கருத்தில் கொள்ளாது, எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் சமமான வாய்ப்புக்களை அளித்தல் வேண்டும் என்பதாகும். இலங்கையின் அரசியல் யாப்பில் அரசு கொள்கையின் தத்துவங்கள் எனும் பகுதியிலும் அடிப்படை உரிமைகள் என்ற பகுதியிலும் இக்கோட்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

7. சமூகத்தில் சில பிரஜைகளுக்கு மட்டும் சட்டம் பிறப்பிக்கும் அரசாங்கத்தின் ஆற்றலை இல்லாது ஒழித்தல்.

ஒரு நாட்டில் பல சமூகங்கள் வாழக்கூடிய நிலை ஏற்படலாம். இவ்வாறான நிலையில் அரசானது ஒரு நடுநிலையாளனாக செயற்படுதல் வேண்டும். அவ்வாறு செயற்படுவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் அரசியல் யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இல்லையேல் ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காக அரசாங்கத்தை அமைப்பவர்கள் பெரும்பான்மை இனத்துக்குச் சார்பாக செயற்பட முனையலாம், அவ்வினத்திற்கு சார்பாக சட்டங்களையும் இயற்றலாம். இதனைத் தடுக்கும் முகமாகவே இவ்வாற்றலை இல்லாதொழிக்கும் வகையில் அரசியல் யாப்பில் ஏற்பாடுகள் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறப்படுகின்றது.

இலங்கையில் சோல்பரி அரசியல் யாப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 29ஆவது பிரிவு இது விடயத்தில் முக்கியமானதொன்றாக விளங்கியது. அப்பிரிவின் படி ஒரு இனத்தையோ, மதத்தையோ, சமூகத்தையோ பாதிக்கின்ற சட்டங்களைப் பாராளுமன்றம் இயற்றக்கூடாது.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் காணப்படுகின்ற விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறை, நாட்டு மக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து ஜனாதிபதியை தேர்ந்தெடுத்தல் போன்ற ஏற்பாடுகள் அரசாங்கத்தின் இவ்வாற்றலைக் குறைப்பதற்கு உதவியாக உள்ளன.

விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறையினால் சிறுபான்மை இனக்கட்சிகளையும் இணைத்து கூட்டரசாங்கம் ஒன்றை அமைக்கக் கூடிய நிலையே உள்ளது. ஜனாதிபதி தேர்தலில் எல்லா இனங்களினதும் வாக்குகள் தேவையாக இருப்பதால் ஜனாதிபதி நடுநிலையாகத் தொழிற்பட முற்படுவார்.

8. சுதந்திரமான பாரபட்சமற்ற தொடர்பாடல் சாதனங்களை செயற்பட வைத்தல்.

உரிமைகளை மக்கள் அனுபவிப்பதற்கும் அது மீறப்படுகையில் நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கும் உரிமைகள் பற்றியும், உரிமைகள் மீறப்படுவது பற்றியும், மீறப்படும் போது எடுக்கப்படக் கூடிய நடவடிக்கைகள் பற்றியும் மக்கள் அறிந்து கொள்வது அவசியமானதாகும். தொடர்பு ஊடகங்களுக்கு சுதந்திரம் இருக்கும் போதே மக்கள் இதனை அறிந்து கொள்வது சாத்தியமானதாக இருக்கும். இதனாலேயே ஜனநாயக அரசுகள் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தலின்

ஒரு அம்சமாக தொடர்பு ஊடகங்களுக்குச் சுதந்திரம் வழங்குவதைப் பின்பற்றுகின்றன.

9. அதிகார துஷ்பிரயோகத்தைத் தடுக்கும் வகையில் அரசியல் அதிகாரம் ஓரிடத்தில் குவிப்பதைத் தடுத்தல்.

அரசின் மூன்று நிறுவனங்களான சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றின் அதிகாரங்கள் ஓரிடத்தில் குவிந்திருந்தால் அரசு சர்வாதிகாரத் தன்மை பெற்றதாக மாறி உரிமைகளுக்குப் பாதிப்பு ஏற்படும். இதனால் வலுவேறாக்கம் கொள்கையைப் பின்பற்றி அரசின் மூன்று துறைகளையும் வெவ்வேறாகப் பிரித்து வெவ்வேறு தரப்பினரிடம் வழங்கி ஒருதரப்பை இன்னொரு தரப்பு கண்காணிக்கும் பொறிமுறையை உருவாக்கினால் உரிமைகள் துஷ்பிரயோகத்தைத் தடுக்கலாம் எனக்கூறப்படுகிறது. இதனாலேயே அதிகாரங்கள் ஓரிடத்தில் குவிவதைத் தடுக்கும் பொறிமுறை வேண்டுமென வலியுறுத்தப்படுகிறது.

10. பொருளாதார வளங்கள் பிரஜைகளிடையே நியாயமான முறையில் பிரிந்து செல்வத்தை உறுதிப்படுத்தல்.

நாட்டின் பொருளாதார வளங்கள் பிரஜைகளிடையே நியாயமான வகையில் பிரிந்து செல்வத்தை உறுதிப்படுத்துவதும் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு வழிமுறையாகும் எனக் கூறப்படுகின்றது. பொருளாதார வளங்கள் ஓரிடத்தில் குவிந்திருந்தால் ஒரு சிலர் செல்வந்தர்களாகவும் ஏனையவர்கள் பொருளாதார வசதிகள் அற்றவராகவும் இருப்பதற்கான சூழ்நிலையே ஏற்படும். நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களை அபிவிருத்தி செய்வதும், தனியார் பொருளாதாரத்துக்கு ஊக்குவிப்பு அளிப்பதும், பின்தங்கிய பகுதியினருக்கு விசேட வாய்ப்புக்களை கொடுப்பதும், பொருளாதார வளங்கள் நியாயமான வகையில் பிரிந்து செல்வத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கான வழிவகைகள் ஆகும். ஜனநாயக அரசுகள் தற்போது இந்த விடயத்திலும் அதிக கவனங்களை செலுத்தி வருகின்றன.

11. அரசு சமயச்சார்பற்றதாக இருத்தல்.

பல சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வாழ்கின்ற ஒரு நாட்டில் எல்லாச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களினதும் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு அவ்வரசு சமயச்சார்பற்றதாக இருத்தல் வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகின்றது. இதன் போதுதான் அரசு நடுநிலையாளன் என்ற அந்தஸ்தினைப் பெற்றுக் கொள்ளும். அரசு மதச்சார்புடைய-

தாக இருப்பின் சிறுபான்மை மதங்கள் பாதிப்படைவதற்கான வாய்ப்புக்கள் ஏற்படலாம். தாராண்மை ஜனநாயக கொள்கை பின்பற்றும் நாடுகளில் பொதுவாக அரசு மதச்சார்பற்றதாக இருந்த போதும் மன்னராட்சி நாடுகள் பல குறிப்பாக சவூதி அரேபியா, ஜோர்தான் போன்ற முஸ்லிம் நாடுகள் மதச்சார்புடைய நாடுகளாகவே விளங்குகின்றன. தாராண்மை ஜனநாயக கோட்பாட்டை பின்பற்றும் போதும் இலங்கை, நேபாளம் போன்ற நாடுகளும் மதச்சார்புடையதாகவே விளங்குகின்றன.

உரிமைகளை பாதுகாக்க சர்வதேச சமூகம் மேற்கொள்ளும் வழி முறைகள்

1. மனித உரிமைகள் பற்றிய சர்வதேசப் பிரகடனம்.

1948ஆம் ஆண்டு ஐ.நா.சபை முக்கியமான மனித உரிமைகள் அடங்கிய சர்வதேச பிரகடனத்தை வெளியிட்டது. இதில் மக்களுடைய பிரதான அடிப்படை உரிமைகள் குறிப்பிட்டிருந்தன. 1966ஆம் ஆண்டு சமூக பொருளாதார உரிமைகள் அடங்கிய இன்னொரு பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டது. ஐ.நா.சபையின் இவ்வுரிமைகள் பற்றிய பிரகடனத்தை ஏற்றுக் கொண்ட நாடுகள் தமது நாட்டில் இதனை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருமாறு வற்புறுத்தப்படுகின்றன. இதனை நடைமுறையில் மேற்கொள்ளாத நாடுகளுக்குச் சர்வதேச அழுத்தங்களும் அதிகரிக்கின்றன.

2. சர்வதேச மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு.

தமது நாடுகளில் போதிய நீதி கிடைக்காதவர்கள் ஐ.நா. சபையினால் உருவாக்கப்பட்ட சர்வதேச மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவுக்கு விண்ணப்பிப்பதன் மூலம் பரிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். இந்த வகையில் பிரஜைகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு இதுவும் வழி செய்கிறது எனக்கூறப்படுகிறது.

3. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை.

சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை அரசுகள் மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதினை கண்டிக்கும் நிறுவனமாக செயற்படுகிறது. இது காலத்துக்குக் காலம் தான் தயாரிக்கும் அறிக்கைகளில் நாடுகளின் மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றி பல ஆதாரங்களுடன் செய்திகளை வெளியிடுகின்றது. இதன் அறிக்கைகள் சர்வதேச ரீதியில் அழுத்தம்

கொடுக்கக்கூடிய ஒன்றாக இருப்பதால் நாடுகள் இவ்வறிக்கைகளுக்கு அஞ்சி மனித உரிமைகள் மீறப்படுவதைத் தடுக்கின்றன.

அடிப்படை உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான கட்டுப்பாடுகள்.

1. கடமைகளை மேற்கொள்ளாமல் உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியாது.

சமூகத்தினுடைய நலன்களுக்கும் தனிப்பட்டவர்களுடைய உரிமைகளுக்கும் பங்கம் ஏற்படாத வகையிலேயே உரிமைகளை அனுபவித்தல் வேண்டும். இந்த வகையில் உரிமைகள் கடமைகளோடு இணைந்தவையாகும். கடமைகளை நிறைவேற்றாது உரிமைகளை அனுபவிக்க முடியாது. உரிமைகளும், கடமைகளும் ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்களாக உள்ளன. உரிமைகளை அனுபவிக்கையில் பொது நலனுக்கோ, தனிப்பட்டவர்க்கோ பங்கம் ஏற்படின் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுக்கலாம்.

2. நடைமுறையில் உள்ள சட்டமுறையான ஒழுங்கு முறைகள்.

நாடுகள் அடிப்படை உரிமைகளை கட்டுப்படுத்துவதற்கு சில குறிப்பான சூழ்நிலைகளில் சட்டமுறையான ஒழுங்கு முறைகளைப் பின்பற்றுகின்றன. அவசரகால நிலைமை அதில் முக்கியமானதாகும். அவசரகால நிலைமை அமுலில் உள்ள காலங்களில் யாப்பு ரீதியாகவே மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

இலங்கையில் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பு அவசரகால நிலைக் காலங்களில் தேசிய பாதுகாப்பு, இனச் சமூக வாழ்வு, மதச் சமூக வாழ்வு, தேசிய பொருளாதாரம் என்பவற்றின் நலன் கருதியும் அல்லது பாராளுமன்ற சிறப்புரிமை, நீதிமன்ற அவமதிப்பு, தவறு புரியத் தூண்டுதல் என்பன தொடர்பாகவும் அடிப்படை உரிமைகள் பிரயோகங்களைக் கட்டுப்படுத்தலாம் எனக்கூறுகிறது. இந்தியாவிலும் இவ்வாறான கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன.

உரிமைகளின் நடைமுறை முக்கியத்துவம்

1. அபிவிருத்தி அளவிடுவதற்கான அளவுகோலாக இருத்தல்.

ஒரு நாட்டின் அபிவிருத்தியை அளவிடுவதற்கான அளவுகோலாக உரிமைகளும் பார்க்கப்படும் நிலை இன்று சர்வதேச ரீதியாக

வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது. ஒருநாட்டில் உரிமைகள் பேணப்படும் போது அங்கு ஜனநாயக ஆட்சி சிறப்பாக நடைபெறும். ஜனநாயக ஆட்சி சிறப்பாக நிகழும் போதே பொருளாதார வளர்ச்சி, சமத்துவம், அடித்தள மக்களின் மேல்நோக்கிய் அசைவு என்பனவும் சாத்தியமானதாக இருக்கும். இதனாலேயே நாடுகளின் அபிவிருத்தியை அளக்கும் அளவுகோல்களில் ஒன்றாக உரிமையும் காணப்படுகிறது.

2. வெளிநாட்டு உதவிகளைப் பெறுவதற்கான அளவு கோலாக இருத்தல்.

இன்று அபிவிருத்தி குன்றிய நாடுகள் வெளிநாட்டு உதவிகளை பெறுவதற்கான அளவுகோலாகவும் உரிமைகள் கருதப்படுகின்றன. ஒரு நாடு எவ்வளவு தூரம் உரிமைகளை நடைமுறையில் அங்கீகரித்து செயற்படுகிறதோ அந்த அளவிற்கே அந்நாடுகள் வெளிநாட்டு உதவிகளுக்கான வாய்ப்பையும் பெற்றுக் கொள்கின்றன. உதவி வழங்கும் நாடுகளின் குழு ஒரு நாட்டின் உரிமைகளின் பிரயோகத்தை அடிப்படையாக வைத்தே அந்நாடுகளுக்கு உதவி வழங்க சிபாரிசு செய்கின்றது. உலகவங்கி, சர்வதேச நாணய நிதியம் போன்ற அமைப்புக்களும் உரிமைகளைப் பொறுத்தே உதவிகளை வழங்குகின்றன.

மனித உரிமைகளும், அடிப்படை உரிமைகளும்

மனித இருத்தலுக்கு அவசியமானதும், அவர்களின் சுய கௌரவத்தைப் பாதுகாப்பதுமான வாய்ப்புக்களே மனித உரிமைகள் ஆகும். இவை இயற்கை உரிமைகளினதும், குடியியல் உரிமைகளினதும் (சிவில்) கலவை ஆகும். இவை உலகிலுள்ள சகல இடங்களுக்கும் சகல மனிதர்களுக்கும் பொதுவானதாகும்.

மனித உரிமைகளில் எவற்றை அத்தியாவசியமாக பாதுகாக்க வேண்டும் என ஒவ்வொரு அரசும் தீர்மானித்து அது அரசியல் யாப்பில் உள்ளடக்கும் உரிமைகளே அடிப்படை உரிமைகள் ஆகும். இவை நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடுகின்றன. அரசுகள் இவற்றை பாதுகாப்பதற்கு சட்ட ரீதியாகக் கடமைப்பட்டுள்ளன.

13

சுதந்திரம்

[LIBERTY]

சுதந்திரம் என்பது எவ்வித தடையும்ற்று சுயேட்சையாக செயற்படுவதற்குரிய உரிமையைக் குறிக்கிறது. லிபர் (Liber) என்ற இலத்தின் மொழிச் சொல்விருந்தே சுதந்திரம் (Liberty) என்ற சொல் நடைமுறைக்கு வந்தது. 'லிபர்' என்ற சொல்லின் பொருள் "எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி" என்பதாகும். சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டாளரான ஹொப்ஸ் (Hobbes) இது பற்றி விளக்கும் போது "எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி இருப்பதே" சுதந்திரம் என்றார்.

இச்சுதந்திரத்தின் மூலமே மனிதன் தனது வாழ்வினை முன்னேற்றம் அடைந்ததாகவும் சிறப்பானதாகவும் ஆக்கிக் கொள்கின்றான். அவற்றுக்கான வாய்ப்புக்களையும் நம்பிக்கைகளையும் பெறுகின்றான். மக்களின் சுதந்திர உணர்வுகள் தடுக்கப்படும் போது அவையே சுதந்திர போராட்டங்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. வரலாற்றில் முக்கியமான போராட்டங்களாக கருதப்படுகின்ற பிரெஞ்சுப் புரட்சி, அமெரிக்க புரட்சி என்பன சுதந்திர உணர்வின் வெளிப்பாடுகளே ஆகும்.

சுதந்திரம் பற்றிய நவீன கொள்கை

சுதந்திரம் பற்றிய நவீன கொள்கை பின்வரும் இரு முக்கிய கருத்துக்களை முன்வைக்கிறது:

1. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சுதந்திரமாக எண்ண, பேச, எழுத உரிமை உண்டு. இந்த உரிமைகளில் ஏனைய தனிநபர்களின் குறுக்கீடோ அல்லது சமூக அமைப்புகளின் குறுக்கீடோ இருத்தல் ஆகாது.

இதன்படி சுதந்திரம் என்பது எவ்வித தடைகளோ வரையறைகளோயின்றி தாம் விரும்புவனவற்றை செய்வதற்கு மனிதனுக்குள்ள திறனாகும். வரையறைகள் மனித சுதந்திரத்தைக் குறைந்துவிடும் என்பதே இவர்களது கருத்தாகும்.

2. சுதந்திரம் என்பது சில வரம்புகளைக் கொண்டது. அனைவருக்கும் சமமான சுதந்திரம் (உ-ம்: சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம்) தனது வாழ்வினை நிர்ணயித்துக் கொள்ள சமவாய்ப்புகள் என்பனவற்றைக் கொண்டதாக இருத்தல் வேண்டும். இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால் பொது சுதந்திரத்துக்குத் தடையாக தனிநபர் சுதந்திரம் இருக்கக் கூடாது என்பதாகும்.

இதன்படி சுதந்திரம் என்பது சமூக, பொருளாதார அரசியல் நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் ஏனையோரின் சுதந்திரத்திற்கு பங்கமயேற்படாதவாறு தாம் விரும்புவனவற்றைச் செய்வதற்கு மனிதருக்குள்ள திறனாகும்.

இங்கு அரசின் கடமை சுதந்திரத்தை உரிய முறையில் அனுபவிப்பதற்கு தேவையான சூழலை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாகும்.

சுதந்திரத்தின் வகைகள்

பொதுவாக சுதந்திரமானது பின்வரும் 6 வகைகளாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றது:

1. குடியியல் சுதந்திரம்
2. அரசியல் சுதந்திரம்
3. பொருளாதார சுதந்திரம்
4. சமுதாயச் சுதந்திரம்
5. தேசியச் சுதந்திரம்
6. இயற்கைச் சுதந்திரம்

1. குடியியல் சுதந்திரம் [CIVIL LIBERTY]

திருப்திகரமான குடியியல் வாழ்க்கையை அனுபவிப்பதற்கு ஒருவருக்கு உள்ள சுதந்திரமே குடியியல் சுதந்திரம் என அழைக்கப்படுகின்றது. சட்டத்தில் உள்ள விதிமுறைகளுக்கு முரணில்லாதவகையில் மக்கள் விருப்பம்போல நடப்பதற்கு இச்சுதந்திரம் உதவுகின்றது. தான் விரும்பிய வாழ்வினை மேற்கொள்வதற்கான சுதந்திரம், தான் விரும்பிய கல்வியினை மேற்கொள்வதற்கான சுதந்திரம், தான் விரும்பிய மதத்தினைப் பின்பற்றுவதற்கான சுதந்திரம், தனது சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவதற்கான சுதந்திரம், நடமாடும்

சுதந்திரம் என்றால் என்ன?

கோல் (G.D.H.COLE) : வெளித்தடைகளற்ற விதத்தில் மனிதன் தனது தனித்துவத்தை விருத்தி செய்து கொள்வதற்கான நிலமை சுதந்திரமாகும்.

ஹரல்ட் ஜே.லஸ்கி: மனிதன் தனது தனித்துவத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு கருமமாற்றக் கூடிய வகையில் நிலவும் பாதுகாப்பான சூழல் சுதந்திரமாகும்.

சீலீ: அரசாங்கத்தின் கூடுதலான அதிகாரத்திற்கு எதிரானது என்ற வகையில் தடையின்மையே சுதந்திரமாகும்.

மெக்கன்சி (MCKENZIE): பகுத்தறிவு பூர்வமான தடைகளைக் கொண்டுவதே சுதந்திரமாகும்.

சுதந்திரம், சட்டத்தின் முன் சமனாக மதிக்கப்படுதல், உடைமைப் பாதுகாப்பு, பேச்சுச் சுதந்திரம் கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் (எல்லா வகையான சுதந்திரத்திற்கும் இதுவே அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. இச்சுதந்திரம் இல்லாமல் தனிமனிதன் தனது ஆளுமையை வளர்த்துக் கொள்ளமுடியாது) போன்றன இக்குடியியல் சுதந்திரத்திற்குள் அடங்குகின்றன.

2. அரசியல் சுதந்திரம் [POLITICAL LIBERTY]

திருப்திகரமான அரசியல் வாழ்க்கையினை அனுபவிப்பதற்கு உள்ள சுதந்திரமே அரசியல் சுதந்திரம் ஆகும். தான் விரும்புவோர்க்கு வாக்களிக்கும் சுதந்திரம், தேர்தல்களில் போட்டியிடும் சுதந்திரம், அரசாங்கப்பதவிகளை வகிக்கும் சுதந்திரம், அரசாங்கத்தை விமர்சிக்கும் சுதந்திரம், அரசாங்கத்துக்கு மனுச் செய்யும் சுதந்திரம் போன்றன இதற்குள் அடங்குகின்றன.

3. பொருளாதரச் சுதந்திரம் [ECONOMIC LIBERTY]

பொருளாதரச் சுதந்திரமென்பது ஒருவன் தனது அன்றாட தேவைகளை பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பினைக் குறிக்கும். வறுமை, வேலையின்மை என்பவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறும் உரிமையே அதுவாகும்.

டானி (Tdanney) பொருளாதாரச் சமத்துவமின்மையை அகற்றுவதே பொருளாதாரச் சுதந்திரத்தின் நோக்கமென்பார். தொழில்களில் ஜனநாயகத்தன்மையைப் புகுத்துவதே பொருளாதாரச் சுதந்திரமென லஸ்கி குறிப்பிட்டார்.

பொருளாதார சுதந்திரத்தினுள் தொழிற்சங்கம் அமைத்துக் கொண்டு தமது உழைப்பிற்கேற்ப ஊதியத்தைத் தொழிலாளர்கள் கோருவதற்கான உரிமையும் அடங்கும்.

4. சமுதாயச்சுதந்திரம் (Liberty in Society)

சமூகரீதியான ஏற்றத்தாழ்வுகளின்றி சமவாய்ப்புகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுதலே சமுதாயச் சுதந்திரமாகும்.

சாதி, இன, மொழி, பால், வர்க்க வேறுபாடுகளில்லாமல் அனைவருக்கும் சமவாய்ப்பளிக்க வேண்டும் என சமுதாயச் சுதந்திரம் வற்புறுத்துகின்றது.

5. தேசியச் சுதந்திரம் (National Liberty)

இறைமை படைத்த ஒரு அரசு ஏனைய அரசுகளின் கட்டுப்பாடுகளின்றி விடுதலை பெற்றிருப்பதையே தேசியச் சுதந்திரம் குறிக்கின்றது. ஒரு அரசு அந்நியத்தலையீட்டின்றி தனது கொள்கைகளைத் தானே வகுத்துக் கொள்ளும் திறன்படைத்திருந்தால் அவ்வரசு தேசிய சுதந்திரமுடைய அரசாகக் கருதப்படும். அந்நியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை கோரிப் போராடும் மக்கள் தேசிய சுதந்திரத்தினையே கோருகின்றனர். அவர்கள் இறைமை படைத்த நாடாக மாறும் போது தேசிய சுதந்திரத்தினைப் பெற்றவர்களாகின்றனர். தேசியச் சுதந்திரம் தனிநபர் சுதந்திரத்திற்கு ஒரு இன்றியமையாத தேவையாகும்.

6. இயற்கைச் சுதந்திரம்.

எவ்வித கட்டுப்பாடுகளின்றி முழுமையான சுதந்திரத்துடன் இருப்பதே இயற்கைச் சுதந்திரமாகும். மனிதன் இயற்கையிலேயே சுதந்திரமானவன்; நாகரீகமே அவனை அடிமைத்தனத்திற்கு உள்ளாக்கியது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கே இவ்வியற்கைச் சுதந்திரம் என்ற சொற்தொடர் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இயற்கைச் சுதந்திரத்திற்கு சட்டரீதியான அல்லது அரசியல் ரீதியான முக்கியத்துவம் கிடையாது. மனிதன் அரசியல் சமுதாயமாக மாறிய பின்னர் இயற்கைச் சுதந்திரத்தை இழந்து விடுகின்றான்.

எல்லோருக்கும் இயற்கைச் சுதந்திரம் இருப்பதில்லை. அது வலிமையுள்ளவர்களின் தனிச் சிறப்புச் சலுகையாகவே உள்ளது. இன்றைய காலத்தில் இச் சுதந்திரம் ஒரு கற்பனையே ஆகும்.

சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு நவீன அரசுகள் மேற்கொள்ளும் வழிமுறைகள்

பின்வருவனவற்றை நவீன அரசுகள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான நடவடிக்கைகளாகக் கொள்கின்றன:

1. அரசியல் யாப்பில் அடிப்படை மனித உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் பற்றிய ஒரு பட்டியலை உள்ளடக்குதல்.
2. சட்டவாட்சியை நடைமுறைப்படுத்தல்.
3. அதிகார வேறாக்கத்தைப் பின்பற்றுதல்.
4. சுதந்திரமாக நீதித்துறையை செயற்படவைத்தல்.
5. சுதந்திரமானதும் நேர்மையானதும் ஆன வெகுஜன ஊடகங்களைக் கொண்டு நடாத்துதல்.
6. அரசு மதச்சார்பற்றதாக இருத்தல்.
7. உரிமைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், பாதுகாப்பதற்குமான நிறுவனங்களை உருவாக்கி செயற்பட வைத்தல். (உ-ம்) (1) மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு (2) ஒம்பூட்டல்மன் (3) பிரஜைகள் குழுக்கள்.
8. சிறந்த கட்சிமுறையமைப்பு நடைமுறையிலிருத்தல்
9. ஒரே சட்ட முறை இருத்தல்.

ஜனநாயக சமுதாயத்தில் சுதந்திரத்தின் வரம்புகள்

ஜனநாயக சமுதாயத்தில் சுதந்திரம் என்பது வரையறைக்கு உட்பட்டதாகும். சுதந்திரத்தினை அனுபவிக்கும் போது மற்றவர்களுக்கு இடையூறு ஏற்படாத வகையிலேயே அனுபவித்தல் வேண்டும். அதாவது ஒருவர் சுதந்திரத்தினை அனுபவிப்பது என்பது மற்றவரின் சுதந்திரத்தைப் பாதிப்பதாக அமையக்கூடாது. உதாரணமாக ஒருவருக்கு புகைப்பதற்கு சுதந்திரம் உள்ளது என்பதற்காக பொதுவாகனங்களில் பயணம் செய்யும் போது மற்றவரின் சுதந்திரத்திற்குத் தடையாக இருக்கக்கூடாது.

மேலும் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் போது சமுதாயத்தில் நிலவும் சட்டங்களுக்கு ஏற்ப சுதந்திரத்தை அனுபவித்தல் வேண்டும். இங்கு சட்டங்கள் என்பது மக்களின் பொது விருப்பாகும். சட்டங்களை மீறி சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் போது அது பொது சுதந்திரத்தை பாதிப்பதாக அமையும்.

சுதந்திரமும் அதிகாரமும்

சுதந்திரத்துக்கும் அதிகாரத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றி பல கருத்துக்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளன பூரணமானதும் தனித்துவமானதுமான சுதந்திரத்தை வலியுறுத்துவோரின் கருத்து தனி மனித சுதந்திரமும் அரசு அதிகாரமும் ஒன்றிற்கு ஒன்று முரணானவை என்பதாகும். அதிகாரம் நிலவும் இடத்து சுதந்திரம் வரையறுக்கப்படுகின்றது. எனவே சுதந்திரம் முழுமை பெற வேண்டுமாயின் அதனைப் பொருளாதார அரசியல் அதிகாரங்களில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும் பிரிவினர் அராஜகவாதிகள் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

ஆனால், தற்கால தாராண்மை ஜனநாயகவாதிகள் வரையறைகளையும் நிபந்தனைகளையும் கொண்ட சுதந்திரத்தையே வலியுறுத்துகின்றனர். பொதுவாக சமூகத்தில் சகலருக்கும் குறைந்தபட்ச சுதந்திரத்தையாவது பெற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமாயின் சுதந்திரம் ஓரளவிற்காவது வரையறுக்கப்பட வேண்டும். அவ்வரையறைகளை விதிக்கும் அதிகாரம் அரசுக்கே இருந்தல் வேண்டும். எனவே சுதந்திரமும் அதிகாரமும் ஒத்தியங்க முடியாதவை என்பது ஏற்கத்தக்கதல்ல, அவை ஒன்றை ஒன்று சார்ந்தது ஆகும் என இவர்கள் கூறுகின்றனர்.

இந்தவகையில் அரசின் அதிகாரமும் சுதந்திரமும் நெருங்கிய தொடர்புடையவை ஆகும். அரசின் அதிகாரம் சுதந்திரத்தை மறுக்காது அதற்கு உதவும் கருவியாக உள்ளது. அரசுஒழுங்கு முறைக்குட்பட்ட நிறுவனமாக இருப்பதனால் சுதந்திரத்தைப் பேணுவது அதற்கு சாத்தியமாகின்றது. அரசின் சட்டங்கள் சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாப்பதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன.

முழுமையாகப் பார்ப்பின் அதிகாரம் இல்லாத இடத்தில் அராஜகம் நிலவுவதால் சுதந்திரத்தைப் பேணிப்பாதுகாக்க முடியாது. அதேவேளை சுதந்திரத்துக்கு அச்சுறுத்தலாகவோ, அதனை அழிக்கக்கூடிய வகையிலோ அரசு அதிகாரம் தனிமுதன்மையானதாகவும் இருக்கக்கூடாது.

உரிமைகள் மனிதர்களை வாழவைப்பதும் அவர்களுடைய ஆளுமைகளை முழுமையாக வளர்ப்பதுமாகும். அவை மனிதர்களுடைய சிவில் வாழ்க்கைக்கும் அரசியல் வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாதவைகளாகும்.

மனிதர்கள் அனைவரும் தம்முடைய போக்கில் சுதந்திரமாக வாழ விரும்புகின்றனர். இவ்விருப்பத்தை அடைதலே சுதந்திரமாகும். ஒருவனுடைய உரிமைகளும் கடமைகளும் அவன் சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கான சூழ்நிலைகளை உருவாக்குகின்றன.

இந்தவகையில் சுதந்திரத்தை நோக்கம் எனவும் உரிமைகளை அதனை அடைவதற்கான வழிகள் என்றும் கூறலாம்.

சுதந்திரம் பற்றி மேலும் சில கருத்துக்கள்

* ஒரு சாராரின் உரிமைகள் ஏனையோரின் விருப்பில் தங்கியிருப்பின் அங்கு சுதந்திரம் நிலவமாட்டாது.

* சுதந்திரத்துக்கு உரிமைகள் அவசியம்.

* சலுகைகள் இருப்பின் சுதந்திரம் இருக்காது.

* சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க அரசு அவசியம்.

* சுதந்திரம் பெறுமதி மிக்கதாகையால் அது வரையறுக்கப்பட வேண்டும்.

* அதிகாரம் இல்லாத இடத்தில் சுதந்திரமும் இருக்க முடியாது.

* காலத்துக்குக் காலம் சுதந்திரத்தின் அர்த்தம் மாறியுள்ளது.

* ஒவ்வொரு தனிப்பட்டவரின் சுதந்திரம் கட்டாயமாக மற்றவர்களது சுதந்திரத்தோடு தொடர்புடையதாகும்.

* பெறுமதியானதும் இன்பமானதும் ஆன ஒன்றைச் செய்வதற்கும் இன்புறுவதற்குமான அதிகாரமே சுதந்திரம் ஆகும்.

* சுதந்திரம் பங்குபோடக்கூடியதாகும்.

* தனியாள் ஒருவரினால் அனுபவிக்கப்படும் சுதந்திரம் என்பது பிறரின் சுதந்திரத்தை மதிப்பதன் வாயிலாகக் பெறப்பட்டதாகும்.

* சமூகத்தில் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்க வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது அரசாகும்.

சமத்துவம்

[EQUALITY]

தமது திறன்களை விருத்தி செய்து கொள்வதற்குத் தேவையான சூழ்நிலையினை அனைவருக்கும் சமமானதாக உறுதிப்படுத்துவதே சமத்துவம் ஆகும்.

மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாகக் கருதமுடியாது. ஆனால் ஒருவருக்கு இல்லாத சலுகைகள் மற்றவர்களுக்கு வழங்கப்படக் கூடாது என்றே இதன் மூலம் கருதப்படுகிறது. சமத்துவம் பற்றிய எண்ணக்கரு இருக்கும் நிலையினை விளக்குவதை விட பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலையினைப் பற்றியே விளக்குகிறது.

மக்கள் அனைவரையும் ஒரே சீரான வழிமுறையில் அரசு நடாத்துதல் வேண்டும் என்பதே இங்கு வற்புறுத்தப்படுகின்றது. சமூகத்தின் சிறப்புரிமைக்கொள்கைகளைத் தெரிந்தே சமத்துவக் கோட்பாடு உருவாகியது.

சமத்துவக் கோட்பாட்டிலும் செய்யத்தக்கன செய்யத்தகாதன என்ற வகைப்பாடுகள் உள்ளன. செய்யத்தகாதனவைப் பொறுத்தவரை சிறப்புச் சலுகைகளை வழங்கக் கூடாது. எல்லா மக்களும் சமமான உரிமைகளைப் பெறக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.

செய்யத்தக்கனவைப் பொறுத்தவரை சமத்துவம் என்பது அனைவருக்கும் சமமான வாய்ப்புக்கள் அளித்தல் வேண்டும்.

மார்க்ஸியவாதிகளைப் பொறுத்தவரை வர்க்க சமூகம் நிலவும் வரை சமத்துவம் ஏற்படமாட்டாது என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

சமத்துவம் பற்றிய எண்ணக்கரு உரிமைகள், சுதந்திரம் பற்றிய எண்ணக்கருக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகும்.

சமத்துவம் நிலவுவதற்கு இருக்க வேண்டிய பீரதானப் பண்புகள்

1. தனிநபர்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்படாமை.
2. சகலருக்கும் சமமான வாய்ப்புக்களை பெற்றுக் கொடுத்தல்.
3. சகலருக்கும் சமமான உரிமைகள் உரித்தாகுதல்.

சமத்துவத்தின் வகைகள்

பொதுவாக சமத்துவமானது பின்வரும் ஐந்து வகைகளாகப் பாகுபடுத்தப்படுகிறது:

- (1) சமூக சமத்துவம்
- (2) அரசியல் சமத்துவம்
- (3) பொருளாதாரச் சமத்துவம்
- (4) இயற்கைச் சமத்துவம்
- (5) சட்டச் சமத்துவம்

(1) சமூக சமத்துவம்

சமூகங்களின் செயற்பாடுகளில் சமூகங்களின் அனைத்து உறுப்பினர்களும் சமமாக உட்படுத்தப்படுவர் என்பதே சமூக சமத்துவத்தின் அர்த்தமாகும். பொதுவாக சமூகச் செயற்பாடுகள் சம்பந்தமான விடயங்களில் இனம், மதம், மொழி, பண்பாடு, பால் என்பனவற்றின் காரணமாக பாகுபாடு காட்டப்படக்கூடாது என்பதை இச்சமூக சமத்துவம் வலியுறுத்துகிறது. சம அந்தஸ்து நிலையே சமூக சமத்துவத்தின் அடித்தளதாகும்.

மேலும் பொது வசதிக்குட்பட்ட பாதைகள், நீர்நிலைகள், பூங்காக்கள், பள்ளிகள், கடைகள், பொழுதுபோக்குகள், வேலைத்தலங்கள் போன்றவற்றிலும் பாகுபாடு காட்டக்கூடாது என இது வற்புறுத்துகின்றது.

உண்மையில் சமூக சமத்துவத்தினை அது தொடர்பான சட்டங்களும் நீதிமன்றங்களுமே பாதுகாக்கின்றன. எனினும் பல்வேறு வகுப்பினரும் பொருளாதார நிலையில் மேம்பாடு அடையும் போதே சமூக சமத்துவம் சாத்தியமாகும்.

(2) அரசியல் சமத்துவம்

அரசியல் செயற்பாடுகளில் எந்த வேறுபாடுகளும் இன்றி அனைவரும் பங்கேற்பதற்கும், செயலாற்றுவதற்கும் உள்ள உரிமையே அரசியல் சமத்துவம் எனப்படும்.

அதாவது இனம், மதம், மொழி, பால், பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு என்பன காரணமாக அரசியல் செயற்பாடுகளில் பாகுபாடு காட்டப்படக்கூடாது என்பதையே அரசியல் சமத்துவம் வலியுறுத்துகிறது.

வாக்களிப்பதற்கான உரிமை, வேட்பாளராக நிற்பதற்கான உரிமை, அரசாங்கப் பதவிகளை ஏற்பதற்கான உரிமை போன்றவற்றை எல்லோருக்கும் சமமாக வழங்குவதன் மூலம் அரசியல் சமத்துவம் பேணப்படல் வேண்டும் என வற்புறுத்தப்படுகின்றது.

மக்களாட்சிமுறையும், வயதுவந்தோருக்கு வாக்குரிமை அளிப்பதும் அரசியல் சமத்துவத்தின் குறிக்கோளாகும். இவ்வுரிமைகள் பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு வகுப்புகளைச் சார்ந்த மக்களுக்கு வழங்கப்படாமல் இருந்தது.

அரசாங்கத்தில் பங்குபெற எல்லோருக்கும் வாய்ப்புக்கள் அளித்தாலும் எல்லோரும் சமஅதிகாரம் படைத்தவர்களாக இருப்பதில்லை. ஒருசிலரே பெரும்பான்மையானவர்கள் மீது ஆட்சி செலுத்துகின்றனர். எனவே அரசியல் சமத்துவம் என்பது அதிகளவில் கோட்பாட்டளவிலான சமத்துவமாகவே உள்ளது.

(3) பொருளாதாரச் சமத்துவம்

பொருளாதாரத் துறையில் சமவாய்ப்புகளை வழங்குவதே பொருளாதாரச் சமத்துவம் ஆகும். சமத்துவம் என்ற எண்ணக் கருக்களுக்குள் மிகச் சிக்கலாக இருக்கின்ற எண்ணக்கருவும் இதுவேயாகும்.

பொருளாதாரச் செயற்பாடுகளில் மனிதர்களுக்கு அரசு போதுமான வாய்ப்புக்களைக் கொடுக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. வேலைவாய்ப்பு, போதுமான ஊதியம், தொழிலில் பங்கு என்பனவற்றைப் பெற அரசு உதவவேண்டும். இதனுடாக சொத்துக்கள், வருமானம், வாழ்க்கைத்தரம் ஆகியவற்றிலுள்ள பாரபட்சங்களை அரசு நீக்க உதவ வேண்டும்.

பொதுவாக சமூகத்தில் அனைவரும் பொருளாதார ரீதியில் சமத்துவமாக இருப்பதில்லை. இந்நிலையில் பொருளாதாரம் தொடர்பாக சமவாய்ப்புகளை வழங்குவது பொருளாதார ரீதியாக உயர்நிலையில் உள்ளவர்களுக்கே சாதகமாக அமைந்துவருகிறது. இதனாலேயே சோஸலிசவாதிகள் சொத்துக்கள் அனைத்தும் அரசுக்குச் சொந்தமாக இருத்தல் வேண்டும் எனவும் அதன் மூலமே பொருளாதார ரீதியாக மக்கள் மத்தியில் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தலாம் எனவும் கூறுகின்றனர்.

நவீன தாராண்மை அரசுகள் சமுதாயத்தின் மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்க்கு அதிக வரிகளை விதிப்பதன் மூலமும் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளவர்க்கு அவர்கள் மேல்நிலையாக்கம் பெறுவதற்காக பல அபிவிருத்தி திட்டங்களை மேற்கொள்வதன் மூலமும் பொருளாதாரச் சமத்துவத்தைக் கொண்டுவர முயற்சிக்கின்றனர்.

(4) இயற்கைச்சமத்துவம்

இயற்கையில் அனைவரும் சமமானவர்கள் என்பதையே இயற்கைச் சமத்துவம் வற்புறுத்துகின்றது. 1789 இல் பிரான்ஸின் தேசிய அவை வெளியிட்ட மனித உரிமைகள் பிரகடனம், அமெரிக்கச் சுதந்திரப் பிரகடனம் என்பன இயற்கைச் சமத்துவத்தையே வலியுறுத்தியிருந்தன.

பிரான்ஸின் மனித உரிமைகள் பிரகடனம் மனிதர்கள் தமது உரிமைகளைப் பொறுத்தவரை பிறப்புமுதல் சுதந்திரமானவர்களாகவும், சமமானவர்களாகவும் இருக்கின்றனர் எனக் குறிப்பிட்டது. அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனம் மனிதர்கள் அனைவரும் சமமாகப் படைக்கப்பட்டவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டது.

எனினும் சமத்துவ இன்மை இயற்கையான உண்மையாக இருப்பதனால் இயற்கைச் சமத்துவம் சாத்தியமற்ற ஒன்றாகும். எனவே இதனை நடப்பு உண்மையாகக் கொள்ளாது ஒரு இலட்சியமாகவே கொள்ளப்படல் வேண்டும். இந்த இலட்சியம் விரும்பத்தக்கதாக இருக்கின்ற அதேவேளை, வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியாகவும் அதனைக் கொள்ள வேண்டும்.

(5) சட்டச் சமத்துவம்

சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமமானவர்களாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதையே சட்ட சமத்துவம் குறிப்பிடுகின்றது. நீதியை நிலை நாட்டும் போது அரசு பொருள், அறம், சமய வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் மக்களிடையே பாகுபாடு காட்டக் கூடாது என இச்சமத்துவம் வற்புறுத்துகின்றது. எல்லாத் தனிநபரும் பிறப்பு, சொத்து, நற்பெயர், அந்தஸ்து என்கின்ற காரணத்திற்காக நீதிமன்றங்களில் சிறப்பிடம் வழங்கக் கூடாது என்றும் இது வற்புறுத்துகின்றது.

சட்டத்தின் முன் சமத்துவம் என்ற கொள்கை பல நாடுகளில் பின்பற்றப்பட்டாலும் அது இன்னமும் சட்டபூர்வ சமத்துவத்தை உருவாக்கவில்லை என்கின்ற விமர்சனமும் முன்வைக்கப்படுகின்றது.

சமத்துவமும், சுதந்திரமும்

ஒன்றை பெற்றுக் கொள்வதற்கான விருப்பம், மற்றையதை பெற்றுக் கொள்வதற்கான திறனை இல்லாது ஒழிக்கின்றது. சுதந்திரம் சமத்துவத்துக்கான அடித்தளம் ஆகும். ஆனால் சமத்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கு சுதந்திரத்தின் மீது வரையறைகளை விதிக்க

வேண்டி ஏற்படலாம். எனவே பூரண சுதந்திரமும், பூரண சமத்துவமும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன அல்ல.

சமத்துவமும் ஜனநாயகமும்

சமத்துவம் ஜனநாயகத்தின் அடித்தளம் ஆகும். சமத்துவம் நிலவாத இடத்தில் ஜனநாயகம் நிலவமாட்டாது. ஜனநாயகத்தின் அடிப்படைப் பண்புகளான உரிமைகளும் சுதந்திரமும் விருத்தியடைவதற்கு சமத்துவம் அடித்தளமாக அமைகிறது. அதே போன்று சமத்துவம் பலவீனமுறும் போது ஜனநாயகத்தின் இருத்தலுக்கும் அச்சுறுத்தல் ஏற்படுகிறது.

ஒரு சிலர் அரசியல் சமத்துவத்தையும் வேறுசிலர் பொருளாதார சமத்துவத்தையும் ஜனநாயகத்தின் அத்தியாவசிய நிபந்தனைகளாகக் கருதுகின்றனர்.

சமத்துவம் பற்றி மேலும் சில கருத்துக்கள்

1. வர்க்க முரண்பாடுகள் தொடர்ந்திருக்கும் வரை சமத்துவம் நிலவ முடியாது.
2. உள்ளோர் மட்டுமே நடைமுறையில் சமத்துவத்தின் பயன்பாடுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும்.
3. சமத்துவம் எவருக்கும் சமூக சலுகைகள் இல்லை என்று ஏற்றுக் கொள்கிறது.
4. சமத்துவத்தை வளர்ப்பதற்கு அரசு தலையீடு அவசியம் ஆகும்.
5. பூரணமான சமத்துவமும் பூரணமான சுதந்திரமும் ஒருங்கே இருக்க முடியாது.

15

சட்டம்

சட்டம் என்றால் என்ன?

சட்டம் பற்றி பலதரப்பட்ட வரைவிலக்கணங்கள் கூறப்பட்ட போதும் பொதுவாக சட்டம் என்பதற்கு பின்வருமாறு வரைவிலக்கணம் கூறலாம்:

“சட்டம் என்பது மனிதரது நடவடிக்கைகளை கட்டுப்படுத்தும் விதிகளின் தொகுப்பு ஆகும்”.

சட்டத்தின் தன்மையும் முக்கியத்துவமும்

சட்டத்தின் தன்மைபற்றி பல விளக்கங்கள் உள்ளன. ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சிவில் சமூகத்தில் மனிதரின் பொதுவான இருத்தலை பரிபாலிக்கும் நோக்கில் அரசு பிறப்பிக்கும் நிபந்தனைகளே சட்டம் ஆகும்.

இந்தவகையில் குடியரிமைச் சமூகம் ஒன்று இருப்பதை மறைமுகமாகக் கூறுதல், சமூகச் சூழ்நிலைகளைப் பிரதிபலித்தல், விதிகளின் தொகுதியாக இருத்தல், மனிதனின் வெளிநடத்தையை ஒழுங்குபடுத்துதல், பலவந்தப்படுத்தும் தன்மையைக் கொண்டிருத்தல், சமூகத்தின் தேவைக்கேற்ப மாற்றத்திற்குள்ளாதல், பொருள்மயக்கம் இல்லாது தெளிவாக இருத்தல் போன்றன சட்டத்தின் பண்புகளாகும். எனினும் சட்டத்தின் பிரதான பண்பு பலவந்தப்படுத்தலின் மூலம் மனிதரின் அடிபணிவை பெற்றுக்கொள்ளும் திறனை அது பெற்றிருத்தல் ஆகும். ஜனநாயக அரசுகளில் சட்டத்தின் ஊடாகவே மக்களின் விருப்பம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது; நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. சட்டம் இல்லாதபோது நாட்டில் அராஜகம் நிலவும்.

மேற்கூறப்பட்ட விடயங்கள் அனைத்தும் அரசு இயற்றும் சட்டங்களையே குறித்து நிற்கின்றன. ஆனால் பழக்கவழக்கங்கள், மரபுகள், சமயங்கள், அறநெறிக்கருத்துக்கள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கள்,

சட்டவியலாளர்களின் கருத்துக்கள் ஆகிய மூலங்களில் இருந்தும் சட்டங்கள் பிறக்கின்றன.

மனிதர் ஏன் சட்டத்திற்கு அடிபணிகின்றனர்

மனிதர் சட்டத்திற்கு அடிபணிவதற்கு உரிய காரணங்கள் பற்றி பல்வேறு கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. அனுபவம்சார் சட்டவியலாளர்களின் கருத்துப்படி தண்டனைக்குப் பயந்தே மக்கள் சட்டத்திற்கு அடிபணிகின்றனர். சட்டம் என்பது இறையின் ஆணை ஆகும். அவற்றிற்கு அடிபணியாவிட்டால் தண்டனைக்கு ஆளாக நேரிடும். அவ்வாறு தண்டிக்கப்படுவதற்குப் பயந்தே சட்டத்திற்கு அடிபணிகின்றனர் என்று இவர்கள் கூறுகின்றனர். இங்கு தண்டனை என்பது எச்சரிக்கை விடுப்பதில் இருந்து ஆரம்பித்து மரண தண்டனை வரை விரிவடைகின்றது.

மேற்கூறிய கருத்து தண்டனைக்கு அஞ்சும் சில மனிதர்களைப் பொறுத்தே உண்மையானதாக இருக்கும். இதனால் இக்கருத்தில் முழு உண்மை காணப்படுவதில்லை. தண்டனையை தவிர ஒழுக்கவியல், சமூகவியல் காரணிகளும் இந்த அடிபணிவுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன. இந்த வகையில் பின்வரும் ஒழுக்கவியல் சமூகவியல் காரணிகளும் சட்டத்திற்கு அடிபணிவதற்குக் காரணம் எனலாம்.

1. சட்டம் அமைதியையும் பாதுகாப்பையும் உறுதிப்படுத்துதல்.
2. சமூகத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சமூக விழுமியங்களைச் சட்டம் வெளிப்படுத்துகிறது.
3. சமூகத்தில் நிகழும் மோதல்களைத் தீர்மானிப்பதில் சட்டம் உதவுதல்.
4. சமூக மற்றும் தனிமனித நோக்கங்களை நிறைவு செய்வதில் சட்டம் உதவுதல்.
5. சட்டத்தை மீறினால் தம் மீது சமூக இழுக்கு ஏற்படும் என மனிதர்கள் அச்சப்படுதல்.

சட்டம் பற்றிய கொள்கைகள்

1. பகுப்பாய்வுக் கொள்கைகள்

ஜோன் ஒஸ்டின், மாக்கியவல்லி, போடிக் போன்றோர் இக் கொள்கையை முன்வைத்தவராவர். ஜெரமிபென் தம், தோமஸ்

சட்டம் என்றால் என்ன?

சட்டம் என்றால் என்ன என்பது தொடர்பாக பல்வேறு அறிஞர்கள் பல்வேறு கருத்துக்களை முன்வைத்துள்ளனர்.

சல்மன்ட் (SALMOND) : சட்டம் என்பது நீதியைப் பேணுவதற்காக அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு கடைப்பிடிக்கப்படும் விதிமுறைகளின் தொகுப்பாகும்.

கிரீன் : அரசாங்கத்தின் உரிமையையும் எண்ணத்தையும் பிரதிபலிக்கும் முறையே சட்டம் ஆகும்.

வில்சன் : வழக்கங்கள், வழக்காறுகள் ஆகிய ஒழுங்குபடுத்தும் விதிகள் அரசாங்கத்தின் சக்தியோடு இணைந்தால் அதுவே சட்டம் ஆகும்.

ஜோன் எர்ஸ்கின் : தன்னுடைய மக்களைக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும்படி செய்ய ஓர் அரசன் பிறப்பிக்கும் வாழ்க்கைப் பொதுவிதி அடங்கிய ஆணையே சட்டமாகும்.

ஹொப்ஸ் : கீழ்ப்படிந்தாக வேண்டும் என்பதற்கான காரணக் கூறுடைய விதத்தில் ஒருவன் இடும் உத்தரவுதான் சட்டமாகும்.

குரோசியஸ் : நேர்மையான பகுத்தறிவின் கட்டளையே சட்டமாகும்.

ஹற்றோ வில்சன் : சட்டம் என்பது அரசின் அதிகாரத்தையும் வலிமையையும் பக்கபலமாகக் கொண்டு ஒரே மாதிரியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட தெளிவான விதிமுறைகளாகும்.

பவுண்ட் (POUND) : நீதி வழங்குவதற்கு முறையான தீர்ப்பு மன்றங்களினாலும் பொதுமக்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அல்லது செயலாக்கப்பட்ட விதிகளின் தொகுப்பே சட்டமாகும்.

ஹொப்ஸ் போன்றவர்களும் இக்கொள்கையினை ஆதரித்திருந்தனர். இக்கொள்கையின்படி நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட ஓர் உயர் தலைவரே இறைமையுடையவராவார். அவருடைய ஆணைகளை மீறுபவர்கள் தண்டனைக்குரியவர்கள் ஆவர்.

2. வரலாற்றுக் கொள்கை

இக்கொள்கை ஜேர்மனியில் உருவாகியது. ஹென்றிமெயின் இக்கொள்கையைப் பிரபலப்படுத்தியவர்களில் முக்கியமானவராவார். பலநூற்றாண்டுகளாக சமுதாயம் வளர்ச்சியடைந்ததன் விளைவாக உருவானதே சட்டமாகும்” என இக் கொள்கை கூறுகிறது. இறைமையாளர்கள் இதற்கு ஆதரவுதரும் பணியை மேற்கொள்கின்றனர். இந்தவகையில் சட்டம் உருவாக்கப்பட்டதல்ல; அது வரலாற்று ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்த ஒன்றாகும். அரசின் பணி சட்டத்தை உணர்ந்து செயல்படுத்துவதே தவிர அதனை உருவாக்குவதல்ல என இக்கொள்கை குறிப்பிடுகின்றது.

3. மெய்யியல் கொள்கை

சட்டம் என்பது வரலாற்றுரீதியாக வளர்ந்தது அல்ல. அது ஒரு கருத்துப் பொருள் என்றும் நீதிபதிகளின் கோட்பாட்டளவிலான நன்னெறிக் கொள்கையின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்றும் மெய்யியல் கொள்கை குறிப்பிடுகின்றது.

4. சமுதாயக் கொள்கை

கிராபி (Krabbe), டுகிற் (Duguit) போன்றவர்கள் இக்கொள்கையினை முன்வைத்தவர்களாவார். சமூக சக்திகளின் உருவாக்கமே சட்டம் என்றும் இச்சட்டம் சமூகதேவைகளுக்கேற்ப செயல்புரிய வேண்டும் என்றும் இவர்கள் கூறுகின்றார்கள். கிராபி “சட்டம் என்பது மனிதர்களின் நியாய உணர்வினாலும், உணர்ச்சியினாலும் உருவாகிய பொதுவான அல்லது தனிப்பட்ட, எழுதிய அல்லாது எழுதாத விதிகளின் தொகுப்பே” என்றார். இறைமை அரசிடம் உறைகின்றது என்பதை அவர் ஏற்கவில்லை. மாறாக சட்டத்திடம் உறைகின்றது என்கின்றார். மக்களுடைய விருப்பங்களைச் சட்டம் நிறைவு செய்வதனால் அதற்கு அவர்கள் கீழ்ப்படிகின்றனர் என இதனை ஆதரிப்பவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சட்டத்தின் சாராம்சம் அனுபவமே என்றும், அது மக்கள் உடன்படும் விதிகளின் கூட்டுத்தொகை என்றும் மேலும் இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சட்டத்தின் மூலங்கள்

பொதுவாக அரசாங்கத்தின் சட்டசபையே சட்டத்தின் மூலம் போல தோற்றம் பெறுகிறது. பெரும்பாலான சட்டங்களை சட்டசபை உருவாக்கிக் கொண்டாலும் இது தான் ஒரே ஒரு மூலம் என கூறமுடியாது. வேறும் பல மூலங்கள் உள்ளன. இந்த வகையில் சட்டத்தின் மூலங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

1. வழக்காறுகள்
2. மதம்
3. நீதிமன்றத் தீர்ப்புக்கள்
4. நியாயம் அல்லது அறம் அல்லது ஒப்புரவு
5. சட்ட அறிஞர்களின் அபிப்பிராயங்கள்
6. சட்டசபை

1. வழக்காறுகள்

வழக்காறு என்பது காலங்காலமாக மக்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த வழக்கங்கள் ஆகும். ஆரம்பகாலங்களில் ஒரு சமூகத்தின் வழக்காறுகளே அச்சமூகத்தின் சட்டங்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தன. வழக்காறுகள் மீறப்படும் போது, குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் தண்டனைகளும் பொதுவாக காணப்பட்டன. தற்காலத்தில் சமூகத்தின் வழக்கங்கள் நீதிமன்றங்களினால் அங்கீகரிக்கப்படுகிறபோது மட்டுமே சட்ட அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றன. இச்சட்ட அந்தஸ்தினைப் பெறுவதற்கு அவ் வழக்காறு பின்வரும் நிபந்தனைகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது:

1. குறிப்பிட்ட வழக்காறு நீதியானதாக இருத்தல் வேண்டும்.
2. ஒரே வகையாக இருத்தல் வேண்டும்.
3. திட்டவாட்டமாக வரையறுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.
4. தொன்று தொட்டு வழமையில் இருத்தல் வேண்டும்.
5. சட்ட ஏற்பாடுகள் மற்றும் பொதுச் சட்டம் என்பவற்றுடன் இசைவானதாக இருத்தல் வேண்டும்.

இங்கிலாந்தின் பொதுச்சட்டத்தில் வழக்காறுகளே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

2. மதம்

வழக்காறுகளுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உடையதாகவே மதமும் காணப்படுகின்றது. பண்டைய சமுதாயத்தில் வழக்காறுகளும் மதமும் வேறுபாடுகள் பார்க்க முடியாதபடி இணைந்திருந்தன. அச்சமுகத்தில் வாழ்க்கை விதிகளனைத்தும் சமய அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருந்தன. ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் அதற்கான நெறிமுறைகள், சடங்குகள் என்பன இருந்தன. அந்தந்த சமயத்தினர் ஆளும் நாடுகளில் இதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. அங்கு சடங்குகளும் சமயப்பழக்கங்களும் சட்டங்கள் ஆகின்றன. ஆரம்பகால ரோமச் சட்டங்கள் மதச் சட்டங்களின் ஒரு தொகுதியாகவே இருந்தன. இந்தியாவில் உள்ள இந்து, இஸ்லாமிய சட்டங்கள் பெருமளவிற்கு மதத்தில் இருந்தே தோன்றி இருந்தன. குறிப்பாக சொத்துச் சட்டங்கள், திருமண சட்டங்கள் என்பன மத அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற சட்டங்களாகும்.

3. நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள்

உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் தாங்கள் வழங்கும் தீர்ப்புகளின் ஊடாக சட்டங்களை உருவாக்குகின்றனர். சட்டத்தில் குறிப்பிடப்படாத பிரச்சினைகள் பற்றி தீர்ப்புக்களை வழங்கும் போதும் சட்டத்தின் உட்கருத்தை விளக்கும் போதும் புதிய சட்டங்களை உருவாக்குகின்றனர். அமெரிக்காவின் சட்டங்கள் பல நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளால் உருவாக்கப்பட்டவை ஆகும். இந்தியாவில் கூட ஜனாதிபதி சில வேளைகளில் சட்டங்களுக்கு நீதிபதிகளின் விளக்கத்தினையும், சட்ட ஆலோசனையையும் பெற்றுக் கொள்கிறார். இலங்கையிலும் ஜனாதிபதிக்கு சட்டம் தொடர்பாக ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரம் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளுக்கு உண்டு.

4. நியாயம் அல்லது அறம் அல்லது ஒப்புரவு (EQUITY)

சில விடயங்களில் நீதிபதிகள் தீர்ப்பினை வழங்கும் போது பொது அறத்தின் அடிப்படையிலும் பொது நியாயங்களின் அடிப்படையிலும் தீர்ப்புக்களை வழங்குகின்றனர். அதாவது நடைமுறையில் உள்ள சட்டங்கள் போதுமான அளவு நியாயத்தை வழங்கத் தவறும் போது நீதிபதிகள் நியாயம், அறம் என்பவற்றின்

அடிப்படையில் தீர்ப்புகளை வழங்குகின்றனர். இக்காலங்களில் இத்தீர்ப்புக்கள் சட்ட அந்தஸ்தைப் பெறுகின்றன. இதனடிப்படையில் நீதி வழங்குவதை ஒப்புரவு எனவும் அழைப்பர். சட்டத்தினால் வழங்கமுடியாத நிவாரணத்தை ஒப்புரவு வழங்குகின்றது. இலங்கையில் தொழில் நீதிமன்றங்களில் இதன் வழியே தீர்ப்பு வழங்கப்படுகிறது. ஆங்கிலேயரே இதனை இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தினர்.

5. சட்ட அறிஞர்களின் அபிப்பிராயம்

ரோம, டச்சு சட்டமுறைமையில் இது ஒரு முக்கிய சட்டத்தின் மூலமாகும். 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை வாழ்ந்த ரோம, டச்சு சட்டவியலாளர்கள் எழுதிய நூல்களில் காணப்படும் சட்ட நிலை அதிகார பூர்வமானதாகவும், குறித்த சில அம்சங்களைப் பொறுத்தவரை நேரடி மூலங்களாகவும் கருதப்பட்டது.

இலங்கையில் இன்று நூலாசிரியர்களின் ஆக்கங்களை சட்டவறிஞர்கள் தமது வாதத்தில் மேற்கோள் காட்ட தவறுவதில்லை. நீதிமன்றங்களும் அவற்றை கருத்தில் எடுப்பதுண்டு. குறிப்பாக "புட்", "குரோசியல்" என்பவர்களது ஆக்கங்கள் இலங்கை நீதிமன்றங்களில் இன்றும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. இங்கிலாந்தின் கோக் (Coke), ஹேல் (Hale), லிற்றில்டன் (Littetion), அமெரிக்காவின் ஸ்டோரி (Story) போன்றோரின் கருத்துக்களும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

தீங்கியல் சட்டம் நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளிலும் நூலாசிரியர்களின் ஆக்கங்களிலுமே இன்றும் தங்கியுள்ளது.

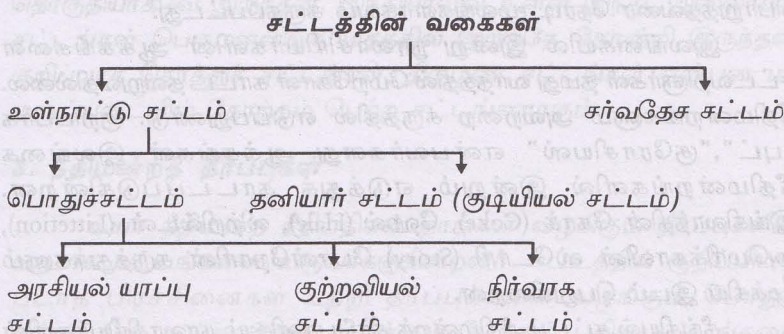
ஆங்கில சட்டமுறைமையில் சட்டவியலாளர்களது ஆக்கங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை. ஆங்கில சட்டம் தொடர்பான நூல்கள் ஆக்கியவர்களின் கருத்துக்களாகவே கருதப்படுகின்றன. சட்டமாக கருதப்படுவதில்லை. சட்ட எழுத்தாளர்க்கு உள்ள மதிப்புக்கு ஏற்ப அவரது கருத்துக்கு மதிப்பளிக்கப்படும்.

6. சட்டசபை

நவீன அரசாங்கங்களில் சட்ட சபையின் மூலமாகவே பெரும்பாலான சட்டங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. நவீன அரசாங்கங்களில் இதுவே முக்கியமானதும், நேரடியானதுமான சட்ட மூலமாக திகழ்கின்றது. ஜனநாயக அரசுகளில் சட்டசபை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட நிறுவனமாக

விளங்குகின்றது. இங்கு உருவாக்கப்படும் சட்டங்கள் மக்கள் விருப்பத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே இருக்கின்றன. முடியாட்சி நாடுகளாக இருப்பினும் கூட அவ்வாட்சியின் தலைவர் அல்லது அவரால் நியமிக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களைக் கொண்ட சபை நேரடியாக சட்டத்தை இயற்றும் சக்தியாக உள்ளது. இச்சக்தியால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் மக்கள் விருப்பத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே இருக்கின்றன. இச்சக்தியால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் உடனடியாகவே சட்ட நூலில் இடம் பெற்றுவிடுகிறது. சட்டசபையால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் பொதுச்சட்டம், நீதிமன்ற தீர்ப்புகள், வழக்காறுகள் என்பவற்றுக்கு உட்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும். இல்லையேல் அவை வலுவழிந்து விடும்.

சட்டத்தின் வகைகள்

சட்டங்களைப் பொதுவாக பின்வரும் இரு வகைகளாகப் பாகுபடுத்தலாம்:

- I. உள்நாட்டு சட்டம் அல்லது தேசிய சட்டம்.
- II. சர்வதேச சட்டம்.

I. உள்நாட்டு சட்டம்

இறைமை உடைய ஒரு நாட்டுக்குள் பிரயோகிக்கப்படக்கூடிய சட்டங்களே உள்நாட்டு சட்டங்கள் ஆகும். இச்சட்டங்கள் அக்குறிப்பிட்ட நாட்டின் எல்லைக்குட்பட்ட அனைத்து நிறுவனங்களையும் மக்களையும் கட்டுப்படுத்துவதாக அமைந்திருக்கும். இது அக்குறிப்பிட்ட நாட்டின் மக்களின் பொதுவான தனிப்பட்ட உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

இவ்வளவாட்டு சட்டத்தினை மேலும் இருவகைகளாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

(1) பொதுச் சட்டம்

(2) தனியார் சட்டம்

(1) பொதுச்சட்டம்

அரசுக்கும் மக்களுக்கும் இடையேயான உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் சட்டமே பொதுச் சட்டம் எனப்படுகிறது. இப்பொதுச் சட்டம் பின்வரும் 3 வகைகளாகப் பாகுபடுத்தப்படுகிறது:

(அ) அரசியல் அமைப்பு சட்டம்

(ஆ) குற்றவியல் சட்டம்

(இ) நிர்வாகச் சட்டம்.

(அ) அரசியல் அமைப்பு சட்டம்

அரசொன்றின் அரசாங்கத்தின் அமைப்பு, அதிகாரம், தொழிற்பாடு ஆகியவற்றையும் அதன் எல்லைக்குட்பட்ட மக்களது உரிமைகள், கடமைகள் என்பவற்றையும் மக்களுக்கும், அரசுக்கும் இடையிலான தொடர்பையும் பற்றித் தெளிவாகக் கூறுவதே அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் ஆகும்.

(ஆ) குற்றவியல் சட்டம்

பொதுமக்களில் ஒருவருக்கோ அல்லது பலருக்கோ அல்லது அவர்களது உடைமைகளுக்கோ எதிராக மேற்கொள்ளப்படும் ஒருவகை தாக்குதலை குற்றம் எனப்படும். (உ-ம்) கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, காயம் விளைவித்தல், தாக்குதல், சொத்துகளுக்குச் சேதம் விளைவித்தல்.

ஒவ்வொரு வகையான குற்றங்களைப் பற்றியும், அக்குற்றங்களுக்குரிய தண்டனைகளைப் பற்றியும் விளக்கிக் கூறும் சட்டமே குற்றவியல் சட்டம் எனப்படும்.

இலங்கையில் பல்வேறு விதமான குற்றச் செயல்களைப் பற்றியும் அதற்கான தண்டனைகள் பற்றியும் தண்டனைச் சட்டக் கோவையில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

குற்றவியல் சட்டம் தனிநபர்க்கிடையிலான தீங்குகள் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தாலும், குற்றமானது அரசுக்கு எதிரான குற்றமாகவே கருதப்படுகிறது. இதனால் அரசே தனிநபருக்கு எதிராக வழக்குத் தொடர்ந்து அவரைத் தண்டிக்கிறது. குற்றங்கள் சமுதாயத்திற்கு எதிரான ஒன்றாகக் கருதப்படுவதே இதற்குக் காரணம் ஆகும்.

குற்றவியல் வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர் நியாயமான சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி குற்றவாளி என நிரூபிக்கப்பட வேண்டும்.

(இ) நிர்வாகச் சட்டம்

நிர்வாக அதிகாரிகள், மற்றும் நிர்வாக அதிகார சபைகள் என்பனவற்றின் அமைப்பு, தத்துவங்கள், பொறுப்புகள், மற்றும் கடமைகள் பற்றி எடுத்து கூறும் சட்டமே நிர்வாகச்சட்டம் ஆகும்.

(உ) தனியார் சட்டம்

தனிப்பட்டவர்களுக்கிடையிலான பிணக்குகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற சட்டமே தனியார் சட்டமாகும். இது குடியியல் சட்டம் எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. இச்சட்டத்தின் நோக்கம் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நட்ட ஈட்டினைப் பெற்றுக் கொடுப்பதாகும். வழக்கினை நிரூபிக்கும் போது நிகழ்தகவுச் சமநிலையில் நிரூபித்தால் போதுமானது.

ஒப்பந்தச் சட்டம், வர்த்தகச்சட்டம், தீங்கியல் சட்டம், குடும்பச் சட்டம், கைத்தொழில் சட்டம் போன்றன குடியியல் சட்டங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

II. சர்வதேசச் சட்டம்

நாடுகளுக்கு இடையேயான உறவுகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்ற சட்டமே சர்வதேச சட்டமாகும். நாடுகளுக்கு இடையேயான சர்வதேச வழக்காறுகள், சர்வதேச உடன்படிக்கைகள், சர்வதேச நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகள் போன்றன சர்வதேச சட்டத்தின் மூலங்களாக கருதப்படுகின்றன.

சட்டவாட்சி

சட்டம் அனைத்திற்கும் மேலானதாக இருக்கும் அதேவேளை ஆள்வோரும், ஆளப்படுவோரும் சட்டத்திற்கு கீழ்ப்பட்டவர்கள்

ஆவர் என்பதே சட்டவாட்சியின் பொருள் ஆகும். சட்டவாட்சி என்பதன் மூலம் சட்டத்தின் உயர்தன்மையே வற்புறுத்தப்படுகிறது.

சட்டவாட்சி பற்றிய கருத்து ஆரம்பகாலங்களில் இருந்து நிலவி வந்த போதும் அதன் நவீன பொருள் விளக்கத்தை முன்வைத்தவர் பேராசிரியர் டைசி ஆவர். இவர் பின்வரும் 3 பிரதான அம்சங்களின் ஊடாக சட்டவாட்சியை விளக்குகின்றார்:

1. சட்டம் அனைத்தையும் விட மேலானதும் தனி முதன்மையானதும் ஆகும்.
2. சட்டத்தின் முன்னால் யாவரும் சமமானவர்கள் ஆவர்.
3. சட்டத்தால் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

டைசியினால் மேற்குறிப்பிட்டவாறு கருத்துக்கள் முன்வைக்கப்பட்ட போதும் தற்காலத்தில் நடைமுறையில் அவரது கருத்துக்களில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. சட்டம் அனைத்தையும் விட மேலானதும் தனிமுதன்மையானதும் ஆகும் என டைசி குறிப்பிட்டார். ஆனால் மக்கள் இறைமை என்ற கருத்து வளரத் தொடங்கிய பின்னர், சட்டத்தினை விட மக்களே மேன்மையானவர்கள் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்படுகிறது. மக்கள் விரும்பினால் சட்டங்களை அவர்களால் மாற்றிக் கொள்ள முடியும்.

சட்டத்தின் முன்னால் யாவரும் சமமானவர்கள் என்ற கருத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. பலநாடுகளில் அரசு-தலைவர்கள் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். இங்கிலாந்தில் மகாராணியார் சட்டத்திற்கு சம்பந்தப்படாதவராகக் கருதப்படுகிறார். அவர் மீது எந்த நீதிமன்றத்திலும் வழக்குத் தொடுக்கமுடியாது. அதுபோல் இலங்கையிலும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் படி ஜனாதிபதி சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டவராக கருதப்படுகிறார். அவர் தன் பதவி காலத்தில் செய்த, செய்யாது விடப்பட்ட எந்த கருமங்கள் தொடர்பாகவும் நாட்டில் உள்ள நீதியை நிர்வகிக்கும் எந்த நிறுவனத்திலும் கேள்வி எழுப்ப முடியாது என கூறப்பட்டுள்ளது.

சட்டத்தினால் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன என்ற கருத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவசர கால நிலை அமுலில் உள்ள காலங்களில் சட்டத்தின் மூலம் உள்ள உரிமைகள் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன.

சட்டமும் ஒழுக்கமும்

சட்டத்திற்கும் ஒழுக்கத்திற்குமிடையில் பின்வரும் வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன:

1. சட்டமானது மனிதனது வெளிநடவடிக்கைகளை மட்டுமே கட்டுப்படுத்துகின்றது. ஆனால் ஒழுக்கம் அவனது மனச்சாட்சியையே கட்டுப்படுத்துகின்றது.
2. சட்டம் மனித வாழ்வின் ஒரு பகுதியையே கவனித்துக் கொள்கின்றது. ஆனால் ஒழுக்கம் முழுமனித வாழ்வையும் கவனித்துக் கொள்கின்றது.
3. சட்டரீதியாகத் தவறானவை எல்லாம் ஒழுக்கரீதியாகத் தவறானதல்ல. அதேவேளை ஒழுக்கரீதியாகத் தவறானவை எல்லாம் சட்டரீதியாகத் தவறானவை அல்ல. உதாரணமாக தலைக்கவசம் அணியாமல் மோட்டார் சைக்கிள் ஓட்டுவது சட்டரீதியாகத் தவறாகும். ஆனால் ஒழுக்கரீதியாக அவை தவறானவை அல்ல. அதேபோல் குளத்தில் விழுந்த குழந்தையை மீட்டெடுப்பது சட்டரீதியாகத் தவறல்ல ஆனால் ஒழுக்கரீதியாகத் தவறாகும்.
4. சட்டத்தை மீறுவோர் தண்டனைக்குள்ளாவர். ஆனால் ஒழுக்கத்தை மீறுவோர் சமூகப்புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாவர்.
5. சட்டம் தெளிவாகவும், விரிவாகவும், வரையறுக்கப் பட்டும் காணப்படும். ஆனால் ஒழுக்கம் அவ்வாறான தல்ல.
6. சட்டமும் அதன் விதிகளும் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் ஒழுக்க விதிகளோ எப்பொழுதும் பின்பற்றப்படுகின்றன.

இறைமை

[SOVEREIGNTY]

அரசறிவியலில் இறைமை என்பது அடிப்படை எண்ணக்-
கருக்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது. அத்துடன் அரசின் சிறப்புப்
பண்பாகவும் கருதப்படுகின்றது. நவீன காலத்தில் ஒரு முக்கியத்துவ-
முடைய கோட்பாடாகவும் இது வளர்ச்சியடைந்து உள்ளது.

இவ்விறைமையே அரசினை பிறசங்கங்களிலிருந்து வேறு-
படுத்திக் காட்டுகின்றது. அரசின் அதிகாரத்திற்கும் கட்டளைக்கும்
இதுவே அடிப்படையாகும். இவ்விறைமையே சட்டபூர்வமான
அங்கீகாரத்தை அரசிற்கு வழங்குகின்றது.

இறைமை என்றால் என்ன?

பொதுவாக இறைமை என்றால் மேலான அதிகாரம் எனக்
கூறப்பட்டபோதும், இப்பதத்தின் சரியான கருத்தை வரையறுப்பதில்
அரசியல் அறிஞர்கள் இடையே ஒருமைப்பாடான கருத்துக்கள்
காணப்படவில்லை. வரலாற்றின் ஆரம்ப காலம் தொட்டு அவ் அவ்
கால சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வரைவிலக்கணங்களே இது
தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு இறைமை பற்றி பல
வரைவிலக்கணங்கள் முன்வைக்கப்பட்ட போதும் பொதுவாக
பின்வருமாறு இறைமையினை வரைவிலக்கணப்படுத்தலாம்:

“நாட்டுக்குத் தேவையான சட்டங்களை இயற்றுவதற்கும்
அமுல்படுத்துவதற்கும் அமுல்படுத்தும் வேளை எழும் பிரச்சினை-
களைத் தீர்ப்பதற்கும் ஓர் அரசுக்குள்ள சதந்திர அதிகாரமே இறைமை
ஆகும்”.

எந்த ஒரு அரசிலும் மேலான அதிகாரம் உடைய ஓர் அமைப்பு
காணப்படும். இதுவே இறைமையின் இருப்பிடமாகும். இவ்விறைமை
ஒரு தனிநபரிடமோ அல்லது குழுவிடமோ காணப்படலாம். இத்தனி

நபரோ அல்லது குழுவோ பலாத்காரத்தின் ஊடாகவோ அல்லது மக்கள் ஆணையின் ஊடாகவோ இறைமையைப் பெற்றிருக்கலாம்.

இறைமையைப் பெற்ற தனிநபரோ அல்லது குழுவோ தனது எல்லைக்குட்பட்ட தனி மனிதர்கள், குழுக்கள் யாவற்றின் மீதும் அதிகாரம் செலுத்தக்கூடிய உரிமையைப் பெற்றிருப்பர். குழுக்களுக்கிடையிலும், தனிமனிதர்களுக்கு இடையிலும் மோதல்கள் ஏற்படுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் அதனை தீர்த்து வைப்பதற்கும், தண்டிப்பதற்கும் இவ்விறைமையாளர் உரிமை பெற்றிருப்பர். எனினும் இவ்வுரிமையின் தன்மையை குறிப்பிட்ட அரசின் அமைப்புமுறை, அதன் தன்மை, அரசியல் செயன்முறை என்பன நிர்ணயிக்கின்றன. பொதுவாக ஜனநாயக அரசுகளில் மக்களின் விருப்பத்தின் ஊடாக உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களின் அடிப்படையிலேயே இறைமை பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. சர்வாதிகார அரசுகளில் சர்வாதிகார தலைவனின் ஆணையின் ஊடாக இறைமை பிரயோகிக்கப்படுகிறது.

இறைமைக் கோட்பாட்டின் வளர்ச்சி

வரலாற்றின் வேறுபட்ட காலப்பகுதிகளில் வேறுபட்ட வகையில் இறைமையின் முக்கியத்துவம் உணரப்பட்டது. இதனால் இறைமையின் தன்மை அதன் அளவு, அதன் ஆதிக்க எல்லை, அதன் உறைவிடம் என்பன தொடர்பாகவும் வெவ்வேறு காலப்பகுதியில் வெவ்வேறுபட்ட விளக்கங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. இவ்விளக்கங்கள் அனைத்தும் அக்காலகட்டத்தின் சமூக, பொருளாதார, கலாசார சூழ்நிலைகளைப் பிரதிபலிப்பதாகவே அமைந்தன.

புராதன கிரேக்கத்தில் அரசு இறைமை உடையது என்ற கருத்து வெளிப்படுத்தப்பட்டபோதும் புராதன கலாசாரங்களில் அரசு கொண்டிருக்க வேண்டிய மேலான அதிகாரத்தினை அடையாளம் காணமுடியவில்லை. இக்காலத்தில் இறைமையின் உறைவிடம் இறைவன் என்ற கருத்தே மேலோங்கி இருந்தது. இதனாலேயே இறைமை கட்டுப்படுத்த முடியாதது என்ற கருத்தும் வளர்ந்திருந்தது. இங்கு இறைமையின் தன்மை உணரப்பட்டபோதும் அதன் உறைவிடம், ஆதிக்க எல்லை என்பன தெளிவாக்கப்படவில்லை.

உரோமானியர் காலத்தில் பலம் வாய்ந்த சாம்ராஜ்யங்களின் தோற்றத்துடன் இறைமை பற்றிய உணர்வுகள் வளர்ச்சியடைந்தன. தொடர்ந்து மத்திய காலத்தில் அதன் ஆரம்பத்துடன் அரசு என்பது வெளிவாரியான எந்த சக்திகளினதும் அரசுகளினதும் தலையீட்டிற்கும்

இறைமை என்றால் என்ன?

பின் வருவோரின் வரைவிலக்கணங்கள் இறைமை பற்றிய எண்ணக்கருவை வெளிப்படுத்துவதில் முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றன:

வில்சன் (Wilson) : ஓர் அரசு சட்டங்களை உருவாக்கவும் அதனை நடைமுறைப்படுத்தவும் கொண்டிருக்கும் அதிகாரமே இறைமை ஆகும்.

பேகஸ் (Burgess) : ஓர் அரசு தனது மக்களின் மீதும் அம்மக்களின் நிறுவனங்கள் மீதும் செலுத்துகின்ற சுயமானதும், நிறைவானதும், எல்லையற்றதுமான அதிகாரமே இறைமை ஆகும்.

வில்லோபி (Willughby) : ஓர் அரசினுடைய உயர்ந்த விருப்பமே இறைமை ஆகும்

குரோசியஸ் (Grotius) : சட்டத்தால் கட்டுப்பட்டுள்ள மக்கள் மீது அரசு செலுத்தக் கூடிய முழுமையான அதிகாரமே இறைமையாகும். எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் உட்படாமல், எவராலும் மீறமுடியாத முழுமையான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருப்பவரே இறைமை உடையவர் ஆவார்.

டூகிற் (Duguit) : அரசின் எல்லைக்குள் எல்லாமக்கள் மீதும் நிபந்தனையற்ற ஆணைகளைப் பிறப்பிக்கும் உரிமையே இறைமையாகும்.

பலாத்தாரத்திற்கும் உட்படாமல் சுதந்திரமாக இயங்க முடிந்தமையினால் மக்களின் மீதும் நிறுவனங்கள் மீதும் மேலான அதிகாரத்தை செலுத்தக் கூடிய நிலை இருந்தது. இதனால் இறைமை உணர்வு மேலும் பலமாக உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டது. இதனூடாக இறைமை கட்டுப்படுத்த முடியாதது என்ற கருத்தும் மேலோங்கி இருந்தது.

நிலமானிய சமுதாயத்தில் இந்நிலைகள் மாற்றம் கண்டன. இச்சமுதாயத்தில் அரசர்களை விட நிலப்பிரப்புக்கள், உள்ளூர் அரசர்கள் என்ற நிலையில் சில அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தனர். மறுபக்கத்தில் கிறிஸ்தவ மதமும், திருச்சபையும் கூட அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தது. இதனால் பலம் வாய்ந்த அரசுகள் உருவாக்கப்படுவது சாத்தியமற்றதாக இருந்தபோது இறைமை கட்டுப்படுத்தப்படக் கூடியதொன்று என்ற உணர்வும் தலைதூக்கத் தொடங்கியது.

16ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலங்களில் பலம் வாய்ந்த மன்னன், பலம் வாய்ந்த முடியாட்சி என்ற கருத்து காலச் சூழ்நிலைகளினால் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனூடாக வளர்ச்சியடைந்த பலம் வாய்ந்த மன்னர்களின் எழுச்சியானது இறைமை பற்றிய சிந்தனைகளை மேலும் வளர்ச்சியடையச் செய்தது. அதிகார அரசியலின் தந்தையான மாக்கியவல்லி பலம்வாய்ந்த முடியாட்சி என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தத் தொடங்கியதைத் தொடர்ந்து மதத் தலைமைப்பீடத்தின் ஆதிக்கங்கள் புறந்தள்ளப்பட்டு இறைமை பற்றிய சிந்தனைகளில் மாறுதல் ஏற்படத் தொடங்கியது.

இவ்வாறு மிகவும் சக்திவாய்ந்த மன்னர்கள் ஆரம்பத்தில் பிரான்ஸிலேயே எழுச்சியடைந்தமையினால் இறைமை பற்றிய கோட்பாடுகளும் பிரான்ஸிய அறிஞர்களினாலேயே முதன்முதலில் முன்வைக்கப்பட்டன.

இறைமைக் கோட்பாடுகள்

இறைமை பற்றிய கோட்பாடுகளைப் பலர் முன்வைத்த போதும் போடின், ஹொப்ஸ், லொக், ரூசோ, ஓஸ்ரின் போன்றவர்கள் முக்கியமானவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

இறைமை பற்றிய எண்ணக்கரு தொடர்பாக முதன்முதலாக முக்கிய கருத்துக்களை முன்வைத்தவர் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவரான போடின் (1530-1596) ஆவார். இவர் 1576 இல் தான் எழுதிய குடியரசு என்ற நூலின் ஊடாக இறைமை பற்றிய தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார். மக்கள் மீதும் குடிமக்கள் மீதும்

செலுத்தப்படுகின்ற எவ்விதமான சட்டங்களினாலும் தடை செய்யப்படாத மிக உயர்ந்த அரசின் அதிகாரமே இறைமை ஆகும் என்றார். பிரான்ஸில் உள்நாட்டுயுத்தம் நடைபெற்ற காலத்தில் வாழ்ந்த போடின் அவ்யுத்தத்தை விரும்பவில்லை. இதனால் யுத்தம் இல்லாத ஒரு நிலை தோன்ற அதிக அதிகாரம் மிக்க மன்னனிடம் இறைமை இருப்பது நல்லதென கருதினார். இதன் அடிப்படையிலேயே தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார்.

இங்கிலாந்து அறிஞரான ஹொப்ஸ் (1588-1679) போடினைப் போலவே இங்கிலாந்தில் உள்நாட்டு யுத்தங்கள் நடைபெற்ற காலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இவ்வள்ளாட்டு யுத்தங்களில் இருந்து விடுபட்டு அமைதி நிலை உருவாக வேண்டும் என்றால், ஒரு பலம் வாய்ந்த அரசனின் மூலமே அது முடியுமென நம்பினார். இதனால் இக்கருத்தின் அடிப்படையில் தான் முன்வைத்த சமூக ஒப்பந்த கோட்பாட்டின் ஊடாக இறைமை பற்றிய கருத்தினை முன்வைத்தார். தனிமனிதனான அரசனிடமே இறைமை இருத்தல் வேண்டும் என்பது இவரது கருத்தாக இருந்தது.

இங்கிலாந்து அறிஞரான லொக் (1632-1702) சமூக ஒப்பந்த கோட்பாட்டாளர்களில் ஒருவர் ஆவார். இங்கிலாந்தில் அரசனுடைய சர்வாதிகாரத்துக்கு எதிராக மக்கள் போராட்டம் நடாத்தி அதிகாரங்களில் பங்கு கேட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த இவர், இறைமைக் கோட்பாட்டில் மக்களின் முக்கியத்துவத்தினை வலியுறுத்தினார். 1690 இல் தான் எழுதிய "அரசாங்கத்தின் இரண்டு உடன்படிக்கைகள்" என்ற நூலின் ஊடாக இறைமை பற்றிய தனது கருத்தினை வெளிப்படுத்தினார். இவர் இறைமையின் உற்பத்தியாக மக்களே இருத்தல் வேண்டும் எனவும் இறைமையின் பிரயோகம் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்றத்திடமும் மன்னனிடமும் இருத்தல் வேண்டுமெனவும் குறிப்பிட்டார்.

பிரான்ஸிய அறிஞரான ரூசோ (1712-1778) பிரான்ஸிய புரட்சிக்கு அடித்தளமிட்ட சிந்தனையாளர்களில் ஒருவர் ஆவார். ஹொப்ஸ், லொக்கை போன்று சமூக ஒப்பந்த கோட்பாட்டாளர்களில் ஒருவராக விளங்கிய இவர், அதன் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற அரசொன்றை மையமாகக் கொண்டே இறைமை பற்றிய தன் சிந்தனைகளை முன்வைத்தார். இறைமை என்பது அரசின் மேலான அதிகாரம் எனக் கூறும் ரூசோ அவ்விறைமை முழு நிறைவானதும், நிச்சயமானதும், பிரிக்க முடியாததும், பராதீனப்படுத்த முடியாததும், ஐக்கியமானதும் ஆகும் என்றார். இறைமையின் இருப்பிடமாக பொதுவிருப்பத்தையும் மக்களையுமே குறிப்பிடுகிறார். இங்கு பொது

விருப்பு என்பது பொது நன்மையை நாடும் தனிநபர் விருப்பங்களின் இணைப்பு ஆகும். இப்பொது விருப்பின் அடிப்படையில் பெரும்பான்மை மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட இறைமையாளனிடம் இறைமையின் பிரயோகம் இருக்கும் எனக் கூறுகின்றார். இந்த வகையில் இவ்விறைமை கூட்டானது என்றும் அது சமுதாய ஒப்பந்தத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டதென்றும் பொது விருப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளதால் அது பராதீனப்படுத்த முடியாதது (கையளித்தல்) என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இவ்வாறு மேற்கூறிய நால்வரும் இறைமை பற்றிய கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டாலும் இறைமை பற்றி முக்கியமானதும், பிரசித்தமானதுமான கருத்துக்களை முன்வைத்தவர் ஜோன் ஒஸ்ரின் என்பவர் ஆவார்.

இறைமையின் பண்புகள்

1. இறைமை வரம்பற்றதாகும் (ABSOLUTENESS)

இறைமையின் பிரதான பண்பு இதுவேயாகும். ஏனைய பண்புகளெல்லாம் இச்சிறப்புப் பண்பிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. அதாவது வரம்பற்ற அதிகாரத்தைக் கொண்டிருப்பதே இப்பண்பாகும். தனது எல்லைக்குள் ஒரு அரசு இறைமை படைத்தது. எந்தவொரு அதிகாரமும் இறைமையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாது. உள்நாட்டு விடயங்களில் பிற அரசுகள் தலையிடுவதை எந்த ஒரு அரசும் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. சர்வதேச உடன்படிக்கைகள் அரசினைக் கட்டாயப்படுத்த முடியாது. சர்வதேச நிறுவனங்களும் கட்டாயப்படுத்த முடியாது. இறைமையின் இந்தப் பண்புதான் அரசின் அதிகாரத்திற்கு அர்த்தத்தினையும், சட்டப்பூர்வத்தன்மையையும் கொடுக்கின்றது.

2. இறைமை வரைவின்மையுடையது (UNIERSALITY)

ஒரு அரசின் அதிகாரம் அதன் எல்லையில் வாழும் மக்கள் மீது பிரயோகிக்கப்படத்தக்கதாகும். அரசினை விட உயர்வான அதிகாரம் அல்லது அதற்கு நிகரான அதிகாரம் வேறு எதற்கும் கிடையாது. அரசு தனது அதிகாரம் தொடர்பாக எவருக்கும் விதிவிலக்கு அளிப்பதில்லை. எனினும் சர்வதேச கலாசாரத்தை ஒட்டி வெளிநாட்டுத் தூதுவராலயங்கள், வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளின் அலுவலகங்கள் என்பனவற்றிற்கு உள்நாட்டுச் சட்டங்களிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப்படுகின்றது. அலுவலகங்களில் அவை தத்தம் நாடுகளின்

சட்டங்களைப் பின்பற்ற அனுமதிக்கின்றன. எனினும் எக்கட்டத்திலும் இச்சலுகைகளை ரத்துச் செய்யும் அதிகாரம் அரசிற்கு உண்டு.

3. இறைமை நிரந்தரமானது (PERMANENT)

ஒரு அரசினுடைய இறைமை என்றும் நிரந்தரமாக இருக்கும். இறைமையைப் பிரயோகிக்கும் நபரோ குழுவோ மாறலாம். ஆனால் இறைமை மாறாதது ஆகும். உதாரணமாக, ஒரு மன்னர் இறந்தால் இறைமை மாறுவதில்லை. தொடர்ந்து ஆட்சிபீடம் ஏறுவோனிடம் அது உதயத் தொடங்கும். எவ்வித இடைவெளியுமில்லாமல் அது தொடரும்.

4. இறைமை பிரிக்க முடியாதது (INDIVISIBILITY)

இறைமை ஒரு அரசிடம் மட்டும் குவிந்திருப்பதால் இறைமையைப் பிரிக்க முடியாது. இறைமையை பிரித்தல் என்பது அதனை அழித்தலுக்குச் சமமாகும். இறைமை பற்றிய பன்மைக் கோட்பாட்டாளர்கள் இதனை மறுக்கின்றனர். அவர்கள் இறைமையை அரசினுள் இருக்கும் பல சங்கங்கள், அமைப்புக்களிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டுமென வாதிடுகின்றனர். இதற்கு மாறாக ஒரு முகக் கோட்பாட்டாளர்கள் அரசு ஏனைய சங்கங்களை விட மேலான சங்கமாக இருப்பதனால் அது வரம்பற்ற அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அதன் எல்லைக்குள் அதைப் போன்ற அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும் வேறு நிறுவனங்களை அனுமதிக்கக்கூடாது என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

5. இறைமை மாற்றவியலாதது (INALIENABLE)

இறைமையை இன்னொருவருக்கு கையளிக்க முடியாது. பிறருக்கு மாற்றப்பட்டால் அது மேலாதிக்கத்தை இழந்து அழிந்து விடும். அரசும் அழிந்துவிடும். இறைமையுடையோர் இறக்கும்போதோ, பதவி விலகும்போதோ, இறைமை மாற்றப்படுவதில்லை. மாறாக இறைமையின் மாற்று ஒப்படைப்பே நிகழ்கின்றது.

6. இறைமையின் தனியுரிமை (EXCLUSIVENESS)

இறைமை அரசில் ஒரே இடத்தில் மட்டும் இருப்பதைக் குறிக்கின்றது. மேலான அதிகாரத்தைப் பங்கிட முடியாது என்பதினாலேயே தனியுரிமை படைத்தது எனக் கூறப்படுகின்றது.

இறைமையின் வடிவங்கள்

இறைமை தனித் தன்மை படைத்ததெனினும் அது பலவடிவங்களில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. கோட்பாட்டளவில் இறைமை அரசிடம் உறைகின்றது எனக் குறிப்பிடப்பட்டாலும் நடைமுறையில் இறைமை அதிகாரம் பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். பின்வருவன இறைமையின் வடிவங்களாக உள்ளன:

1. பெயரளவிலான இறைமை (TITULAR SOVEREIGNTY)

ஆரம்பக்காலங்களில் இறைமை மன்னராட்சியுடன் தொடர்புபட்டே பேசப்பட்டது. இறைமை மன்னரிடம் உறைந்துள்ளது என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. மக்களாட்சி உருவாகத் தொடங்கியதைத் தொடர்ந்து மன்னர் பெயரளவு அதிகாரமுடையவராக மாற்றப்பட்டார். இங்கிலாந்தில் இந்நிகழ்வு படிப்படியாகவே வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் நடைபெற்றது. இவர் அதிகாரமற்ற நிலையிலிருப்பதாலேயே பெயரளவிலான இறைமையாகக் கருதப்பட்டார். இங்கிலாந்தைப் பொறுத்து பெயரளவில் நாட்டின் தலைவராக மன்னர் இருக்கின்றார். அரசாங்கத்தின் எல்லா நடவடிக்கைகளும் அவரது பெயரினாலேயே நிறைவேற்றப்படுகின்றன. அரசாங்க அறிக்கைகள் அனைத்தும் அவரது பெயரினாலேயே வெளியிடப்படுகின்றன. நியமனங்கள் அனைத்தும் அவரினாலேயே வழங்கப்படுகின்றன. கௌரவப் பட்டங்கள் அனைத்தும் அவரினது பெயரினாலேயே வழங்கப்படுகின்றன. பதவிகளும் அவரினது பெயரினாலேயே அழைக்கப்படுகின்றன (உ-ம்- மாண்புமிகு அரசியாரின் பிரதமர்).

எனினும் இவரிடமுள்ள அதிகாரங்கள் எவற்றையும் அவர் தன்னிச்சையாகச் செயற்படுத்த முடியாது. பிரதமரின் ஆலோசனையின் பேரில் அல்லது அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் பேரிலேயே செயற்படுத்த முடியும். அதனாலேயே இவர் பெயரளவு அதிகாரமுடையவராகக் கருதப்படுகின்றார்.

பொதுவாக பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையைப் பின்பற்றும் எல்லா நாடுகளிலும் இவ்வாறான பெயரளவு இறைமையாளர் உள்ளார். இந்தியாவில் ஜனாதிபதி இவ்வாறான பெயரளவு இறைமையாளராக உள்ளார். அரசின் தலைவராக அவரே விளங்குகின்றார். நாட்டின் நிர்வாகம் அவரின் பெயரிலேயே நடைபெறுகின்றது. நீதித்துறை நியமனங்கள் உட்பட பல்வேறு

நியமனங்களை அவரே மேற்கொள்கின்றார். சட்டங்களுக்கு கையொப்பமிடும் அதிகாரமும் அவருக்கே உள்ளது. ஆனால் எல்லா அதிகாரங்களையும் பிரதமரினதும், அமைச்சரவையினதும் ஆலோசனையின் பேரிலேயே மேற்கொள்ள வேண்டியவராக உள்ளார்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் பெயரளவுத் தலைவர்கள் உண்மை அதிகாரங்களைப் பெறும் நிலையும் உண்டு. குறிப்பாக அரசாங்கம் ஒன்று நடைமுறையில் செயற்படாதபோது இவர்களே அதிகாரமுடையவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

2. சட்ட இறைமை (LEGAL SOVEREIGNTY)

அரசின் விருப்பினை சட்டவடிவில் வெளியிடக்கூடிய நிறுவனமே சட்ட இறைமையாகின்றது. அரசின் அதிகாரத்தை அது பிரகடனப்படுத்தும் சட்டங்களைக் கொண்டே விளக்கமுடிவதால் சட்ட இறைமை முக்கியத்துவமுடையதாகின்றது. இவ்விறைமை பாராளுமன்றத்திடமே உள்ளது. பாராளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்கள் அரசின் ஏனைய ஆணைகள், கட்டளைகளை விட மேலானது.

பாராளுமன்றத்தின் இறைமையும் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் தொடர்பாக அதற்கு இருக்கின்ற தடையற்ற அதிகாரத்தைக் கொண்டே நோக்கப்படுகின்றது. அதன் சட்ட ஆக்க அதிகாரத்திற்கு எதிராக வேறு நிறுவனங்களோ ஏற்பாடுகளோ இல்லாதிருக்குமாயின் அது முழு இறைமை படைத்த சட்டசபை எனக் கூறப்படுகின்றது.

நவீன சட்டசபைகளில் முழு இறைமைப்படைத்த சட்டசபைகளைக் காண்பது கடினமானதாகும். நீதித்துறைக்குள்ள நீதிப் புனராய்வு அதிகாரமும், நிர்வாகத்துறைத் தலைவருக்கு இருக்கின்ற சட்டங்களுக்கு கையொப்பமிடும் அதிகாரமும், வேறு நிறுவனங்கள் சட்ட ஆக்கத்தில் பங்கு கொள்கின்ற நிலையும் சட்டசபையின் இறைமையில் தடைகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

3. அரசியல் இறைமை (POLITICAL SOVEREIGNTY)

பாராளுமன்றம் சட்டம் இயற்றும் இறைமையைக் கொண்டிருந்தாலும் பாராளுமன்றத்திற்கு அவ்வதிகாரத்தை வழங்குகின்றவர்கள் வாக்காளர்களேயாவர். ஜனநாயக நாட்டில் சட்டம் என்பது மக்களின் விருப்பமே ஆகும். மக்களின் விருப்பத்தினால் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளான பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சட்டங்களை வடிவமைக்கின்றனர். எனவே இவ்வாக்காளர் தொகுதியே அரசியல் இறைமை எனப்படுகின்றது.

4. மக்களின் இறைமை (POPULAR SOVEREIGNTY)

இறுதி அதிகாரம் மக்களிடம் உறைகின்றது எனக் கூறுவதே மக்கள் இறைமை ஆகும். இடைக்கால அறிஞரான மார்சிலியோ, பிரான்ஸிய அறிஞரான லூசோ போன்றவர்கள் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தினர். பிரான்ஸிய புரட்சிக்குப் பின்னர் இக்கருத்து மேலும் வலுப்பெற்றது. இவ்விறைமை ஜனநாயக நாடுகளில் சாத்தியமாக இருக்கும். அங்கு தான் அரசியல் யாப்பிற்கு உட்பட்ட வழிகளில் அரசாங்கங்களைப் பதவியேற்றவும், இறக்கவும் மக்களால் முடியும்.

5. தேசிய இறைமை (NATIONAL SOVEREIGNTY)

நாடுமுழுவதற்கும் உள்ள இறைமையே தேசிய இறைமை யாகும். இதன் பொருள் இறைமை எந்தவொரு தனிநபருக்கும் சொந்தமானதல்ல; மாறாக நாட்டிற்கே சொந்தமானதாகும் என்பதாகும். பிரான்ஸிய புரட்சியாளர்கள் தமது மனித உரிமைப் பிரகடனத்தில் இறைமை தேசத்திடம் உறைகின்றது என்றனர். தற்காலத்தில் தேசியஉணர்வு வளர்வதற்கு தேசிய இறைமை என்ற கருத்தே பெரிதும் உதவுகின்றது.

6. நடைமுறை இறைமை (DE FACTO SOVEREIGNTY)

நடைமுறையில் இறுதி அதிகாரத்தை கொண்டிருப்பது நடைமுறை இறைமை என அழைக்கப்படுகின்றது. சட்டபூர்வ அதிகாரமில்லாவிடிலும் மக்கள் அதற்கு கட்டுப்படுகின்றனர். இவ்வித இறைமையைப் புரட்சி, போர்க்காலம் என்பவற்றில் காணலாம். உள்நாட்டு புரட்சி வெற்றி பெறுகின்ற போது சட்டப்பூர்வ இறைமை நீக்கப்பட்டு நடைமுறை இறைமை அதிகாரத்துக்கு வருகின்றது. போரில் வெற்றி பெறுகின்ற போது புதிய இறைமை படைத்த அரசு உருவாகின்றது.

இங்கிலாந்தில் ஒலிவர் கிராம்வெல் (Oliver Cromwell) (1653), வில்லியம், மேரி (1688) என்போர் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டமை, நெப்போலியன் 1804இல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டமை, அக்டோபர் புரட்சியின் (1912) மூலம் ரஷ்யாவில் போல்ஷேவிக் கட்சி அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டமை என்பவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

அண்மைய உதாரணங்களாகக் கூறுவதாயின் பாகிஸ்தானில் இராணுவத் தளபதி முஷாரப் புரட்சி மூலம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியமை, ஈராக்கில் சதாம் உசேன் ஆட்சியைக் கவிழ்த்து, அமெரிக்க அரசு

ஆட்சியைக் கைப்பற்றியமை என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இவற்றில் பல பின்னர் சட்டபூர்வநிலைகளினால் இறைமையைப் பெற்றுக் கொண்டன.

7. சட்டமுறை இறைமை (DE JURE SOVEREIGNTY)

இது சட்டபூர்வமாக அமைந்து சட்டத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றதாகும். இது ஆணைகளைப் பிறப்பித்து மக்களை கீழ்ப்படியுமாறு செய்யலாம். சட்டம் இதனை மட்டுமே அங்கீகரிக்கின்றது. இது நடைமுறை இறைமையால் அதிகாரத்தில் இருந்து நீக்கப்பட்டாலும் நடைமுறை இறைமை சட்டத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றால் தான் நீதிமன்றங்களினால் ஏற்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

இறைமைப் பற்றிய ஒருமுகக் கொள்கை (MONISTIC THEORY)

ஆங்கிலேய சட்ட அறிஞரான ஜோன் ஒஸ்டின் (John Ostin) என்பவரினால் முன்வைக்கப்பட்ட கொள்கையே இறைமைபற்றிய ஒருமைக்கொள்கை என அழைக்கப்படுகின்றது. இவர் 1832இல் எழுதிய "சட்டவியல் பற்றிய சொற்பொழிவுகள்" (Lectures on Juris) என்ற நூலினூடாகத் தனது கொள்கையைப் பிரகடனப்படுத்தினார். இறைமையானது ஒரே தலைமையிடத்தில் உறைகின்றது எனக் கூறியமையினாலேயே இது ஒருமைக் கொள்கை என அழைக்கப்படுகின்றது.

அவரது கொள்கை இறைமை பற்றி பின்வருமாறு கூறுகின்றது: "ஒரு திட்டவட்டமான மனிதத்தலைவர் தன்னையொத்த பிற தலைவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிதலை வழக்கமாகக் கொண்டிராமல் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் பெரும்பான்மையினரின் வழக்கமான கீழ்ப்படிதலை பெறுவாரேயானால் அந்தத் திட்டவட்டமான தலைவர் அந்தச் சமூகத்தில் இறைமையுடையவராவார். அந்தத் தலைவர் உட்பட அந்தச் சமூகம் சுதந்திரமான அரசியற் சமூகமாகும்".

இவரது கருத்துப்படி திட்டவட்டமான மனிதத்தலைவரே இறைமையாவார். இந்தத் தலைவர் பிறரை விட மேலானவர். ஏனெனில் இறைமையில் கீழ்ப்படிவு முக்கியம். சமமானவரிடையே கீழ்ப்படிவு இருக்க முடியாது. இவரே அரசாங்கத்தின் தன்மையைத் தீர்மானிப்பவராக இருப்பதனால் திட்டவட்டமாக சுட்டிக்காட்டக் கூடியவராக இருத்தல் வேண்டும். மேலும் ஒவ்வொரு அரசும் இறைமையுடையவை ஆகும். இதனால் ஒன்றிற்கொன்று கட்டுப்படத் தேவையில்லை. இறைமையைப் பொறுத்த வரை எல்லா அரசுகளும்

சமமானவைகளே. இவ்விறைமை குறிப்பிட்ட அரசில் வாழும் பெரும்பான்மையோரின் கீழ்ப்படிவைப் பெறுவதனாலேயே அரசு உயரதிகாரத்தைப் பெறுகின்றது. இக்கீழ்ப்படிதல் கட்டாயத்தின் மூலம் வருவதில்லை. பழக்கத்தின் மூலமே வருகின்றது. இக்கீழ்ப்படிவை பெறும் தலைவரும் மக்களும் சேர்ந்தே அரசியல் சமுதாயத்தை உருவாக்குகின்றனர். இவ்வரசியல் சமுதாயம் தனக்கென இறைமையைக் கொண்டிருக்கும். இறைமையாளனின் அதிகாரம் சட்ட-ரீதியானது, முழு நிறைவானது, எல்லையற்றது, விலக்கப்பட முடியாதது.

ஒஸ்ரின் இக்கோட்பாட்டினூடாக இறைமை, அதன் தன்மை, அதன் உறைவிடம், அதன் ஆதிக்கம் என்பவற்றைத் தெளிவாக விளக்குகின்றார்.

இறைமையின் பன்முகக் கொள்கை

(PLURALISTIC THEORY OF SOVEREIGNTY)

அரசு என்பது எல்லா அதிகாரங்களையும் ஒருங்கே பெற்ற நிறுவனம் என்பதை மறுத்து அரசு பல நிறுவனங்களின் ஒன்றிணைப்பு எனக் கூறுவதே அரசு பற்றிய பன்முகக் கோட்பாடாகும்.

இறைமைப்பற்றிய ஒஸ்ரின் ஒருமைக் கொள்கையை நிராகரித்து முன்வைக்கப்பட்ட இக்கோட்பாடு இடைக்காலத்தில் நிலவிய தொழிற் கழக முறையிலிருந்து (Guild System)தோற்றம் பெற்றதாகும். இம்முறையின் கீழ் வணிகர்கள் மற்றும் தொழிற் கழகங்கள் ஓரளவிற்குத் தன்னாட்சியைப் பெற்றிருந்தன.

தற்போது பேசப்படும் பன்முகக்கோட்பாடு ஓட்டோ கீர்க் (Otto Gierke), மெயிர்லண்ட் (Maitland) ஆகியோரின் கருத்துக்களிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற ஒன்றாகும். சிட்னி வெப் (Sidney Web), பிலாட்ரிஸ் வெப் (Beatris Web), G.D.H. கோல் (G.D.H. Cole), ஹெரால்ட் லஸ்கி (Herold J. Laski), A.D. லிண்ட் சே (A.D.Lind Say), எர்னஸ்ட் பார்க்கர் ஆகியோர் இக்கோட்பாட்டின் ஆதரவாளர்களாக விளங்கினர்.

சட்ட ஆக்கச் செயற்பாட்டில் அரசு முக்கியமான பங்கினை ஆற்றுகின்றதே ஒழிய, அது முழுமையான பங்கினை ஆற்றவில்லை என கீர்க்கும், மெயிர்லண்டும் வாதிடுகின்றனர். பலரினது வளங்கள் ஒன்றிணைந்து ஒன்றோடொன்று ஒத்துப்போகச் செய்வதற்கே அரசு தேவையானது என இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

வெப் தம்பதியரும், கோலும் ஒரு அரசில் பல பாராளுமன்றங்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் அவற்றிற்கிடையே சட்டமியற்றும் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்றும் கோருகின்றனர்.

உற்பத்தியாளர், நுகர்வோர்களுக்கென தனித்தனி அமைப்புக்கள் இருக்க வேண்டும் என்றும் அவை தத்தம் சட்டம் இயற்றும் குழுக்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் கோல் கூறுகின்றார். அவ்வமைப்புக்களிடையே எழும் பிணக்குகளைத் தீர்க்க வலிமை வாய்ந்த ஒருங்கிணைப்பு நிறுவனமும் தேவை என கோல் மேலும் கூறுகின்றார். அதே வேளை கோலும் பிற பன்முகக் கோட்பாட்டினர்களும் தொழில் மற்றும் பணிகளடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படல் வேண்டும் என்பதையும் வற்புறுத்துகின்றனர்.

ஹெரால்டு லஸ்கி "வரம்பற்ற, யாருக்கும் பொறுப்பற்ற அரசென்பது மனிதகுலத்தின் நலன்களுக்கு ஒவ்வாதது" எனக் குறிப்பிட்டார். இதனைத் தடுப்பதற்கு இறைமை பல சங்கங்களிடம் பகிர்ந்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும், அரசின் பணி பல்வகை அதிகாரங்களை ஒருங்கிணைப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

A.D. லின்ட்சே அரசு பல நிறுவனங்களை உள்ளடக்கியிருப்பதுடன் அதன் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரத்தை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

டுகிட்டும், கிராப்பும் பன்முகக்கோட்பாட்டை சட்டத்தின் வழி அணுகுகின்றனர். அவர்கள் சட்டத்தினை அரசி ஆணையாகக் கருதவில்லை. மாறாக சமூக ஒருமைப்பாட்டின் சாதனமாகவே கருதுகின்றனர்.

கெட்டல் பன்முகக்கோட்பாட்டின் மையக்கருத்தினை விளக்குகின்றார். அரசு தனித்தன்மை வாய்ந்ததல்ல. அது ஏனைய நிறுவனங்களைப் போன்றது தான். அரசு எவ்வாறு இயற்கையானதாகவும், முக்கியமானதாகவும் இருக்கின்றதோ அதேபோல ஏனைய நிறுவனங்களும் முக்கியமானவை எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அரசு எவ்வாறு அதன் பணிக்கேற்றவாறு இறைமை படைத்துள்ளதோ அதேபோல ஏனைய நிறுவனங்களும் அவற்றின் பணிகளைப் பொறுத்தவரையில் இறைமையுடையவை எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அரசினுள் இருக்கும் சில குழுக்களின் எதிர்ப்பை மீறி அரசால் தனது விருப்பத்தைச் செயலாக்க முடியாது என்றும் அரசிடம் வலிமை இருக்கின்றது என்பதற்காக அதற்கு மேலான உரிமை வழங்கப்படக்கூடாது என்றும் சமூகத்தில் சிறப்பான பணிகளை ஆற்றி தமது உறுப்பினர்களின் பற்றுதலைக் கொண்டுள்ள எல்லாக் குழுக்களுக்கும் சம அளவு உரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும் என்றும் இறைமை பல சங்கங்களுக்குரியது என்பதால் அது தலையானது என்றே அதன் அதிகாரங்கள் வரம் பற்றதென்றோ, அதனைப் பிரிக்க

முடியாதென்றோ கூறக்கூடாது என்றும் பன்முகக் கோட்பாட்டாளர்கள் வாதிடுகின்றனர்.

ஒரு வகையில் பன்முகக்கோட்பாட்டினை இன்றைய யதார்த்தம் என்றே கூறலாம். இன்றைய உலகில் மனிதர்கள் தமது தேவைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள பலதரப்பட்ட நிறுவனங்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டிய கட்டாயமுள்ளது. அந்நிறுவனங்கள் தத்தமது தகுதிகளுக்கேற்ப சில அதிகாரங்களையும் கொண்டுள்ளன. அவற்றிற்கு ஓரளவு தன்னாட்சியும் தேவைப்படுகின்றது. சில நிறுவனங்கள் சமூக, அரசு எல்லைகளைக் கடந்து சர்வதேச நிறுவனங்களாகவும் உள்ளன.

அதனால் தான் அரசிடம் அதிகமான அதிகாரங்கள் குவிவதைப் பன்முகக்கோட்பாட்டாளர்கள் எதிர்க்கின்றனர். அரசின் அதிகாரம் மிகமிகக் குறைக்கப்பட வேண்டும் என்பது இவர்களது கருத்தாக உள்ளது. அதேவேளை தனிநபர் சுதந்திரத்தை வலியுறுத்துவது, சமூகத்திலும் அரசிலும் சமூக நிறுவனங்களின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைப்பது என்பவையும் இக்கோட்பாட்டாளர்களின் நோக்கங்களாக உள்ளன.

ஓஸ்ரின் கோட்பாட்டிற்கு எதிரான கண்டனங்கள்

1. நடைமுறை உண்மைகளை அறிவது வரலாற்று உண்மைகளின் அடிப்படையிலேயே ஆகும். இந்த வகையில் ஓஸ்ரின் கோட்பாடு ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. சேர் ஹென்றி மெயின் (Henry Main), சிட்ஜிவிக் (Sidg Wick) போன்ற வரலாற்றுச் சட்டநிபுணர்கள் இக்குற்றச்சாட்டினை முன்வைக்கின்றனர். ஓஸ்ரின் கூறுவது போல எந்தவொரு தலைவரும் அதிகாரம் பெறவில்லை என ஹென்றி மெயின் குறிப்பிடுகின்றார். உலகின் வலிமை மிக்க பேரரசர்கள்கூட சமூகத்தில் நிலவிய மரபுகள், சமயக் கோட்பாடுகள் என்பவற்றிற்கு கட்டுப்பட்டே ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர் என அவர் கூறுகின்றார்.
2. ஓஸ்ரின் கொள்கை வரம்பற்ற முடியாட்சிக்கு வேண்டுமாயின் பொருந்தலாம். ஆனால் மக்களாட்சிக்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில் மக்களாட்சியில் மக்கள் இறைமையே அடிப்படையானதாகும்.
3. சட்ட இறைமைக்கும் அரசியல் இறைமைக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை ஓஸ்ரின் தெளிவாகக் காட்டவில்லை.

மக்களாட்சியில் அரசியல் இறைமையுடைய மக்களே அரசிற்கான ஊக்க சக்தியை வழங்குகின்றனர். அவர்களின் விருப்பப்படியே அரசு பணியாற்றுகின்றது. சட்ட இறைமையின் பணி அரசியல் இறைமையின் விருப்பத்தினை சட்டங்களாக மாற்றுவதே ஆகும்.

4. சட்டரீதியான இறைமையை வலியுறுத்தும் அளவிற்கு அதற்கு பின்னாலுள்ள சமூக சக்தியை ஒஸ்ரின் பொருட்படுத்தவில்லை. பேராசிரியர் கார்ணர் (Prof. Garner) இக் குற்றச்சாட்டினை முன்வைத்தார்.
5. இறைமை பற்றிய பன்மைக்கோட்பாட்டாளர்கள் இறைமையின் உறைவிடம் பாராளுமன்றம், அரசியல் யாப்பு, வாக்காளர் தொகுதியெனப் பல்வேறு இடங்களில் இருப்பதால் திட்டவட்டமான தலைவரை எவ்வாறு சுட்டிக்காட்டுவதென கேள்வி எழுப்புகின்றனர். அவர்களின் கருத்து, இறைமை பல்வேறு சங்கங்களிடம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாகும்.
6. பன்மைக் கோட்பாட்டாளர்கள் இறைமை சட்டத்தின் மூலம் எல்லையற்றது எனக் கூறினாலும் நீதி முறைப்படி எல்லையற்றது எனக் கூறமுடியாது என்கின்றனர். நீதிமுறைப்படி இறைமை பெரும்பாலான மக்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதாக இருக்க வேண்டும் என இவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.
7. "இறைமை பிரிக்கமுடியாதது" என்ற ஒஸ்ரின் கருத்தினை அமெரிக்க அரசாங்கம் பற்றிய எழுத்தாளர்கள் நிராகரிக்கின்றனர். அமெரிக்க அரசின் இறைமை, மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே பங்கிடப்பட்டுள்ளதை அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். குறிப்பாக அமெரிக்க அறிஞர்களான ஹமில்டன் (Hamilton), மடிசன் போன்றோர் இறைமை பிரிக்கப்படக் கூடியது என வலியுறுத்துகின்றனர்.

8. ஒஸ்ரினின் இறைமை வரம்பற்றது என்ற கருத்தும் கண்டனங்களுக்குள்ளாகியுள்ளது. ஒரு இறைமையாளன் உள்நாட்டு அலுவல்களில் மக்களின் உரிமைகள், சுதந்திரங்கள், மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள், மதக் கோட்பாடுகள், அறநெறிகள் என்பவற்றிற்கும் வெளிநாட்டு அலுவல்களில் சர்வதேசச் சட்டம், சர்வதேச உடன்படிக்கைகள் என்பவற்றிற்கும் கீழ்படிவது அவசியமானதாகும்.

9. அண்மைய காலத்தில் எழுச்சியடைந்து வரும் உலகமயமாக்கல் சிந்தனைகளும் இறைமையைக் கட்டுப்படுத்துவனவாகவே உள்ளன.

8. ஒஸ்ரினின் கொள்கை வரம்பற்ற முடியாட்சிக்கு வேண்டாமாட்சி பொருந்தலாம். ஆனால் மக்களிடமிருந்து பொருந்தாது. மனிதனின் மக்களாட்சியில் மக்கள் இறைமையே அடிப்படைகளாகத்தான் உள்ளன.

9. சட்ட இறைமைக்கும் அரசியல் இறைமைக்கும் இன்ன விவர வேறுபாட்டை ஒஸ்ரின் தெளிவாகக் காட்டவில்லை.

வலுவேறாக்கம்

[SEPARATION OF POWERS]

அரசாங்கம் ஒன்றின் பிரதான துறைகளான சட்டவாக்கத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பில்லாத வகையிலும், ஒன்றின் மீது ஒன்று தலையீடோ கட்டுப்பாடோ செலுத்தாத வகையிலும் அமைந்திருப்பதே வலுவேறாக்கம் அல்லது அதிகார பிரிவினை எனப்படும்.

அரசாங்கம் ஒன்றின் இம்மூன்று பிரதான துறைகளும் ஒரு நபர் அல்லது ஓர் அமைப்பிடம் இருக்கவேண்டுமா? அல்லது பல நபர் அல்லது பல்வேறு அமைப்புகளிடம் இருக்க வேண்டுமா? என்ற தர்க்கம் நிலவிய போது பல்வேறு நபர்களிடம் அல்லது அமைப்புக்களிடம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் உருவான கோட்பாடே வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு ஆகும்.

வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டின் வரலாற்றுப் பின்னணி

வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு பற்றிய கருத்துக்கள் அண்மைக்காலங்களிலேயே பிரதானப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் கிரேக்க காலத்திலேயே இதனுடைய அடையாளங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. அரசறிவியலின் தந்தையாகிய அரிஸ்டோட்டில் வலுவேறாக்கத்திற்கு ஆதரவாக பல கருத்துக்களைக் கூறி இருந்தார்.

குறிப்பாக அவர் பண்டைய கிரேக்க வழக்கத்தையொட்டி அதிகாரங்களை சட்டமியற்றுதல், நிர்வாகம், நீதி எனப் பிரித்தார். எனினும் அவர் காலத்தில் வலுவேறாக்கம் பற்றிய சிந்தனைகள் அரசியலில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. ஆனால் உரோமானியர் காலத்தில் வலுவேறாக்க செயன்முறை அரசியல் யாப்பில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது என "பொலிவியஸ்", "சிசரோ" என்பவர்களின் கருத்துக்களில் இருந்து அறிய முடிகிறது. இவர்கள் ரோமானிய அரசியல் யாப்பின் சிறப்பிற்கு வலுவேறாக்கமே காரணம்

எனக் கூறினர். பொலிபியஸின் 6ஆவது நூலான “ரோமினது வரலாறு” என்ற நூலில் இக்கருத்து முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு ரோமானிய காலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்ற வலுவேறாக்கம் பற்றிய கருத்துக்கள் மன்னராட்சி காலத்தில் தம் முக்கியத்துவத்தை இழக்கத் தொடங்கின. இக்காலத்தில் எழுச்சியடைந்த கோட்பாடான தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாடு வலுவேறாக்கத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் புறந்தள்ளியது. “சர்வ-வல்லமை படைத்த இறை” என்ற கருத்து முதன்மைப்படுத்தப்பட்டபோது அரசின் சகல அதிகாரங்களும் மன்னரிடம் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து மேலோங்கியது.

தொடர்ந்து மன்னராட்சியில் மன்னர்களின் ஆட்சி கொடுங்கோல் ஆட்சியாக மாறியபோது மன்னரின் அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட வேண்டும் என்ற குரல் வலுப்பெறத் தொடங்கியது. இதனடிப்படையில் 10ஆம் நூற்றாண்டில் வலுவேறாக்கத்தின் அவசியம் மீளவும் உணரப்பட்டது.

இந்தவகையில் 16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரான்ஸிய அறிஞரான “போடின்” (1530-1596) என்பவரின் கருத்துக்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக விளங்கின. இவர் 1576 இல் எழுதிய “குடியரசு” என்ற நூலில் வலுவேறாக்கம் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்தார். தொடர்ந்து 17ஆம் நூற்றாண்டில் பிரித்தானியாவில் வாழ்ந்த லொக் என்பவர் 1690 இல் தான் எழுதிய “அரசாங்கத்தின் இரண்டு உடன்படிக்கைகள்” என்ற நூலில் வலுவேறாக்கம் பற்றிய கருத்துக்களைக் கூறி இருந்தார்.

லொக்கிற்கு பின்னர் 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரான்ஸிய அறிஞரான மொண்டெஸ்கியூ வலுவேறாக்கம் பற்றிய கருத்துக்களை கூறி இருந்தார். வலுவேறாக்கத்தின் அவசியத்தைத் தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் வலியுறுத்தியவராக இவரே விளங்கினார். பிரான்ஸிய புரட்சிக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்து அதிமுக்கிய பங்காற்றிய இவரின் கருத்துக்கள் பிரான்ஸிய புரட்சியின் வளர்ச்சிக்கும் உதவி புரிந்தன. மன்னரிடம் குவிந்துள்ள அதிகாரங்கள் மக்களின் கைகளுக்கு மாறுதல் வேண்டும் என்ற கோரிக்கை பிரான்ஸிய புரட்சியின் அடிப்படையாக இருந்த போது, அவ்வாறான அதிகாரங்கள் எவ்வாறு கையாளப்பட வேண்டும் என்பதில் இவரின் கருத்துக்கள் பெரும்பங்கு வகித்தன.

வலுவேறாக்கம் பற்றி இவரே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கருத்தைக் கூறியதால் இவரால் முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களே வலுவேறாக்க கோட்பாடாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

வலுவேறாக்கம் பற்றிய மொண்டஸ்கியூவின் கருத்துக்கள்

மொண்டஸ்கியூ (Charles -Louis de Secondat Montesquieu:1689-1755) வலுவேறாக்கம் பற்றிய தனது கருத்துக்களை 1748 இல் தான் எழுதிய "சட்டங்களின் உயிர்" (Spirit of the Laws) எனும் நூலின் ஊடாக குறிப்பிடுகிறார். இந்நூலில் இவர் கூறிய கருத்துக்களே வலுவேறாக்க கோட்பாடாக கொள்ளப்படுகிறது.

மொண்டஸ்கியூவின் வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டின்படி அரசின் மூன்று துறைகளான சட்டத்துறை, நிர்வாகத்துறை, நீதித்துறை என்பன ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பில்லாது, ஒன்றன் மீது ஒன்று தலையீட்டில்லாது ஒன்றன் மீது ஒன்று கட்டுப்பாடில்லாது தனித்து இயங்க வேண்டும் என்பதாகும். இதன்படி வலுவேறாக்கம் சிறப்பாக செயற்பட மூன்று நிபந்தனைகளை மொண்டஸ்கியூ குறிப்பிடுகிறார்.

1. ஒரு துறையில் அங்கம் வகிப்பவர் இன்னொரு துறையில் அங்கம் வகிக்கக் கூடாது. (உ + ம்) சட்டத்துறையில் அங்கம் வகிப்பவர் நிர்வாகத்துறையில் அங்கம் வகிக்கக் கூடாது.
2. ஒரு துறையின் கடமைகளை இன்னொரு துறை புரிதல் கூடாது. (உ + ம்) நிர்வாகத்துறையின் கடமைகளை நீதித்துறை புரிதல் கூடாது.
3. ஒரு துறையின் கடமைகளில் இன்னொரு துறை தலையிடவோ, கட்டுப்பாடு செலுத்தவோ கூடாது.

மொண்டஸ்கியூவின் கருத்துக்கள் காலச்சூழ்நிலைக்கு ஏற்ற கருத்துக்களாகவே விளங்கின. பிரான்ஸிய புரட்சிக் காலத்தில் அங்கு வாழ்ந்த மொண்டஸ்கியூ சர்வாதிகார முடியாட்சியின் கொடுமைகளை அநுபவ ரீதியாக உணர்ந்திருந்தார். சட்ட, நிர்வாக, நீதி அதிகாரங்களை ஒருங்கே கொண்டிருந்த மன்னன், அவற்றின் மூலம் நடாத்திய கொடுங்கோல் ஆட்சி முடிவுக்கு வராதா? என சிந்தித்தார். இச்சிந்தனையின் போது அக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அவரை கவர்ந்தன. 1688 இல் இங்கிலாந்தில் நடைபெற்ற அமைதிபுரட்சியைத் தொடர்ந்து மன்னனின் கைகளில் இருந்த 3 துறைகளும் 3 தரப்பினரிடம் கைமாறின. இதன்படி பாராளுமன்றம் சட்டவாக்க அதிகாரத்தையும், மன்னன் நிர்வாக அதிகாரத்தையும், நீதிமன்றங்கள் நீதி அதிகாரத்தையும் பெற்றுக் கொண்டன. இம்மூன்று துறைகளும் தனித்தனியாக வளர்ந்ததல்லாமல், ஒன்றன் மீது ஒன்று கட்டுப்பாடோ, தலையீடோ இன்றி சுதந்திரமாகவும் வளர்ந்தன.

இவ்வாறு மூன்று அதிகாரங்களும் வெவ்வேறு அமைப்புகளிடம்

கையளிக்கப்படவேண்டும். என மொண்டெஸ்கியூ வற்புறுத்தினாலும் ஒவ்வொரு அமைப்பும் மற்றைய அமைப்பின் மீது கண்காணிப்பு செலுத்தும் வகையில் தொடர்புற்றதாக இருக்க வேண்டும் எனவும் வற்புறுத்தினார்.

அதாவது சட்டம் இயற்கின்ற, நிர்வகிக்கின்ற, நீதிசெலுத்துகின்ற துறைகள் ஒவ்வொன்றும் ஏதோ ஒரு வகையில் தமக்கிடையில் தொடர்புகளை வைத்திருந்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்தினார். முழுமையான பிரிவென்பது ஒவ்வொரு துறையினதும் திறமையான செயற்பாட்டிற்கு தடையாக அமையும் என்பது இவரது கருத்தாகும். உதாரணமாக சட்டத்துறைக்கும், நிர்வாகத்துறைக்கும் இடையில் ஏதாவது தொடர்பு இருந்தால் மாத்திரமே சட்டத்துறையின் எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப நிர்வாகத்துறை அதை அமுல்படுத்த இயலும். இதுபோலவே ஏனைய துறைகளுக்கிடையிலும் தொடர்பு இருந்தல் அவசியம் எனக் குறிப்பிட்டார். இதற்கு அவர் ஒரு மனித உடலை உதாரணமாக காட்டினார். மனித உடலில் தலை, கை, கால் என்பன எவ்வளவு முக்கியமோ அதே போல அரசாங்கத்திற்கு அதன் 3 துறைகளும் முக்கியமானவை ஆகும். மனித உடலின் அங்கங்கள் எவ்வாறு பிரிந்தும் சேர்ந்தும் செயற்படுகின்றதோ அதேபோல அரசாங்கத்தின் 3 துறைகளும் பிரிந்தும், சேர்ந்தும் செயற்பட வேண்டும் என வற்புறுத்தினார்.

மொண்டெஸ்கியூவிற்கு பின்னர் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த பிளாக்ஸ்டீரோன், அமெரிக்க அறிஞர்களான மெடிசன், கெமில்டன், பெஞ்சமின் பிராங்ளின் ஆகியோரும் வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டை ஆதரித்து அதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினர்.

பிளாக்ஸ்டீரோன் 1765இல் தான் எழுதிய “இங்கிலாந்தின் சட்டங்கள் பற்றிய விளக்கங்கள்” என்ற நூலினூடாகத் தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார். இவர் “சட்ட, நிர்வாக அதிகாரம் ஒருவரிடம் அல்லது ஒரு குழுவிடம் இருந்தால் பொதுமக்களுக்கு சுதந்திரமிருக்காது” என்றார்.

அலெக்சாண்டர் ஹமில்டன் 1788இல் தான் எழுதிய “Federalist” என்ற நூலில் “எவரோ, ஒரு சிலரோ, பலரோ அதிகாரத்தினை வைத்திருந்தால் அது சர்வாதிகாரத்திற்கான இலக்கணமாக இருக்கும்” என்றார்.

மொண்டெஸ்கியூவின் இக்கோட்பாட்டிற்கு ஐக்கிய அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகள் தமது அரசியல் யாப்புகளில் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளன. எனினும் இவை யாவும் ஒரேவிதமான வலுவேறாக்கத்தைப் பின்பற்றுவதாகக் கூற முடியாது.

மொண்டஸ்கியூவின் வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டிற்கு எதிரான விமர்சனங்கள்.

மொண்டஸ்கியூவின் வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டினை F.J. குட்னோ, L.M. ஜெங்ஸ், T.R. பவ்ல் போன்றோர் கடுமையாக விமர்சித்தனர்.

இவர்களின் கருத்துப்படி அரசாங்கத்திற்குச் சட்டமியற்றுதல், நிர்வகித்தல் ஆகிய இருபணிகளேயுள்ளன. நீதித்துறை நிர்வாகத்துறையின் ஒருபகுதியேயாகும்.

வேறு அறிஞர்கள் அதிகாரமையங்கள் வாக்காளர்கள் சட்டமியற்றும் நிறுவனங்கள், ஆட்சித்துறைத்தலைவர்கள், நிர்வாக அமைப்புக்கள், நீதித்துறை என ஐந்தாக உள்ளது எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு அதிகாரமையங்கள் மூன்று மட்டுமே உள்ளது எனக் கூறுகின்றது.

நடைமுறையில் நீதித்துறையைத் தவிர்த்து பிற இருதுறைகளும் ஒன்றையொன்று சார்ந்தேயுள்ளன.

சட்டத்துறையும், நிர்வாகத்துறையும் நீதித்துறையுடன் சார்ந்தபணிகளைப் புரிவதையும் காணலாம். அமெரிக்காவில் சட்டத்துறையான காங்கிரஸ், ஜனாதிபதி மீதான குற்றவிசாரணையில் நீதிமன்றமாகச் செயல்படுகின்றது. அதேவேளை பிரித்தானியப் பாராளுமன்றத்தின் ஒரு சபையான பிரபுக்கள் சபை இறுதி மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமாகத் தொழிற்படுவதைக் காணலாம்.

மேலும் மன்னிப்பளித்தல், துறைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவைத்தல் போன்ற நீதிப்பணிகளை நிர்வாகத்துறையும் மேற்கொள்கின்றது. அதேவேளை கீழ்மட்ட நீதிமன்றங்கள் நிர்வாகத்தீர்ப்பாயங்களாகவும் பணிபுரிகின்றன.

இதைவிட நீதிப்பேராணைகளைப் பிறப்பிக்கும் போதும் நியாயம், பழக்கம் போன்ற நெறிகளைப் பயன்படுத்தும் போதும் நீதிமன்றங்கள் சட்டமியற்றும் பணிகளையும் புரிகின்றன. மேலும் நீதிப்புனராய்வு அதிகாரம் மூலம் சட்டமன்றங்கள் மீது கட்டுப்பாடு செலுத்தும் அதிகாரமும் நீதிமன்றங்களுக்கு உண்டு.

பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் சட்டத்துறையினை நிர்வாகத்துறையிலிருந்து பிரிப்பது கடினமானதாகும். இவ் அரசாங்க முறையில் சட்டமன்றத்தின் ஒருகுழுவே நிர்வாகத்துறையான அமைச்சரவையாகச் செயற்படுகின்றது. அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் என்ற வகையில் சட்ட ஆக்கச் செயற்பாட்டினை வழிநடாத்திச் செல்கின்றனர். அதேவேளை நிர்வாகத்துறை உறுப்பினர்கள் என்றவகையில் சட்டங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதைக் கண்காணிக்கின்றனர்.

மேலும் நியமன அதிகாரத்தின் மூலமும் நிதிக்கட்டுப்பாட்டின் மூலமும் சட்டத்துறை சில நிர்வாகப் பணிகளையும் ஆற்றுகின்றது. நிர்வாகத்துறை சில நடவடிக்கைகளுக்குச் சட்டத்துறையின் ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும்.

மறுப்பாணை அதிகாரம், சட்டத்தினைத் தொடங்குவதற்கான அதிகாரம் என்பவற்றின் மூலம் நிர்வாகத்துறையும் சட்டத்துறையின் பணிகளைப் புரிகின்றது.

மொண்டஸ்கியூவினால் முன்வைக்கப்பட்ட வலுவேறாக்க கோட்பாட்டின் குறைபாடுகள்.

1. மொண்டஸ்கியூ காலச்சூழ்நிலையில் பாதிக்கப்பட்ட நிலையிலேயே தனது கருத்துக்களை முன்வைத்தார். அவருடைய காலத்துக்கு பொருந்துவது எல்லா காலத்துக்கும் பொருந்தும் என கூறமுடியாது.
2. மொண்டஸ்கியூவின் கோட்பாட்டின்படி ஒரு துறையில் அங்கம் வகிப்பவர் இன்னொரு துறையில் அங்கம் வகிக்கக் கூடாது. பாராளுமன்ற அரசாங்கமுறையில் இதனைப் பின்பற்றுவது கடினம். அங்கு நிர்வாகத் துறையில் அங்கம் வகிப்பவர் சட்டத்துறையிலும் அங்கம் வகிக்கிறார்.
3. 3 துறைகளுக்கு இடையே பரஸ்பரம் கண்காணிப்பு இல்லாமல் அரசு நிர்வாகம் என்பது நடைமுறையில் செயற்பட முடியாது. வலுவேறாக்கம் அதிகளவில் பின்பற்றப்படும் அமெரிக்காவில் கூட இத்தலையீடு காணப்படுகிறது. இவ்வகையில் மொண்டஸ்கியூவின் கருத்துக்களை எந்தவொரு நாட்டினது அரசியல்யாப்பிலும் முழுமையாகப் பார்க்க முடியாது.
4. பொதுவாக அரசாங்கம் ஒன்று செம்மையாக செயற்பட சட்டம், நிர்வாகம் ஆகிய துறைகள் இணைந்து செயற்படுவது அவசியம் ஆகும். இதனாலேயே பாராளுமன்ற அரசாங்கம் உள்ள நாடுகளில் வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு அதிகளவில் நீதித்துறையிலேயே பின்பற்றப்படுகிறது.
5. அதிகாரங்களை முழுமையாகப் பிரிப்பது சுதந்திரத்திற்கு வழிகோலும் என்பது தவறாகும். சட்டமன்றத்திற்கு போதியளவு அதிகாரம் அளித்தாலே தனிநபர் உரிமைகளைப் பேணமுடியும்.

6. வலுவேறாக்க கோட்பாட்டினை முழுமையாக அமுல்படுத்தினாலும் பலதடைகள் ஏற்படும். குறிப்பாக துறைகளுக்கிடையே ஒத்துழையாமை பெருகும். இதனால் அரசு நிறுவனங்கள் ஸ்தம்பிக்கப்பார்க்கும்.
7. தடைகள், சமநிலைகள் அதிகம் இருந்தாலும் மோதல்கள் ஏற்படப் பார்க்கும்.

அமெரிக்க அரசியல் யாப்பின் வலுவேறாக்கம்

வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டினை மிகக் கூடிய அளவில் அரசியல் யாப்பில் உள்வாங்கிக் கொண்ட நாடாக அமெரிக்காவே விளங்குகின்றது. வலுவேறாக்கம் என்ற சொற்றொடர் அரசியல் யாப்பில் காணப்படாத போதும் அரசியல் யாப்பு அக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மொண்டஸ்கியூவின் கோட்பாட்டடிப்படையில் அரசியல் யாப்பு ரீதியாக மூன்று துறைகளும் தனித்தனியாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியல் யாப்பில் 1^{ஆம்}, 2^{ஆம்}, 3^{ஆம்} பிரிவுகள் முறையே சட்ட, நிர்வாகம், நீதி துறைகள் பற்றி குறிப்பிடுகின்றன. இதன்படி பிரிவு 1 சட்டவாக்கத்துறை அதிகாரம் காங்கிரஸிடம் இருக்கும் என்றும், பிரிவு 2 நிர்வாகத்துறை அதிகாரம் ஜனாதிபதியிடம் இருக்கும் என்றும், பிரிவு 3 நீதித்துறை அதிகாரம் உயர்நீதிமன்றத்திடம் இருக்கும் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இத்துறைகள் தெரிவு செய்யப்படும் முறை, பதவிக்காலம், அதிகாரம் என்பனவும் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதைவிட ஒரு துறையில் அங்கம் வகிப்பவர் இன்னொரு துறையில் அங்கம் வகிக்கக் கூடாது எனவும் ஒரு துறையின் கடமைகளை இன்னொரு துறை புரிதல் கூடாது எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மொண்டஸ்கியூவின் 3^{ஆவது} நிபந்தனையான ஒரு துறையின் கடமைகளை இன்னொரு துறை தலையீடோ, கட்டுப்பாடோ செலுத்தக்கூடாது என்ற நிபந்தனையில் மட்டும் சமநிலைகளும், தடைகளும் காணப்படுகின்றன.

சமநிலைத் தலையீடுகள் அல்லது தடைகள் சமன்பாடுகள்
[CHECKS AND BALANCES]

இது வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டோடு இணைந்த ஒரு கோட்பாடாகும். சட்டத்துறையோ, நிர்வாகத்துறையோ, நீதித்துறையோ தனக்குரிய அதிகார எல்லையைத் தாண்டிச் செயற்படும்

போது ஏனைய இருதுறைகளின் இடைச் செயற்பாட்டின் மூலம் தன்னிச்சையாகச் செயற்படும் துறையைத் தடுத்து மீண்டும் உரிய நிலைக்குட்படுத்துதல் அல்லது சமன்படுத்துதலே தடைகள் சமன்பாடுகள் கோட்பாடாகும்.

அமெரிக்க அரசியல் யாப்பில் சமநிலை தலையீடுகளுக்குப் பின்வருவனவற்றை உதாரணமாகக் காட்டலாம்:

1. சட்டவாக்க அதிகாரம் காங்கிரஸிற்கு உரியது. எனினும் காங்கிரஸினால் இயற்றப்படும் மசோதாக்கள் அனைத்தும் ஜனாதிபதியின் கையொப்பத்தைப் பெற்ற பின்னரே சட்டமாக அமுலுக்கு வருகின்றன. காங்கிரஸினால் இயற்றப்படும் மசோதாக்களுக்கு ஜனாதிபதி கையொப்பமிட மறுக்கலாம். அவ்வாறு மறுத்தால் அவர் அதனை மீண்டும் காங்கிரஸிற்கு அனுப்புதல் வேண்டும். காங்கிரஸ் அம்மசோதாவை 2/3 பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேற்றுமாயின் அது சட்டமாக அமுலுக்கு வரும். இங்கு ஜனாதிபதி காங்கிரஸைக் கட்டுப்படுத்தும் தன்மையைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.
2. காங்கிரஸ் ஜனாதிபதியைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய தன்மையும் அரசியல் யாப்பில் காணப்படுகிறது, ஜனாதிபதிக்கு எதிரான குற்றப் பிரேரணை ஒன்றை முன்வைத்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் காங்கிரஸ் ஜனாதிபதியைப் பதவியிலிருந்து நீக்கலாம். அதாவது ஜனாதிபதிக்கு எதிரான குற்றச்சாட்டை முதலில் பிரதிநிதிகள் சபை விவாதித்து 2/3 பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றும். பின் செனட் சபை நீதிமன்றமாக அமர்ந்து அதனை விசாரணை செய்யும். விசாரணையின் முடிவில் அங்கு 2/3 பெரும்பான்மையுடன் குற்றப்பிரேரணை நிறைவேற்றப்பட்டால் ஜனாதிபதி பதவி நீக்கப்படுவார். மேலும் ஜனாதிபதி வெளிநாடுகளுடன் செய்து கொள்கின்ற உடன்படிக்கைகள், ஆயுத விநியோகங்கள், அத்தோடு உயர்நியமனங்கள் போன்றவற்றுக்கும் செனற்சபையின் சம்மதம் அவசியமானதாகும்.
3. நீதித்துறையும் சமநிலை தலையீட்டுக்கு உட்பட்டதாக உள்ளது. உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளை ஜனாதிபதி செனட் சபையின் சம்மதத்துடனேயே நியமித்தல் வேண்டும். நீதிபதிகள் மீது குற்றப்பிரேரணை முன்வைத்து அவர்களைப் பதவிநீக்கும் அதிகாரம் காங்கிரஸுக்கு உண்டு. இதைவிட குற்றவாளிகளுக்கு மன்னிப்பு வழங்க, தண்டனையைக் குறைக்க ஜனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு.

4. நாட்டின் அரசியல் யாப்பிற்கு முரணான சட்டங்களை காங்கிரஸோ, மாநில சட்டமன்றங்களோ இயற்றினால் நீதிப்புனராய்வு அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அதனை வலிதற்றதாக்கும் அதிகாரம் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு உண்டு. இது சட்டத்துறை கடமைகளில் நீதித்துறை தலையிடுவதைக் காட்டுகிறது.

ஏனைய நாடுகளில் வலுவேறாக்கம்

அமெரிக்கா தவிர்ந்த ஏனைய நாடுகளில் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு பின்பற்றப்படுகிறது. விசேடமாக பாராளுமன்ற அரசாங்க முறை நிலவுகின்ற நாடுகளில் வலுவேறாக்கக் கோட்பாடுகளுக்கு அதிகளவு முன்னுரிமை வழங்கப்படுவதில்லை. பிரித்தானியா, இந்தியா, பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகளை எடுத்து நோக்கினால் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே வலுவேறாக்கக் கோட்பாடு பின்பற்றப்படுவதை அவதானிக்கலாம். அரசியல் யாப்பு ரீதியாக 3 துறைகளும் தனித்தனியாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு பிரிக்கப்பட்ட போதிலும் இந்நாடுகளில் நிர்வாகத்துறை தலைவரான பிரதமர் உட்பட ஏனைய எல்லா அமைச்சர்களும் நிர்வாகத்துறையில் அங்கத்தவராக இருக்கும் அதேவேளை சட்டத்துறையில் அங்கத்தவராக இருப்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

அதுமட்டுமன்றி நிர்வாகத்துறை தலைவரான பிரதம மந்திரி சட்ட, நீதித் துறைகளில் தலையிடுவதோடு அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தவும், செல்வாக்கு செலுத்தவும் அதிகாரங்களைப் பெற்றுள்ளார்.

பொதுவாக இந்நாடுகளில் சட்டத்துறைக்கும், நிர்வாகத் துறைக்கும் இடையே வலு ஒன்றாக்கமும், நீதித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் மாத்திரம் வலுவேறாக்கமும் பின்பற்றப்படுகின்றது. அதாவது நீதித்துறையின் சுதந்திரத்துக்கே இங்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது.

ஜனநாயக ஆட்சிமுறையில் வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டின் செல்வாக்கு.

அமெரிக்க அரசியல் யாப்பில் வலுவேறாக்கக் கொள்கை ஒரு கோட்பாடாக புகுத்தப்பட்ட பின்பு தற்கால ஜனநாயக அரசியல் யாப்புகளில் இது முக்கியத்துவம் உடையதாக வளர்ந்து வருகிறது. ஒவ்வொரு ஜனநாயக அரசும் தம்முடைய யாப்புகளில் கீழ் இதனையும் சேர்த்துக் கொள்வதில் அதிக அக்கறை செலுத்தி

வருகின்றன. எனினும் பெரும்பாலான ஜனநாயக நாடுகள், பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையுள்ள நாடுகளாக இருப்பதனால் அங்கு சட்டவாக்கத்துறை, நிர்வாகத்துறை என்பன இணைந்து செயற்படுவதற்கான சாத்தியங்களே உள்ளன. இதனால் இந்நாடுகளில் சட்டநிர்வாகத்துறைகளில் வலுவேறாக்கம் பின்பற்றப்படாது நீதித்துறையிலேயே பின்பற்றப்படுகின்றது. பிரித்தானியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளின் யாப்புகளில் இந்நிலையே காணப்படுகின்றது.

ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையும், பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையும் ஒருங்கே பின்பற்றும் பிரான்ஸ், இலங்கை போன்ற நாடுகளில் கூட சட்டவாக்கத்துறையும் நிர்வாகத்துறையும் இணைந்தே செயற்படுகின்றன. இந்நாடுகளில் முழுமையாக பாராளுமன்ற துறையைப் பின்பற்றும் நாடுகளை விட அதிகளவில் இக்கோட்பாடு பின்பற்றப்பட்டாலும் முழுமையாக ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையுள்ள நாடுகளைவிட குறைவாகவே பின்பற்றப்படுகின்றது.

பிரதிநிதித்துவ முறைகள்

நவீன அரசில் உலகில் ஆட்சியை நடாத்துவதற்காக மக்களின் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யும் முறைகளில் பல்வேறு முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. பண்டைய கிரேக்க அரசுகளில் மக்கள் நேரடியாகவே சட்ட, நிர்வாக அலுவல்களில் பங்கு கொண்டனர். கிரேக்க நகர அரசுகளில் மக்கள் தொகை, ஆட்சிப்பரப்பு என்பன சிறியதாக இருந்தமையினால் அது சாத்தியமாக இருந்தது. ஆனால் இன்று நேரடி மக்களாட்சியை முழுமையாகப் பின்பற்றுவது கடினமானதாகும். இதனாலேயே பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறை பல நாடுகளிலும் பின்பற்றப்படுகிறது. இப்பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறையில் வாக்காளர்கள் தங்கள் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்தி தங்களை ஆட்சி செய்வதற்கான பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்கின்றனர்.

தேர்தல் முறைகள்

பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறையில் வாக்காளர்கள் தங்கள் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்ய பொதுவாக பின்வரும் இரு தேர்தல் முறைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்:

1. சார்பு ரீதியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறை அல்லது எளிய பெரும்பான்மை தேர்தல் முறை. (Simple Plurality or First-past-the-post system)
2. விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறை. (Proportional representation system)

1. சார்பு ரீதியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறை அல்லது எளிய பெரும்பான்மை தேர்தல் முறை.

ஒரு தேர்தல் தொகுதியில் ஆகக் கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்ற வேட்பாளர் வெற்றி பெற்றவராகப் பிரகடனப்படுத்தும் முறையே சார்பு ரீதியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறையாகும்.

உதாரணமாகத் தேர்தல் தொகுதி X இல் வேட்பாளர்கள் பின்வரும் வாக்குகளைப் பெற்றனர் :

வேட்பாளர்கள்	வாக்குகள்
A	75,000
B	60,000
C	50,000
D	40,000
E	10,000

இத்தேர்தல் தொகுதியில் A அதிகூடிய வாக்குகளைப் பெற்றிருப்பதால் அவர் வெற்றி பெற்றவராகப் பிரகடனப்படுத்தப்படுவார்.

சார்பு ரீதியான பெரும்பான்மைத் தேர்தல் முறையின் இயல்புகள்

1. தேர்தல் தொகுதிகள் தனி உறுப்பினர் தேர்தல் தொகுதிகளாக இருக்கும். (விதிவிலக்காக, சில சந்தர்ப்பங்களில் பல அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதிகளும் உருவாக்கப்படுவதுண்டு. உ+ம் : சோல்பரி அரசியல் யாப்பில். கொழும்பு மத்தி - 3 அங்கத்தவர், மட்டக்களப்பு - 2 அங்கத்தவர், மூதூர் - 2 அங்கத்தவர்.)
2. பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறுவது தேர்தலில் வெற்றியீட்டுவதற்குக் காரணமாக இருக்கும்.
3. பிரதிநிதிகளுக்கும் வாக்காளர்களுக்குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படும்.
4. வாக்களிப்பு முறையும், கணிப்பீட்டு முறையும் இலகுவானதாக இருக்கும்.
5. ஒப்பீட்டு ரீதியில் செலவு குறைந்த தேர்தல் முறையாக இருக்கும்.
6. இருகட்சி முறைக்கு ஏற்றதாகக் காணப்படும்.

இத்தேர்தல் முறையின் நன்மைகள்

1. இத்தேர்தல் முறை ஒரு இலகுவான தேர்தல் முறையாகும். அதாவது விளங்கிக் கொள்வதற்கும் விளங்கி வாக்களிப்பதற்கும், கணிப்பிடுவதற்கும் இம்முறை இலகுவானதாக உள்ளது.
2. பிரதிநிதிகளுக்கும் வாக்காளருக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படும். ஒரு தொகுதிக்கு ஒரு உறுப்பினர் மட்டும் தெரிவு செய்யப்படுவதனாலும், தொகுதி நிலப்பரப்பின் அளவு சிறியதாக இருப்பதாலும் இந்நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகிறது.
3. ஒப்பீட்டு ரீதியில் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ தேர்தல் முறையைவிட செலவு குறைந்த முறையாகக் காணப்படுகிறது.
4. ஒப்பீட்டு ரீதியில் நிராகரிக்கப்பட்டவாக்குகள் இத்தேர்தல் முறையில் குறைவாகக் காணலாம்.
5. தொகுதிக்கான அபிவிருத்தி வேலைகள் துரிதமாக நடைபெறுவதற்கான வாய்ப்புகள் இத்தேர்தல் முறையில் உருவாகும்.
6. இத்தேர்தல் முறையில் வாக்களிப்போர் தொகை உயர்வாக இருப்பதுடன் ஊழல்களும் குறைவாகக் காணப்படும்.

இத்தேர்தல் முறையின் குறைபாடுகள்

1. பெரும்பான்மை வாக்காளர் விரும்பாத ஒருவரும் உறுப்பினராக வரக்கூடிய வாய்ப்பு இத்தேர்தல் முறையில் உள்ளது. உதாரணமாகத் தேர்தல் தொகுதி X இன் தேர்தல் முடிவு வருமாறு:

வேட்பாளர்கள்	வாக்காளர்கள்
A	75,000
B	60,000
C	50,000
D	40,000
E	10,000

இத்தொகுதியில் A கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்றிருப்பதால் எளிய பெருன்பான்மை தேர்தல் முறைப்படி அவரே தெரிவு செய்யப்பட்டார் என பிரகடனப்படுத்தப்படுவார். ஆனால் இத்தொகுதியில் Aக்கு விழுந்த வாக்குகளை விட A க்கு எதிராக விழுந்த வாக்குகள் அதிகமாகும். இதன்படி பார்க்கும் போது பெரும்பான்மை வாக்காளர்கள் A தெரிவு செய்யப்படுவதை விரும்பவில்லை. எனவே இத்தேர்தல் முறையை ஒரு முழுமையான ஜனநாயக ரீதியான தேர்தல் முறையெனக் கூறமுடியாது.

சில நாடுகள் இக்குறைபாட்டினை நீக்கும் முகமாக 2^{ஆவது} வாக்கெடுப்பு ஒன்றை நடாத்துகின்றன. அதாவது அறுதிப் பெரும்பான்மை (50%) வாக்குகளை எவரும் பெறவில்லை ஆயின் முன்னிலையில் உள்ள முதல் இருவேட்பாளர் மத்தியில் மட்டும் 2^{ஆவது} வாக்கெடுப்பு ஒன்று நடாத்தப்பட்டு கூடுதல் வாக்குகளைப் பெற்றவர் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்.

2. சிறிய கட்சிகள், சிறுபான்மை இனக்கட்சிகள் இத்தேர்தல்முறை மூலம் ஆசனங்களைப் பெறுவது கடினமானதாகும். அதுவும் பெரும்பான்மை இனங்களின் மத்தியில் சிதறி வாழ்கின்ற சிறுபான்மை இனங்கள் தங்களுக்கான பிரதிநிதிகளைப் பெறுவது மிகவும் கடினமானதாக இருக்கும்.
3. ஆட்சியின் மையத்தில் பன்மைத்தன்மையும் குறைவாக காணப்படும். ஒரு கட்சியே தனித்து பெரும்பான்மை பலத்தைப் பெற்று ஆட்சி அமைக்க கூடிய நிலை ஏற்படலாம். இதனால் சிறுபான்மை இனங்கள் மற்றும் சிறிய கட்சிகள் பேரம் பேசி ஆட்சியில் பங்கு கொள்வது இல்லாமல் போகின்றது.
4. நாடுதழுவிய ரீதியில் கட்சிகள் பெறுகின்ற வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கும் பாராளுமன்றத்தில் அவை பெறும் ஆசனங்களுக்கும் இடையில் முரண்பட்ட தன்மை இத்தேர்தல் முறையில் உள்ளது.

(உ-ம்) 1970 ஆம் ஆண்டு தேர்தல்

UNP	38%	17 ஆசனங்கள்
SLFP	37%	91 ஆசனங்கள்

1977 ஆம் ஆண்டு

SLFP	29.72%	08 ஆசனங்கள்
TULF	6.75%	18 ஆசனங்கள்

5. இத்தேர்தல் முறையில் எதிர்க்கட்சி மிகவும் பலவீனமாக வரக்கூடிய நிலையும் ஏற்படலாம்.

(உ-ம்) 1977 ஆண்டு தேர்தல்

UNP	141 ஆசனங்கள்
SLFP	08 ஆசனங்கள்
TULF	18 ஆசனங்கள்

இத்தேர்தலில் 5/6 பெரும்பான்மையுடன் UNP ஆட்சியைக் கைப்பற்றி இருந்தது.

இத்தேர்தல் முறை இந்தியா, பிரித்தானியா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பின்பற்றப்படுகிறது. இலங்கையிலும் டொனமூர் அரசியல் யாப்பு, சோல்பரி அரசியல் யாப்பு, 1ஆவது குடியரசு அரசியல் யாப்பு ஆகியவற்றில் பின்பற்றப்பட்டது.

2. வீகிதாசார பிரதிநிதித்துவத் தேர்தல் முறை

சார்புரிதியான பெரும்பான்மை தேர்தல் முறையில் உள்ள குறைபாடுகளை நீக்குவதற்காகவும், சிதறி வாழும் சிறுபான்மையோர்க்கும் சிறிய கட்சிகளுக்கும் பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்குவதற்காகவுமே விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இம்முறையை ஒரே நேரத்தில் இருவர் அறிமுகப்படுத்தி இருந்தனர். அன்திரே, தோமஸ்காரே என்பவர்களே இவ்விருவரும் ஆவர். ஆனால் இம்முறை பிரபல்யம் அடைவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர் பிரித்தானிய அரசியல் மேதையான "ஜோன் ஸ்ரூவாட் மில்" என்பவர் ஆவார்.

இவ்விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையிலான தேர்தல் முதன்முதலாக 1855 இல் டென்மார்க்கில் நடைபெற்றது. தொடர்ந்து 1891 இல் பெல்ஜியத்திலும், 1892 இல் சுவிஸ் கன்டன்களிலும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இலங்கையில் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் ஊடாக இம்முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு இன்றுவரை நடைமுறையில் இருந்து வருகிறது. எனினும் இலங்கையில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறை சற்று வித்தியாசமானது ஆகும். இங்கு நாடு முழுவதையும் ஒரு தேர்தல் அலகாகக் கொண்டு இத்தேர்தல் முறை பின்பற்றப்படாமல் பல அங்கத்தவர்-

களைக் கொண்ட தேர்தல் மாவட்டங்களை உருவாக்கி பின்பற்றப் படுகிறது. தேசிய பட்டியல் மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் 29 பேர் மட்டும் நாடு முழுவதையும் ஒரு தேர்தல் அலகாகக் கொண்டு தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

இன்று மேற்கூறிய நாடுகளை விட சுவீடன், நோர்வே, ஒல்லாந்து, இத்தாலி போன்ற நாடுகளிலும் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது.

ஒரு குறிக்கப்பட்ட தேர்தல் அலகில் கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்ப ஆசனங்களைப் பங்கிடுவதே இத்தேர்தல் முறையின் அடிப்படை ஆகும்.

இவ்விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையில் இரண்டு வகைகள் உண்டு. அவையாவன:

அ. பட்டியல்முறை

ஆ. தனிமாற்று வாக்குமுறை

அ. பட்டியல் முறை

சுவீடன், நோர்வே, பெல்ஜியம், ஒல்லாந்து, இத்தாலி, சுவீஸ்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது. இம்முறையின் படி வேட்பாளர்கள் தனித்து போட்டியிடுவது இல்லை. குழுவாகவே போட்டி இடுகின்றனர். தேர்தலில் குழுக்கள் அல்லது கட்சிகள் பெறும் வாக்குகளின் விகிதாசாரத்திற்கு ஏற்பவே அவர்களுக்குப் பிரதிநிதித்துவம் பங்கிடப்படுகிறது. நாடு பல்வேறு தேர்தல் அலகுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டோ அல்லது ஒரு தேர்தல் அலகாகக் கணிக்கப்பட்டோ இம்முறை பின்பற்றப்படலாம். இலங்கையில் தேசிய பட்டியல் உறுப்பினர்கள் நாடு முழுவதும் ஒரு தேர்தல் அலகாகக் கணிக்கப்பட்டு தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். ஏனைய உறுப்பினர்கள் பல்வேறு தேர்தல் அலகுகளான தேர்தல் மாவட்டங்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர்.

இத்தேர்தல் முறை பின்வரும் ஒழுங்கு முறையின் கீழ் நடைபெறுகிறது.

1. பட்டியல் தயார் செய்தல்

ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சியும், சுயேட்சைக் குழுவும் தமது வேட்பாளர் பட்டியலை முன்வைக்கும். குறிப்பிட்ட தேர்தல் அலகிலிருந்து எத்தனை உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட

இருக்கிறார்களோ அவ்வுறுப்பினர்களுக்குச் சமனான வகையில் வேட்பாளர்களின் எண்ணிக்கை அமைந்திருக்கும். பட்டியலில் வேட்பாளர்களின் பெயர்கள் அமையும் முன்னுரிமை ஒழுங்கு கட்சியால் தீர்மானிக்கப்படும். முழுப்பட்டியல் என அழைக்கப்படும் இத்திட்டத்தின் கீழ் வாக்காளர்கள் தாம் தெரிவு செய்ய விரும்பும் கட்சியின் பட்டியலை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு வாக்களித்தல் வேண்டும்.

2. தகுதிகாண் எண் காணல்

தகுதிகாண் எண் காணல் என்பது ஒரு பிரதிநிதித்துவத்துக்குத் தேவையான வாக்கு எண்ணிக்கையை கணித்தல் ஆகும்.

வாக்கு எண்ணிக்கையின் போது முதல் நடவடிக்கையாக மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகள் கணிக்கப்படும். அதன் பின்னர் ஒரு பிரதிநிதித்துவத்துக்குத் தேவையான தகுதிகாண் வாக்குகள் கணிக்கப்படும். இதற்கு மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகளை அத்தேர்தல் அலகுக்கான ஆசனங்களினால் பிரிக்கப்படும்.

(உ-ம்) தேர்தல் அலகு A

மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகள்	=	200,000
தேர்தல் அலகுக்குரிய மொத்த ஆசனம்	=	5
ஆகவே தகுதி காண் எண்	=	<u>200,000</u>
		5
	=	40,000

3. முதல் ஒதுக்கீடு

ஒவ்வொரு கட்சியும், சுயேட்சைக் குழுக்களும் பெற்ற வாக்குகளினைத் தகுதிகாண் எண்ணினால் பிரிப்பதன் மூலம் அக்கட்சிக்கான முதல் ஒதுக்கீடு கண்டறியப்படும்.

A கட்சி பெற்ற வாக்குகள் = A கட்சிக்குரிய ஆசனம்
தகுதி காண் எண்

(உ-ம்) தேர்தல் அலகு A

மொத்த செல்லுபடியான வாக்குகள்	=	200,000
மொத்த ஆசனம்	=	5

தகுதிகாண் எண்	=	<u>200,000</u>
		5
	=	40,000
A கட்சி பெற்ற வாக்குகள்	=	90,000
B கட்சி பெற்ற வாக்குகள்	=	70,000
C கட்சி பெற்ற வாக்குகள்	=	40,000
A கட்சிக்குரிய ஆசன ஒதுக்கீடு	=	<u>90,000</u>
	=	40,000
	=	2 ஆசனம்
		மிகுதி 10,000
B கட்சிக்குரிய ஆசன ஒதுக்கீடு	=	<u>70,000</u>
	=	40,000
	=	1 ஆசனம்
	=	மிகுதி 30000
C கட்சிக்குரிய ஆசன ஒதுக்கீடு	=	<u>40000</u>
	=	40000
	=	1 ஆசனம்
	=	மிகுதி இல்லை

4. இரண்டாம் ஒதுக்கீடு

முதலாவது ஒதுக்கீட்டின் படி ஆசனங்கள் பங்கிடப்பட்ட பின்னரும் மீதி ஆசனங்கள் இருக்குமாயின் கட்சிகள் பெற்றுக் கொண்ட வாக்குகளை தகுதிகாண் எண்ணினால் பிரிக்கும் போது அதிகூடிய மிகுதியைப் பெற்ற கட்சிக்கு அந்த ஆசனம் கொடுக்கப்படும்.

மேற்கூறிய உதாரணத்தில் B கட்சி கூடுதலான மீதியினைப் பெற்றிருப்பதால் அதற்கு மீதி ஆசனம் வழங்கப்படும்.

5. பிரதிநிதிகளை அறிவித்தல்

கட்சிக்கு கிடைத்த ஆசனங்களுக்கு ஏற்ப கட்சிப்பட்டியலில் முன்னுரிமை ஒழுங்கின்படி பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுவர்.

(உ-ம்) 2 ஆசனங்கள் கிடைத்துள்ள B கட்சியின் பட்டியலில் முன்னுரிமை ஒழுங்கின்படி தியாகலிங்கம் முதலாவதாகவும், பஞ்சலிங்கம் இரண்டாவதாகவும் இருக்கிறனர். எனவே அவர்கள் இருவரும் பிரதிநிதிகளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள் என பிரகடனப்படுத்தப்படுவர்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் பண்புகள்

1. வாக்குகளின் விகிதாசாரப்படி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படல்.
2. பல அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட தேர்தல் அலகுகள் இருத்தல்.
3. பட்டியல் முறையில் அல்லது தனிமாற்று முறையில் தேர்தல்கள் நடாத்தப்படல்.
4. சிறுபான்மை இனங்கள் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற வாய்ப்பு இருத்தல்.
5. செல்வாக்குக் குறைந்த கட்சிகள் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெற வாய்ப்பு இருத்தல்.
6. கூட்டாட்சி அமைக்கும் நிலை இருத்தல்.
7. பலமான எதிர்கட்சி வரக்கூடியதாக இருத்தல்.
8. கட்சி தலைமையின் ஆதிக்கம் அதிகளவில் இருத்தல்.
9. வாக்காளருக்கும் பிரதிநிதிகளுக்கும்ிடையே தொடர்பு குறைந்து இருத்தல்.
10. சாதாரண மக்கள் இலகுவில் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத தேர்தல் முறையாக இருத்தல்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் நன்மைகள்

1. மக்களினுடைய விருப்பங்களின் விகிதாசாரத்திற்கேற்ப உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்கின்ற நிலை காணப்படுகின்றமையால் அதிகளவு ஜனநாயக தன்மை வாய்ந்த தேர்தல் முறையாக இத்தேர்தல் முறை விளங்குகின்றது.
2. சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் குறைந்த மட்டத்திலாவது தங்களுடைய பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க இத்தேர்தல் முறை வழிவிடுகின்றது.

3. சிறிய கட்சிகள் அல்லது மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கு குறைந்த கட்சிகள் குறைந்த அளவிலாவது பிரதிநிதித்துவத்தைப் பெறுவதற்கு இத்தேர்தல் முறை வாய்ப்பளிக்கின்றது.
4. இத்தேர்தல் முறையின் மூலம் எந்த ஒரு கட்சியும் அறுதி பெரும்பான்மை பலத்தைப் பெற்று ஆட்சி அமைக்க முடியாத நிலை ஏற்படும். இதனால் அமைக்கப்படுகின்ற அரசாங்கம் பல கட்சிகள் சேர்ந்த ஒரு கூட்டரசாங்கமாகவே காணப்படும். பல கட்சிகளும் அரசாங்கத்தில் உள்ளமையினால் பல்வேறு சக்திகளது நலன்களும் அரசாங்கத்தில் பேணப்படக்கூடிய நிலை ஏற்படும். இவ்வகையில் சிறுபான்மை இனக் கட்சிகளும், சிறிய அல்லது குறைந்த செல்வாக்குடைய கட்சிகளும் தாங்கள் சார்ந்த மக்களின் நலன்களைப் பேணக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.
5. இத்தேர்தல் முறையின் மூலம் பலம் வாய்ந்த எதிர்க்கட்சி உருவாகக் கூடிய வாய்ப்புகள் தோன்றும்.

விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் குறைபாடுகள்

1. இத்தேர்தல் முறை தனிமனிதனின் பிரதிநிதித்துவ உரிமையைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. எந்த ஒரு கட்சியினதும் சுயேட்சை குழுவினதும் கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளாத தனி ஒரு மனிதன் தனித்து சுயேட்சையாகத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கான உரிமையை இம்முறை மறுக்கின்றது.
2. சாதாரண மக்கள் இலகுவில் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய தேர்தல் முறை அக இம்முறை அமையவில்லை.
3. வாக்காளருக்கும், பிரதிநிதிகளுக்கும் இடையேயான நெருக்கமான தொடர்பை இத்தேர்தல் முறை குறைக்கின்றது. தேர்தல் அலகின் நிலப்பரப்பும் மக்கள் தொகையும் பெரிதாக இருப்பதனாலும் ஒரு தேர்தல் அலகிற்குப் பல பிரதிநிதிகள் இருப்பதனாலும் இத்தொடர்பு குறைகிறது. இதனால் பிரதிநிதிகள் மக்கள் தொடர்பான தங்களினுடைய பொறுப்புகளைத் தட்டிக்கழிப்பதற்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது.
4. இத்தேர்தல் முறையின் மூலம் பெரும்பாலும் கூட்டரசாங்கம் ஒன்றை அமைக்கக் கூடிய நிலையே ஏற்படும். கூட்டரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்ட கட்சிகளிடையே முரண்பாடுகள் ஏற்படுகின்றபோது அரசாங்கத்தின் உறுதித் தன்மையில்

குலைவு நேரிடலாம். இவ்வறுதிக் குலைவு நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தியிலும் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தலாம்.

5. இத்தேர்தல் முறையில் பட்டியலின் பெயர் ஒழுங்கு வரிசையினைக் கட்சி தலைமைத்துவமே தீர்மானிப்பதனால் தலைமைத்துவத்தின் எதேச்சையான போக்கு இடம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இதனால் தலைமைத்துவம் ஒரு சர்வாதிகார நிலைக்குச் செல்வதற்கான வாய்ப்புகள் கூட உருவாகிறது.
6. இத்தேர்தல் முறையில் மக்கள் வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்காமல் கட்சிக்கே வாக்களிப்பதால் மக்கள் அதிகம் விரும்பாத ஒருவர் கூட தேர்தலில் வெற்றி பெறும் நிலை ஏற்படுகிறது.

ஆ. மாற்று வாக்குமுறை (ALTERNATE VOTE SYSTEM)

இது விருப்பு வரிசை வாக்களிப்பு முறை எனவும் அழைக்கப்படும். இத்தேர்தல் முறையில் வாக்காளர்கள் வேட்பாளர்களைத் தமது விருப்ப வரிசைக்கேற்ப 1,2,3 எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். எந்த உறுப்பினரும் முதல் எண்ணிக்கையில் முழுமையாகப் பெரும்பான்மையைப் பெறவில்லையெனில், மிகக் குறைந்த வாக்குகளைப் பெற்றவர் விலக்கப்படுகின்றார். ஆனால் அவரது இரண்டாவது விருப்ப வாக்குகள் மற்ற வேட்பாளர்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. 3 வேட்பாளர்கள் மட்டும் ஒரு பிரதிநிதித்துவத்துக்குப் போட்டியிட்டால் 2ஆவது எண்ணிக்கையே போதுமானது. ஆனால் மூவருக்கு மேலாகப் போட்டியிட்டால் மிகக் குறைந்த வாக்குகளைப் பெற்றவர்களை ஒவ்வொருவராக விலக்கி, அவர்களது வாக்குகளைப் பயன்படுத்தி ஒருவர் முழுமையான பெரும்பான்மையைப் பெறச்செய்வர்.

மாற்று வாக்கு முறையின் நன்மைகள்

1. அதிகளவு ஜனநாயகத்தன்மை வாய்ந்த முறையாக விளங்கியது.
2. வேட்பாளர்கள் அறுதிப் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறாதபோது அதனைப் பெறுவதற்கு வழிவகுத்தது.

மாற்று வாக்கு முறையின் குறைபாடுகள்

1. மக்களுக்கு இலகுவில் விளங்காத தேர்தல் முறையாக இருந்தது.
2. அதிக செலவினத்தைத் தருகின்ற ஒரு தேர்தல் முறையாக உள்ளது.

விசேட பிரதிநிதித்துவ முறை

விசேட காரணங்களின் நிமித்தம் உருவாக்கப்படுகின்ற பிரதிநிதித்துவ முறையே விசேட பிரதிநிதித்துவ முறையென அழைக்கப்படுகிறது. இவ்விசேட பிரதிநிதித்துவ முறை இனம், சாதி, மகளிர் என்ற அடிப்படையில் உருவாக்கப்படலாம்.

இந்தியாவில் பிற்படுத்தப்பட்ட சாதியினருக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்கும் என தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. தற்போது இந்திய மத்திய பாராளுமன்றத்தில் 1/3 பிரதிநிதித்துவம் மகளிருக்கென ஒதுக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் விடப்பட்டுள்ளது. இது தொடர்பான சட்ட மூலமும் பாராளுமன்றத்தில் கொணரப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அது இன்னும் நிறைவேற்றப்படவில்லை.

பங்களாதேஷிலும் இவ்வாறான விசேட பிரதிநிதித்துவமுறை அமுலில் உள்ளதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் டொனமூர் அரசியல் யாப்பு, சோல்பரி அரசியல் யாப்பு என்பவற்றில் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கென விசேட பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

விசேடப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் நன்மைகள்

1. பொதுத்தேர்தல் மூலம் தங்களினுடைய பிரதிநிதிகளை அனுப்ப முடியாத பின்தங்கிய மக்கள் இம்முறை மூலம் பிரதிநிதிகளை அனுப்பக்கூடிய வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது.
2. பின்தங்கிய மக்களின் மேல்நிலை ஆக்கத்திற்கு இப்பிரதிநிதித்துவ முறை உதவுகிறது. இந்தியாவில் இப்பிரதிநிதித்துவ முறை அமுல்படுத்தப்பட்டதால் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் மத்தியிலும், பிற்படுத்தப்பட்ட பகுதியினர் மத்தியிலும் ஓரளவுக்கு மேல்நிலை ஆக்கம் இடம்பெற்றுள்ளது.
3. சட்டமன்றம் பன்மைத்தன்மை வாய்ந்ததாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புக்கள் ஏற்படுகிறது.

விசேடப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் குறைபாடுகள்

1. இப்பிரதிநிதித்துவ முறைமூலம் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்க முற்பட்டால் சமூகத்தில் உள்ள வெவ்வேறு சிறிய பிரிவினரும் பிரதிநிதித்துவம் கோர முற்படுவர். இதனால் மக்களுக்கிடையே சமூக முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டு நாட்டில் அமைதியீனங்கள் ஏற்படலாம்.
2. இப்பிரதிநிதித்துவத்தின் வளர்ச்சியினால் சிறிய சிறிய சமூகங்களின் நலன்களுக்கும் முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டி ஏற்படலாம். இதனால் இட ஒதுக்கீடு போன்ற முறைமைகளைக் கூட அமுல்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்படும். இவ்வாறு இட ஒதுக்கீடு முறை பின்பற்றப்படின் திறமையானவர்கள் புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாக வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம்.

நேர்க்குடியாட்சி

சட்டவாக்க நடவடிக்கைகளில் நேரடியாக மக்கள் பங்குபற்றுகின்ற முறையே நேர்க்குடியாட்சி என அழைக்கப்படுகின்றது. புராதன கிரேக்க நகர அரசுகளில் இந்நேர்க்குடியாட்சி முறை அமுலில் இருந்தது. அங்கு மக்கள் ஓரிடத்தில் ஒன்றாகக் கூடி தம்மை நிர்வகிப்பதற்குத் தேவையான சட்டங்களைத் தாங்களே உருவாக்கி கொள்வார்கள்.

தற்காலத்தில் மக்கள் தொகையும் ஆட்சியின் நிலப்பரப்பும் பெரிதாக இருப்பதனால் நேர்க்குடியாட்சி முறை முழுமையாகப் பின்பற்றப்படுவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக பிரதிநிதித்துவ மக்களாட்சி முறையே பின்பற்றப்படுகின்றது. எனினும் சில நாடுகளில் சில முக்கியமான விடயங்களில் மட்டும் இந்நேர்க்குடியாட்சியின் சில கூறுகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இந்த வகையில் தற்கால அரசுகளில் பின்பற்றப்படுகின்ற நேர்க்குடியாட்சி நுட்பங்களைப் பின்வரும் மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்:

1. ஒப்பங்கோடல் அல்லது மக்கள் தீர்ப்பு அல்லது குடியொப்பம்
2. குடிமுனைப்பு அல்லது தொடக்கவுரிமை
3. பிறக்கழைப்பு அல்லது மீட்புரிமை

1. ஒப்பங்கோடல் அல்லது மக்கள் தீர்ப்பு (REFERENDUM)

ஒரு நாட்டின் முக்கியமான சட்டவாக்க விடயங்களிலும் நாட்டின் முக்கியமான தீர்மானங்களிலும் மக்கள் நேரடியாக பங்கு கொள்கின்ற முறையே ஒப்பங்கோடல் அல்லது மக்கள் தீர்ப்பு என அழைக்கப்படுகிறது.

இலங்கையில் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பின் மூலம் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது.

இலங்கையில் அரசியல் யாப்பு திருத்தத்தைப் பொறுத்தவரை சில வகையான திருத்தங்களுக்குப் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையும் மக்கள் தீர்ப்பு (சர்வஜனவாக்கெடுப்பு) ஒன்றின் மூலம் மக்களின் சம்மதமும் அவசியமானதாகும். இதைவிட மக்கள் தீர்ப்புக்குவிடப்பட வேண்டும் என அமைச்சரவை கருதுகின்ற மசோதாக்களையும் உயர்நீதிமன்றம் கருதுகின்ற மசோதாக்களையும் நாட்டு நலனுக்கு அவசியமானது என ஜனாதிபதி கருதுகின்ற மசோதாக்களையும் மக்கள் தீர்ப்புக்கு விடலாம்.

சுவிஸ் அரசியல் அமைப்பில் கட்டாயக் குடியொப்பம், விருப்பக் குடியொப்பம் என இருவகையான மக்கள் தீர்ப்பு முறை காணப்படுகின்றது.

சுவிஸ் அரசியல் யாப்பின் படி அரசியல் யாப்பு திருத்தங்கள் அனைத்தும் கட்டாய குடியொப்பத்திற்கு விடப்பட வேண்டும். இதைவிட கூட்டாட்சி சட்ட மன்றம் நிறைவேற்றிய எல்லா சட்டங்களும் தீர்மானங்களும் முப்பதினாயிரம் மக்கள். எட்டு கன்ரன்சன் (மாநிலங்கள்) விரும்பினால் அவை மக்கள் தீர்ப்புக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் கூட்டாட்சி சட்ட மன்றம் இயற்றிய சட்டம் அல்லது தீர்மானம் அவசரமானது என கூட்டாட்சி சட்டமன்றம் அறிவிக்குமானால் அதை மக்கள் முன் சமர்ப்பிக்கத் தேவையில்லை.

ஒப்பங்கோடலின் இயல்புகள்

1. அரசினுடைய முக்கிய தீர்மானங்களுக்கு மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதாகும்.
2. சட்டசபையை பலவீனப்படுத்துகிறது.
3. கட்சி அரசியலை பலவீனப்படுத்துகிறது.
4. நேரடி ஜனநாயகத்தை நடைமுறைப்படுத்துகிறது.
5. மக்கள் இறைமையை அதிகரிக்கச் செய்கிறது.
6. கட்சிகளின் எதேச்சை அதிகாரத்தை குறைக்கிறது.
7. அரசின் முக்கிய முடிவுகளில் மக்கள் பங்கு பெற வழிவகுக்கிறது.

ஒப்பங்கோடலின் நன்மைகள்

1. சட்டவாக்க நடவடிக்கைகளில் மக்கள் பங்கு பெறுவதற்கான வாய்ப்பினை இம்முறை வழங்குகிறது.
2. குறிப்பிட்ட சட்டம் அல்லது தீர்மானம் தொடர்பாக மக்களின் விருப்பத்தினை அறிந்து கொள்ளக் கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது.
3. அரசாங்கங்கள் தான்தோன்றித்தனமாக சட்டங்கள் உருவாக்குவதையும் தீர்மானம் எடுப்பதையும் இம்முறை தடுக்கிறது.
4. சட்டங்களை இயற்றுவதிலும், தீர்மானம் எடுப்பதிலும் அதிகளவு ஜனநாயகத் தன்மை பேணப்படுகிறது.
5. நவீன அரசுகளில் நேரடி மக்கள் ஆட்சி முறையை மேற்கொள்ள முடியாத போது அதன் சில கூறுகளையாவது பின்பற்றக்கூடிய நிலையை இம்முறை வழி வகுக்கின்றது.

ஒப்பங்கோடலின் குறைபாடுகள்

1. சட்டங்கள் பற்றிய அறிவும், அரசாங்கங்களின் முக்கிய தீர்மானங்கள் பற்றிய அறிவும் சாதாரண மக்களுக்கு இருக்குமென நாம் உறுதியாகக் கூறமுடியாது. இந்நிலையில் மக்களின் முடிவுகள் தவறானதாக அமையலாம். அரசியல் கல்வி அறிவு குறைந்த 3ஆம் உலக நாடுகளில் இவ்வாறான நிலைமைகள் ஏற்படுவதற்கு அதிக வாய்ப்புக்கள் உருவாகலாம்.
2. பெரும்பாலான நாடுகளில் குறிப்பாக 3ஆம் உலக நாடுகளில் வாழ்கின்ற மக்கள் கட்சி அபிமானமிக்கவர்கள். ஒப்பங்கோடலின் போதும் கட்சியின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாக்களிக்கும் போதும் இம்முறை எதிர்மார்க்கும் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதாக இருக்கமாட்டாது.
3. பல்லின சமூகத்தைக் கொண்ட நாடுகளில் இம்முறை அங்கு வாழும் பெரும்பான்மை இனத்துக்கு சார்பாகச் செல்லக்கூடிய நிலையும் ஏற்படலாம். இலங்கையில் இவ்வாறான நிலை தோற்றம் பெறலாம் என பலராலும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

4. பொதுத்தேர்தலில் அரசாங்கக் கட்சியினால் முன்வைக்கப்பட்ட கொள்கைக்கு வாக்காளர் சம்மதம் தெரிவிப்பதால் மீண்டும் ஒருமுறை மக்கள் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு அவசியமற்றது எனவும் இதனை எதிர்ப்பவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.
5. இம்முறையின் படி அடிக்கடி தேர்தல் நடக்குமாயின் பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கிய இலங்கை போன்ற 3ஆம் உலக நாடுகளுக்கு மிகுந்த செலவுச் சுமையை தருவதாக அது அமையும்.
6. இம்முறையின் படி அடிக்கடி தேர்தல் நடக்குமாயின் அது வாக்காளரின் தேர்தல் ஆர்வத்தையும், அரசியல் ஆர்வத்தையும் குன்றச் செய்யலாம்.
7. அவசரமாக செய்து முடிக்கப்பட வேண்டிய விடயங்களுக்கு இம்முறை தடையாக இருக்கும். ஆகையால் குறிப்பிட்ட விடயத்தினால் எதிர்பார்க்கப்படும் பலன்களும் கிடைக்காமல் போகலாம்.

2. குடிமுனைப்பு அல்லது தொடக்கவுரிமை

சட்டங்களை ஆரம்பித்து வைக்கும் உரிமையை மக்கள் பெற்றிருத்தலே குடிமுனைப்பு அல்லது தொடக்க உரிமை என அழைக்கப்படுகிறது. இம்முறையின் மூலம் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் சட்டமன்றத்திற்கு மாத்திரம் இல்லாமல் பொதுமக்களும் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது. பொதுவாக குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையான பொதுமக்களினால் சட்டத்திற்கான பிரேரணை சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

இத் தொடக்கவுரிமை அல்லது குடிமுனைப்பு சுவிஸ் அரசியல் அமைப்பின்படி மத்திய அரசாங்கத்திலும், பிரதேச அரசாங்கங்களிலும் (கன்ரன்கள்) பின்பற்றப்படுகிறது. அமெரிக்காவில் மத்திய அரசில் இம்முறை இல்லாவிடினும் பலமாநிலங்களில் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது. சில மாநிலங்களில் இம்முறை சாதாரண சட்டங்களுக்கும் அரசியல் யாப்பு திருத்தங்களுக்கும் பின்பற்றப்படுகிறது.

குடிமுனைப்பின் இயல்புகள்

1. சட்ட உருவாக்க நடைமுறையில் மக்களை பங்கேற்கச் செய்கிறது.
2. மக்கள் இறைமையை வலியுறுத்துகிறது.

3. மக்களின் அரசியல் புரிந்துணர்வை மேம்படுத்துகிறது.
4. சட்டசபையின் அதிகாரத்தைக் குறைக்கிறது.

குடிமுனைப்பின் நன்மைகள்

1. சாதாரண பொதுமக்கள் சட்டவாக்க நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொள்வதற்கான வாய்ப்பினை இம்முறை வழங்குகின்றது.
2. சட்டமன்றம் நிறைவேற்றும் சட்டங்களில் உள்ள தவறுகளை நீக்க இம்முறை உதவுகிறது.
3. அதிகளவு ஜனநாயகத் தன்மை வாய்ந்த முறையாகும். அதாவது சட்டவாக்க நடவடிக்கையில் மக்கள் பங்குகொள்ளும் முறையாக இம்முறை காணப்படுகிறது.
4. மக்கள் நலன்களில் இருந்து சட்டங்களை உருவாக்கக்கூடிய நிலை காணப்படுகிறது.

குடிமுனைப்பின் குறைபாடுகள்

1. குறுகிய சுயநல போக்கினை உடைய இனவாத, மதவாத அமைப்புக்கள் தமது அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள இம்முறை வாய்ப்பளிக்கிறது.
2. மக்கள் உருவாக்கும் சட்டம் நாட்டில் உள்ள ஏனைய சட்டங்களுடனோ அரசியல் யாப்புடனோ முரண்படும் சந்தர்ப்பங்களில் சட்ட குழப்பங்கள் ஏற்படலாம்.
3. சாதாரண மக்கள் சட்டவாக்கங்களில் அறிவை பெற்றிருப்பார்கள் எனக் கூறமுடியாது. இதனால் அவர்களால் உருவாக்கப்படும் சட்டங்களிலும் தவறுகள் ஏற்படலாம்.

3. பீறகழைப்பு அல்லது மீட்புரிமை [RECALL]

மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்கள் சரிவரக் கடமை ஆற்றாத போது அவர்களைத் திரும்ப அழைத்துக் கொள்வதற்கு மக்களுக்கு இருக்கும் உரிமையே பீறகழைப்பு என அழைக்கப்படுகிறது.

அமெரிக்காவின் சில மாநிலங்களிலும் சுவீஸ் அரசியல் யாப்பிலும் இம்முறை பின்பற்றப்படுகிறது. அமெரிக்காவில் சில

மாநிலங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அலுவலர் ஒருவரை நீக்க வேண்டும் என குறிப்பிட்ட ஓர் எண்ணிக்கை உள்ளவர்கள் மனு அனுப்பினால் அதற்கென பொதுமக்கள் வாக்கெடுப்பு நடைபெறும். அதில் பெரும்பான்மையோர் அலுவலர்க்கு எதிராக வாக்களித்தால் அவர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படுவார். பின்னர் எஞ்சிய காலத்துக்கு பதவி வகிக்கவென வேறொருவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். இம்முறை சட்டத்துறையில் இருப்பவர்களையும், நிர்வாகத்துறையில் இருப்பவர்களையும், நீக்குவதற்கு பயன்படுத்தப்படுகிறது. நீதிபதிகளை தேர்ந்தெடுக்கும் மாநிலங்களில் அவர்களை பதவியில் இருந்து நீக்குவதற்கும் இம்முறை பயன்படுத்தப்படும்.

சுவில் அரசியல் யாப்பில் அங்குள்ள ஏழு கன்ரன்களில் சட்டமன்றத்தின் பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னமே அதைக் கலைத்து பொதுத்தேர்தல் நடாத்த வேண்டும் என குறிப்பிட்ட பெரும்பான்மையான மக்கள் கூறினால் சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்டு புதிய தேர்தல் நடைபெறும்.

பிறகழைப்பின் நன்மைகள்

1. மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மீது மக்களின் கட்டுப்பாடு அதிகரிக்கிறது.
2. ஆட்சியாளர்கள் மனம் போன போக்கில் செயற்படுவதை இம்முறை தடுக்கின்றது.
3. அரசாங்க நடவடிக்கைகளில் மக்களின் ஈடுபாட்டை அதிகரிக்கச் செய்கிறது.

பிறகழைப்பின் குறைபாடுகள்

1. மக்கள் பிரதிநிதிகளது சுதந்திரமான செயற்பாட்டிற்கு இடையூறு ஏற்படுகின்றது.
2. அரசியல் கட்சிகள் தங்களினுடைய சுயலாபங்களுக்கும் இதனைப் பயன்படுத்தலாம்.
3. அரசாங்க நடவடிக்கைகள் சிக்கல் வாய்ந்தவை, இதனை சாதாரண மக்கள் புரிந்த கொள்வார்கள் எனக்கூற முடியாது.
4. அடிக்கடி தேர்தல் நடாத்தப்படுவது நாட்டின் செலவீனங்களை அதிகரிப்பதோடு மக்களுக்கு தேர்தல் மீதுள்ள ஆர்வத்தையும் குன்றச் செய்யும்.

அரசியற் கட்சி முறைமை

தற்கால அரசுகளில், அரசியல் கட்சிகள் தவிர்க்க முடியாத அம்சமாக விளங்குகின்றன. மக்களாட்சிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் வாக்குரிமை, பிரதிநிதித்துவ ஆட்சியியல் என்பன வளர்ச்சியடைந்த போது அதனுடன் இணைந்த வகையில் அரசியற் கட்சிகளும் வளர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தன. அதுவும் கட்சிமுறை சார்ந்த அரசாங்க முறையான மந்திரிசபை அரசாங்க முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து அரசியல் கட்சிகள் என்பது தவிர்க்க முடியாத, இன்றியமையாத அம்சமாக விளங்க ஆரம்பித்தன. ஒரு கட்டத்தின் பின்னர் பிரதிநிதித்துவ அரசியலின் உயிர்நாடியாகவே கட்சிகள் இருக்கின்ற நிலைமை தோன்றியுள்ளது.

இதனாலேயே சிக்மன் நீபூமன் என்பவர் “நவீன அரசியலின் புவியீர்ப்பு மையமாக அரசியற் கட்சிகள் விளங்குகின்றன” என்றார். “ஜனநாயக சிந்தனைகள் வளர்ச்சியடைந்து வந்த காலப்பகுதியில் இவை உருவாகியமையால் சர்வஜன வாக்குரிமை, மக்கள் அபிப்பிராயம், ஜனநாயகம் என்பவற்றின் குழந்தையாக அரசியற் கட்சிகள் உள்ளன” என மக்ஸ் வெபர் குறிப்பிட்டார். கப்ரியல் அல்மன்ட் என்பவர் “கட்சிகள் அரசியல் சமூகமயமாக்கலில் பலம்மிக்க முகவர்களாக உள்ளன” என்றார்.

மந்திரி சபை அரசாங்க முறை செயற்படுகின்ற நாடுகளில் மட்டுமல்ல ஜனாதிபதி அரசாங்க முறை, சோஸலிச அரசாங்கமுறை உள்ள நாடுகளிலும் கட்சிகள் தவிர்க்க முடியாத அம்சங்களாக உள்ளன.

அரசியல் கட்சிகள் என்றால் என்ன?

அரசறிவியலின் ஏனைய எண்ணக்கருக்களைப் போன்றே அரசியல் கட்சிகள் தொடர்பாகவும் பல்வேறு வரைவிலக்கணங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. மைக்வர் என்பவர் இது பற்றி

வரைவிலக்கணம் கூறும்போது “அரசியல் திட்டப்படி சில கொள்கைகள் மூலம் அரசாங்கத்தை நடாத்த விழையும் கூட்டமே” அரசியல் கட்சிகள் ஆகும் என்றார்.

எட்மன்பேர்க் என்பவர் இதுபற்றிக் கூறும்போது தங்களது கூட்டு முயற்சிகளினூடாக தேசிய நலனை வளரச் செய்யும் நபர்களின் கூட்டமே கட்சியாகும் என்றார்.

டிஸ்ரேலி (Disraeli) என்பவர் “ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டுள்ள நிறுவனமே கட்சி” ஆகும் என்றார்.

இவ்வாறு பல் வேறுபட்டவர்கள் பல கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டபோதும் பொதுவாக அரசியற் கட்சிகளுக்குப் பின்வருமாறு வரைவிலக்கணம் கூறலாம்:

“தங்களிலிருந்து வேறுபட்ட கருத்துடைய கூட்டங்களோடு போட்டியிட்டு, ஓர் அரசியல் அங்கமாக பணிபுரிந்து, மக்களின் வாக்குரிமைச் சக்தியால் அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, தங்களுடைய பொதுக் கொள்கைகளை நிறைவேற்ற எத்தனிக்கும் மக்களின் அமைப்பே அரசியற் கட்சிகளாகும்”.

இன்னோர் வகையில் கூறுவதாயின் “ஒரு பொதுவான அரசியல் பொருளாதாரக் கோட்பாட்டின் கீழ் ஒன்றிணைந்து அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காகப் போராடி அதிகாரத்தைப் பெற்றதன் பின்னர் தமது அரசியல் பொருளாதார கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதனை நோக்கமாகக் கொண்ட மக்கள் குழுவை அரசியற் கட்சிகள்” எனலாம்.

அரசியற்கட்சிகளின் பண்புகள்

1. அரசியற்கட்சிகள் தமக்கேயுரிய அரசியல், பொருளாதாரக் கொள்கைகளைக் கொண்டுள்ளன. இப்பண்புகளின் அடிப்படையிலேயே அரசியற்கட்சிகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுகின்றன.
2. அரசியற்கட்சிகளின் செயற்பாட்டில் மக்கள் பங்கேற்கின்றனர். ஒரு சிலராக அல்லாது திரளான வகையில் பங்கேற்கின்றனர்.
3. அரசியற்கட்சிகள் அதிகாரப் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகின்றன. இதற்காக காலத்திற்கு காலம் நடைபெறும் தேர்தல்களைப் பயன்படுத்துகின்றன.
4. அரசியற் கட்சிகள் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் ஈடுபடுகின்றன. அதிகாரத்திற்கு வந்த கட்சிகளே இதனை மேற்கொள்கின்றன.

அரசியல் கட்சிகளின் பணிகள்

1. சிதறியுள்ள பொதுசன அபிப்பிராயத்தை ஒன்று திரட்டி ஒழுங்குபடுத்துதல்.
2. ஒழுங்குபடுத்திய பொதுசன அபிப்பிராயத்தை அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துச் செல்லுதல்.
3. அரசாங்கத்துக்கு எடுத்துச் செல்லும் பொதுசன அபிப்பிராயத்தை கொள்கையாக மாற்றுவதும் அதிகாரத்தினை பயன்படுத்தி அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும்.
4. சமூகத்தை கட்டுப்படுத்தி முன்னெடுத்துச் செல்லும் சக்திகளாக செயற்படல்.
5. வாக்காளர்களுக்கு அறிவூட்டுதல்.
6. எதிர்கால தலைவர்களைப் பயிற்றுவித்தல்.
7. அரசியல் அதிகாரத்தினை கைப்பற்றும் நோக்கில் ஏனைய அரசியல் கட்சிகளுடன் போட்டியிடல்.
8. சமூக நல சேவைகளை மேற்கொள்ளுதல்.
9. சமூகத்தில் நிலவும் நலன்களை ஒன்று திரட்டல்.
10. அரசுக்கும் மக்களுக்கும்மிடையில் இரு வழித் தொடர்புகளை உறுதிப்படுத்தல்.
11. அரசியல் செயற்பாட்டுக்காக ஆட்சேர்த்தலை மேற்கொள்ளுதல்.
12. அரசியல் சமூகமயப்படுத்தல் செயல்முறைக்கு பங்களிப்புச் செய்தல்.
13. பொதுக் கொள்கை வகுப்பில் பங்களிப்புச் செய்தல்.
14. அரசியல் கட்சிகள் அரசியல் பொருளாதார சமூகப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக மக்களுக்கு அறிவூட்டுகின்றன.

அரசியற் கட்சிகளின் முக்கியத்துவம்

தற்கால அரசுகளில் அரசியல் கட்சிகளின் கடமைப் பங்கு அதிகமாக உள்ளது. அவை அரசியலில் பல்வேறு பணிகளையும் நேரடியாகவும் முறைமுகமாகவும் ஆற்றுகின்றன. இந்த வகையில்

பின்வரும் விடயங்களில் அரசியற் கட்சிமுறை முக்கியத்துவம் உடையதாக விளங்குகின்றது:

1. தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்தல்.
2. மக்களின் அரசியல் அறிவினை வளர்த்தல்.
3. உறுதியான அரசாங்கத்தை உருவாக்குதல்.
4. பலமான எதிர்க் கட்சியினை உருவாக்குதல்.
5. பொதுசன அபிப்பிராயத்தினை உருவாக்குதல்.
6. அமைச்சரவையை கூட்டுப் பொறுப்புடன் செயற்படவைத்தல்.

1. தேசிய ஒருமைப்பாட்டை வளர்த்தல்

பொதுவாக இன்றைய அரசுகள் பல்வேறு இன, மத, சமூக, பிரதேச வேறுபாடுகளைக் கொண்டவையாகவே விளங்குகின்றன. இம் முரண்பாடுகளுக்கிடையில் வேற்றுமையில் ஒற்றுமையை வளர்க்கும் சாதனமாக அரசியல் கட்சிகள் விளங்குகின்றன. தேசிய ரீதியாக, பொதுவான கொள்கையைக் கொண்டிருப்பதன் மூலமே இதனை அவை சாத்தியமாக்குகின்றன.

நாட்டில் இன, மத, சமூக, பிரதேச ரீதியான முரண்பாடுகளும், ஒடுக்கு முறைகளும் வளர விடாமல் தடுப்பதற்கு இத் தேசிய ஒருமைப்பாடு மிக மிக அவசியமானதாகும். இல்லாவிடில் இன, மத, ரீதியான சிந்தனைகள் வளர்ச்சி அடைந்து, அவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்ட இயக்கங்கள் தோன்றுவதற்கும் அதன் வழி போர்களும் அமைதியீனமும் ஏற்படுவதற்கும் வழி ஏற்பட்டுவிடும்.

பிரித்தானியாவில் கன்சர்வேடிவ் கட்சி, தொழிற்கட்சி, அமெரிக்காவில் குடியரசுக்கட்சி, ஜனநாயகக் கட்சி, இந்தியாவில் இந்திரா காங்கிரஸ், என்பனவற்றை தேசிய ஒருமைப்பாட்டை காட்டியுள்ள கட்சிகளுக்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

2. மக்களின் அரசியல் அறிவினை வளர்த்தல்

மக்களின் அரசியல் அறிவினை வளர்ப்பதிலும் அரசியற் கட்சிகள் பிரதான பங்கினை வகிக்கின்றன. பத்திரிகை, வானொலி, தொலைக்காட்சி என்பன அரசியல் அறிவை ஊட்டும் செயற்பாடுகளில் பங்கு பற்றினாலும் அவற்றினால் புகட்டப்படும் அறிவு எல்லா மக்களையும் சென்றடையும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை அரசாங்க சார்புடையதாகவும், ஒரு கட்சி சார்பானதாகவும் உள்ளதால் உண்மையான விடயங்களை மக்கள்

அறிந்து கொள்ள முடியாத நிலை உருவாகலாம். இந்நிலையில் அரசியற் கட்சிகள் துண்டுப்பிரசுரங்கள், பிரசாரக் கூட்டங்கள், பாராளுமன்ற விவாதங்கள், அரசியற் போராட்டங்கள், கட்சிப் பத்திரிகைகள் என்பனவற்றினூடாக மக்களின் அரசியல் அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவுகின்றன.

உதாரணமாக மாக்கிஸம், ஜனநாயகம், தாராண்மைவாதம், தேசியவாதம் போன்ற அரசியல் கொள்கைகள் கூட அரசியல் கட்சிகளினூடாகவே அதிகளவில் மக்களை சென்றடைகின்றன. நுணுக்கமாக அவதானிப்பின் பல இடங்களில் இவ் அரசியல் சித்தாந்தங்கள் தொடர்பாக கல்வியினூடாக தெரிந்து கொண்டவர்களை விட அரசியல் கட்சிகளினூடாகத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் அதில் சிறந்த புலமைத்துவம் வாய்ந்தவர்களாக உள்ளார்கள்.

3. உறுதியான அரசாங்கத்தை உருவாக்குதல்

அரசியற் கட்சி முறையின் அடுத்த முக்கியத்துவம், அது உறுதியான அரசாங்க முறையை உருவாக்குவதாகும். இன்று பெரும்பாலான நாடுகள் மந்திரிசபை அரசாங்க முறையை கொண்ட நாடுகளாகவே விளங்குகின்றன. இம்முறையின்படி பாராளுமன்றத்தில் கூடுதலான ஆதரவினைப் பெற்ற கட்சியே அரசாங்கத்தை அமைக்கின்றது. இவ் அரசாங்கக் கட்சிக்கு பாராளுமன்றத்தின் ஆதரவு உள்ளவரை வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்கு அக் கட்சி அதிகாரத்தில் இருக்கும். இதனால் அரசியற் கட்சி முறை குறிப்பிட்ட காலம் வரை ஓர் உறுதியான அரசாங்கம் அமுலில் இருப்பதற்கு உதவுகின்ற ஒன்றாக உள்ளது. உறுதியான அரசாங்கம் நாட்டின் சமூக பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும்.

4. பலமான எதிர்க் கட்சியினை உருவாக்குதல்

அரசியற் கட்சி தனியே உறுதியான அரசாங்கத்தை மட்டும் கொடுக்கவில்லை. மாறாக பலமான எதிர்க்கட்சி உருவாகுவதற்கும் வாய்ப்பினைக் கொடுக்கின்றது. மந்திரி சபை அரசாங்க முறையில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை உறுதியான அரசாங்கமாக செயற்படக் கூடிய நிலை இருப்பதனால் அவ் அரசாங்கம் எதேச்சாதிகாரமான முறையில் செயற்பட முயற்சிக்கலாம். அவ்வேளை அதன் எதேச்சாதிகாரத்தினை தடுக்கக்கூடிய வகையில் எதிர்க் கட்சிகள் செயற்படுகின்றன. பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளினூடாகவும் அதற்கு வெளியேயான பிரசாரங்களினூடாகவும், அரசாங்கத்தின் எதேச்சாதிகார முயற்சிகளை அவை தடுக்கின்றன.

மேலும் மந்திரிசபை அரசாங்க முறையில் பதவியின் இடைக்காலத்தில் அரசாங்கம் பதவி விலகுமாயின் எதிர்க்கட்சிகளை அரசாங்கத்தை அமைக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவும் முடிகின்றது.

இந்தியாவில் வி. பி. சிங் தலைமையிலான தேசிய முன்னணி அரசாங்கம் பதவி விலகிய போது இந்திரா காங்கிரஸின் ஆதரவுடன் சந்திரசேகர் அரசாங்கத்தினை அமைத்தார். இதனை இதற்கு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

5. பொதுசன அபிப்பிராயத்தினை உருவாக்குதல்

அரசியல் கட்சி பொதுசன அபிப்பிராயத்தை பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும் உள்ளது. கட்சிகள் மக்களின் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்தே கொள்கைகளை உருவாக்குகின்றன. இக் கொள்கைகளின் அடிப்படையிலேயே இவை நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்கின்றன. இதனால் பாராளுமன்றத்திலும், வெளியிலும் கட்சிகளின் நடவடிக்கைகள் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் பிரதிபலிப்புகளாகவே காணப்படுகின்றன. மேலும் தேர்தல் முறைகள் கூட கட்சிகள் தொடர்பாக பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் பிரதிபலிப்புகளாகவே உள்ளன.

குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாக கட்சிகள் பாராளுமன்றத்தில் விவாதத்தில் ஈடுபடுகின்ற போதும் பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியே பிரசார விடயங்களில் ஈடுபடுகின்ற போதும் அவ்விடயம் தொடர்பாக பொதுசன அபிப்பிராயங்களும் உருவாக்கப்படுகின்றன. பொதுமக்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களைத் தொடர்பு சாதனங்களினூடாக வெளிப்படுத்த முற்படுகின்றனர். இந்த வகையில் ஒரு விடயம் தொடர்பான அபிப்பிராயத்தைக் கட்டியெழுப்புவதில் அரசியல் கட்சிகள் பொதுமக்களுக்கு உதவுகின்றன. பொதுமக்கள் அரசியல் கட்சிகளுக்கு உதவிபுரிகின்றனர். உதாரணமாக இலங்கையில் இனப் பிரச்சினைக்கான அரசியல் தீர்வு யோசனைகளை உருவாக்குவதில் இவ் இரு அணிகளும் பெரும் பங்கு செலுத்தியிருக்கின்றன.

6. அமைச்சரவையைக் கூட்டுப் பொறுப்புடன் செயற்பட வைத்தல்

இன்று பெரும்பாலான நாடுகள் மந்திரிசபை அரசாங்க முறையுள்ள நாடுகளாக இருப்பதால் இம்முறையின் சிறப்பான இயக்கத்திற்கு மந்திரிசபையின் கூட்டுப் பொறுப்பு மிக மிக அவசியமானதாகும். இக்கூட்டுப் பொறுப்பினை அரசியற் கட்சிகளே

சிறப்பாக வழங்குகின்றன. அரசாங்கத்தை அமைப்பவர்கள் ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாகப் பெரும்பாலும் இருப்பதால், மந்திரிசபையிலும் ஒரே கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களே உறுப்பினர்களாக இருப்பர். இந்நிலை அமைச்சரவையை கூட்டுப்பொறுப்புடன் செயற்படவைப்பதற்கு உதவுகின்றது. அதேவேளை கட்சியின் தலைவரே மந்திரி சபையின் தலைவராகவும் இருக்கின்றமையானது கூட்டுப் பொறுப்பினை மிகவும் இலகுவாக்கின்றது.

அரசாங்கம் பல கட்சிகளின் கூட்டு அரசாங்கமாக இருப்பின் இணைந்து கொண்ட கட்சிகளுக்கிடையே முரண்பாடுகள் ஏற்படும்போது கூட்டுச் செயற்பாட்டிலும் தடைகள் ஏற்படலாம். இங்கு கூட்டுப்பொறுப்பு என்பது கூட்டாக முடிவெடுத்தலும் விளைவுகளுக்குக் கூட்டாக பொறுப்பெடுத்தலும் ஆகும். இலங்கையில் டொனமூர் அரசியல் திட்ட காலத்தில் கட்சிமுறை அமுலில் இல்லாததினால் மந்திரிசபை கூட்டுப் பொறுப்புடன் செயற்பட முடியவில்லை. இது கூட்டுப் பொறுப்பிற்கு அரசியல் கட்சி முறை அவசியம் என்பதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

கட்சி முறைமையின் குறைபாடுகள்

அரசியற் கட்சி முறை மேற்கூறியவாறான பல சிறப்பான முக்கியத்துவங்களைக் கொண்டிருந்தபோதும், அது சில குறைபாடுகளையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அவற்றில் அரசியற் கட்சிகள் அரசாங்கத்தின் எதேச்சாதிகாரப் போக்கிற்கு துணையாக விளங்குகின்றமை, மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் கட்சிகளின் பிரதிநிதித்துவமாக மாறியமை என்பன பிரதான குறைபாடுகளாகும்.

கட்சி முறை பாராளுமன்றத்தையும் அமைச்சரவையையும் தொடர்புபடுத்துகின்ற ஒன்றாக விளங்குகின்றது. கட்சி உறவு காரணமாக பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் ஆதரவு பெற்றுள்ள அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்தை தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருக்க முடிகிறது. இதனால் அமைச்சரவை தனக்குச் சாதகமான முறையில் சட்டங்களை நீக்குவதும் அரசியலமைப்பை திருத்துவதும் இலகுவாகிவிடுகின்றது.

இந்தியாவில் இந்திராகாந்தி அரசாங்கம் 1970களில் இதனைப் பயன்படுத்தி பல எதேச்சாதிகாரமான சட்டங்களை இயற்றியிருந்தது. இலங்கையிலும் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான பல சட்டங்கள் இவ்வாறு இயற்றப்பட்டன. பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் (1948), தனிச் சிங்களச் சட்டம் (1956), சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்த அமுலாக்கச் சட்டம் (1967) என்பனவற்றை இதற்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

இரண்டாவது குறைபாட்டை பொறுத்தவரையில் இன்று கட்சி முறை வளர்ச்சியினால், மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் என்பது கட்சிகளின் பிரதிநிதித்துவமாக மாறியுள்ளது. ஒவ்வொரு கட்சியும் தனக்கென ஒரு கோட்பாட்டையும், சட்டத்திட்டங்களையும் கொண்டதாக இருப்பதனால், பிரதிநிதிகள் மக்களுடைய அபிப்பிராயங்களை அரசாங்க நிறுவனங்களில் பிரதிபலிப்பதற்குப் பதிலாக கட்சிகளின் அபிப்பிராயங்களையே பிரதிபலிக்க முற்படுகின்றனர்.

கட்சி முறைமையின் வகைகள்

கட்சிகளை அமைத்துக் கொள்ள அனுமதியளிக்கும் அரசின் கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும் மக்களின் ஆதரவினை அடிப்படையாகக் கொண்டும் கட்சி முறைமை மூன்று வகைகளாகப் பாகுபடுத்தப்படுகின்றது. அவையாவன:

(1) ஒரு கட்சி முறைமை

(2) இரு கட்சி முறைமை

(3) பல கட்சி முறைமை

(1) ஒரு கட்சி முறைமை அல்லது தனிக்கட்சி முறைமை

எதிர்க்கட்சி எதுவுமின்றி ஒரு கட்சி மட்டும் ஆட்சி செய்யக்கூடியதாக இருக்கும் கட்சி முறையே ஒரு கட்சி முறை எனப்படுகின்றது. இம்முறையில் ஆளும் கட்சி வேறெந்த கட்சிகளையும் இயங்க அனுமதிப்பதில்லை. எதிர் அரசியற்-கருத்துக்களை சகித்துக் கொள்ளாததும் அவற்றிற்கு இடமளிக்காததுமான அரசியல் முறைமையில் தனிக் கட்சி முறையைக் காணலாம். இந்த ஒரு கட்சி முறை 20ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தெளிவாகத் தோற்றம் பெற ஆரம்பித்தது, இந்த வகையில் 1917ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் புரட்சியினூடாக சோவியத் யூனியனின் பொதுவுடைமைக் கட்சி அங்கு ஒரு கட்சி முறை ஆட்சியை நிறுவினது. இத்தாலியில் முசோலினி தலைமையிலான பாசிஸ்ட் கட்சியும், ஜேர்மனியில் ஹிட்லர் தலைமையிலான நாசிஸ்ட் கட்சியும் பிறகட்சிகளை ஒழித்து ஒரு கட்சி முறை ஆட்சியை நிறுவின. இதேபோன்று 1949 இல் சீனப் புரட்சியின் மூலம் சீனாவிலும் சீனப் பொதுவுடைமை கட்சியினால் ஒரு கட்சி ஆட்சிமுறை நிறுவப்பட்டது.

இந்த ஒரு கட்சி முறையினால் பல நன்மைகளும் ஏற்பட்டன. இத்தகைய ஆட்சி நிலவிய நாடுகள் குறுகிய காலத்திலேயே பல முன்னேற்றங்களைக் கண்டன. சீர் குலைந்திருந்த பொருளாதார நிலை மாற்றியமைக்கப்பட்டதோடு நாட்டின் பாதுகாப்பும், பலமும் அதிகரிக்கப்பட்டன. வீணான விவாதங்களிலும் கருத்து முரண்பாடுகளிலும் இங்கு காலங்கள் கழிவதில்லை. இதனால் ஒரே நோக்குடனும், கட்டுப்பாட்டுடனும் அரசாங்கம் இயங்குவதற்கும் வழியேற்படுகின்றது.

இவ்வாறு, நன்மைகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும் இம் முறையில் குறைபாடுகளும் அதிகமாக உள்ளன. இதில் பிரதானமானது மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் இம் முறையில் மறுக்கப்படுவதாகும். இக் கட்சி முறை பின்பற்றும் நாடுகளில் மக்கள் நலன்களுக்கான அரசியல் நிறுவனங்களை உருவாக்குவதற்கோ, அரசியல் போராட்டங்களை நடாத்துவதற்கோ அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை. எதிர்க்கட்சிகள் இயங்குவதற்கும் அனுமதி கிடையாது.

மேலும் பல கட்சிகள் இயங்கக் கூடிய நிலை இல்லாததினாலும், பல்வேறு அரசியல் கருத்துக்கள் வளர்வதற்கும் விவாதிப்பதற்கும் இடம் இல்லாததினாலும் இந்த ஆட்சி முறையுள்ள நாடுகளில் அரசியற் சிந்தனைகள் வளர்வதற்கும் தடை ஏற்படுகின்றது.

(2) இரு கட்சி முறைமை

ஒரு நாட்டில் உள்ள கட்சிகளில் இரு கட்சிகள் மாத்திரம் பெரும்பான்மை மக்களின் ஆதரவினைப் பெற்று, ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெறக்கூடிய வல்லமையைக் கொண்டிருக்குமாயின், அந்நாடு இரு கட்சி முறை நிலவும் நாடு என அழைக்கப்படுகின்றது. அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட அரசியல் முறைமையில் பல கட்சிகள் காணப்பட்டனும் அரசியல் முறைமையில் தாக்கம் புரியும் திறன்கொண்ட இருகட்சிகள் மட்டும் காணப்பட்டின் அங்கு இரு கட்சிமுறை நிலவுகின்றது எனலாம். இங்கு இரு கட்சி முறை எனும் போது இரண்டு கட்சிகள் மாத்திரம் தான் நாட்டில் இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. மாறாக பல கட்சிகள் செயற்பட்டபோதும் இரு கட்சிகள் மட்டுமே ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பெறக்கூடியதாக இருக்கும் நிலையில் உள்ளது என்பதையே இது குறிக்கின்றது.

இங்கிலாந்தில் கன்சர்வேடிவ் கட்சி, தொழிற்கட்சி, லிபரல் கட்சி, சோஷலிஸக் கட்சி என பல கட்சிகள் இருந்த போதும் கன்சர்வேடிவ் கட்சியும் தொழிற்கட்சியும் ஆட்சியை அமைக்கக் கூடிய கட்சிகளாக உள்ளன. அமெரிக்காவிலும் பல கட்சிகள்

இருந்தபோதும் குடியரசுக்கட்சியும் ஜனநாயகக் கட்சியும் மட்டுமே ஆட்சியதிகாரத்தைக் கைப்பற்றக் கூடிய நிலையில் உள்ளன.

இலங்கையிலும் இதே போன்ற ஒரு நிலையே காணப்படுகின்றது. இங்கும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் மட்டுமே ஆட்சி அமைக்கக்கூடிய வல்லமையைக் கொண்டனவாக விளங்குகின்றன. எனினும் இலங்கையில் இவ்விரு பெரிய கட்சிகளும் தனித்து போட்டியிடாமல், ஏனைய கட்சிகளுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து போட்டியிடுவதால், இரு கட்சி முறை என அழைக்கப்படுவதிலும் பார்க்க இரு கட்சிக் கட்சி முறை என அழைக்கப்படுவதே பொருத்தமனதாக இருக்கும். இங்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸுடனும், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி இடதுசாரிக் கட்சிகளுடனும் இணைந்து போட்டியிடுவதே வழக்கமானதாக உள்ளது. தற்போது கூட்டுகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டபோதும் போக்கு பொதுவானதாகவே உள்ளது.

இரு கட்சி முறையின் நன்மைகள்

1. இருகட்சி முறை உறுதியான அரசாங்கத்துக்கு வழிவகுக்கின்றது.
2. இருகட்சி முறை ஒரு பலமான எதிர்க்கட்சி அமைய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்துகின்றது. இதனால் அரசின் எதேச்சதிகாரம் தடுக்கப்படுகிறது.
3. இருகட்சி முறை பாராளுமன்ற அரசாங்க முறைக்குரிய கூட்டுப்பொறுப்பினையும் அதிகளவில் வழங்குகின்றது.
4. இருகட்சி முறையில் ஒரு தனிக்கட்சி மட்டும் அரசாங்கத்தை அமைப்பதால் நிலையானதும் பலமானதுமான அரசாங்கம் உருவாகும்.
5. இரு கட்சி முறையில் எதிர்க்கட்சியில் ஒரு தனிக்கட்சி மட்டும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதால் பலமான எதிர்க்கட்சி உருவாகும். அவ் எதிர்க்கட்சி பொறுப்புமிக்கதும் செயற்திறன்மிக்கதும் தாக்கத்திறன் வாய்ந்ததாகவும் காணப்படும். உ+ம்: பங்களாதேஷின் எதிர்க்கட்சி, இங்கிலாந்தின் எதிர்க்கட்சி.
6. மக்கள் முன்னால் 2 அபிப்பிராயங்கள் மட்டும் இருப்பதால் தாம் விரும்பும் கட்சிக்கு வாக்களித்து நேரடியாகவே அதிகாரத்தை ஸ்தாபிக்கும் வாய்ப்பினை பெறுகின்றனர்.

7. ஒரு தனிக்கட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதாலும் ஒரு அபிப்பிராயம் ஒரு கொள்கை ஒரு வேலைத்திட்டம் காணப்படுவதாலும் தலைவர் தமது சகாக்களைத் தாம் விரும்பியவாறு ஒழுங்குபடுத்திக்கொள்ள முடிவதனால் அவரது நிலை பலமடைகிறது.
8. அரசாங்கம் ஒரு தனிக்கட்சியைக் கொண்டிருந்தாலும் அரசாங்கத்தின் சொல்லையும் செயலையும் எளிதாக இனங்காண முடிவதாலும் அரசாங்கம் பொறுப்பிலிருந்து விடுபட்டு செயற்பட முடியாது.

இரு கட்சி முறையின் குறைபாடுகள்

1. மக்களின் ஜனநாயகம் இங்கு கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.
2. சிறிய கட்சிகள் தோன்றுவதற்கு இங்கு வாய்ப்பு இல்லை.
3. சிறுபான்மையினங்கள் தங்கள் அபிலாஷைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு இது தடையாக உள்ளது.
4. மந்திரி சபையின் அதிகாரம் எல்லைகடந்து வளர்ச்சியுறுகிறது: ஒரு தனிக்கட்சியைக் கொண்டு அரசாங்கம் அமைவதாலும், சட்டசபையில் அரசாங்கத்துக்கு நிச்சயமான பெரும்பான்மை ஆதரவு இருப்பதனாலும் தாம் விரும்பியவாறு கட்சியின் சாதாரண உறுப்பினர்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள முடிவதாலும் மந்திரி சபையின் அதிகாரம் மோசமான வகையில் அதிகரிப்பதுடன் அதன் விளைவாக அரசாங்கம் தான்தோன்றித்தனமாக செயற்பட தூண்டுகின்றது.
5. வாக்காளர்களின் தெரிவு வரையறுக்கப்படல்: இரு கட்சி முறையில் வாக்காளர்கள் இரு தெரிவுகளை மட்டுமே மேற்கொள்வர். இவ்விரு தெரிவுகளை விரும்பாத வாக்காளரிற்கு ஒரு மாற்று தெரிவு கிடைப்பதில்லை
6. சட்டசபையின் நிலை வீழ்ச்சியுறுதல் : அரசாங்கம் ஒரு தனிக்கட்சியை கொண்டிருத்தல், மந்திரி சபை பலம் பொருந்தியதாக இருத்தல், அரசாங்கத்தின் தலைவர்பலம் பொருந்தியவராக இருத்தல் போன்ற காரணங்களினால் சட்ட சபையில் அரசாங்க கட்சியின் சாதாரண உறுப்பினர்களைத் தாம் விரும்பியவாறு ஒழுங்குபடுத்தும் வாய்ப்பு அரசாங்கத் தலைவர்களுக்குண்டு. இதனால் சாதாரண உறுப்பினர்களின்

நிலை பலவீனமடைந்து அவர்கள் வெறுமனே அரசாங்கத்தின் ஊதுகுழல்களாக மாறி விடுகின்றனர். இதனால் சட்டசபையின் நிலை பலவீனமடைகிறது.

7. அரசாங்க கட்சியின் அதிகாரம் மோசமான வகையில் வளர்ச்சியுறுதல்: அரசாங்கம் ஒரு தனிக்கட்சியை கொண்டமைந்து சட்டசபையில் அது நிச்சயமான பெரும்பான்மை பலத்தை பெறும்போது அது தன்னிச்சையாக செயற்பட முற்படும். அரசாங்கம் எதிர்க்கட்சியைப் பொருட்படுத்தாது செயற்பட முற்படும்.

8. சகல அபிப்பிராயங்களும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தாமை: இரு கட்சி முறையில் இரண்டு அபிப்பிராயங்கள் மட்டும் முக்கியத்துவம் பெறுவதால் ஏனைய அபிப்பிராயங்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு வாய்ப்புகள் ஏற்படுவதில்லை. இது ஜனநாயகத்திற்கு சிறந்ததில்லை.

(3) பல கட்சி முறைமை

பலம் வாய்ந்த பல கட்சிகள் ஒரு நாட்டில் செயற்படுகின்ற நிலை காணப்படின் அந்நாடு பல கட்சி முறை நாடு என அழைக்கப்படுகிறது. அதாவது நாட்டின் அரசியல் முறைமையில் இருகட்சிகளை விட கூடுதலான கட்சிகள் பாதிப்புச்செலுத்தும் நிலை காணப்படின் அது பல கட்சிமுறை எனலாம்.

பல கட்சி முறையின் நன்மைகள்

1. அரசாங்கத்தில் ஒரு பன்மைத்தன்மை காணப்படல்: அதாவது பல கட்சிகளும் அதிகாரத்தில் பங்குபற்றுவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்படும்.

2. சிறுபான்மையின கட்சிகளுக்கும், செல்வாக்கு குறைந்த கட்சிகளுக்கும் இது சாதகமாக அமைகின்றது.

3. கூட்டாட்சி நாடாக இருப்பின் கூட்டாட்சியில் இணைந்து கொண்ட மாநிலங்களின் நலன்களைப் பேணுவதற்கு இது அதிகளவில் பயன்படுத்துகின்றது.

4. வாக்காளர் இரு பிரதான கருத்தியல் குழுக்களாக பிரியாதிருத்தல்: பல கட்சி முறையில் பல கட்சிகள் இருப்பதனால் அதற்கு சமாந்தரமான வகையில் பல அரசியல்

பொருளாதார கருத்துக்களும் நிலவும். இதனால் வாக்காளர்கள் ஒரு கட்சியின் கொள்கைகளில் அதிருப்தியுறும் போது வேறு கட்சிகளை நாடலாம்.

5. **சட்டத்துறை ஒரு தனிக்கட்சியின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்படும் அபாயத்திலிருந்து விடுபடுதல்:** பல கட்சி முறையில் பாதிப்பு செலுத்தக் கூடிய பல கட்சிகள் இருப்பதனால் ஒரு தனிக்கட்சி மட்டும் சட்டசபையில் தனியுரிமை வகிக்க முடியாது. பல கட்சி முறையில் பெரும்பாலும் கூட்டரசாங்கம் தோன்றுவதனால் அரசாங்கத்தின் இருப்புக்கு சட்டசபையின் ஆதரவு தேவைப்படுகிறது. இதனால் சட்டத்துறையின் முக்கியத்துவம் பாதுகாக்கப்படுகிறது.

6. **சகல அபிப்பிராயங்களும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும்:** பல கட்சி முறையில் சகல அபிப்பிராயங்களும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு அதிகமுண்டு. இது சிறந்த ஜனநாயகப் பண்பாகும்.

7. **வாக்காளர்களின் தெரிவு பரவலடைதல்:** வாக்காளர்களின் முன்னால் பல அபிப்பிராயங்கள் இருப்பதனால் அவர்களுக்கு பரந்த தெரிவிற்கான வாய்ப்பு கிட்டுகிறது. இதன் காரணமாக வாக்காளர்களின் முக்கியத்துவமும் மதிப்பும் அதிகரிக்கின்றது.

பல கட்சி முறையின் குறைபாடுகள்

1. பலமான அரசாங்கத்தை அமைக்க முடியாத நிலை உருவாகும்.
2. அரசாங்கத்தில் உள்ள கட்சிகளில் முரண்பாடான அபிலாஷைகளைத் தீர்க்க முடியாத நிலை ஏற்படும்.
3. பல கட்சி முறை நடைமுறையிலிருப்பது நாட்டில் பிரிவினைகள் வளர்வதற்கு ஏதுவாக உள்ளது.
4. **பலவீனமான அரசாங்கம் உருவாதல்:** பல கட்சி முறையில் பலமான அரசாங்கத்தை அமைக்குமளவிற்கு ஒரு தனி கட்சி போதிய ஆசனங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாமல் கூட்டரசாங்கங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. இயல்பாகவே கூட்டரசாங்கம் பலவீனமானவையாகவும் ஆயுள் குறைந்தவையாகவும் காணப்படுகின்றன. காரணம் பல அபிப்பிராயங்கள் நிலவுவதும் அவற்றிற்கிடையே சமநிலையை பேணமுடி-

யாமையும் ஆகும். இதனால் சிறிய காரணங்களுக்கும் கூட்டு, பிளவு ஏற்பட்டு அரசாங்கம் வீழ்ச்சியுறும்.

5. அரசியல் முறைமையை பலவீனமாக்குதல்: அடிக்கடி அரசாங்கம் மாறுவதனால் நாட்டின் உறுதிப்பாடு பலவீனமடையும். இது ஒரு புறம் நாட்டின் பொருளாதாரம் சமூக அபிவிருத்தியை பாதிப்பதோடு மறுபக்கத்தில் உறுதியான அரசியல் முறையை எதிர் ஜனநாயக வழிமுறைகள் மூலம் நாடுவதற்கு மக்களைத் தூண்டும். உதாரணமாக இராணுவ புரட்சிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

6. அரசியல், பொருளாதார கொள்கைகளின்படி ஆட்சிசெய்ய முடியாமை.

7. பல கட்சி முறையில் பல அபிப்பிராயங்கள் நிலவுவதாலும் எவ் அபிப்பிராயத்திற்கும் மக்களின் அறுதி பெரும்பான்மையை பெற்றுக் கொள்ள முடியாமையாலும் நிலையான அரசியல் பொருளாதார கொள்கையின்படி ஆட்சி புரிய முடியாது. இதன் விளைவாக நாட்டின் அரசியல் பலவீனமடைந்து பொருளாதார அபிவிருத்தி ஸ்தம்பிதமடையும்.

8. அரசாங்க தலைவரின் நிலை பலவீனமுறுதல்: பல கட்சி முறையில் உருவாகும் கூட்டரசாங்கத்தில் இடம்பெறும் பல்வேறு அபிப்பிராயங்களுக்கிடையில் சமரசத்தை ஏற்படுத்தி அரசாங்கத்தைப் பாதுகாக்கும் பாரிய பொறுப்பு அரசாங்கத்தின் தலைவர் மீது சுமத்தப்படுகிறது. இங்கு சகலரையும் திருப்தி செய்யவேண்டிய கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருப்பதனால் அத்தலைவரின் நிலை பலவீனமடைகிறது. இதனால் அரசாங்கத்தின் செயற்திறனுக்கும் குந்தகம் நிலவுகின்றது.

தாராண்மை ஜனநாயக அரசிலுள்ள கட்சிகளுக்கும் கம்யூனிஸ்ட் அரசிலுள்ள கட்சிக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள்

1. தாராள ஜனநாயக முறைமையில் அரசியல் கட்சிகள் அத்தியாவசியமான அம்சமாயினும் அவை ஒன்றுக் கொன்று வேறுபடுகின்றன. ஆனதல் கம்யூனிச அரச முறைமையில் ஒரு கட்சி மட்டும் செயற்படுவதால் இந்நிலை இருப்பதில்லை.

2. தாராண்மை ஜனநாயக முறையில் பல்வேறு பணிகளை நிறைவு செய்வதற்கு அரசியல் கட்சிகள் அவசியமாகின்றன.

ஆனால் கம்யூனிஸ முறையில் அரசியல் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு மட்டுமே அரசியல் கட்சிகள் அவசியமாகின்றன.

3. தாராள ஜனநாயகத்தில் பல கட்சி முறை நிலவும் போது கம்யூனிஸ முறையில் ஒரு கட்சி முறையே காணப்படுகின்றது.
4. கம்யூனிஸ முறையில் ஒரு கட்சியான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதிக்கம் முழு அரசியல் சமூகத்திலும் பரவி காணப்படுகின்றது. ஆனால் தாராள ஜனநாயக முறையில் ஒரு தனிக்கட்சி ஆதிக்கம் மட்டும் நிலவுவதில்லை.
5. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் அரசியல் கட்சிகளின் உறுப்புரிமை திறந்து விடப்படுவதில்லை. ஆனால் தாராள முறையில் அது சகலருக்கும் திறந்து விடப்படுகிறது.
6. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஒழுங்கமைப்பும் ஒழுக்கமும் பலமானதாக காணப்படுகின்றது. ஆனால் தாராள முறையில் அவை தளர்வானவையாகக் காணப்படுகின்றது.
7. கம்யூனிஸ்ட் முறையில் ஒரு தனிக்கட்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டே தேர்தல்கள் நடைபெறும். ஆனால் தாராண்மை ஜனநாயக முறையில் பல கட்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேர்தல் நடைபெறும். இதனால் தாராள முறையில் கட்சிகளுக்கிடையே போட்டி நடைபெறும்போது கம்யூனிஸ முறையில் கட்சிகளுக்குள்ளேயே போட்டி நடைபெறும்.
8. தாராண்மை ஜனநாயக கட்சி நெகிழ்ச்சியான கருத்தியலையுடைய செயற்றிட்டங்களில் ஈடுபடும். ஆனால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இறுக்கமான நெகிழ்ச்சியற்ற கருத்தியலைக் கொண்ட செயற்றிட்டங்களில் ஈடுபடும்.

21

அழுக்கக் குழுக்கள்

[PRESSURE GROUPS]

அரசியலில் மறைமுகமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்தும் குழுக்களே அழுக்கக் குழுக்கள் எனப்படும். தொழிற்சங்கங்கள், மதநிறுவனங்கள், வணிகர் சங்கங்கள், வெகுஜன அமைப்புகள், சிறுபான்மைக் குழுக்கள், மாணவர் அமைப்புகள், பெண்கள் அமைப்புகள் என்பவற்றை அழுக்கக் குழுக்களுக்கு உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

அழுக்கக் குழுக்களின் நோக்கம் தாம் சார்ந்த மக்களின் நலன்களை ஒன்று திரட்டி அரசாங்கத்திடம் தெளிவாக முன்வைப்பதாகும். அழுக்கக் குழுக்களின் வளர்ச்சியின் பரவல் அரசியல் அபிவிருத்தியின் குறிகாட்டியாகவும் கருதப்படுகிறது. இவை அதிகாரத்தைப் பெறுவதை தமது நோக்கமாகக் கொள்வதில்லை. செல்வாக்கு செலுத்தும் நுட்பம், தூண்டும் நுட்பம், பிரசார நுட்பம் என்பவற்றை இவை பயன்படுத்துகின்றன.

அழுக்கக் குழுக்களின் பண்புகள்

1. அழுக்கக் குழுக்கள், அவை சார்ந்த அமைப்புகளின் தனிப்பட்ட நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன.
2. அழுக்கக் குழுக்கள் தமது நலன்களுக்காக அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தங்களைப் பிரயோகிக்கின்றன.
3. பொதுக்கொள்கைகளை உருவாக்குவதற்கான தகவல்களை அரசாங்கங்களுக்கு வழங்குகின்றன.
4. அரசியல் விடயங்கள் தொடர்பாக அபிப்பிராயங்களை உருவாக்குகின்ற முகவர்களாக விளங்குகின்றன.
5. அரசாங்கச் செயற்பாடுகள் பற்றி மக்களை அக்கறையுடன் இருக்கச் செய்யும் ஊடகங்களாக விளங்குகின்றன.

முக்கியமான நாடுகளில் அமுக்கக் குழுக்கள்

அமெரிக்கா

அமெரிக்காவில் பெரியதும் சிறியதுமாக ஐந்திற்கும் மேற்பட்ட அமுக்கக் குழுக்கள் செயற்படுகின்றன. தேசிய மட்டங்களிலும் மாநில உள்ளூராட்சி மட்டங்களிலும் செயற்படுகின்றன. பெரும்பாலான அமுக்கக் குழுக்கள் சுயசார்புத் தன்மையோடு செயற்படுவதோடு கட்டுப்பாட்டில் வைக்க முடியாதவாறு பலமாக விளங்குகின்றன. அரசியல் செயற்பாடுகள் பலவும் இவ் அமுக்கக் குழுக்களாலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. ஆட்சித்துறையின் எல்லா மையங்களிலும் இவை கவனம் செலுத்தினாலும் ஜனாதிபதியைத் கட்டுப்படுத்துவதிலேயே அதிக கவனம் செலுத்துகின்றன. ஜனாதிபதி மீது அதிருப்தி அடையும் சந்தர்ப்பங்களில் காங்கிரஸ் மீது தமது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முற்படுகின்றன. அதுவும் முடியாவிட்டால், நீதித்துறை அதிகாரத்தைத் தங்களின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவர முயல்கின்றன.

வணிகர் குழுக்கள், தொழிற்சங்க குழுக்கள், பணியாளர் குழுக்கள், கருத்தாளர் குழுக்கள், சிறுபான்மையோர் குழுக்கள் என்பன அமெரிக்காவில் செயற்படும் முக்கிய அமுக்கக் குழுக்களாகும்.

இங்கிலாந்து

இங்கிலாந்தில் ஏனைய அரசியல் நிறுவனங்களைப் போலவே அமுக்கக் குழுக்களும் மரபு ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்தவையே. 14ஆம் நூற்றாண்டில் உருவான "பரோக்கா" என்ற அமுக்கக்குழு மிக முக்கியமான பழைமை வாய்ந்த அமுக்கக் குழுவாகும். இதைவிட 18ஆம் நூற்றாண்டில் செயற்பட்ட அடிமை ஒழிப்புக் குழுக்கள், தானியச் சட்ட எதிர்ப்புக் கழகம் என்பவற்றையும் வரலாற்றில் செயற்பட்ட முக்கியமான அமுக்கக் குழுக்களாகக் கொள்ளலாம். இன்று ஆட்சியில் இருக்கின்ற தொழிற்கட்சி கூட தொழிற்சங்கங்களும் சோஸலிச இயக்கமும் சேர்ந்த அமுக்கக் குழுக்களின் இணைப் பிலிருந்தே தோன்றிய ஒன்றாகும்.

இன்று வர்த்தக சங்கங்கள், தொழிற்சங்கங்கள், அமைதிக் காப்புச் சங்கங்கள், ஆயுதக் குறைப்புச் சங்கங்கள், விலங்குகள் பாதுகாப்புச் சங்கங்கள், மருத்துவர் கழகங்கள், ஆசிரியர் சங்கங்கள் போன்றன முக்கிய அமுக்கக் குழுக்களாகச் செயற்படுகின்றன.

இங்கிலாந்து அமுக்கக் குழுக்கள் அமைச்சரவை, பாராளுமன்றம், பொதுமக்கள் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்து-

கின்றன. எனினும் அமைச்சரவை மீதே அதிகளவில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. அரசாங்கமும் அமுக்கக் குழுக்களுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கும் வகையில் பல்வேறு ஆலோசனைக் குழுக்களை உருவாக்கியுள்ளது. இவற்றில் அமுக்கக் குழுக்களின் பிரதிநிதிகளுக்கும் அங்கத்துவம் வழங்கியுள்ளது. கல்வி, போக்குவரத்து, விவசாயம், மீன்பிடித்துறை, உணவு போன்ற அமைச்சுக்களில் நிலையான ஆலோசனைக் குழுக்கள் உள்ளன.

பாராளுமன்றத்தைப் பொறுத்தவரை அமுக்கக் குழுக்கள் பாராளுமன்றத்திற்கான தமது செயலாளரை நியமித்து, தமது கோரிக்கைகளை பாராளுமன்றத்திற்குக் கொண்டு செல்கின்றன. சில அமுக்கக் குழுக்கள் பிரதான கட்சிகளின் ஊடாக நேரடியாகப் பாராளுமன்றத்திற்கு பிரதிநிதிகளையும் அனுப்பி வைக்கின்றன.

இந்தியா

இந்தியாவில் வணிகர் சங்கங்களும் தொழிற்சங்கங்களுமே பலம்வாய்ந்த அமுக்கக் குழுக்களாக உள்ளன. இவ்விரண்டையும்விட இன, மத, சாதிச் சங்கங்களும் முக்கிய அமுக்கக் குழுக்களாக விளங்குகின்றன. சில அமுக்கக் குழுக்கள் பணத்தால் செல்வாக்குப் பெற்றவையாக இருக்கும் அதேவேளை, வேறு சில அமுக்கக் குழுக்கள் ஆட்பலத்தால் செல்வாக்குப் பெற்றவையாக உள்ளன. பாராளுமன்றத்தின் சட்டவாக்க அதிகாரத்திலும் இவ் அமுக்கக் குழுக்கள் பாரிய செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. சட்டங்களை உருவாக்கும் போது தேவையான ஆலோசனைகளையும் தகவல்களையும் வழங்குகின்றன.

கல்கத்தா வணிகர் சங்கம், இந்திய வணிகர் சங்கம், மார்வாடி வணிகர் சங்கம், தென்னிந்திய வணிகர் சங்கம், முஸ்லிம் வணிகர் சங்கம் என்பன வணிகர் சங்கங்கள் என்ற வகையில் இருக்கின்ற அமுக்கக் குழுக்களில் முக்கியமானவையாக விளங்குகின்றன.

தொழிற் சங்கங்களில் இடதுசாரிகளின் தொழிற்சங்கங்கள் பலம்வாய்ந்த அமுக்கக் குழுக்களாக விளங்குகின்றன. அதேவேளை காங்கிரஸின் தொழிற்சங்கமும் பலம்வாய்ந்த தொழிற்சங்கமாக உள்ளது. விவசாயிகள் சங்கமென்ற வகையில் இந்திய விவசாயிகள் சங்கம் வலிமையானதாக உள்ளது. மாணவர் சங்கங்களும் வலிமையானவையாக உள்ளன.

சமுதாயச் சங்கங்களைப் பொறுத்தவரை திராவிட அமைப்புக்கள், சீக்கிய மக்களின் அமைப்புக்கள், தெலுங்கானா மக்களின் அமைப்புகள், சாதிச் சங்கங்கள், பழங்குடி மக்களின் சங்கங்கள் போன்றவற்றை முக்கியமானவையாகக் கொள்ளலாம்.

இலங்கை

இலங்கையில் மத நிறுவனங்களும் தொழிற்சங்கங்களுமே முக்கியமான அழுக்கக் குழுக்களாக உள்ளன. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் சங்கங்கள் தற்போதும் வலிமையானவையாக உள்ளன. மத நிறுவனங்கள் என்ற வகையில் பௌத்த மத நிறுவனங்கள் வலிமை வாய்ந்த அழுக்கக் குழுக்களாக உள்ளன. அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தில் பௌத்த மத நிறுவனங்கள் பாரிய செல்வாக்கினைச் செலுத்துகின்றன.

அழுக்கக் குழுக்களின் நன்மைகள்

1. தாம் சார்ந்த மக்கள் பிரிவினரின் மேல்நிலையாக்கத்திற்கு உதவுகின்றன.
2. தாம் சார்ந்த சமூகப் பிரிவினரை அரசியல் சக்தியாக மாற்றுகின்றன.
3. சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகளைச் சீர்செய்ய உதவுகின்றன.
4. அரசாங்கத்திற்கு நல்ல ஆலோசனைகளையும் தகவல்களையும் வழங்குகின்றன.

அழுக்கக் குழுக்களின் குறைபாடுகள்

1. அழுக்கக் குழுக்கள் நிறைவேற்ற முடியாத கோரிக்கைகளை முன்வைக்கப் பார்க்கின்றன.
2. சமூகங்களுக்கிடையே முரண்பாடுகள் வளரக் காரணிகளாக அமைகின்றன.

22

பொதுசன அபிப்பிராயம்

[PUBLIC OPINION]

பொதுசன அபிப்பிராயம் என்றால் என்ன?

அரசாங்கம் மற்றும் அதன் செயற்பாடுகள், அரசியல் ரீதியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நபர்கள், அரசியல் ரீதியாக முக்கியத்துவம் மிக்க நிகழ்வுகள் என்பன பற்றி பொதுமக்கள் வெளிப்படுத்தும் கருத்துக்களின் பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையே பொதுசன அபிப்பிராயமாகும்.

பொதுசன அபிப்பிராயத்தை எளிதாக அடையாளம் காண்பது கடினமாகும். ஆனாலும் மேற்கூறிய 3 நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் அவற்றை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் இயல்பினைப் பொறுத்தவரை ஒரு குறிப்பிட்ட விடயம் தொடர்பாக ஆதரவாகவும், எதிராகவும் அபிப்பிராயங்கள் உருவாகலாம். ஒரு விடயம் தொடர்பாக உடன்பாடு ஏற்பட்டதன் பின்னர் அது பற்றிய பொதுசன அபிப்பிராயம் முடிந்து விடுகின்றது. இந்த வகையில் பொது சன அபிப்பிராயத்தின் சிறப்பு பண்பு அது நிகழ் காலத்தோடு மட்டும் சுருங்கிக் காணப்படுவதாகும். இறந்த காலமோ எதிர்காலமோ அதற்கு இல்லை.

பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் இன்னொரு பண்பு அரசியல் சமூகரீதியாக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சகல நிகழ்வுகள் தொடர்பாகவும் பொதுசன அபிப்பிராயம் உருவாகாமையாகும். சில வேளைகளில் அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வு பற்றி கூட பொதுசன அபிப்பிராயம் உருவாகாமல் இருக்கலாம். சில வேளை முக்கியத்துவம் குறைந்த ஒரு சிறு நிகழ்ச்சி பற்றி பலம் வாய்ந்த பொதுசன அபிப்பிராயம் தோன்றலாம். இதைவிட பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பது மக்களின் குரலாக இருந்தாலும் சில வேளைகளில் சமூகத்தில் சகலரும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்வு சம்பந்தமாக ஒரு தனிப்பட்ட அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தாது இருக்கலாம். குறிப்பிட்ட விடயம்

பற்றி மனிதர் பெற்றுள்ள அறிவு, புரிந்திருக்கும் தன்மை விருப்புவெறுப்பு, ஆர்வம் போன்ற காரணங்களின் அடிப்படையிலேயே தமது அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்த முற்படுவர்.

பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதில் பாதிப்புச் செலுத்தும் காரணிகள்

1. குடும்பம்
2. கல்வி
3. சமயம்
4. சமூக ஸ்தாபனங்கள்
5. அபிப்பிராயத் தலைவர்கள்
6. பொருளாதார விடயங்கள்
7. அரசியற் கட்சிகள்

பொதுசன அபிப்பிராயத்திற்கான நீபந்தனைகள்

1. பொதுமக்கள் புத்திசாலிகளாகவும் பொதுவிடயங்களில் தொடர்ச்சியான ஈடுபாடுள்ளவர்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
2. சனத்தொகை ஒருமைப்பாடுடையதாகவும் ஒரு பொதுவான நலன்களையுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும்.
3. இனம், மதம், வர்க்க நலன்கள் என்பவற்றில் பாரிய வேறுபாடுகள் நிலவினால் பொதுவான அபிப்பிராயம் உருவாவது கஷ்டமாகும்.
4. அரசாங்கத்தின் இயல்பு பற்றியும் தேசிய இலக்குப் பற்றியும் மக்களிடையே ஒருவித ஒருமைப்பாடு நிலவுதல் வேண்டும்.
5. வெகுசன செய்தித்தொடர்புச் சாதனங்கள் பரவலானதாகவும் நேர்மையானதாகவும், சுயநலன்களுக்கு இடம் கொடுக்காததாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.
6. அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கும் சுதந்திரம் நிலவுதல் வேண்டும்.
7. சிறுபான்மைக் குழுக்கள் சமாதான முறையில் தமது கருத்துக்களை வெளியிட உரிமையிருக்க வேண்டும்.

தற்கால அரசாங்கங்களில் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் பங்கு

தர்க்கரீதியானதும் பிழையற்றதுமான கருத்தை வெளியிடும் அளவிற்கு அறிவோ, ஞானமோ, புரிந்துக்கொள்ளும் தன்மையோ சாதாரண மக்களிடம் காணப்படுவதில்லை. இதனால் அவர்களால் முன்வைக்கும் அபிப்பிராயங்கள் சரியானதாக இருக்கமாட்டாது என்பது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது.

எனினும் ஒரு நிகழ்வு பற்றி பொதுமக்கள் வெளியிடும் கருத்துக்கள் தர்க்கரீதி அற்றவை என முழுமையாக தட்டிக் கழித்து விடவும் முடியாது. பொதுக் கொள்கைகளை வகுக்கும் போது பொது சன அபிப்பிராயத்தின் முக்கியத்துவம் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. அக்கருத்துக்கள் அனைத்தையும் ஒன்றிணைத்து பகுப்பாய்வு செய்து சிறந்தவற்றைப் பயன்படுத்துதல் ஆட்சியாளரின் பொறுப்பாகும்.

மறுபக்கத்தில் ஜனநாயக ஆட்சி முறையின் சிறப்பான இருப்பிற்கு பொதுசன அபிப்பிராயம் அவசியமானதாகும். இரு பொதுத் தேர்தல்களுக்கு உட்பட்ட காலப்பகுதியில் அரசியல் செயல்முறையில் மக்கள் பங்குபற்றுவதற்கு ஒரு வழிமுறையாக இது காணப்படுகின்றது.

Pickies, D., Democracy
Pickie Dorothy (1978), The Fifth French Republic
Strom, C.F., Modern Political Constitutions
Sydney, D. Bailey (1958), British Parliamentary Democracy

கூடுதல் தகவல்கள்
சமூகநீதி மற்றும் பொது சன அபிப்பிராயம் (1987) பி. என். பி. பி. சி. பி. பி. பி.
இந்தியா முன்பு மற்றும் பின்னர் பொது சன அபிப்பிராயம் (1977) பி. என். பி. பி. பி. பி. பி.
ஆனால், வங்காளப் பொது சன அபிப்பிராயம்
பொது சன அபிப்பிராயம் மற்றும் பொது சன அபிப்பிராயம் (1991) பி. என். பி. பி. பி. பி. பி.
பொது சன அபிப்பிராயம் மற்றும் பொது சன அபிப்பிராயம் (2000) பி. என். பி. பி. பி. பி. பி. பி.
பொது சன அபிப்பிராயம் மற்றும் பொது சன அபிப்பிராயம் (2000) பி. என். பி. பி. பி. பி. பி. பி. பி.

உசாத்துணை நூல்கள்

ஆங்கில நூல்கள்

- Appadurai, A. (1952), *The Substance of Politics*, Madras.
- Alomand, G.A. (1972), *Comparative Politics*.
- Barker, E., *Principles of Social and Political Theory*.
- Easton David (1971), *Political Systems*.
- Laski, H.J., *A Grammar of Politics*, London.
- Manro, W.B., *Government of Europe*.
- Monsma, S.V. (1973), *American Politics : A System Approach*.
- Pickies, D., *Democracy*.
- Pickie Dorothy (1978), *The Fifth French Republic*.
- Stron, C.F., *Modern Political Constitutions*.
- Sydney, D. Bailey (1958), *British Parliamentary Democracy*.

தமிழ் நூல்கள்

- கஷ்யப் சி.சுபாஸ் (1997), *நமது அரசியலமைப்பு*, புதுடில்லி.
- கண்ணையா, வீ. (1977), *ஆங்கிலேயப் பாராளுமன்றம்*, தமிழ் நாட்டு பாடநூற் பதிப்பகம், சென்னை.
- கோமதிநாயகம், பி. (1991), *தற்கால அரசாங்கங்கள்*, மதுரை.
- சிவராஜா, அம்பலவாணர் (2006), *அரசியல் மூலதத்துவங்கள்*, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.
- சிவராஜா, அம்பலவாணர் (2000), *ஒப்பீட்டு அரசியல்*, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

சுவாமிநாதன், அ. (1998), அரசியல் கோட்பாடுகள், தீபா பதிப்பகம், சென்னை.

செந்தில்நாதன், ச. (2000), இந்திய அரசியல் சட்டம்: ஓர் அறிமுகம், இந்திய மாணவர் சங்கம், சென்னை.

செங்கோட்டி, கே. (1978), இங்கிலாந்தின் அரசாங்கமும் அரசியலும், தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் பதிப்பகம், சென்னை.

தமிழ்மாறன், வி.ரி. (1999), அரசியலமைப்பாக்கச் சிந்தனைகள், கொழும்பு.

நடராஜன், ச. அ. (1996), இந்திய அரசியல்சாசனம், சென்னை.

யோதிலிங்கம், சி. அ. (1998), இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள், குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

வள்ளுவன் கிளாரன்ஸ், மோ. (1976), அரசியல் அமைப்புகள்: ஓர் ஒப்பீடு, தமிழ்நாடு பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.

ஹரிப்பிரியா, கொ. (1972), அரசின் அணுக்கள், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை.

வசப்பதிப நாதி, நகடுபட்டாகவி வ்யசிரக (2001) .க. கந்தாநாயகச
நகடுவகடு

வ்யசிரக நடு :வட்டச வ்யசிரக யதிந்நு (2002) .க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக
உதாரணம்

வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Prasadurai, A. (1952), *The Substance of Politics*, Madras.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Romanid, G.A. (1972), *Comparative Politics*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Sankar, L., *Principles of Social and Political Theory*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Sundaravid (1971), *Political Systems*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Laski, H.J., *System of Modern Representative Government*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Lakshma, S.V. (1973), *American Politics : A System Approach*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Parker, D., *Democracy*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Parker Dorothy (1978), *The Fifth French Republic*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Syron, C.F., *Modern Political Constitutions*.

நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக (2001) .க. க. கந்தாநகடுதிந்நு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக
Sydney, D. Bailey (1958), *British Parliamentary Democracy*.

தமிழ் நூல்கள்

கந்தாநகடுதிந்நு (1997), *நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக*, புதுச்சேரி.

கந்தாநகடுதிந்நு (1977), *வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக*, தமிழ் நகடு
நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக வ்யசிரக.

கந்தாநகடுதிந்நு (1991), *நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக*, மதுரை.

கந்தாநகடுதிந்நு (2006), *நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக*, குமரன்
புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

கந்தாநகடுதிந்நு (2000), *நகடுவகடு வ்யசிரக வ்யசிரக*, குமரன்
புத்தக இல்லம், கொழும்பு.

அரசறிவியல் : ஓர் அறிமுகம்

சி. அ. யோதிலிங்கம்

இந்நூல் அரசறிவியல் கோட்பாடுகள் பற்றியும் அரசறிவியல் எண்ணக்கருக்கள் பற்றியும் ஓர் அறிமுகத்தை தருகின்றது. க.பொ.த.உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களின் 1ஆவது வினாத்தாளை மையமாக வைத்து இந்நூல் எழுதப்பட்டாலும், கலைமாணிப்பட்டப் படிப்பு மாணவர்க்கும் அரசியற் கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்களை ஆராய விரும்புகின்ற அரசியல் ஆர்வலர்களுக்கும் அதிக பயன் தரக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது. அரசியலை அறியவிரும்புகின்ற அனைவரும் கோட்பாடுகள், எண்ணக்கருக்கள் பற்றி தெளிவான விளக்கத்தினைப் பெற்றுக் கொள்வது அவசியமானதாகும். அவ்விளக்கத்தினை இந்நூல் வழங்குகின்றது. இந்நூலில் அரசறிவியலின் இயல்புகள், அரசறிவியல் அணுகுமுறைகள், அரசு - அரசாங்கம் பற்றிய விளக்கங்கள், அரசாங்க முறைகள், அரசியல் யாப்புகள், உரிமைகள், சுதந்திரம், சமத்துவம், இறைமை, வலுவேறாக்கம், பிரதிநிதித்துவமுறைகள், அரசியற் கட்சிமுறை, அமுக்கக் குழுக்கள், பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பன பற்றி இயன்றளவு தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சி. அ. யோதிலிங்கம் (1956) இவர் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்தையும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் அரசறிவியல் துறையில் முதுமாணிப் பட்டத்தினையும் இலங்கைச் சட்டக்கல்லூரியில் சட்டத்தரணி பட்டத்தினையும் பெற்றவராவார். கூடவே பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச கற்கை நிலையத்தில் சர்வதேச விவகாரங்களில் பட்டப்பின் டிப்ளோமாவையும் தேசிய கல்வி நிறுவனத்தில் பட்டப்பின் கல்வி டிப்ளோமாவையும் பெற்றிருக்கின்றார். 'இலங்கையின் அரசியல் யாப்புகள்', 'இலங்கையின் இனக்குழு அரசியல்', 'இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறைமை', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையும் அரசியல் தீர்வு யோசனைகளும்', 'சமாதான முன்னெடுப்பின் அரசியல் சவால்கள்', 'இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையின் வரலாறு' ஆகிய இவரது ஆறுநூல்கள் ஏற்கனவே வெளிவந்திருக்கின்றன. கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிறிது காலம் வருகை விரிவுரையாளராக பணியாற்றியுள்ள இவர் தற்போது கொட்டாஞ்சேனை நல்லாயன் கன்னியர் மடத்தில் ஆசிரியராக பணியாற்றுவதுடன் இனங்களுக்கிடையே சமாதானத்திற்கான ஆய்வகத்தின் பொதுச் செயலாளராகவும் கடமையாற்றுகின்றார்.

குமரன் புத்தக சூல்லம்

விடயம்: அரசறிவியல்

ISBN 978-955-659-071-4

9 789556 590715

விலை ரூ 350.00